

ΟΗΣΑΥΡΟΣ

● N°46

● ΔΡΧ 5

● ΣΕΛΙΔΕΣ

● 72

ΚΑΙ ΕΝΑ
ΑΝΑΜΕΣΑ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΣ ΡΟΜΑΝΤΣΟ
ΣΕ ΔΥΟ ΑΓΑΠΕΣ

ΤΗΣ ΚΟΥΣΙ ΝΤΕΛΑΡΟΥ
ΜΑΡΝΤΡΟΥΣ

PHOTO-ORFRET
ΠΕΧΑΙΒΑΝΙΑ

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

Υπό
Κ. ΜΑΝΟΥ

Αχ! η αγάπη της καρδιάς
του χρόνου πόσο μοιάζει!
Με τη γλυκειά την άνοιξη
κι' εκείνη γλυκοσκάζει,
χιλιόχαρη κι' ολόδροση
και μοσχομυρισμένη,
έχει κι' αγκάθια που και ποῦ
σά λεμονιά άθισμένη.

★

Έπέρασεν η άνοιξη,
Το καλοκαίρι φθάνει,
της άνοιξης τὰ λουλούδια
ο ήλιος θά μαράνη.
Και τίς αγάπες, οι χαρές,
τὰ γέλια, τὰ τραγούδια,
άπ' τὸν καῦμό θά μαραθουν
σάν άνοιξης λουλούδια.

★

Φθινόπωρο. Μαύρη νυχτιά!
Συννεφιασμένη μέρα.
Πέφτουν, σκορποῦν ολόχλωμα
τὰ φύλλα στὸν άγέρα.
Και τῆς αγάπης πέφτουνε
τὰ φύλλα μαραμένα,
τόσες έλπίδες ψεύτικες
κι' όνειράτα χαμένα.

★

Νά! κι' ο χειμώνας.
Άπαλό και κατάσπρο τὸ χιόνι
σκεπάζει κάμπους και βουνά
τῇ γῇ μας σαβανώνει.
Και η αγάπη τῆς καρδιάς,
αγάπη πεθαμένη,
στὸ κρύο χιόνι βρίσκεται
βαθειά, βαθειά θαμμένη.

Κ. ΜΑΝΟΣ

Θ Η Σ Α Υ Ρ Ο Σ

ΕΤΟΣ Α'. ΔΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 46, ΑΘΗΝΑΙ 23 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1939

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΛΕΩΧΑΡΟΥΣ 19, ΟΡΟΦΟΣ Β' ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑ Θ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ

Χιουμοριστική έπικαιρότης υπό ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑ

τες στο Παγκράτι.

Έτσι ελπίζω πως δεν θα καταλάβαινε, ότι ήρθα στο τένις με το... λεωφορείο Παγκρατίου.

—Ας προσπαθήσω να προσαρμοσθώ με το πολιτισμένο αυτό περιβάλλον. Όλα γύρω είναι ευγένεια, χάρις, αθρότης, μειδίαμα και υπόκλιση.

—Καλησπέρα σας! Πώς είστε;

—Πολύ καλά. Ευχαριστώ.

Παραξενεύομαι: Τι κοσμική αθρότητα είναι αυτή, που δεν εκφράζεται στην γαλλική ή σε άλλη ξένη γλώσσα; Περίεργο! Πάρα πολύ περίεργο! Πρέπει να εξακριβώσω την αιτία του πράγματος.

—Αποτεινόμενος με τρόπο στον άριστερά μου καθημένο κύριον. Φαίνεται καλοκάγαθος τύπος.

—Όποτε δεν μιλούν, τὸν ρωτῶ. μὴ νάχα γαλλικά ἐδῶ πέρα;

—Γιατί γαλλικά; μοῦ λέει.

—Διότι εἶνε θαρρῶ ἡ γλῶσσα τοῦ καλοῦ κόσμου.

—Αἱ ὄχι, ἀγαπητέ μου, μοῦ ἐξηγεί. Σήμερα μία ἀριστοκράτις δὲν μιλεῖ γαλλικά, γιὰ νὰ μὴν κατεβῇ στὸ αὐτὸ ἐπίπεδο μὲ τὴν...καμαριέρα τῆς ἢ τὴν καπελλοῦ τῆς. Ὅταν στὴν ἐποχὴ μας μιλοῦν τὴ γλῶσσα τοῦ Ρακίνα καὶ τοῦ Μωρίς Σεβαλιέ ὅλες οἱ καμαριέρες καὶ οἱ καπελλοῦδες, μία πραγματικὴ ἀριστοκρατία, γιὰ νὰ διαφέρει, πρέπει νὰ μιλᾷ... ἑλληνικά.

Ὡραῖο κι' αὐτό! Ἀλλὰ πῶς νὰ τὸ ξέρης, ὅταν δὲν εἶσαι κοσμικός;

Νὰ ἰδῶ τώρα ποῦ θ' ἀρχίσῃ τὸ τένις, πῶς θὰ τὰ καταφέρω νὰ κρῶψω τὴν ἀγνοία μου. Διότι δὲν ἔχω ἰδεάν πῶς παίζεται αὐτὸ τὸ παιγνίδι.

Δύο παίκτριες μπαίνουν στὸ κοκκινωπὸ γήπεδο. Πολὺ ἐπιθυμῶ νὰ θαυμάσω τὴν σωματικὴν τὴν τελειότητα. Ἀλλὰ φοβοῦμαι ὅτι αὐτὸ δὲν εἶνε σίκι. Κάνω λοιπὸν ἐνέσεις ἀναίσθησις στὸ βλέμμα μου καὶ παρακολουθῶ τὴν ἐναρξιν τοῦ παιγνιδίου. Οἱ ρακέττες τὸν θάζουν μὲ μερικὰ τόπια. Τὰ χτυποῦν στὸν ἀέρα. Τὶ προηγούμενα ἔχουν μαζί των, ἀγνοῶ. Ὑπόκοφοι χτύποι ἀκούονται. Τὰ σώματα τῶν παικτριδῶν εἶνε γεμάτα κίνησι. Τὰ τόπια δερνόμενα ἀμειλίκτως πηδοῦν μὲ ἀπελπισίαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Μοῦ ἔρχεται νὰ φωνάξω:

—Ε, ρε ψυχὴ μου! Πῆραν... φωνή... αὐτὸ τὸ πῖα!...

Εὐτυχῶς συγκρατήθηκα. Διότι φαντασθῆτε τί ἀνυπόφορη ἐντύπωση θὰ ἔκανε αὐτὴ ἡ θλάκη, ἀρισταλικὴ ἀναφώνησις μέσα στὸ πολιτισμένον ἐκεῖνο περιβάλλον!

—Ας φροντίσω νὰ ἀπορροφηθῶ ἀπὸ τὸ παιγνίδι χωρὶς νὰ μιλάω καὶ θόλου. Ἀρκεῖ νὰ στρέψω κανεὶς τὸ κεφάλι τοῦ πότε ἀριστερὰ καὶ πότε δεξιὰ. Αὐτὸ κάνουν ὅλοι: Μιὰ ἀσυνείκη γυμναστικὴ ἀσκῆσις: Κάμψις τοῦ λαιμοῦ ἀριστερὰ, Κάμψις δεξιὰ. Αὐ-

τὸ ἐπὶ μίαν, δύο ἢ καὶ περισσότερες ὁρες.

Καὶ τί τέρψιν βρίσκουν σ' αὐτὴ τὴν ἀσχολίαν; Ὡ, αὐτὴ ἡ ἐρώτησις σας δὲν εἶνε καθόλου σίκι. Εἶνε μιὰ βαρβαρὴ ἐρώτησις. Ὅταν ρωτᾶτε ἕνα τέτοιο πρᾶγμα, μοιάζεται μὲ τὸν ἀπολίτιστον ἐκείνον Ἀσιατὴν ἡγεμόνα, ὁ ὁποῖος ταξιδεύοντας κάποτε στὸ Λονδίνον, ἐνοιώσε μεγάλην ἐκπλήξι βλέποντας παμπλουτοὺς λόρδους νὰ κοπιᾶζουν καὶ νὰ ἰδρώνουν παίζοντας τένις καὶ εἶπε στὸν ξεναγὸ τοῦ:

—Ἀφοῦ εἶνε τόσο πλούσιοι οἱ κύριοι λόρδοι, γιατί δὲν βάζουν τοὺς ὑπηρέτες των νὰ κάμνουν αὐτὴ τὴ δουλειά;

Δὲν μπορούσε νὰ νοιώσῃ τὴν εὐχαρίστησιν τοῦ σπύρ. Δὲν ἦταν ἱκανὸς νὰ καταλάβῃ τὴν αἰσθητικὴν ἀξίαν τοῦ παιγνιδίου, τὸ ὁποῖον εἶνε μιὰ μορφή τῆς τέχνης. Πολλοὶ φιλόσοφοι καὶ αἰσθητικοὶ, μαζί τους καὶ ὁ μέγας Κάντ, ὑποστηρίζουν ὅτι ἡ τέχνη εἶνε ἕνα παιγνίδι.

Χρειάζεται καλλιεργημένον πνεῦμα γιὰ νὰ δοκιμάσῃ κανεὶς πλήρη αἴσθητικὴν συγκίνησιν ἀπὸ τὸ τένις. Τὸ παιγνίδι αὐτὸ μπαίνει στὸν κύκλο τῆς τέχνης. Διότι ἐκδηλώνει τὸ ὄρατον. Δηλαδή τὴν ἀρμονίαν τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος.

Δὲν ἔχουν σημασίαν οἱ τεχνικοὶ ὁροι τοῦ παιγνιδίου, τὰ ὁποῖα καὶ οἱ λοιπὲς φάσεις. Μπορεῖς νὰ τὰ ἀγνοῇς χωρὶς νὰ μειωθῇ ἡ αἰσθητικὴ τῆς τέχνης. Διότι δὲν ἐνδιαφέρουν τὰ χτυπήματα τῆς ρακέττας καὶ τὰ πηδήματα τῆς μπάλλας. Ἐκεῖνο ποῦ ἀξίζει στὸ τένις εἶνε ἡ πλαστικὴ ὡμορφία καὶ ὁ ρυθμὸς τῶν κινήσεων, ποῦ παίρνει τὸ σῶμα τοῦ παικτοῦ ἢ τῆς παικτρίδας. Ἡ μπάλλα καὶ ἡ ρακέττα εἶνε μιὰ ἀφορμὴ γιὰ νὰ ἐκδηλωθῇ τὸ κάλλος τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος.

Αὐτὸς ἀκριβῶς ἦταν καὶ ὁ ὕψιστος σκοπὸς τοῦ ἀθλητισμοῦ στὴν κλασσικὴ ἀρχαιότητα. Δὲν ἐπεζητεῖτο τότε ἡ κατὰκτησις ρεκόρ. Ἀλλὰ ἐκεῖνο ποῦ ζητοῦσαν στὰ γυμναστήρια των οἱ ὠραιόπληκτοι πρόγονοί μας ἦταν νὰ θαυμάσουν τὸ πλαστικὸν ποῖημα τῆς σωματικῆς ὠραιότητος.

Νὰ, γιατί νομίζω ὅτι θὰ ἐτρελλαίνονταν μὲ τὸ τένις καὶ οἱ ἀρχαῖοι. Καὶ θάπρεπε, ἂν ἔρχονταν τώρα αἰφνιδίως στὸ «τένις-κλάμπ» νὰ τοὺς παραχωρήσωμε θέσεις ἀνάμεσα σ' αὐτὴν τὴν ἀριστοκρατικὴν συγκέντρωσιν, ἔστω καὶ ἂν αὐτοὶ ἦσαν ξυπόλητοι καὶ δὲν φοροῦσαν κάλτσες τῶν τριακισίων πενήντα καὶ παπούτσια τῶν ἑπτακισίων.

Καὶ ἂν δὲν ἀρκοῦσαν γιὰ ὅλους οἱ θέσεις τῶν κερκίδων, θὰ ἐπρότεινα νὰ βγοῦν ἔξω οἱ δύο διπλανοὶ μου καλοντυμένοι κύριοι, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ τὴν ὥρα ποῦ ἦρθαν μιλοῦν διαρκῶς γιὰ... τὰβλι.

ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑ Σ

Μιά νέα ἔμμετρη σατυρικὴ σειρά τοῦ συνεργάτου μας Δ. ΓΑΛΕΡΙΔΗ

II. ΕΡΩΣ ΠΕΡΙΠΛΑΝΩΜΕΝΟΣ

Πρόκειται γιὰ τὸν ἔρωτα τῆς πρώτης μας νεότητος,

τὸν ἔχοντα προνόμια... ἱστορικῆς ἀξίας, τὸν παντοτε κατὰμεστον μεγάλῃς τρυφερότητος καὶ τὸν ἐπαμβέβητον διὰ τῆς... ἀπραξίας!... Κι' αὐτὸν θὰ τὸν γνωρίσατε ἀναμφιβόλως, ὅλοι, καὶ θὰ διεπιστώσατε πῶς εἶνε περιβόλι ὅλες οἱ λεπτομέρειες ποῦ τὸν χαρακτηρίζουν. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἐνδέχεται, δυο-τρεις, νὰ μὴν γνωρί-

ζουν τὰ κατ' αὐτὸν τὸν ἔρωτα,

(χωρὶς, ὡστόσο, νάχουνε τὰ φύλλα τοῦ ἀπλέ-

ρωτα!).

εἰς τὴν ἀνάγκην βρίσκομαι γι' αὐτὸν νὰ τοὺς μι-

λήσω,

καὶ κάθε ἀπορίαν των, εἰ δυνατόν, νὰ λύσω.

(Προβαίνω εἰς τὴν δήλωσιν ἐγκαίρως, οὕτως ὥστε νὰ μὴ με σκυλοβρίσουνε οἱ ἄλλοι ἀναγνώσται ποῦ ἀπ' τοῦ ἔρωτος αὐτοῦ περάσαν τὸν τορὸ καί... ἀνευ ἀντεγκλήσεων, στὸ θέμσ προχωρῶ).

★

Ἀμφότερα τὰ πρόσωπα αὐτῶν τῶν εἰδυλλίων, δὲν συμπληροῦν τὸ ἄθροισμα σαράντα Ἀπριλίων, καὶ συνεπῶς πιστεύουμε καὶ δὴ ἀναμφιβόλως, ὅτι ἀνήκει ἀσφαλῶς σ' αὐτοὺς ὁ κόσμος ὅλος! Εἶνε δική τους ἡ ζωὴ κι' ὁ ἔρωτας δικός τους, γιὰ τὴν εὐτυχίαν καὶ τὴν ἀγάπην, κατώτερα τοῦ κόστους ποῦ ἐμφανίζονται καὶ τὰ δυο γιὰ τοὺς μεγαλυτέρους. Μὲ τὴν ἀγάπην ἔχουνε δεσμούς ἰδιαιτέρους, γιὰ τὴν ἀπό αἰσθήματα δὲν ὑποφέρουν ἀτόνα.

III. ΣΙΩΠΗΛΕΣ ΑΓΑΠΕΣ

Τὶς συναντᾷς στὰ εἴκοσι-εἰκοσιπέντε χρόνια, καὶ κάνουν τοὺς πιὸ ἐξυπνοὺς νὰ φαίνωνται κοθῶνια, γιὰ τὸν πρὸ τῆς Ἀρτέμιδος, τῆς Κίττας, τῆς Ὁδέττης, τοὺς πιάνει ἀκατάσχετος φρικώδης γλασσοδέτης! Ἰσχύει ἡ περίπτωσις καὶ ἐπὶ τῶν θηλέων, ποῦ ἔχουν τὴν ἀξίωσιν ἐκ τῶν κλειστῶν χειλέων νὰ καταλάβῃς αὐθόρῃς ὅτι σὲ ἀγαποῦνε. Θὰ ἦταν εὐχερέστερον, βεβαίως, νὰ σοῦ ποῦνε: «Εἶσαι ὠραῖος... Συμπαθής... Μ' ἀρέσεις, ἐν ὄλι-

(γοις)...»

Μπα! Τίποτα! Σ' ἀφήνουνε ἀνυπόπτος νὰ φύγῃς, καὶ τότε ἀποφαινόνται μὲ φοῦρκα καὶ μὲ μένος:

—Καλὸς ὁ Τριαντάφυλλος, μά... βλάκας ὁ καὶ... (μένος)!

★

Σ' αὐτὸν, λοιπόν, τὸν ἔρωτα, ἐν σιωπῇ μεγάλῃ ὁ ἕνας βρίσκει, κατ' ἀρχὴν, ἡλίθιον τὸν ἄλλον, καὶ πρέπει κάποιο γεγονὸς τυχαῖον νὰ ἐμπέσῃ,

κι' ἐνῶ καθ' ὅλην τὴν γραμμὴν ἀκολουθοῦν τὸν Πλά-

(τωνα

ἀπ' τὴν ἀρχὴν τοῦ κόρτε των, ἀλλὰ καὶ μέχρι τοῦ

εἶνε συγχρονῶς ὁπαδοὶ καὶ τοῦ Ἀριστοτέλους!

Αὐτὰ ὅμως, παμφίλτατοι, μοῦ φαίνεται κι' ἐμένα,

ὅτι τὰ εἶπα γρηγορὰ καὶ λίγο μεπεδεμένα,

καὶ συνεπῶς παρίσταται ἀνάγκη ἀναλύσεως αὐτῆς τῆς φιλολογικῆς κι' ἐρωτικῆς ἀλύσεως

★

Ἰδού, λοιπόν, τὰ πράγματα μὲ ἄλλην διατύπωσιν:

Χωρὶς οἱ δύο ἐρασταὶ τὸ «σ' ἀγαπῶ» νὰ εἰπωσιν.

Ἰσχύουν τὸν περίπατον σὲ μακρυνὰ τοπία.

Αὐτὸ οἱ ἐμπειρότεροι τὸ βρίσκουν οὐτοπία,

μὰ γιὰ τοὺς νέους ἐραστὰς, εἶνε τὸ πᾶν, ὡστόσο,

καθὼς κι' ἐγὼ κατάρθωσα νὰ τὸ διαπιστώσω,

τὴν ἐποχὴ ἐκείνη

ποῦ δὲν με συνεχίζει

τίποτε περισσότερον αὐτοῦ τοῦ περιπάτου,

εἰς τὸν ὁποῖον ἔλεγε καθένας τὰ δικά του,

καὶ ἀφνε μαθήματα, βιβλία καὶ παιγνίδια

γιὰ ν' ἀφηγητὰ διαρκῶς τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια!

Αὐτὸς, λοιπόν, ὁ ἔρωτας, ποῦ ξέρουν οὐκ ὀλίγοι,

συνήθως, συνηθέστατα, ἀδόξως καταλήγει.

Οἱ δύο φίλοι—ἐρασταὶ χωρίζουν ἀποτόμως

(ὅπως καὶ νὰ τὸ πάρετε... κουράζει τόσος δρόμος),

ἀφήνοντας ἐλεύθερα τὴν θέσιν τοὺς νὰ πάρῃ

τὴν ἄλλη τὴν ἡμέρα.

Ἐνα πανομοιότυπο πλατωνικὸ ζευγάρι,

στοῦ Φιλοπάππου, στοῦ Σκουζέ, στοῦ Στρέφη τοῦ

(νταμάρ,

ἢ—ὅπερ πιθανώτατον—κι' ἀκόμη παραπέρα!...

★

Σύμφωνα μ' ὅσα σκέπτομαι, πιστεύω καὶ εἰκόζω,

τὴν σιωπὴν τὴν ἀγαπῶ, μὰ τὴν... καταδικάζω

σ' αὐτὴν ἐδῶ τὴν εἰδικὴ ἐρωτικὴ περίπτωσι.

Ὅλοι αὐτοὶ ποῦ ἀγαποῦν θὰ ἔπρεπε νὰ ρίπτωσι τὸν κύβον των μὲ θαρρῶς,

χωρὶς ποσῶς νὰ σκέπτονται τὸ ποῖον θὰ πάρῃ ὁ

(Χάρος)

Κάτω ἡ ἐπιφύλαξις καὶ ἡ δειλία πίσω!

Ἀλλὰ μὲ νευρίασατε... Γι' αὐτὸ θὰ... σιωπήσω...

Δ. ΓΑΛΕΡΙΔΗΣ

ΔΗΜΑΡΑΤΟΣ, ο νόδος Τὸν καιρὸ πού τὸ Μαντεῖο μιλοῦσε...

ΔΥΟ ΜΙΛΙΑ μακρὰ ἀπὸ τῆ Σπάρτης, στὴν ἀριστερὴ ὄχθῃ τοῦ Εὐρώτα, ἦταν ἕνας λόφος. Σ' αὐτὸ τὸ λόφο ἐπάνω ἦσαν χτισμένοι πολλοὶ ναοὶ καὶ θωμοί. Κάθε πέτρα εἶχε καὶ τὴν ἱστορία της.

Αὐτὸ πού θὰ διηγηθοῦμε, συνέβη πρὸς τὰ τέλη τοῦ δού π. Χ. αἰῶνος, τότε πού ἡ νομοθεσία τοῦ Λυκούργου εἶχε ἀρχίσει νὰ παρακμάζει.

Σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς ναοὺς τοῦ λόφου, ἐρχόταν κάθε μέρα μιὰ γυναῖκα, πού κρατοῦσε στὰ χέρια τῆς ἕναν μπόγο ρούχα. Ἀπὸ τὸν μπόγο ἀκούγονταν κλαψιάρικες φωνές, πού μαρτυροῦσαν πὺς μέσα ἦταν τυλιγμένο ἕνα παιδί. Ἡ γυναῖκα κάθε φορὰ γονάτιζε μπροστὰ στὸ ἄγαλμα τῆς Ἑλένης μωρμουρίζοντας προσευχές.

Μιὰ μέρα, μιὰ γρηῃ, συνήντησε οἱ σκάλες τοῦ ναοῦ τῇ γυναῖκα. Στάθηκε καὶ τὴν ἐκύτταξε παρξενεμένη:

— Δὲ μ' ἀφήνεις νὰ δῶ τὸ παιδί πού κρατᾷς κρυμμένο στὸν μπόγο σου;

— Ἀδύνατον!... Ἐγὼ ἐντολὴ νὰ μὴν τὸ δείχνω σὲ κανέναν. Εἶμαι ἡ παρμάνα τοῦ μωροῦ, πού εἶνα κόρη πλουσίων γονιῶν. Ἐπειδὴ ὁμως εἶνα καταπληκτικὰ ἄσχημη καὶ παραμορφωμένη, ἡ μάνα τῆς μοῦ ἀνέθεσε νὰρχωμαι κάθε μέρα καὶ νὰ παρακαλῶ τὴ θεά, μήπως κάμῃ τὸ θαῦμα της...

Ἡ γρηῃ μὲ περιέργεια ἐπέμενε νὰ δῇ τὸ μωρὸ, ὥσπου στὸ τέλος κατάρφερε τὴν γυναῖκα νὰ τῆς τὸ δείξει. Τὸ πῆρε στὰ χέρια τῆς κι' ἀφοῦ τὸ κύτταξε κάμποση ὥρα μὲ τὰ μικρὰ καὶ σατανικά της μάτια, εἶπε χαμογελῶντας:

— Πές σι' ἀφεντικά σου νὰ μὴν στενοχωριοῦνται. Ἡ κόρη τους θὰ γίνῃ ἡ ωραιότερη τοῦ κόσμου.

Ἡ γυναῖκα, ἐντρομη, ἄρπαξε τὸ παιδί ἀπὸ τὰ χέρια τῆς γρηῃς καὶ κατέβηκε τρέχοντας τὶς σκάλες τοῦ ναοῦ.

Ἡ προφητεία ὁμως βγήκε σωστή. Τὸ παιδί ἀπὸ μέρα σὲ μέρα ἐφτιαχνε, ἔτσι, πού ὅταν ἐφτασε τὴν ἐφηλικὴ ἡλικία, ἐγινε ἡ ωραιότερη κοπέλλα τῆς περιοχῆς.

Αὐτοτελὲς ἱστορικὸ ἀνάγνωσμα ὑπὸ ΦΟΡΤΟΥΝΙΝΟ ΜΑΤΑΝΙΑ Μὲ εἰκονογράφειν τοῦ Ἰδίου

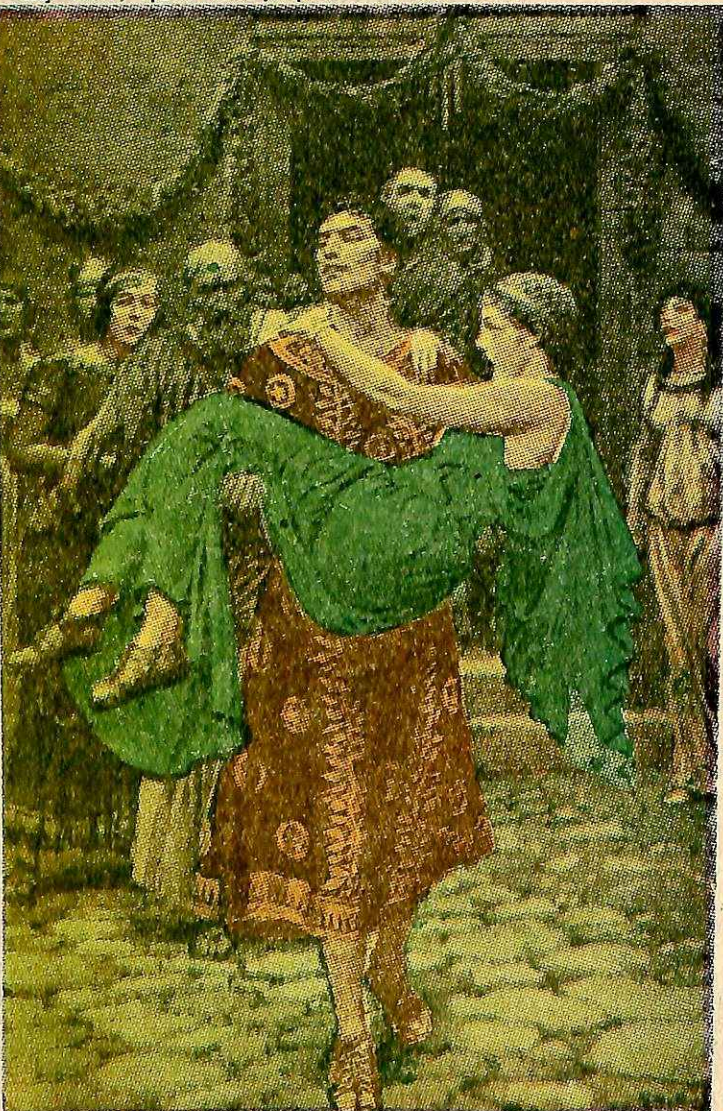
Ἡ φύσις παίζει καμμιὰ φορὰ τέτοια παιχνίδια. Πάντως, ὅλοι ἀπέδωσαν τὸ θαῦμα στὴ γρηῃ. Ἡ μικρὴ γινόταν κάθε χρόνο καὶ πὺς χαριτωμένη. Στους ἀγῶνες ὅλοι ἔτρεχαν στὴν παλαιστρα γιὰ νὰ θαυμάσουν τὴν πλαστικότητα τοῦ κορμιοῦ της.

Ὁ τυχερὸς πού κατέκτησε τὴν καρδιά της, ἦταν ὁ Ἅγιος, στενὸς φίλος τοῦ βασιλέως Ἀρίστωνος καὶ πολῦτιμος σύμβουλος του. Αὐτὸς ὁ γάμος ἐγινε ἀφορμὴ νὰ γῆμιση ἀκόμα πὺς πολλὴ ἡμορφιά τῆς μικρῆς.

Ὁ βασιλεὺς Ἀρίστων, ὡς τόσο, ἦταν ἀπογοητευ-

μένος ἀπὸ τὴ ζωὴ του, γιατί εἶχε παντρευτῇ δυὸ φορὲς καὶ δὲν εἶχε κατορθώσει ν' ἀποκτήσῃ διάδοχο.

Ὅταν ὁ Ἅγιος τοῦ ἐσύστησε τὴν γυναῖκα του, ὁ Ἀρίστων ἔμεινε κατάπληκτος ἀπὸ τὴν ὁμορφιά της. Ἐνοιῶσε παράφορη λαχτάρα γι' αὐτήν, ἀλλὰ καὶ πάλι ἡ κακοτυχία του τὸν κυνηγοῦσε, γιατί δὲν ὑπῆρχε κανένας τρόπος νὰ τὴν κάμῃ δική του γυναῖκα... Ἄν καὶ κατάφερε νὰ κρύβῃ τὸ αἰσθημά του, ὥστε νὰ μὴ γίνῃ ἀντιληπτὸς ἀπὸ κανέναν, καὶ κέσκέψαι ὁμως τὸν τυραννοῦσαν.

Τὸ τέχνασμα τοῦ Ἀρίστωνος ἐπέτυχε. Κι' ἔτσι πῆρε τὴν γυναῖκα τοῦ Ἀγίου.

Ὁ Ἅγιος ἦταν πολὺ πλούσιος ἄρχοντας. Τὸ γοῦστο του ἦταν γνωστὸ καὶ σεβαστὸ σ' ὅλη τὴν περιοχὴ.

Τὸ σπίτι του ἦταν ἕνα σωστὸ παλάτι, γεμάτο ἀπὸ ἀνεκτίμητους θησαυροὺς.

Πολλὲς φορὲς εἶχε παρὰ καλέσει τὸν Ἀρίστων νὰ διαλέξῃ κάτι ἀπὸ τὴ συλλογὴ του, μὰ ὁ Ἀρίστων ἦταν πάντα διστακτικὸς.

Τώρα ὁμως, πού ὁ ἐρωτικὸς πόθος τὸν εἶχε κάμει σὰν πρελλό, ἐσκέφθηκε κάποιον τέχνασμα, πού ἴσως ὡς θὰ τοῦ βγαίνει σὲ καλὸ. Χωρὶς, λοιπὸν, νὰ χάσῃ καιρὸ, τῶσθε ἀμέσως μπροστὰ.

Μιὰ μέρα, πῆγε καὶ συνήντησε τὸν φίλο του τὸν Ἅγιο καὶ τοῦ εἶπε πὺς ἐπὶ τέλος εἶχε ἀποφασίσει νὰ διαλέξῃ κάτι ἀπὸ τοὺς θησαυροὺς του, ἀλλὰ μὲ τὴν ρητὴ συμφωνία πὺς κι' ἐκεῖνος θάρχεται σπῆναι τοῦ νὰ διαλέξῃ μὲ τὴ σειρά του ὅ,τι τοῦ ἦταν ἀρεστὸ.

Ὁ Ἅγιος εὐχαριστῇ θηκε πολὺ πού ὁ φίλος του εἶχε ἀπείρει τέλος πάντων, τὴν ἀπόφασιν αὐτή. Συμφώνησαν, λοιπὸν, τὴν ἄλλη μέρα νὰ διαλέξῃ ὁ καθένας ἀπὸ τοὺς θησαυροὺς τοῦ ἄλλου ὅ,τι ἤθελε, χωρὶς κανέναν περιορισμὸ στὴν προτίμησιν του.

Πρῶτος ὁ Ἅγιος πῆγε στὸ σπίτι τοῦ Ἀρίστωνος.

Βρῆκε ἐκεῖ βεντάλλειες ἀπὸ φίλνισι, πολῦτιμα πετράδια, κεντήματα ἀπ' τὶς Ἰνδίες, Περσικὰ χαλιά, δουλεμένα μὲ φιλιτισιένες βελόνες, Σικελιανὰ μωσαϊκά, ἀγάλματα, βάζα, ἐπιπλὰ καὶ κάθε τί πού μπορούσε νὰ μνηχανευθῇ καὶ νὰ κάμῃ ὁ ἄνθρωπος.

Ὁ Ἀρίστων ἦταν ἐξαιρετικὰ καλοδιάθετος καὶ ἐνθάρρυνε τὸν Ἅγιο νὰ διαλέξῃ ἐλεύθερα.

Τὴν ἄλλη μέρα, ἦταν ἡ σειρά τοῦ Ἀρίστωνος νὰ πᾶι στὸ σπίτι τοῦ Ἀγίου καὶ νὰ διαλέξῃ κι' αὐτὸς μὲ τὴ σειρά του κάτι ἀπὸ τοὺς θησαυροὺς τοῦ φίλου του.

Πρὶν ἀκόμα ρίξῃ ἔστω καὶ μιὰ ματιὰ στὰ ἐκτεθειμένα ἀντικείμενα, εἶπε στὸν Ἅγιο:

— Θέλεις, πρᾶγματι, νὰ σοῦ πῶ τί ζητάω γι' ἀντάλλαγμα; Λοιπὸν ἕνα πρᾶγμα μονάχα λαχταρᾷ... Ὅ,τι πολυτιμότερο ἔχεις!

Τὴ γυναῖκά σου!...

Ὁ Ἅγιος στάθηκε βουβὸς ἀπὸ τὴν ἐκπληξί, νομίζοντας πὺς ὁ βασιλεὺς ἀστεϊευόταν. Τὸ σοβαρὸ ὅμως ὕφος τοῦ Ἀρίστωνος καὶ ἡ ἐπιμονή του, τὸν ἐπείσαν πὺς εἶχε πέσει θύμα τῆς πὺς καταπληκτικῆς κακοθηρίας.

Ὡς τόσο, δὲν μπορούσε νὰ διαμαρτυρηθῇ, γιατί εἶχε δώσει τὸ λόγο του νὰ φυλάξῃ τὴ συμφωνία. Κι' ἔτσι, τὸ τέχνασμα τοῦ Ἀρίστωνος ἐπέτυχε.

Περὶ τὸν νὰ προσθέσωμε πὺς ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ποτὲ δὲν λογάριζαν τὴ γνῶμὴ τῆς γυναῖκας.

Ὁ Ἀρίστων, λοιπὸν, παντρεύθηκε γιὰ τρίτη φορὰ καὶ τὸ γεγονός αὐτὸ ἐδῶσε νέες ἐλπίδες στὸ λαὸ, πὺς αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ βασιλεὺς, τέλος πάντων, θ' ἀποκτοῦσε διάδοχο.

Ὁ γενικός ἐνθουσιασμὸς καὶ τὰ πανηγύρια ἐσκέπασαν τὴν δίκαιη ἀγανάκτησιν τοῦ ἀπατημένου συζύγου.

Ὁ δυστυχισμένος ὁ Ἅγιος ὅστερα ἀπ' αὐτὸ τὸ τρομερὸ χτύπημα, ἐξαφάνισθηκε μυστηριωδῶς ἀπὸ τὴ Σπάρτη καὶ κανένας πᾶς δὲν ἔμαθε τίποτε γι' αὐτόν.

Ὡστόσο, κάτι συνέβη τὸ τελείως ἀπροσδόκητο, πού εἶχε θλιβερὲς συνέπειες:

Ἦταν ἡ τρίτη βραδυὰ μετὰ τὸ γάμο. Ὁ Ἀρίστων, μπαίνοντας στὴν νυφικὴ παστάδα, παρέτηρησε πὺς ἡ γυναῖκα του εἶχε τυλιγμένο τὸ λαιμὸ της καὶ τὸ στήθος της μὲ μιὰ γιρλάντα ἀπὸ λουλούδια. Στάθηκε κατάπληκτος. Ὑστερα, πῆρε μιὰ λαμπάδα καὶ τὴ ζύγωσε, γιὰ νὰ δῇ ἀπὸ κοντὰ μήπως εἶχε γενλαστή.

— Γιατί μὲ κυττάξεις μὲ τόσο ἐπιμονή; τὸν ρώτησε ἐκείνη μὲ τὸ πὺς ἄθῳ ὕφος.

— Ποιὸς σοῦ ἔδωσε αὐτὰ τὰ λουλούδια;

— Ποιὸς; Ἐσὺ, ἀγάπη μου, τώρα δά, πού σηκώθηκες ἀπὸ τὸ κρεβάτι... Τὸ ἔξχαρες κιόλας;

— Κάνεις λάθος, ἀπῆντησε ἔντονα ὁ βασιλεὺς. Ἐγὼ τώρα μόλις καὶ γιὰ πρώτη φορὰ σήμερα ἐρχομαι στὴν κάμαρά σου!

Ἡ γυναῖκα τοῦ ὅμως ἐπέμενε πὺς αὐτὸς τῆς εἶχε δώσει τὴ γιρλάντα. Δὲν ἤξερε τί νὰ ὑποθέσῃ. Τὸν ἐξελεύρισε πρὸ πάντων τὸ μείλιχιο καὶ ἄθῳ τῆς ὕψος.

— Ἡ αὐτὴ πρελλάθηκε ἡ ἐγὼ!... μωρμούριζε. Ἀλλοῖς δὲν ἐξηγεῖται τὸ πρᾶγμα.

Μιὰ τρομερὴ ὑποψία τοῦ

γεννήθηκε... Μήπως δλα αὐτὰ τὰ καταπληκτικὰ γεγονότα ἦσαν μιὰ τιμωρία γιὰ τὸν κακοῦ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὅποιο ἀπέκτησε τὴν τρίτη γυναῖκα;

Ἡ ἀφέλεια, ὅστερα καὶ τὸ ἄθῳ ὕφος τῆς βασιλίσσας συνηγοροῦσαν γιὰ τὴν ἀγνότητά της.

Ἐξ ἄλλου, ἂν ἦταν ἐνοχῇ, γιατί νὰ κρατᾷ ἀκόμα τὴ γιρλάντα πού ἦταν τὸ μόνο στοιχεῖο πού τὴν ἐνοχοποιούσε;

Παρετήρησε προσεκτικὰ τερα καὶ εἶδε πὺς τὰ λουλούδια ἦσαν χρυσά.

Ξαφνικὰ τὸ μυαλὸ του φωτίστηκε. Ναί, βέβαια, ἦταν ἀπὸ τ' ἀφιέρωματα πού ἔκαναν στὸν Ἀστράβαχο, τὸν ἥρωα καὶ προστάτη τῶν ἀρματοδρομιῶν. Κάποιος τὰ πῆρε ἀπὸ τὸ ναὸ καὶ τὰ ἔφερε στὴ βασιλίσσα τὴν ὥρα πού μόλις τὴν ἔχχαν ἀφήσει οἱ δοῦλες της καὶ λουσμένη καὶ μυρωμένη τὸν περίμενε. Μὰ ποιὸς; Ἡ γυναῖκα τοῦ γενλαστήκε, βέβαια, καὶ νόμιζε πὺς ἦταν ἐκεῖνος.

Πέρασε καιρὸς καὶ ἐπὶ τέλος ἡ ἐπιθυμία τοῦ Ἀρίστωνος πραγματοποιήθηκε. Ἡ βασιλίσσα ἦταν ἐγκυος. Ἄν γεννοῦσε ἄγγορι, ἡ γενιά τοῦ θα ἔξασφαλιζόταν στὸ θρόνο.

Ὅλος ὁ λαὸς συμεριζόταν τὴ χαρὰ τοῦ τοῦ βασιλέως καὶ πανηγύριζε μὲ ἀσυγκράτητον ἐνθουσιασμό. Τὸ μυστηριώδες ἐπὶ σόδι εἶχε ἐξαστῇ ὁλότε λα. Δυστυχῶς, τίποτε δὲν μένει στὸν κόσμῳ κρυφὸ.

Μιὰ μέρα, πού ὁ Ἀρίστων συνεδρίαζε μὲ τοὺς ἐφόρους, κατέφθασε τρέχοντας ἕνας ἀγγελιαφόρος μὲ τὴν εἶδσιν πὺς ἡ βασιλίσσα γέννησε ἕναν γυιό.

Προτοῦ ἀκόμη τὸ συνέδριο προφτάσῃ νὰ ἐκφράσῃ τὴν χαρὰ του γιὰ τὸ εὐτυχὲς γεγονός, ὁ Ἀρίστων σηκώθηκε ἔξαλλος καὶ ἀρχισε νὰ φωνάζῃ, τόσο πού ὅλοι τὸν ἀκούσαν:

— Τὸ παιδί δὲν εἶναι δικό μου! Μόνο δέκα μῆνες πέρασαν ἀπὸ τότε! Δὲν εἶμαι πατέρας του!

Σίγουρα ἡ παράδοσις θὰ ἔκαμε λάθος ὅσον ἀφορᾷ τὰ λόγια τοῦ Ἀρίστωνος καὶ οἱ ἱστορικοὶ τὰ πῆραν ἔτσι ἀτόφια χωρὶς νὰ προσπαθῇσιν νὰ τὰ ἐξαιολογῇ.

Τὸ σκάνδαλο, ὅπως ἦταν φυσικὸ, ἔκαμε πολὺ γρήγορα τὸν γυρὸ τῆς Σπάρτης κι' ἐφτασε σι' αὐτιά τοῦ συμβαλέως τοῦ Ἀρίστωνος, τοῦ Κλεομέ-

Ἡ γρηῃ μὲ περιέργεια ἐπέμενε νὰ δῇ τὸ μωρὸ, ὥς πού στὸ τέλος κατάρφερε τὴν γυναῖκα νὰ τῆς τὸ δείξει.

νη. Ὅπως εἶναι γνωστὸν, στὴ Σπάρτη συμβασιλευσαν πάντα δυὸ βασιλεῖς. Ὁ Κλεομένης εἶχε κάθε συμφέρον νὰ μείνῃ χωρὶς διάδοχο ὁ Ἀρίστων καὶ σκέφθηκε πὺς τὸ γεγονός αὐτὸ μπορούσε νὰ ἔχῃ συνέπειες ἐκμεταλλεύσιμες.

Τὸ παιδί τοῦ Ἀρίστωνος ἀνομάσθηκε Δημάρατος, πού σημαίνει «ὁ ἀναμενόμενος ἀπὸ τὸ λαόν». Καὶ πραγματικὰ, ὁ λαὸς τὸν ἐδέχθηκε μὲ μεγάλον καὶ εὐκρινὴ ἐνθουσιασμό.

Τὸ παιδί μεγάλωνε καὶ γινόταν δυνατό κι' ὁμορφ. Εἶχε μεγάλο πάθος γιὰ τοὺς γῶνες καὶ ὅποιοι σκόταν πὺς γρήγορα θὰ

γινόταν διάσημος. Μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Ἀρίστωνος, ὁ Δημάρατος τὸν διαδέχθηκε στὸ θρόνο. Φαίνεται πὺς ἡ μοῖρα τοῦ ἐπεφύλασσε νὰ παντρευτῇ ὅπως ὁ πατέρας του, δηλαδὴ νὰ πάρῃ τὴν γυναῖκα ἑνὸς συγγενοῦς του, τοῦ Λεωτυχίδου.

Τὸ γεγονός αὐτὸ ἐπὶ λούμενος ὁ συμβασιλεὺς του, ὁ γνωστός μας Κλεομένης, πού τὸν φθονοῦσε συνώμοσε μὲ τὸν Λεωτυχίδη καὶ τὸν κατήγγειλε ἀπὸ κοινοῦ στοὺς ἐφόρους πὺς τάχα δὲν ἦταν γνήσιος γυιὸς τοῦ Ἀρίστωνος. Γιὰ ἀπόδειξιν, ἔφεραν τὰ λόγια πού εἶπεν ὁ Ἀρί-

στων μπροστά σ' όλους όταν ο κήρυξ του ἀνήγγειλε πως η γυναίκα του ἐγέννησε.

Γιὰ νὰ δοθῇ ἕνα τέλος, οἱ ἔφοροι ἀποφάσισαν νὰ ρωτήσουν τὸ Μαντεῖο τῶν Δελφῶν, τὸ ὁποῖον, παρὰ τὴ συνήθειά του, ἀπήντησε μὲ λίγα λόγια σταράτα: «Ὁ Δημάρτος δὲν εἶναι γυιὸς τοῦ Ἀρίστωνος».

Κατάπληκτος, ὁ Δημάρτος κατέφυγε στὴ μητέρα του, τὴν ὁποῖαν παρέκασε νὰ τοῦ ἀποκαλύψῃ τὸ μυστικὸ τῆς γεννήσεώς του ὅσο ὀδυνηρὸ κι' ἂν ἦταν. Ἐκείνη τοῦ διηγήθηκε τὴ γνωστὴ ἱστορία μὲ τὶς γυρίαντες, τελειώνοντας ὡς ἑξῆς:

— Καὶ τώρα, γυιέ μου, ἀπ' ὅσα ξέρω, ἢ εἶσαι παιδί τοῦ ἥρωος Ἀστράβου ἢ ὁ Ἀρίστων εἶναι ὁ ἀληθινὸς σου πατέρας. Ὅσο γιὰ τὰ λόγια πού εἶπε ὁ Ἀρίστων, μπροστὰ στοὺς ἐφόρους: «δὲν συμπληρώθηκαν δέκα μῆνες» ἦταν μιὰ ἀνόητη καὶ ἐπιπόλαια κουβέντα, γιατί ἀπλοῦστατα γεννηθήκες ἐφταμηνίτικο.

Πάντως, ὅπως ἦταν φυσικὸ, ἡ προφητεία τῶν Δελφῶν ἔγινε πιστευτὴ ἀπὸ ὅλους καὶ ὁ Δημάρτος ἔχασε τὸ θρόνο. Δὲν ἦταν ὅμως ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους πού ἀδικοῦνται ἀδικαμαρτύρητα καὶ μάλιστα τὴ στιγμή πού διαδόθηκε πὼς ἡ προφητεία δὲν ἦταν σωστὴ. Πραγματικὰ, ἔγινε γνωστὸν ὅτι τὸ Μαντεῖο τῶν Δελφῶν εἶχε δωροδοκηθῇ ἀπὸ τὸν Κλεομένη, γιὰ νὰ δώσῃ τὸν χρησμὸ τὸν ὁποῖον ἔδωσε.

Παρ' ὅλ' αὐτά, ὁ Δημάρτος δὲν κατόρθωσε νὰ ξανακερδίσῃ τὸ θρόνο, μ' ὅλο πὺλῶν ἦταν πολὺ δημοφιλὴς στὴ Σπάρτη, γιατί ἔξω ἀπὸ τ' ἄλλα του προσόντα εἶχε νικήσῃ καὶ στίς ἀρματοδρομίες τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων.

Ἀπ' ἐκεῖ κι' ὕστερα ἔζησε σὰν ἀλήτης, καταδιωκόμενος ἀπὸ τοὺς Λακεδαιμονίους. Κατέφυγε στοὺς Πέρσας, οἱ ὁποῖοι τὸν ἐτίμησαν πολὺ... Πῆρε μέρος σὲ πολλὰς μάχας καὶ ἀποδείχθηκε σοφὸς σύμβουλος γιὰ ὅσους ἐξήγησαν τὴ γνώμη του.

Πάντοτε θασανίζονταν ἀπὸ τὴν ἀμφιβολία τῆς μυστηριώδους γεννήσεώς του.

Ὅσο γιὰ τὸν Κλεομένη καὶ τὸν Λεωτυχίδη, εἶχαν κακὸ τέλος καὶ οἱ δύο τους καὶ πληρώσαν πολὺ ἀκριβὰ τὴν ἀδικία πού ἐποιήσαν.

Θ. ΜΑΤΑΝΙΑ

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Σ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΣΤΗΝ ΚΙΝΑ

Σ' ἕναν κινεζικὸ κινῆμα-τογράφο, ὁ διευθυντῆς του γιὰ νὰ ἐμποδίσῃ τοὺς θεατὰς νὰ καπνίζουν μέσα στὴ σάλλα, ἐτοιχοκόλλησε στὴν εἴσοδο, μιὰ μεγάλη ταμπέλλα, στὴν ὁποῖαν ἔγραψε:

«Μὴ καπνίζετε. Θυμηθῆτε τὴν τρομακτικὴ πυρκαϊὰ τῆς Καντῶνος».

Τὴν ἄλλην ἡμέρα, κάτω ἀπ' τὴν ἐπιγραφή αὐτὴ δρῆκε μιὰ ἄλλη, πού ἔγραφε:

«Μὴν πνίξετε. Θυμηθῆτε τὴς πλημμύρας τοῦ Χανκούου».

Ο ΜΠΑΜΠΟΥΛΑΣ ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

ΕΝΑΣ ἡλικιωμένος, κουρασμένος, ἀπεριποίητος, καὶ μὲ σπασμένα ρούχα, περνᾷ ἀπὸ ἕνα στενὸ δρομάκι τῆς συνοικίας Βιλὲτ στὸ Παρίσι. Ξαφνικὰ, τὸ παράθυρο ἐνὸς ἱσογείου ἀνοίγεται καὶ μιὰ νέα καὶ ὁμορφὴ κυρία τοῦ γνέφει νὰ πάῃ ἐκεῖ... Ὁ ἡλικιωμένος, πού δὲν πιστεύει στὰ μάτια του, διορθώνει τὴ γραβάτα του, προσπαθεῖ νὰ ὑποτάξῃ τὰ λίγα μαλλιά του, πού τοῦ ἔχουν ἀπομείνει στὸ κεφάλι του, πασχίζει νὰ ὀρθώσῃ τὸ κυρτωμένο κορμὶ του καὶ βέβαιος ὅτι ἡ κυρία πού τοῦ ἔγνεψε τὸν ἐρωτεύθηκε, τρέχει νὰ μῆν' ἀπὸ τὴν πόρτα, πού τοῦ ἔδειξε ἐκεῖνη.

Ἡ ἀταπιάτη ἐξακολοθεῖ, γιατί μόλις μπαίνει ἡ κυρία μ'

ἐνα εὐγενικὸ χαμόγελο τὸν φέρνει στὴν τραπέζια τοῦ σπιτιοῦ. Ἐκεῖ ὅμως τὸ ὄνειρο... διαλύεται, γιατί ἕνας κατσουφιασμένος μπέμπης λο-ξοκυτᾷ τὴ σούπα του, χωρὶς νὰ τὴν ἀγγίξῃ. Καὶ ἡ κυρία δείχνοντας τὸν ἄγνωστο στὸν μπέμπη τῆς, τοῦ λέγει:

— Βλέπεις, Ντοντό, ἂν δὲν φᾶς τὴν σούπα σου, θὰ σὲ πάρῃ αὐτὸς ὁ... μπαμπούλας!

ΤΑ ΠΑΛΙΑ ΣΠΙΤΙΑ ΚΑΙ ΟΙ ΕΒΡΑΙΟΙ

Ἰσαὰκ Μπλούμεν καὶ ὁ Νάθαν Μέγιερ συναντῶνται στὸ καφενεῖο. Ὁ Ἰσαὰκ μόλις βλέπῃ τὸν Νάθαν, τὸν ἀρπάζει ἀγριμένως ἀπὸ τὸ λαιμὸ καὶ τοῦ φωνάζει:

— Εἶσαι ἕνας ἐλεεινὸς γιατί μὲ γέλασες. Εἶσαι ἕνας ἀπατεῶν. Μοῦ ἔδωσες τίς καλύτερες πληροφορίες γιὰ τὸν ἐμπορικὸν οἶκον Μπλοκστάιν καὶ Σία. Καὶ ἐγὼ μὲ τίς πληροφορίες σου, τοὺς ἔκαμα πέντε 30.000 φράγκα. Τώρα ὁ οἶκος Μπλοκστάιν φαλίστηκε καὶ ἔχασα τὰ λεφτά μου ἐξ αἰτίας σου.

— Νὰ μὲ συμπαθᾷς, τοῦ ἀπαντᾷ ἀτάραχος ὁ Νάθαν. Θυμᾶσαι τί σοῦ εἶπα γιὰ τοὺς Μπλοκστάιν;

— Μοῦ εἶπες ὅτι εἶναι ἕνα γνωστὸ παλὸ ἐμπορικὸ σπῆτι.

— Ἐ, δὲν ξέρεις ὅτι τὰ πα-

λὰ σπῆτια πέφτουνε συνήθως;

ΜΕΤΑΞΥ ΕΒΡΑΙΩΝ

Οὐκ ἔστιν ἀντιφάσιον ἐν τῷ λόγῳ.

— Ἀκουσε, Μαλόχ, τοῦ λέει, τὸ ἀπόγευμα θὰ ἔλθῃ νὰ σὲ δοῇ ὁ Ἰσαὰκ.

— Πῶς τὸ ξέρεις;

— Τὸ ξέρω, γιατί τὸν εἶδα τὸ μεσημέρι. Ἦλθε καὶ μοῦ ζήτησε ἕνα ἐκατόφραγκο. Κι' ἐγὼ τὸν ἔδωξα καὶ τοῦ εἶπα:

«Νὰ πᾶς σὲ κανένα κουντὸ νὰ τοῦ πάρῃς ἐκατόφραγκο. Ἐμένα δὲν μὲ γελᾷς!»

ΕΙΣ ΑΝΑΜΝΗΣΙΝ

ΕΝΑΣ πρῶν πλούσιος καὶ πρῶν... νέος συναντᾷται μ' ἕναν φίλο του, πού ἔχει καιρὸ νὰ τὸν ἰδῇ.

— Πῶς τὰ περνᾷς τώρα, πού ἔχεις ἀπενταρτίες; τὸν ρωτᾷ ὁ φίλος του.

— Ὁ πρῶν πλούσιος ἀρχίζει τότε νὰ τοῦ περιγράφῃ πῶς περνᾷ τὴν ἡμέρα του.

— Ὁ, εἶναι πολὺ ἀπλό, λέει. Σηκώνομαι στὶς 8, κτυπῶ τὸ κουδούνι, γιὰ τὸν ὑπὲρ τῆς μου...

— Τὸν κράτησες τὸν ὑπὲρ τῆς σου; ἀπορεῖ ὁ φίλος του.

— Ὁχι... ἀλλὰ ἔχω τὸ κου-

ΟΙ ΑΡΡΑΒΩΝΙΑΣΤΙΚΕΣ ΤΟΥ ΑΓΓΛΟΥ

Τζιμ καὶ ὁ Μπῆλ, ἀπὸ ναῦτες, συναντῶνται σ' ἕνα λιμάνι τῆς Μεσο-γείου.

— Γιατί εἶσαι μελαγχολικός, Τζιμ, ρωτᾷ ὁ Μπῆλ τὸν συνάδελφό του.

— Ἄστα, φαντάσου, ὅτι ἡ ἀρραβωνιαστικιά μου, πού ἔμεινε στὸ Πλύμουθ, μοῦ γράφει ὅτι πῆγε στὸ Λίβερπουλ, καὶ θὰ μείνῃ ἐκεῖ γιὰ πάντα.

— Καὶ γι' αὐτὸ σιᾷς; Τί Πλύμουθ, τί Λίβερπουλ. Μήπως τῆς πληρώσες ἐσὺ τὰ ἔξοδα τοῦ ταξιδιοῦ;

— Δὲν εἶν' ἐτσι, ἀπαντᾷ ὁ Τζιμ, γιατί στὸ Λίβερπουλ ἔχω ἄλλη ἀρραβωνιαστικιά.

Ο ΜΑΚΑΡΙΤΗΣ

Ἡ μαντὰ Καλὼ εἶχε παντρευτῇ δύο ἀδελφία. Ὁταν δηλαδὴ πέθανε ὁ πρῶτος ἀντρας τῆς, καὶ τὴν ζήτησε ὁ ἀδελφός του, ἐδέχθηκε πρόθυμα καὶ οἱ γάμοι τῶν ἐγίναν λίγων καιρῶ ἀργότερα. Μιὰ μέρα ὅμως ἐπισυνέπεται τὸ ἀνδρόγυνον ἕνας καινούργιος φίλος του. Βλέποντας ὁ ἐπισυνέπεται τὴ σάλλα, τὴν φωτογραφία τοῦ πρώτου ἀνδρός τῆς μαντὰ Καλὼ, τὴν ρωτᾷ:

— Ποιὸς εἶναι αὐτὸς πού μοιάζει τόσο πολὺ μὲ τὸν ἀνδρα;

Μὲ πολλὴν ἀταραξία τότε ἡ μαντὰ Καλὼ ἀπαντᾷ:

— Εἶναι ὁ μακαρίτης ὁ κουνιάδος μου, πού δὲν ἔχει πολὺν καιρὸ πού πέθανε.

Ο ΡΕΠΟΡΤΕΡ

Δ. ΨΑΘΑ

Βίος καὶ πολιτεία

ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΣΟΥΣΟΥ

ΤΟ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ

Δυὸ ραδιόφωνα ἀπέκτησε ἡ γειτόνισσα τὸν τελευταῖο καιρὸ. Πράγμα πού ἡ Σουσοῦ τὸ ἔφερε βαρέως. Καὶ ὅσο ἄκουγε νὰ παίζου, τόσο ἀπεστρεφε μὲ ἀηδία τὸ πρόσωπό της, καὶ ἔβαιναν στὴν πόρτα, ἐκύτταζε πρὸς τὸ μέρος τῶν σπιτιῶν ἀπ' ὅπου ἔβαιναν οἱ ἦχοι καί, σηκώνοντας τὸ κεφάλι ψηλά, ἐδήλωνε ἀπεριφράστως:

— Ἀηδίες!

— Γιατί, κυρία Σουσοῦ;

— Γιατί; Δὲν ντρέπομαι λέω; Ψωμὶ δὲν ἔχουν νὰ φᾶν, τὰ ραδιόφωνα τοὺς λειπανε! Καὶ νὰ καταλαβαίνουνε κι' ὅλας τὶς πᾶ νὰ πῇ μουσική, στὰ κομμάτια!

Κι' ἡ γλῶσσα τῆς Σουσοῦς ἀρχίζει νὰ κόβῃ καὶ νὰ ράβῃ καὶ τὰ σχολιά της ἦσαν ἀτέλειωτα καὶ βεβαίως μὲ πειστικότητα πῶς γιὰ νὰ καταλάβῃ κανεὶς τὴν «μουσική» πρέπει νὰ ἔχῃ πᾶσι τοὺς ἀχίστους στὸ πανεπιστήμιο, ἂν ὄχι καὶ παραπάνω.

— Καλέ, ξέρει ἡ κυρία-Μαριγὼ ἀπὸ μουσική τώρα; Μιὰ κυράμνημη γυναίκα εἶναι! Κι' ἡ κυρία-Ἀφροδίτη; Πάει ἐξετελειώθηκε καὶ τὸ ραδιόφωνο!

Οἱ γειτόνισσες εἶχαν τὴν ἐντύπωσιν πὼς δὲν ἦταν δύσκολο πρᾶγμα ἡ «μουσική» καὶ ὅτι πολλὰς φορὲς ἄκουαν τὸ ραδιόφωνο καὶ τοὺς ἄρεσε, Ἀλλὰ ἡ Σουσοῦ διαφωνοῦσε ριζικῶς καὶ ἀπολύτως:

— Καλέ, τί λέτε!

— Μὰ τὸ Θεό, κυρία Σουσοῦ!

— Καλέ, σωπάτε, καλέ! Νομίζετε πὼς ἡ μουσική εἶναι αὐτὸ πού ἀκούτε; Ἀ-πά-πά! Τί θέλει νὰ πῇ αὐτὸς ὁ σκοπός! Μ' ἔκαταλάβατε; Τί σημασία ἔχει τὸ καθέτις πού ἀκούει κανένας. Αὐτὸ εἶναι ὅλο τὸ πᾶν! Κι' ἀπὸ τὴν φασαρία, τὴν καταλαβαίνει κι' ἕνα μωρὸ παιδί.

Καὶ ἡ Σουσοῦ συνέχισε:

— Ἀλλὰ τί φταίτε ἐσεῖς; Χρειάζεται νὰ ἔχῃ κανένας μεγάλη μαρφωσις! Ν' ἀκούῃ μιὰ μουσική τοῦ Βίχτορα Οὐγκὼ καὶ νὰ μπαίνει στὸ νόημα. Μὲ καταλαβαίνετε; Αὐτὴ παντὴ μουσική!

Καὶ ταῦτα μὲν ἔλεγε δημοσίᾳ στίς γειτόνισσες ἡ κ. Σουσοῦ, ἀλλὰ τὴν μπόρα τὴ μεγάλη τὴν τραβοῦσε ὁ δυστυχὴς Παναγιωτάκης. Ἦταν ἀδύνατον νὰ τὸ χωνέψῃ ἡ Σουσοῦ.

— Ἀκούε, Παναγιώτη μου;

— Θὰ μ' ἀφήσῃς χάμω;

— Ἀκουσε πού σοῦ μιᾶ!

— Παράτα με, σοῦ λέω, μπᾶά!

— Μὴν εἶσαι ἀναιδής!

— Μωρέ, θὰ μ' ἀφήσῃς νὰ φάω μιὰ μπουκιά ψωμὶ μὲ τὴν ἡσυχία μου; Τί μανία εἶν' αὐτὴ πού σοῦ κόλλησε πᾶλι; Γιὰ ραδιόφωνα εἶμαστε τώρα ἐμεῖς; Φτωχοὶ ἄνθρωποι;

Θηρίο ἡ Σουσοῦ:

— Φτωχὸς μπορεῖ νὰ εἶσαι ἐσύ;

— Ἀμ' ἐσύ τ' εἶσαι μωρή;

— Ἐγώ;

Γινόταν κατακόκκινη ἡ Σουσοῦ:

— Γιὰ κάνε μου τὴ χάρι! Ὅριστε μας! Αὐτὸ μᾶς μένει τώρα νὰ φωνά-ζουμε πὼς εἶμαστε φτωχοὶ καὶ νὰ μᾶς ἀκούῃ κι' ὁ κόσμος!... Δὲν ντρέπεσαι!

Καὶ κατέληγε:

— Θὰ πάρωμε ραδιόφωνο!

— Κόφτο!

— Θὰ πάρωμε!

— Κλείστο!

— Θὰ πάρωμε σοῦ λέω! Ἐδῶ ἐπῆ-

ραν ὅλα τὰ τόκα καὶ τὸ βάζουν καὶ βροντᾷ ὁ κόσμος καὶ μαζεῦνται ὅλοι κι' ἀκούνε ἔξω ἀπ' τῆς κυρία-Μαριγὼς τὴν φριχάρα, καὶ δὲν θὰ ἔχωμε ἐμεῖς, μορφωμένοι ἄνθρωποι; Δὲν ἔχω πιά μᾶτια νὰ κυττάζω τὸν κόσμον!

Ἐννοεῖται ὅτι ὁ δυστυχὴς Παναγιωτάκης ἀντεστάθῃ ἀπεγνωσμένος. Ἐπάλαψε. Ἠγωνίσθη. Ἐβρίσε. Ἐσήκωσε μπαστούνι. Ἠπέλιψε νὰ πετάξῃ τὴ γυναίκα του ἔξω ὅπου τὸ σπῆτι. Ἀλλὰ ἡ Σουσοῦ δὲν ἦταν ἀπ' τίς γυναῖκες πού ὑποχωροῦνε. Τὸ ραδιόφωνο ἦταν γι' αὐτὴν πλέον ζήτημα ζωῆς καὶ θανάτου καὶ δὲν ἔννοοσε ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ νὰ παραιτηθῇ. Ὅσο δὲ ἄκουγε τὴ μουσική πού ἔβαινε ἀπ' τὰ γειτονικά σπῆτια, πού ἐπιτηδες ἀφῆναν πόρτες καὶ παράθυρα ἀνοιχτά, τόσο ἐλυσσοῦσε. Ἐσεληνιζέτο. Ἐκτρινίζε ὀλόκληρη, ἀφρίζε, καὶ τὸ βράδυ ἐπανήρχετο δριμύτερη:

— Λοιπὸν Παναγιωτάκη;

— Τί συμβαίνει πάλι;

— Ξέρεις...

— Δὲν καταλαβαίνω.

— Γιὰ τὸ ραδιόφωνο, καλέ!

Εἶδε ὁ ἄνθρωπος ὅτι οὐκ ἦν σωτηρία. Μιὰ μέρα παρὰ πέντε νὰ κόμῃ σονικό. Ἀλλὰ ἡ γυναίκα του ἦταν ἀνένδοτη. Καὶ ὅπως συνέβαινε πάν-τα, στὸ τέλος... τί νὰ κάμῃ; Τὸ πῆρε ὀφθαλμὸς. Σ' αὐτὸ συνετέλεσε πολὺ τὸ γεγονός ὅτι τὸ ραδιόφωνο ἐπρόκειτο ν' ἀγορασθῇ μὲ δόσεις. Ἡ Σουσοῦ εἶνε νοῖσας ὅλα τὰ μαγαζιά στὴ διάσπῃ τῶν καυνοῦσαν τῆς καὶ ἔφερε τοὺς δούλους. Ἐξάκουσε δραχμὲς ποκαταβολή, πεντακόσιες δραχμὲς τὸν μῆνα, τὸ ὅλον δὲ δραχμὲς πέντε χιλιάδες.

— Γυναίκα, θὰ μὲ κάψῃς!

— Πάψε, καμμένε! Σπουδαῖο χρέος!... Τί εἶναι πέντε χιλιάδες; Ἐνας κύριος καθὼς πρέπει χρωστᾷ καὶ δεκαπέντε καὶ τοῦ λένε καὶ μπράβο! Ἀλλωστε πεντακόσιες δραχμὲς τὸν μῆνα, ἀστεία πράγματα. Σκέτη μαρτίδα νὰ πουλήσῃς δύο μέρες, τίς ἐβγάλες. Πού νὰ πέσῃ καὶ χοντρὸ μπαμποῦνι!...

Ἐτσι τὸ ραδιόφωνο ἡγοράσθη. Ὑπᾶλληλοι ἦρθαν στὸ σπῆτι τῆς Σου-

σοῦς, ἔκαμαν ἐγκαταστάσεις, ἔβαλαν ἀντένες, ἐνῶ ἡ Σουσοῦ ἀστράφηκε ἀπὸ χαρὰ, μπαίνοντάς-νε καὶ ἐδίδε διαταγές:

— Νὰ τὸ τοποθε-τήσετε καλὰ.

— Μὴν ἀνησυχῆτε, κυρία μου.

— Νὰ προσέξετε, παρακαλῶ, τὴν ἀν-τένα νὰ μὴν τῇ χτυ-πάῃ ὁ ἥλιος καὶ

κάθονται ἐπάνω οἱ μυῖγες καὶ γεμίζει ἀπαράσιτα τὸ ραδιόφωνο! Ἀκούτε;

Δὲν ἐκράτησε πολὺ αὐτὴ ἡ ἱστορία. Τὴν ἴδια μέρα τὸ ραδιόφωνο ἦταν ἔτοιμο κι' ἐγέμισε ὁ κόσμος ἀπὸ φασαρία. Ἡ κυρία Σουσοῦ οὐδέποτε ἐδοκίμασε δόξαν τόσο μεγάλην. Ἐ-γύριζε τὸ κομψὸν σπῆτι τῆς ἐξαπλύνοντο δύναμι κι' οἱ ἦχοι πού ἐξαπλύνοντο ἦσαν τρομακτικοί. Οἱ δύο ἄλλες γειτόνισσες ἀπὸ πνεῦμα συναγωνισμοῦ ἔβαζαν κι' αὐτὲς δυνατώτερα τὰ πάντα κι' ἐτσι ἡ γειτονία ὀλόκληρη ἀντηχοῦσε ἀπὸ τέτοιους φρικώδεις θόρυβους πού οἱ δυστυχεῖς οἱ γείτο-νες τὰ ἔχουν χαμένα. Ἡ ἱστορία αὐ-τὴ ἐκράτησε ὀλόκληρους μῆνες. Πολλοὶ εἶχαν γίνῃ νευρασθενικοὶ. Ἀλ-λοὶ ἀπειλοῦσαν νὰ εἰδοποιήσουν τὴν ἀστυνομία. Ἀλλοὶ ἦσαν ἔτοιμοι νὰ ἐφορμήσουν καὶ νὰ τὰ κάνουν σμπα-ράλια. Ἡ κ. Σουσοῦ, πού ἦταν τέτρα-πέρατη, γιὰ νὰ καλμάρῃ τὰ πεισμα-τά καὶ νὰ ἐνισχύσῃ ἀκόμα περισσό-τερο τὴ δόξα τῆς, ἀπεφάσισε νὰ δώ-σῃ ἕνα τσάι μετὰ μουσικῆς. Ἐκάλε-σε λοιπὸν ἕνα ἀπόγευμα τὴν ἀφρόκρε-μα τῆς γειτονίας, πού προσήλθε μὲ ὄχι πολλὴν εὐχαρίστησιν.

— Τί προτιμάτε;

— Ὅ, τί θέλετε, κ. Σουσοῦ.

— Νὰ σᾶς δώσω Ρώμη, Βερολίνο, Λονδίνον, Παρίσι, Ἀμερική, ἀπ' ὅλα

ἔχει τὸ δικό μου τὸ ραδιόφωνο. Καὶ βραχέα καὶ μικρὰ καὶ μεγάλα κύ-ματα, μ' ἐννοεῖτε; Ξέρετε πόσες λάμπες ἔχει μέσα;

— Πόσες;

— Ἐξήντα!

— Καλέ σωπάτε, κ. Σουσοῦ. Ἐξήν-τα λάμπες χωρὶς ἐκεῖ μέσα;

Ἀλλὰ ἡ κ. Σουσοῦ γελοῦσε μὲ συγκρατητικὸ χαμόγελο:

— Ἐμ' δὲν εἶνε λάμπες τοῦ πετρε-λαίου, κυρία Σοφία μου! Ἀλλὰ πράγματα εἶν' αὐτά, δὲν ξέρετε ἐ-σεῖς, λοιπὸν, νὰ σᾶς δώσω ἄς ποῦ-με, Λονδίνον...

Ἐτσι θαυμάσια εἶχε ἀρχίσει τὸ τσάι, γὰρ ὅμως νὰ σεβρισθῇ τίποτε, διότι ἡ κ. Σουσοῦ ἔκρινε πε-

ριττόν να δώση και τσάι, στis παλho γυναικούλες, μιá που έδινε τόσον έκλεκτὴ «μουζικὴ απόλαυσις». Ἡ διασκέδασις ὁπωσδήποτε εἶχε ἀρχίσει ὑπὸ ἀρίστου οἰωνοῦ, ὅταν χτύπησε ἡ πόρτα κι' ἐνεφανίσθη ἕνας κύριος. Ἐτρεξε ἡ Σουσοῦ νὰ τὸν ὑποδεχθῇ, ἀλλὰ ἐκεῖνος τῆς μίλησε ψυχρά:

- Ἡρθὰ γιὰ τὸ ραδιόφωνο.
- Γιὰ ν' ἀκούσετε δηλαδὴς;
- Ὁχι. Γιὰ νὰ τὸ πάρω!
- Πῶς εἶπατε παρακαλῶ;
- Εἶπα ὅτι καθυστερήσατε τὸ γραμματίό σας μιὰ βδομάδα καὶ σύμφωνα μὲ τὸ συμβόλαιο τὸ κατ' ὄχλο.

— Ἡ Σουσοῦ ἔγινε θηρίο:

- Καλέ, τί λέτε; Δὲν πέρασε ὁ κ. Παναγιώτης μου ἀπ' τὸ γραφεῖο σας νὰ σὰς τὸ πλερώσῃ;
- Ὁχι.
- Ἐ, θὰ ἦταν ἀπασχολισμένος ὁ κύριός μου. Περᾶστε περὶκαλῶ αὐτιον... γιατί τώρα ἔχω κόσμο... καὶ δεξιῶσι.

Ἄλλὰ ὁ ὀπαλλῆλος εἶχε ρητὴν ἐν-

τολήν. Ἐπέμενε. Ἡ Σουσοῦ ἔγινε ἐξω φρενῶν, τὸν ἀπεκάλεσε «πεινασμένο», «ἀλήτη», «παληόσκυλο» καὶ τοῦκλεισε κατὰμουτρα τὴν πόρτα. Ἐπῆγε ὁ ἄνθρωπος καὶ ἔφερε ἀστυφύλακα. Ἀναστατώθηκε ἡ γειτονιά. Ἐσπευσαν οἱ περίεργοι. Ἐμαζεύτηκε ἡ μαριδά. Ἐγινε μάχη μέσα στὸ σπίτι. Ἡ Σουσοῦ ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ἐδέχετο νὰ διακοπῇ ἡ... δεξιῶσις. Ὁ ἀστυφύλαξ ἐκάλεσε ἐνισχύσεις. Ἀρχισαν νὰ φεύγουν πανικόβλητοι οἱ καλεσμένοι. Καὶ τὸ ραδιόφωνον ἐξεδικήθηκε. Τὸ πῆρε ὁ ὑπάλληλος ὑπὸ μάλης καὶ ἔφυγε, ἐνῶ ἀπὸ πίσω ἡ Σουσοῦ ὠρύετο.

— Ἀμόρφωτε! Ἀγενέστατε! Γαῖ-δουραγίδερε, μὴ σώσης καὶ τὸ πᾶς στὸ γραφεῖο!

Κι' ὕστερα ἐγύρισε στὸν κόσμο:

— Εἰδοποιήσαμε νάρθουν νὰ τὸ πάρουν, γιατί ὁ Παναγιωτάκης εἶπε ν' ἀγοράσωμε ἕνα μὲ ὀδονταπέντε λάμπες. Τὸ μπουχτήσαμε αὐτὸ τὸ ἔρημο.

Δ. ΨΑΘΑΣ

ΙΔΕΩΔΗΣ ΚΑΛΛΟΝΗ

ΣΤΗΝ ἀρχὴ δὲν ἀκουγόταν παρὰ ἕνας ἀσθενικὸς συριστικὸς ἦχος. Ὅσο ὅμως περισσότερο φωτιζόταν τὸ ταμπλό, ποὺ συνεκέντρωνε τὴν προσοχὴ ἐκείνων ποὺ βρίσκονταν στὸ θολωτὸ διαμέρισμα παρακολουθήσεως, τόσο καὶ δυνατώτερος ἀκουγόταν ὁ ἦχος.

Τέλος, τὸ ταμπλό φωτίστηκε ξαφνικά σ' ὅλη του τὴν ἐπιφάνεια ἐνῶ πὸν συριστικὸ ἦχο ἀντικαθιστοῦσε τώρα εἰς ἕνα βόμβος, ποὺ κι' αὐτὸς ἔσβηνε σιγά-σιγά.

— Ἐφθασαν!, ἐφώναξε χαρούμενη ἡ Ζουντί, ἡ νέα γυναίκα ποὺ δρισκόταν μαζί μὲ τοὺς τρεῖς γιγαντώσωμους ἄνδρες, καθὼς χτυποῦσε τὰ χέρια της μ' ἐνθουσιασμό.

Καὶ πολὺ γρηγορώτερα ἀπ' ὅτι τοὺς περιμέναμε, εἶπε ὁ Ζεχὼρ, ὁ ἄρχων τοῦ ἐλικοβολιδοδρομίου, ποὺ βρισκόταν δίπλα της. Ὡ! πρέπει νὰ εἰσθε πολὺ υπερήφανη γιὰ τὸν διαλεχτό σας, ἐσυμπλήρωσε καθὼς τῆς ἐσφιγγε τὸ χέρι μέσ' στὰ δικά του.

— Εἶμαι υπερήφανη γι' ὅλους τοὺς κατοίκους τοῦ Ἀρεως, ἀπῆντησε συγκινημένη ἡ Ζουντί, γιατί τώρα θὰ μπορέσωμε ν' ἀποδείξωμε στοὺς κατοίκους τῶν ἄλλων πλανητῶν καὶ μάλιστα σ' αὐτοὺς τοὺς τόσο εἰπασμένους Γηίνους, πῶς οἱ Ἀρειανοὶ δὲν εἶναι τέρατα ὅπως τοὺς φαντάζονται. Ἀλλὰ πᾶμε τώρα, θιάζομαι νὰ χαιρετήσω τοὺς ἀνδρείους μας...

Ὁ Ζεχὼρ ἐπῆσε τότε ἕναν μοχλὸ κι' ἀμέσως ἕνα ὠσείδες ἀνοίγμα ἐφάνηκε στὴ γωνιά τοῦ θολωτοῦ διαμερίσματος. Παραμέρισε γιὰ νὰ περάσῃ πρώτη ἡ Ζουντί πρὸς αὐτὸ κι' ἀκολουθώντας πην, ἐχάθηκε μαζί

της στὸ ἀνοίγμα ποὺ ἐκλεισε πίσω τοὺς ἀμέσως.

Ἐνας ἐλαφρὸς ἦχος ἀκούστηκε, καθὼς ἡ κινητὴ καμπίνα ἀρχισε νὰ κατεβαίνει μὲ ταχύτητα καὶ λίγες στιγμὲς ἀργότερα πρώτη ἡ Ζουντί ξεπράβαλε ἀπ' αὐτὴν, μόλις σταμάτησε στὴν ὑπόγεια ἐκείνη πλατφόρμα.

Στάθηκε λίγες στιγμὲς γιὰ νὰ θαυμάσῃ τὴν πελώρια ἐλικοβολίδα ποὺ ἀναπαύοταν στὴ μέση τοῦ ἀπέραντου ἐκείνου ὑπογείου ἐλικοβολιδοδρομίου κι' ἀσυναίσθητα ἐκλεισε τὰ μάτια της ἐμπρὸς στὰ ἐκθαμβωτικὰ φῶτα ποὺ ἔλουζαν ἀπὸ ἀδιόρατες φωτοπηγὲς τὸ μηχανικὸ ἐκεῖνο τέρας.

— Εἶναι θαῦμα!, ἐμουρμούρισε καθὼς ἀρχισε νὰ προχωρῇ πρὸς τὸ μέρος του.

Τὴν ἴδια στιγμὴ, μέσα ἀπὸ τὴν ἐλικοβολίδα ἕνας γιγαντώσωμος ἄνδρας ξεπετόχτηκε καὶ μὲ βήματα γοργὰ ἔτρεξε πρὸς ἐκείνους ποὺ τὸν ἐπλησίαζαν.

Διεσταύρωσε πρῶτα τὸ κεφάλι του, διὰ τρεῖς φορὲς μὲ τῆς Ζουντί, χαίρεται μετὰ τὸν Ζεχὼρ ποὺ στεκόταν δίπλα της καὶ ἐφώναξε, βγάζοντας ἀπὸ τὴν τριγωντὴ φόρμα του ἕνα γυαλιστερό κουτί:

— Ἐπιτύχαμε!

— Καὶ οἱ Κρόνιοι; ρώτησε μὲ περιέργεια ὁ Ζεχὼρ. Αὐτοὶ πῶς σὰς ὑποδέχτηκαν;

— Ὅπως τὸ περιμέναμε! Σὰν ἄνθρωποι πολιτισμένοι, ἀπῆντησε ὁ Ζιμούν, ὁ κυβερνήτης τῆς ἐλικοβολίδος. Ἀλλωστε...

— Ἀρχὼν Ζεχὼρ! Ὡ. Δ. Ξ. Κ., ἀκούστηκε ξαφνικά μιὰ φωνὴ ποὺ λὲς καὶ προερχόταν ἀπὸ ἕναν κρυπτό-

λινο φωτεινὸ σωλῆνα ποὺ βρισκόταν στὴν ἄλλη ἄκρῃ τοῦ ὑπογείου ἐλικοβολιδοδρομίου.

— Τὸ διακριτικὸ σῆμα τῆς Ἀφροδίτης!, μουρμούρισε ὁ Ζεχὼρ. Τί νὰ θέλουν τάχα οἱ φίλοι μας αὐτοί; Καὶ κάνοντας μιὰν ὑπόκλιση ἐμπρὸς στὸ φιλικὸ του ζευγάρι, ἔφυγε.

Ὅταν ἔμειναν μόνοι, ὁ Ζιμούν μὲ τὴν Ζουντί, ἡ νέα γυναίκα ἔβαλε τὸ χέρι της κάτω ἀπὸ τὸ μπράτσο τοῦ διαλεχτοῦ της καὶ τραβώντας τον παράμερα τοῦ ψιθύρισε μὲ γλυκεῖα φωνή:

— Καὶ τί κρύβει ἐκεῖνο τὸ γυαλιστερό κουτί ποὺ κρατᾷς στὴ φούχτα σου, Ζιμούν;

— Εἶναι ἕνα δῶρο τῆς ἐπιτροπῆς τῶν κατοίκων τοῦ Κρόνου, ποὺ μοῦ τὸ χάρισαν εἰς ἀνάμνησιν τοῦ πρώτου ταξιδιοῦ ποὺ ἔγινε μὲ ἐλικοβολίδα μεταξὺ τῶν πλανητῶν μας. Ἐνὰ δῶρο ποὺ τὸ περιχόμενό του θὰ καταπλήξῃ ὅσους τοὐλάχιστον ἐνδυναμίζονται νὰ μάθουν τὴν ἀντιλήψεις τῶν ἀνθρώπων ποὺ κατοικοῦν στὸν μόνο σχεδὸν ἄγνωστό μας ἀκόμη πλανήτη Γῆ...

Καὶ καθὼς ἡ Ζουντί ἀκούγοντάς τον δὲν ἐσήκωνε τὰ μάτια της ἀπὸ τὸ γυαλιστερό κουτί ποὺ ἐκείνος στριφογύριζε στὴ φούχτα του:

— Περιεργὴ! εἶπε. Πᾶμε νὰ μάθωμε πρῶτὴ τὸ μυστικὸ τοῦ κουτιοῦ.

Μὲ δυὸ βήματα, βρέθηκαν μέσα σ' ἕνα εὐρύχωρο διαμέρισμα ποὺ φωτιζόταν ἀπὸ τὸ ἐπάνω ἀνοίγμα μιᾶς κολῶνας καὶ πρὶν ἡ Ζουντί προλάβῃ νὰ καθῇ ὅπως θέλησε, κάτι τῆς ψιθύρισε ὁ Ζιμούν στ' αὐτή.

Ἐκεῖνη, κοκκίνισε πρῶτα, χαμογέλασε μετὰ, καὶ μὲ μιὰ γρήγορη κίνησι πέταξε ἀπὸ ἐπάνω της τὴν φλοιδένδρινη φόρμα...

Μέσα στοὺς πελώριους καθρέφτες ποὺ ἦσαν ὀλόγυρα στοὺς ἴδιους καθρέφτες ποὺ διευκολύναν τὴν ἀκτίνες τοῦ ἡλίου νὰ φωτίζουν τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ εὐρύχωρου δωματίου, καθρεφτιζόταν τώρα, ἀκόλυπτο σχεδόν, τὸ καλλίγραμμο σῶμα τῆς ἑμορφῆς νέας ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ κυττάζῃ περιεργὴ τὰ χέρια τοῦ Ζιμοῦν.

Αὐτὸς τὴν ἐτράβηξε ἀπαλὰ κοντὰ του καὶ δείχνοντάς της τὸ ἀνοικμένο κουτί, τῆς εἶπε χαϊδεύοντάς της τὰ πλούσια μαλλιά:

— Κύτταξε τώρα νὰ ἴδῃς τί περιέχει τὸ κουτί.

Ἡ Ζουντί ἐκάρφωσε ἀνυπόμονη τὰ μάτια της σ' αὐτὸ καὶ, μ' ὅλο ποὺ τὸ κουτί ἦταν τόσο δά, στὸ βάθος του, σὰν νὰ ἐκατονταπλασιαζόταν ἀπὸ ἕναν περίεργον μηχανισμό, διακρινόταν καθαρά ἀπεικονισμένο τὸ ἀγαλμα μιᾶς γυμνῆς σχεδὸν γυναικας ποὺ τῆς ἔλειπε σχεδὸν ὀλοκληρὸ τὸ ἕνα μπράτσο.

— Ὡ! ἀνεφώνησε μὲ θαυμασμό ἡ Ζουντί. Ὑπάρχει λοιπὸν μιὰ τέτοια καλλονὴ στοὺς Γηίνους; Καὶ πῶς τὴν λένε;

— Ἀφροδίτη τῆς Μήλου!, συμπλήρωσε ὁ Ζιμούν. Ναὶ αὕτῃ εἶναι, ποὺ οἱ προωδευμένοι Κρόνιοι κατάρθωσαν μὲ τὰ εἰδικὰ τους μηχανήματα νὰ τηλεφωτογραφῶσιν ἀπὸ τὴν Γῆ.

Καὶ ρίχνοντας μιὰ ματιά στὸ μισόγυμνο κορμὶ τῆς Ζουντί, ἐπρόσθεσε μὲ ἐλαφρὸν χαμόγελο:

— Εἶμαι υπερήφανος ποὺ ἔχω κι' ἐγὼ ἕνα ζώντανὸ ἀντίγραφό της στὸν πλανήτη μας.

ΘΑΝ. ΓΙΑΝ.

○ ΤΑΝ μπῆκε ἡ Θάλεια στὸ γραφεῖο ἐκεῖνο τὸ πρωῒν τῆς Δευτέρας, ὅλες οἱ γραφομηχανὲς σταμάτησαν, κι' ὅλα τὰ κοριτσίστικα κεφάλια γύρισαν κατὰ τὴν πόρτα. Γιὰ πολλοὺς λόγους. Πρῶτα—πρῶτα, γιατί εἶχε ἀργήσει ἡ Θάλεια, πρῶτα μὲν νὰ ἀντιβῇ αὐτὴν, ποὺ ὅσα χρόνια τὴν γνώριζαν οἱ συνάδελφοί της τὴν «θευμόντα» ἐροῦν καὶ ἔπειτα καὶ γιὰ κάτι ἄλλο ἐξ ἴσου μοναδικὸ γι' αὐτήν.

Ἐρχόταν σήμερὰ τουαλετταρισμένη, μακιγιαρισμένη, ἐνῶ συνήθως ἦταν ἡ πιὸ ἀπλή ἀπ' ὅλες ἐκεῖ μέσα. Μὰ καὶ τὸ ὕψος της! Τί ὕψος ἦταν αὐτὸ ἀλήθεια! Στεκόταν κοντὰ στὴν πόρτα καὶ τὴς κύτταξε χαμογελώντας πονηρὰ, παρᾶνα.

Τὸ ἄμορφο, παιδιάτικο πρόσωπό της ἔλαμπε ὀλοκληρὸ, ἀστραφτε, σὰ νὰ φωτιζόταν ἀπὸ ἕνα φῶς κρυφὸ

— Θάλεια!...

Ἐρωτηματικὴ ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τῶν κοριτσιῶν.

Κι' ἐπειδὴ ἔμενε ἀκόμα ἀκίνητη ἡ μικρὴ, ἡ Νόρα, ἡ πιὸ μεγάλῃ ἀπ' ὅλες, (θᾶταν εἰκοσιεὶς χρονῶν) τὴν ρώτησε νευρικά:

— Ὡς πότε θὰ στέκῃς σὰν ἀγαλμα καὶ θὰ μᾶς παριστάνῃς τὴ Μάρλεν Ντήτριχ;

Τὸ στήθος τῆς Θάλειας ἀνεβοκατέβηκε σὰ νὰ εἶχε λαχυνιάσει ἀπὸ τρέξιμο τρελλό. Ἐπὶ τέλους, ἀκούστηκε ἡ φωνὴ της, πνιγμένη ἀπὸ εὐτυχία:

— Ἀρραβωνιάστηκα!

Εἶχε σκεφθῇ πῶς θὰ τοὺς ἀνῆγγελε σιγά-σιγά, μὲ τρόπο, μὲ προλόγους καὶ ἐπιλόγους. Ἀλλὰ αὕτῃ τῇ στιγμῇ, ἐνοιώθε τέτοιο σφίξιμα στὸ λαιμό, ποὺ μονάχα μιὰ λέξι ἦταν δυνατόν νὰ πῇ. Κι' αὕτῃ ἡ λέξις ἔπρεπε πάντως νὰ εἶναι ἡ πιὸ οὐσιώδης...

Σὰν σοῦστες πετάχτηκαν οἱ κοπέλλες. Τὴν τριγύρισαν μ' ἐπιφωνήματα, μὲ ξεφωνητά, τὴ ζάλισαν μὲ φιλιὰ. Ἐπειτα ἄρχισαν οἱ ἐρωτήσεις, καὶ πρῶτα τὰ παράλογα.

— Μπαρᾶβο! Ἐπρεπε ν' ἀλλάξετε δαχτυλίδι γιὰ νὰ μᾶς τὸ πῆς;

— Τί μυστικὸ κορίτσι, Παναγία μου!

— Πῶς ἔγινε; Συμπάθεια εἶναι; Συνοικέσιο; Πῶς τὸν λένε; Τί δουλειὰ κάνει; εἶναι ὁμορφος; Νέος; Πλούσιος;

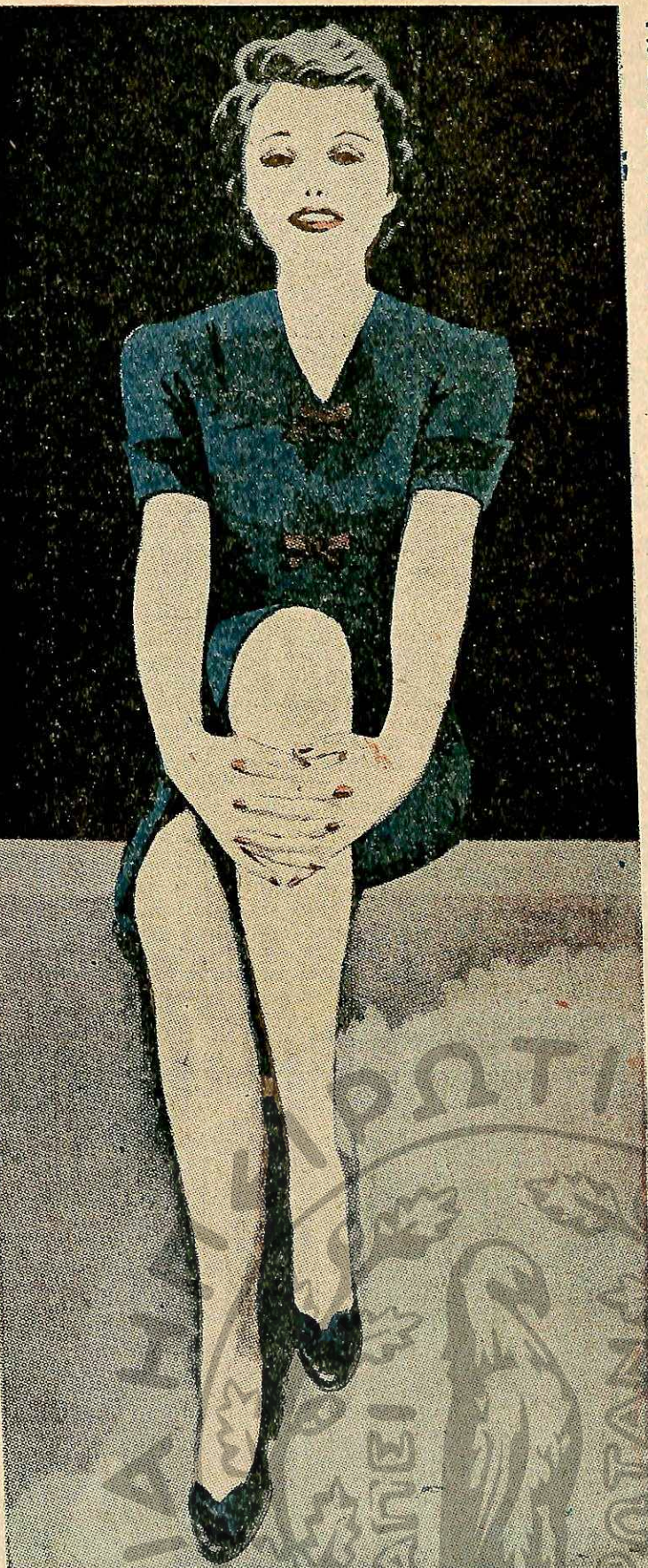
Μὲ τὰ ἐπιφωνήματα καὶ τὴς ἐρωτήσεις ἡ Θάλεια θάρηκε καὶ νὰ συνέλθῃ.

Τὸ ἐνοχλητικὸ κόμπιασμα στὸ λαιμὸ πέρασε. Κι' ἔτσι κατάρθωσε νὰ δώσῃ στὸ ταχypίνικο προσώπιό της μιὰν ἐκφρασι ἥρεμης ὑπεροχῆς.

— Φρόνιμα, βρε κορίτσι, ὁποιοῦ. Θὰ σὰς τὰ πῶ ὅλα μὲ τὴ σειρά, σιγά-σιγά. Ἀκούστε!

Ἐκάθησε στὴ θέσι της κι' ἐνῶ τὴν τριγύριζαν ὅλες, ἔραχισε:

— Κι' ἐγὼ δὲν ξέρω πῶς ἔ-

Πρωτότυπο διήγημα
ΙΩΑΝΝΑΣ ΜΠΟΥΚ ΒΑΛΑ - ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

γινε. Εἶμαι ἐξαλισμένη ἀπὸ τὸ ξαφνικόν... Τὴν περασμένη Κυριακὴ ἦλθε μιὰ φίλῃ τῆς μᾶς καὶ κατὰ τῆς εἶπε κρυφά. Τὴ Δευτέρα μὲ πῆρε ἡ μαμά καὶ καθήσαμε στὸ Σύνταγμα... Ἦλθε κι' ἕνας νέος στὴ συντροφιά, μαζὶ μὲ τὴ φίλῃ τῆς μαμᾶς, ποὺ τὸν σύστησε γιὰ ἀνηψιὸ της. Τὸ βράδυ μὲ εἰσέτησε ἡ μαμά πῶς μοῦ φάνηκε. Τῆς εἶπα ὅτι εἶναι πολὺ νόστιμος. Ἐλάσε καὶ μὲ χαίδεψε. Τὴν Τρίτῃ ἦλθε ὁ νέος σίτι. Ἡ μαμά μᾶς ἄφησε λίγη ὥρα μόνοι... Τὸ βράδυ κατὰλαβα ὅτι τὸν ἀγαποῦσα κι' ὅλας. Τὴν Πέμπτῃ δώσαμε λόγο, καὶ χθὲς ἔγιναν οἱ ἐπίσημοι ἀρραβῶνες... Μοῦ φαίνεται κι' ἐμένα σὰν ὄνειρο. Σὲ ὅκτῳ ἡμέρες τέλειωσαν ὅλα!

— Καὶ δὲν μποροῦσε νὰ μᾶς πῆς τίποτα ἀπὸ τὴν Πέμπτῃ τοὐλάχιστον, ποὺ δώσατε λόγο; ρώτησε μὲ παρᾶπονο θυμωμένη τάχα ἡ Νόρα.

Τὴν ἀγαποῦσε τὴ μικρὴ Θάλεια πολὺ. Μὰ τῶδεχνε μὲ τὸν δικὸ της τρόπο, γκερινάζοντάς τὴν πιὸ πολὺ ἀπὸ τὴς ἄλλες. Ὅλες τὴν ἀγαποῦσαν μὲ τὴς παραξενῆς της, ποὺνεύσαν τὴν πιὸ καλὴ καρδιά τοῦ κόσμου, τῆς ἔλεγαν τὸν πόνο τους, ζητοῦσαν τὴ βοήθειά της σὲ ὅρα ἀνάγκης, καὶ τὴ συμβουλή της στὴς ἐρωτικὲς τους περιπέτειες. Ὁχι, δηλαδὴ, πῶς τὴ θεωροῦσαν εἰδικὴ στὸ εἶδος. Κάθε ἄλλο μάλιστα. Δὲν εἶχε ἀκουστή ποτὲ ὅτι εἶχε ἀγαπήσει ἡ Νόρα, οὔτε τὴν εἶχαν ἰδῇ ποτὲ μὲ ἀντρικὴ συντροφιά τὰ πονηρὰ κοριτσίστικα μάτια. Τὴν εἶχαν, λοιπόν, γιὰ κρύα, καὶ γι' αὐτὸ γιὰ σοφὴ. Χαδιάρικα πέρασε ἡ Θάλεια τὸ χέρι της στὸ λαιμὸ τῆς φιλενάδας της.

— Μὴ γκερινάζεις, Νόρα! Καὶ στὴς ἄλλες νὰ μὴν τῶλεγα, ἐσένα θὰ τῶλεγα, ἀν δὲν ὑπῆρχε λόγος νὰ τὸ κρατήσω μυστικόν.

— Λόγος; Τί λόγος; φώναξαν ὅλες.

— Μὲ εἶχε παρακαλέσει ὁ Ἰδιὸς νὰ μὴν πῶ λέξι ἀν δὲν ἄλλαζε πρῶτα δαχτυλίδι.

— Τώρα τέλος πάντων μποροῦμε νὰ μάθωμε ποῖος εἶναι ὁ μυστηριώδης αὐτὸς νυμφίος; ρώτησε κατὰσφύρικα ἡ Νόρα.

— Εἶναι δικηγόρος.

— Δικηγόρος; Ὡραταί!, φώναξαν ὅλες.

— Πῶς τὸν λένε; πῶς τὸν λένε; ἔκανε ἀνυπόμονα ἡ Νόρα. Παραξενεύθηκε ἡ Θάλεια ποὺ ξανᾶνοιωσε ἐκεῖνο τὸ κόμπιασμα στὸ λαιμό, τώρα ποὺ ἐπρόκειτο νὰ φανερώσῃ ὅλο τὴς τὸ μυστικόν. Ἡ συγκίνησις ξαναρχόταν ὅπως τὴν πρώτη σιγῇ, καὶ μὲ πνιγμένη φωνὴ εἶπε:

— Πέτρος Γιαννόπουλος.

— Πέτρος Γιαννόπουλος! φώναξαν ὅλες.

Μα οι φωνές κόπηκαν ξαφνικά στα χαρούμενα κοριτσιόσινα χείλη. Η Νόρα είχε σωριαστεί αναίσθητη, ανάμεσα τους.

—Νόρα! Νόρα!

Τρομαγμένα ξεφώνισαν τα κορίτσια, κι' η Θάλεια πέρασε το χέρι της γύρω στο κορμί της φιλενάδας της. Μα η Νόρα άργησε να συνέλθη. Όταν άνοιξε επί τέλους τα μάτια, όλες τρόμαξαν από την αλλοίωση της φυσιογνωμίας της.

Φαινόταν γερασμένη σά να είχαν περάσει δέκα χρόνια. Τα καστανά της μάτια, που ήταν πάντα ζωηρά, είχαν χάσει κάθε λάμψη. Θολά, τρομαγμένα, καρφώθηκαν μόλις άνοιξαν στο παραγμένο πρόσωπο της Θάλειας.

—Τί τρέχει; Τί έπαθες; ρώτησε η μικρή ανήσυχη.

—Τίποτα, τίποτα, άποκριθήκε η Νόρα με χείλη πανισμένα.

Σηκώθηκε με κόπο, κι' ενώ όλων τα μάτια ήταν καρφωμένα επάνω της παραξενεμένα, προχώρησε προς την πόρτα.

—Πού πάς; Είσαι άρρωστη; Θέλεις να σε βοηθήσωμε; είπαν μερικές.

Με φωνή σβυσμένη άποκριθήκε η κοπέλλα:

—Όχι, θέλω να μ' αφήσετε μόνη.

Βγήκε από το δωμάτιο, χάθηκε στον μεγάλο διάδρομο.

—Καταλαβαίνετε τίποτα; έρώτησε η Θάλεια, νοιώθοντας τα πόδια της να τρέχουν από την ταραχή, από κάποιο κακό προαίσθημα.

—Πού θέλεις να καταλάβωμε έμεις; της άποκριθήκαν. Έ-

σδ δεν ξέρεις; Μια φορά, τ' όνομα του άρραβωνιαστικού σου φαίνεται να την τάραιξε.

Σαν τριβέλι μπήκαν στην ψυχή της μικρής τα λόγια αυτά, που έπεθεβαίνον την ύποσυνείδητη σκέψη της. Τό αμα άνέβηκε στα μάγουλά της, τα γονατά της έλύγισαν, σωριάστηκε σέ μια καρέκλα.

—Μά γιατί, γιατί;...

Τήν τριγύρισαν όλες δουντές. Έ έκφρασις στά πρόσωπα είχε κιόλας αλλάξει. Ό θανμασμός κι' ή κάποια ζήλεια είχαν γίνει οίκτος και άνεπαίσθητη δυσπιστία.

Βάσταξε ή κοπελλίτσα κάμποση ώρα τίς δυσάρεστες αυτές ματιές. Άξαφνα, πετάχτηκε και βγήκε κι' αυτή σά σίφουνας από τό δωμάτιο.

Μετά πολλήν ώρα κατώρθωσε να βρή τη Νόρα. Ήταν χωμένη σ' ένα έρημο δωμάτιο, είχε γεγμένο τό κεφάλι της στίς φούχτες της κι' έκλαιγε σπαράκτικά.

Μόλις ένοιωσε κοντά της τη Θάλεια, πετάχτηκε σά να την εδάγκωσε οίδι.

—Τί θέλεις; φώναξε άγρια.

Ίκετευτικά την έκύτταξε ή μικρή. Τό πρόσωπο της Νόρας ήμέρεψε σ' αυτή την παιδιάτικη ματιά.

—Πές μου, για τό Θεό, ψιθύρισε ή Θάλεια, τί τρέχει;

Άνεβοκατέβηκε τό στήθος της μεγάλης τρελλά. Στο τέλος ή φωνή της άκούστηκε βασανισμένη:

—Ίσως να μη φταίς κι' εσύ...

—Νά μη φταίω... σέ τί ; Πές μου, να ξήσης.

Κάρφωσε ή Νόρα τα μάτια της θολά στο δροσερό προσω-

πάκι της μικρής. Τα λόγια της άκούστηκαν σκληρά.

—Νά μη φταίς που με καταστρέφεις.

Σά να την άγγιζαν με σίδερο καυτό, σπαρτάρισε ή Θάλεια.

—Τόν ξέρεις; ψιθύρισε άχνά.

Μιά καιά λάμψις έπέρασε στα καστανά μάτια της Νόρας.

—Άν τόν ξέρω;

Έσθήλωσε κάμποση ώρα τό βλέμμα της στή μικρή φίλη της, κι' έπειτα άρχισε βασανισμένα:

—Πέντε χρόνια άγατιώμαστέ. Πέντε χρόνια είμαι δική του. Πέντε χρόνια μου δοκιζεται πώς θα με πάρη μόλις στρώσουν τα οικονομικά του...

Τό αίμα έφυγε όλο από τα μάγουλά της μικρής. Τα μάτια της έγιναν ύπέρμετρα μεγάλα. Τα χείλη της σάλεψαν, μα δεν έδγαλαν λέξι.

—Έχεις μεγάλη προίκα; ρώτησε ή Νόρα με φωνή σκληρή.

—Πεντακόσιες χιλιάδες, άποκριθήκε ή κοπελλίτσα άχνά.

Έδάγκωσε ή μεγάλη τα δάκτυλό της, και μια φωνή λύσασ επνίγηκε από έναν λυγμό.

—Θέλεις να πής' ψιθύρισε ή Θάλεια, με χείλη τρεμουλιαστά, πώς με παίρνει για τα λεφτά μου;

—Εγέλασε ή άλλη σκληρά.

—Μήπως έχω καμμιάν άμφιβολία;

Χοντρές σταγόνες, καυτές, άρχισαν να κυλάνε τα δάκρυα στα μάγουλά της μικρής. Τήν έκύτταξε ή Νόρα κάμποση ώρα. Σκληρή ήταν ή ματιά της στην άρχή, έχθρική. Λίγο—λίγο, όμως, μαλάκωνε, όσο έβλε-

πε τόν βουδύ πόνο της κοπελλας που ήταν ως τα χθές ή άγαπημένη της φιλεναδίτσα. Μετά κάμποση ώρα ρώτησε ψιθυριστά:

—Τόν άγαπάς ή στενοχωριέται που χάνεις μια καλή τύχη ;

Έδίστασε ή Θάλεια. Στο τέλος, ξεσπώντας σέ λυγμούς, άποκριθήκε:

—Τόν άγαπάω, τόν άγαπάω άληθινά.

—Πότε κιόλας;...

—Εσύ, άργησες να τόν άγαπήσεις;

Τό αίμα άνέβηκε στα μάγουλά της μεγάλης στην άναπάντεχη ερώτησι.

Κυττάχτηκαν στα μάτια. Δεν είχαν μίσος πιά οι ματιές τους. Μα γι' αυτό ήταν πιο θλιμμένες—ώ, πόσο θλιμμένες!

—Τώρα;... ψιθύρισε ή Νόρα.

Βασανισμένα στριφογύρισε τό μαντηλάκι της στα παγωμένα της δάκτυλα ή Θάλεια.

Έπί τέλους ή φωνή της άκρίστηκε παράξενα βαρεία, παράξενα γυναικεία στο παιδιάτικο στοματάκι της:

—Τώρα... θα γίνη πάλι δικός σου...

Τήν έκύτταξε ή μεγάλη με μάτια δύσπιστα, τρομαγμένα. Μα μέσα από τα δάκρυα τό προσωπάκι της μικρής είχε μιάν άφάνταστη γλύκα. Σέ μια στιγμή βρέθηκαν άγκαλιασμένες οι δυό κοπέλλες. Κι' ενώ έσμιγαν τα δάκρυά τους, ένοιωθαν πώς έκλαιγαν κι' οι δυό μισό χαμένη ετυχία...

ΙΩΑΝ. ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ

—ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

Ο ΜΟΙΡΑΙΟΣ

Α νοϊδιάτικο σούρουπο. Προχωρούσα βιαστικά στην δ-δόν Σταθίου, όταν έξαφνα ένοιωσα κάποιον να με τραβά από τό μπράτσο. Έγύρισα άφηνισμένος:

—Μπα! Έσύ, Άντρέα;...

—Έ, ναι, έγώ!...

Είχα να τόν δω ένα χρόνο σχεδόν. Και δεν είχε αλλάξει καθόλου! Θάλειγε κανένας, μα την άλληθια, ότι τα χρόνια που περνούσαν τόν... ξανά-ναιωναν! Γόης όχι μονάχα στή σκηνή -- γιατί ό Άντρέας είναι ένας από τούς καλλιτερούς μας ήθοποιούς, ένας από τούς λίγους «ζέν πρεμιέ» τού θεάτρου μας -- άλλα και στή ζωή. Ό τύπος τού «μοιραίου»... Γι' αυτό, άλλωστε...

—Έ, πώς πάνε οι κατακτήσεις, Άντρέα;...

—Ό Άντρέας σοβαρεύτηκε.

—Οι κατακτήσεις;

—Μά ναι... Τι γίνεται ή μικρή χο-εούτρια; Η Φάνυ...

—Ό Άντρέας με διέκοψε:

—Όλ' αυτά είναι άνοησίες! Τώρα ζω τη μεγαλύτερη έρωτική περιπέτεια της ζωής μου...

—Καμμιά καινούργια κατάκτησι, άθλιε;

—Και τί κατάκτησις! Φαντάσου μια μικρούλα, ως δεκαπέντε χρόνων, μαθήτρια άκόμα... Όσο για όμορφιά: πλάσμα άλλο δεν σου λέω... Θαυμάστριά μου. Με είδε να παίζω στή σκηνή, και ξετρελλάθηκε! Μούγραψε ένα γραμματάκι δειλό, με δυό-τρεις ά-ορθογραφίες...

—Η μεγάλη περιπέτεια, δηλαδή!

—Άκριβώς. Μην άστειεύεσαι! Η κοπέλλα αυτή ή άπλοϊκή, ή άθώα, μ' έκανε να καταλάβω πώς ως τώρα δεν είχα άγαπήσει... Άπόψε έχουμε τό πρώτο ραντεβού μας...

—Έβγαλε τό ρολόγί του;

—Σέ ένα τέταρτο! είπε.

—Μά τότε να σ' αφήσω... Άφού

πρόκειται για την ετυχία της ζωής σου...

—Άκριβώς, φίλε μου. Για την ετυχία της ζωής μου πρόκειται. Δεν θα μ' αφήσης όμως... Θάρρης μαζί μου...

Τόν κύτταξα κατάπληκτος.

—Μά...

—Θάρρης μαζί μου. Θα παρευρεθής σέ κάτι που δεν τό περιμένεις...

Μέσα στο ταξί, ό φίλος μου μου έ-έξηγησε ποιός θάταν ό ρόλος μου. "Ω, άπλούστατα: Θα καθόμουν σ' ένα τραπεζάκι κοντά στο δικό του, και θα παρακολουθούσα τη σκηνή... Τίποτ' άλλο. Θάκανα όμως τόν άδιάφορο, δεν θα φανέρωνα πώς τόν έγνωρίζα καθόλου."

Έτσι κι' έγινε. Ό φίλος μου είχε ραντεβού σ' ένα μικρό καφεενδάκι κοντά στην Ακρόπολι.

—Η "Άνοιξις" την έκανε να μ' άγαπήση... αυτή την μέθυσε, αυτή την παρέσυρε στο να έκδηλωθι πρώτη στο να μου γράψη, στο να μου ζητήση ένα ραντεβού. Πρέπει, λοιπόν, και τό «ντεκόρ» τού πρώτου ραντεβού μας να είναι άνάλογο... μου είπε μ' έλα φράν έφρωνεία.

Όπωςόποτε, έκάθησα σ' ένα τραπεζάκι πίσω από τό δικό του, και περιμένα...

Δέν περίμενα πολύ. Σέ λίγο είδα να φτάνη μια κοπέλλα λεπτή, κομψή, χαριτωμένη. Στα χέρια της κρατούσε μια τσάντα... Έκτύταξε δειλά όλόγουρά της, και άφηνικά τόν αντίκρυσε.

Τα μάτια της -- ώ, δεν θα ξεχάσω ποτέ την έκφρασι τών ματιών της, εκείνη τη στιγμή... -- τα μάτια της έ-λυσαν από τη χαρά...

Προχώρησε στο τραπεζάκι του, και στάθηκε όρθια μπροστά του κυττάζοντάς τον παιγνιδάρικα.

—Είχα ένα φόβο! τού είπε. Έτρεμα μήπως δεν μπορούσα να έλθω!

—Μπα; Και γιατί;

—Γιατί θαρρώ πώς ή μαμά κάτι κατάλαβε... Χωρίς να θέλω βλέπετε,

όλο για σάς μιλά αυτές τίς ήμέρες... Έκάθησε κοντά στον φίλο μου.

—Έπειτα φοβόμουν μήπως δεν έρχόσαστε... Μπορεί νάχατε κανένα άλλο ραντεβού. Θάχατε τόσες θαυμάστιες...

—Ό Άντρέας γέλασε με ίκανοποίησι.

—Έ, φυσικά, είπε. Άπό θαυμάστιες, άλλο τίποτα... Ήρθα, όμως βλέπεις...

Σέ λίγο εκείνη τού ψιθύρισε:

—Η σημερινή μέρα θα μου μείνη άλησμόνητη. Όπως και ή πρώτη θρα-δύα που σάς είδα... Έπαίζανε με τόση συγκίνησι...

Η φωνή της έτρεμε καθώς μιλούσε.

Ό φίλος μου όμως την διέκοψε, γελώντας:

—Στήν πρώτη πράξι προπαντός, έ;...

Όταν έφεραν τόν μουσικά στή σκηνή. Λατρεύω, ξέρετε, τόν μουσικά!

Άφού είχα ξεχάσει πώς έπαίζα στο θέατρο, και κατεβρόχθισα τρία κομμάτια όλόκληρα! Ά!

Ένα καλό φαί άξίζει, τι κι' άν πής!

Η μικρή φαινόταν να τάχη χαμένα. Κάτι τού ψιθύρισε, που δεν τάκουσα.

Τόν άκουσα όμως να της άπαντά:

—Όχι, καλέ. Δεν ήμουν βραχνός από τό πάθος τού παιγνιματος! Τί έ-δέα! Ημουν άραχνισμένος, γιατί είχα κρυσώσει. Τό δράδυ όμως έβαλα ξενοτούζες και ξανόγιννα περδίκι! Τί να σου πώ. Τό θαρέθηκα τό έπάγγελμά μου. Τό όνειρό μου είναι να μαζέψω μερικά χρήματα, και ν' άνοίξω κανένα έμπορικάκι... Και μάλιστα...

Μά τί έχεις; Στάσου! Τί σκέπτεσαι; Η μικρή όμως δεν τόν άκούγε πιά.

Είχε σηκαθή. Αύτός έκανε να την πιάση από τό χέρι.

—Άφησέ με! τού είπε αυτή, άγρια σχεδόν.

Και βιαστικά, σά να την κυνηγούσαν, έφυγε...

Τόν πλησίασα.

—Μά δεν μου λές;... Τί έπαθες; Τρελλάθηκες;...

Ό φίλος μου με κύτταξε. "Α, πόσο ήταν πονεμένο τώρα τό ύφος του.

—Με συχάθηκε, έ;... μου είπε.

—Δεν μπορώ να καταλάβω...

—Ό Άντρέας σηκώθηκε.

—Έλα και θα καταλάβης... μου είπε.

Προχωρήσαμε σ' ένα τραπεζάκι που φωτιζόταν άπλετα από τό ήλεκτρικό φανάρι. Ό φίλος μου έβγαλε έναν στυλογράφο από την τσέπη του, μια κόλλα χαρτί, και άρχισε να γράφη:

«Κυρία,

Έκράτησα την όπόθεσι που σάς έδωσα. Η κόρη σας γιατρεύθηκε από τό πα-ράλογο πάθος για ένα θεατρίνο! Όπως τό χαρακτήρισατε στο γράμμα που μου έκανατε την τιμή να μου στείλετε. Να είστε θεαία πώς τώρα πιά δεν θάρνηθι την ελπί-για που της έτοιμάζετε «με τόν πλούσιο νέο της σείρας της»... Γιατρεύθηκε για πάντα.

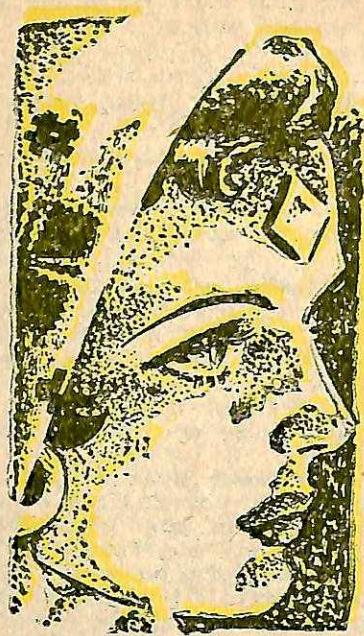
Έλαίω έτσι να πεισθίτε πώς άν όχι τίποτ' άλλο, είμαι τουλάχιστον καλός ήθοποιός...»

Ό Άντρέας σταμάτησε τό γράφι-μο, και με φωνή που έτρεμε ελαφρά, μου ψιθύρισε:

—Κι' όμως... Κι' όμως ίσως να ή-ταν ή μόνη γυναικεία που θ' άγαπού-σα... Δέ θαρρείς όμως... Άς ύπο-γράψωμε...

Και υπέγραψε.

Ν. ΧΑΓΕΡ ΜΠΟΥΦΙΔΗΣ

ΣΟΥΛΑΜΙΤΙΣ

Η ΓΛΥΚΥΤΕΡΗ ΚΑΙ ΠΑΡΘΕΝΙΚΩΤΕΡΗ ΜΟΡΦΗ ΑΠΟ ΤΟ

„Άσμα άσμάτων“ ΤΟΥ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ

θεώρησαν περιττούς.

Τ' άλλαγα χύθηκαν σαν άστραπη προς την κοιλάδα της Ναδάβ, σηκώνοντας σύννεφα σκόνης πίσω τους.

Β'

Η ΣΥΛΛΗΨΙΣ

Μόλις είχε άναστείλει ο ήλιος, δ. ταν ο γέρο-Ίακώβ έμπηκε στην καλύβα του Άμώρ.

Η Σουλαμίτις ήταν ακόμη εαπλωμένη στο άνθοστολισμένο στρώμα της και έχάιδευε το κεφάλι του Άμώρ, που κοιμώταν πλάι της.

— Πόσο πρέπει νάσαστε ευτυχισμένοι, είπε ο γέρος, για να μην έχετε σηκωθεί ακόμη...

— Μά υπάρχει καμιά θία για να σηκωθούμε; ρώτησε ο Άμώρ, τινάζόμενος μ' ένα πήδημα έπάνω.

— Πώς όχι; Κάτω, στο Σαλέμ, θά σάς περιμένουν σε λίγο για το γάμο...

— Στο Σαλέμ; Δεν θά παντρευθούμε λοιπόν εδώ;

Είχαν έλθει τώρα και οι δύο κοντά στον Ίακώβ και περιμεναν με άνυπομονησία τα λόγια του γέρου.

— Άκούστε, παιδιά μου, είπε εκείνος. Δεν θά ήταν σωστό να γίνη ο γάμος σας εδώ. Το πιο φρόνιμο, Άμώρ, είναι να βγή η Σουλαμίτις από το σπίτι των πατέρων της...

— Ναί, διέκοψε ο θοσκός, αλλά πώς να γίνη αυτό, έπειτα από όσα συνέβησαν τελευταία;

— Μη θιάζεσαι! Είπε ο Ίακώβ. Το ίδιο ακέφηκα κι' εγώ. Έπληγα λοιπόν στο σπίτι της χήρας Άγάρ και μίλησα με τα παιδιά της. Τους είπα πώς καλό θά ήταν να συμφιλιωθήτε την ημέρα που θά γινότανε ο γάμος. Εκείνοι το δέχτηκαν πρόθυμα. Μόνοι που δισταζαν, γιατί δεν ήζεραν αν θά το παραδεχόσονται και σ' αυτό.

— Έγώ; είπε ο Άμώρ. Γιατί να μη συμφιλιωθώ; Μια φορά που η Σουλαμίτις έγινε δική μου, τί με νοιάζει με ποιόν τρόπο έγινε; Τους συγχωρώ με δλη μου την καρδιά και δεν κρατάω κανένα μίσος γι' αυτούς.

— Ήμουν βέβαιος πώς θά σκεπτόσονται έτσι, έξασκολούθησε ο Ίακώβ, κι' αυτό, χωρίς να σ' έχω ρωτήσει, τους είπα πώς εσύ είσαι πρόθυμος να συμφιλιωθής. Οι άδελφοί της Σουλαμίτιδος περιμένουν λοιπόν τώρα να τους καλέσης συ στο γάμο σου. Το σπίτι έστολισήθηκε, το φόρεμα της νύφης ετοιμάσθηκε και οι γειτόνοι σάς περιμένουν για να χαρούν μαζί σας...

— Έγώ δεν έχω να πω τίποτα, είπε ο Άμώρ. Είμαι σύμφωνος σ' όλα όσα έκαμες και σ' ευχαριστώ με την καρδιά μου.

— Ναί, μά δεν άρκει αυτό. Πρέπει να τρέξης άμέσως στο Σαλέμ, να φιλήσης την Άγάρ και τα παιδιά της, να τους πής πώς είσαι φίλος τους και να τους καλέσης στον ευτυχισμένο γάμο σου. Θά πάρης από τα χέρια τους το φόρεμα της νύφης και το δικό σου, θάρθής πάλι εδώ για να ντυθής κι' έπειτα θά κατεβούμε και οι τρεις μαζί στο Σαλέμ.

— Τρέχω άμέσως, απήντησε ο Άμώρ.

Και μ' ένα πήδημα θρέθηκε έξω από την καλύβα κι' άρχισε άμέσως να τρέχη στον κατήφορο, ακολουθούμενος από τον πιστό του σκύλο, το Βήλ.

✱

Έπέσσε αρκετή ώρα.

Η Σουλαμίτις, τρελλή από τη χαρά της, είχε καθίσει κοντά στον γέρο-Ίακώβ, έξω από την καλύβα και τον ρωτούσε να της πη λεπτομέρειες για την συνάντησή του με τη μητέρα και τ' άδελφια της και τις προπαρασκευές που έγίνονταν για το γάμο της.

Ξαφνικά, άκουσαν ένα δυνατό ποδοβολητό αλόγων. Καί, όπως εκύτταζαν σαστισμένοι, είδαν σε λίγο ν' άναβαίνουν έπάνω στο λόφο τους τρεις βασιλικούς φρουρούς, που τους άκολουθούσε σε μικρή απόστασι ο Αιγύπτιος.

— Νά την!, εφώναζε άμέσως, εκείνος μόλις την είδε.

Ο Γιοχανάν έγύρισε προς το μέρος του και τον ρώτησε:

— Και ο γέρος αυτός είναι ο ληστής που σάς την πήρε;

— Όχι, απήντησε ο Αιγύπτιος. Αυτός ήταν νέος και δυνατός.

Η Σουλαμίτις εκύτταζε με άνησυχό βλέμμα τον Ίακώβ. Τί να εσήμαινε τόχα η άπροσδόκητη αυτή επίσκεψη; Οι ίππείς είχαν τώρα πλησιάσει.

— Ποιό είναι τ' όνομά σου, ωραία κόρη της Ναδάβ; ρώτησε ο Γιοχανάν.

— Τι σοι χρειάζεται, άρχοντα, τ' όνομά μου; είπε η Σουλαμίτις.

— Δεν χρειάζεται σ' έμένα, αλλά στο βασιλιά Σολομώντα που μάς έστειλε εδώ.

— Και τί ζητάει από μάς ο βασιλιάς;

— Σ' έμένα δεν επιτρέπεται να το ρωτάς, απήντησε ο Γιοχανάν. Πές μου ποιό είναι τ' όνομά σου.

Η Σουλαμίτις έγύρισε άνήσυχα το βλέμμα της προς το μέρος του Ίακώβ.

— Πές τ' όνομά σου, κόρη μου, είπε ο γέρος. Δεν έκαμες κανένα κακό για να φοβάσαι.

— Ναί, αλλά δεν βλέπεις πώς είναι μαζί τους ο Αιγύπτιος...

— Βλέπετε; Μά άνεγνώρισες!, εφώναζε εκείνος. Αυτή είναι!

— Είσαι η Σουλαμίτις; ρώτησε ο Γιοχανάν.

— Ναί, άρχοντα.

— Άκολουθήσε μάς, ξαναείπε ο Γιοχανάν. Έχομε έντολή να σε φέρω με έμπρός στον βασιλέα Σολομώντα.

— Και πώς είναι δυνατόν να σάς άκολουθήσω; εφώναζε έντρομη η Σουλαμίτις. Σε λίγο γίνεται ο γάμος μου. Πώς να φύγω και ν' αφήσω τον άγαπημένο μου και την πατρίδα μου; Μά περιμένουν κάτω στο χωριό για να με στεφανώσουν. Λυπηθήτε με, άρχοντες...

— Είναι περιττά τα λόγια, είπε ο Γιοχανάν. Πρέπει να μάς ακολουθήσης έμπρός στο βασιλιά. Αυτή είναι η διαταγή του.

— Κι' αν δεν έρθω;

— Τότε θά σε πάρωμε δια της βίας. Ο γέρο Ίακώβ είχε κι' αυτός σηκωθεί τώρα και έπροχώρησε προς το μέρος του Γιοχανάν.

— Λυπηθήτε την, άρχοντες, Ικέτευσε. Δεν έκαμε κανένα κακό. Η νέα αυτή πρόκειται να παντρευθή. Γιατί θέλετε να καταστρέψετε την ευτυχία της; Ο βασιλιάς, που δλοι λένε πώς είναι δίκαιος και άγαθός, δεν θά χαρή, βλέποντας μια νέα κόρη να πεθαίνει. Γιατί η Σουλαμίτις θά πεθάνη αν την χωρίσετε από τον Άμώρ. Σας Ικέτεύω, άρχοντες, λυπηθήτε την...

— Τα λόγια δεν ώφελούν σε τίποτε, είπε ο Γιοχανάν. Έχομε διαταγή να φέρωμε τη νέα έμπρός στο βασιλιά. Δεν μπορούμε να γυρίσωμε στην Ίερουσαλήμ χωρίς αυτήν, γιατί τότε η τιμωρία θά πέση έπάνω στα κεφάλια μας. Ο Σολομών είναι μεγάλος και σοφός βασιλιάς και θά κρίνη το δίκαιο. Αυτός μπορεί να κάμη ό,τι θέλει. Έμείς δεν μπορούμε να κάμωμε τίποτε...

Και μ' ένα πήδημα, θρέθηκε κάτω, για να πάρη την Σουλαμίτιδα σ' άλογό του.

Άλλ' η νέα είχε τώρα λιποθυμήσει. Άναίσθητη όπως ήταν, την άνέβασε τότε έπάνω στο άλογό του, έπήδησε κι' αυτός έπάνω και η μικρή συνοδεία χάθηκε σε λίγο καλπάζοντας στην κατηφορία του λόφου.

Οι ατά έγιναν τόσο γρήγορα, που ο Ίακώβ έχρειάσθηκε πολλήν ώρα για να συνέλθη από την έκπληξή του. Είχαν πάρει λοιπόν τη Σουλαμίτιδα; Τί θά έλεγε στον Άμώρ όταν θά γυρίζε σε λίγο από το Σαλέμ;

— Έγονάτισε τότε και ύψώνοντας τα χέρια του προς τον ούρανό, είπε: — Δίκαιε Θεέ! Πώς επιτρέπεις τέτοιο έγκλημα;

Και άρχισε να κλαίη με λυγχιούς. Τα δάκρυα κυλούσαν δόλοθερμα από τα μάτια του και, πέφτοντας έπάνω στα χορτάρια, θά έκαναν να μαραινωται και να κιτρινίζουν.

Στη θέσι αυτή τον έβριζε ο Άμώρ, όταν έγύρισε έπειτα από πολλήν ώρα. Ήταν λαχανιασμένος από το δρόμό και τρισευτυχισμένος από τη χαρά του, γιατί έφερνε μαζί του το υφικό φόρεμα της Σουλαμίτιδος.

— Σουλαμίτις!, εφώναζε καθώς άνέβαινε το μικρό μονοπάτι που ώδηγούσε προς την καλύβα.

Κι' άνοιγε το θήμα του για να φθάση γρηγορώτερα κοντά στην άγαπημένη του και να της μεταδώση τη χαρά που έπλημμύριζε το στήθος του.

Μά δεν έπαιρνε καμμιάν άπάντησι στις προσκλήσεις του. Κι' όταν έφθασε έμπρός στην καλύβα, θρήκε μόνο τον Ίακώβ, που έκλαιγε ακόμη άπαρηγόρητος.

Στο θέαμα αυτό ένωίωσε ένα δυνατό σφίξιμο στην καρδιά και μια μαύρη σκία έπέρασε έμπρός από τα μάτια του.

— Πού είναι η Σουλαμίτις; ρώτησε το γέρο.

Μά εκείνος δεν μπορούσε να μιλήσει. Προσπάθησε να το κάμη δυό-τρεις φορές, η φωνή έμεινε στο στόμα του.

— Λέγε μου, καλέ μου Ίακώβ, πού είναι η Σουλαμίτις; Δεν βλέπεις, λοιπόν, πόσο υποφέρω;

Μιά βροχινή φωνή, που έμοιαζε πιδ πολύ με μουγκρητό, έβγήκε από το στόμα του γέρου.

— Έφυγε..., είπε.

Τα πόδια του Άμώρ κλονίστηκαν. Πιάστηκε από την πόρτα της καλύβας, για να μη σωριασθή κάτω.

— Έφυγε!..., είπε, σαν να μη μπορούσε να το πιστέψη.

Έπειτα όμως συνήλθε λίγο κι' άρχισε να πολιορκή τον Ίακώβ με έρωτήσεις.

— Εκείνος, στο τέλος, του άφηγήθηκε όλα όσα είχαν συμβή.

— Από πού έφυγαν; Πές μου γρήγορα από πού έφυγαν; Έκαμε ο Άμώρ.

— Άδिका ρωτάς, είπε με σβυσμένη φωνή ο γέρος. Εκείνοι που την πήραν έχουν πτερωτά άλογα και έξηφ κοφτερά. Δεν θά μπορούσες ποτέ να τους φθάσης, κι' αν τους έφθανες πάλι δεν θάκανες τίποτα.

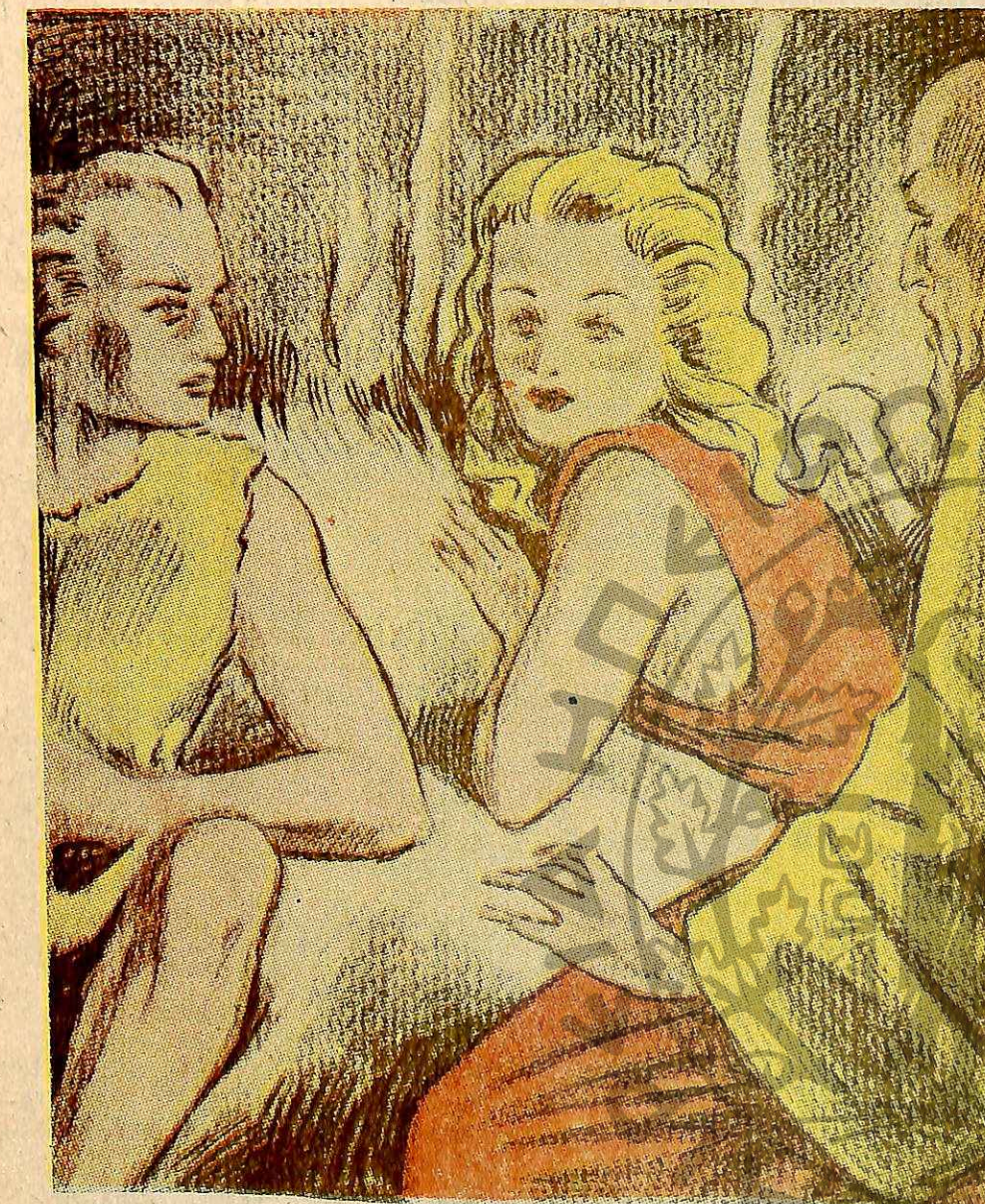
— Έμειναν κι' οι δύο συλλογισμένοι. Η λύπη τους ήταν τόσο θαθεία, που δεν έβρισκαν να πουν τίποτα.

Στο τέλος, ο Ίακώβ είπε:

— Μια μονάχα έλπίδα υπάρχει. Λέω να πώς ο βασιλιάς, ο Σολομών, είναι πολύ δίκαιος. Ίσως την άπολύση μόλις μάθη τη μεγάλη άγάπη της και τότε η Σουλαμίτις θά ξαναγυρίση και πάλι κοντά σου.

Μά ο Άμώρ δεν άκουγε πιά. Ένα πελώριο κενό είχε άνοιχτή μέσα στην καρδιά του κι' οι έλπίδες του είχαν δολές σβυσθή.

Δυό φορές ως τώρα είχε παλαίψει

— Άκούστε, παιδιά μου, είπε ο Ίακώβ. Δεν θά ήταν σωστό να γίνη ο γάμος σας εδώ. Το πιο φρόνιμο είναι να βγή η Σουλαμίτις από το σπίτι των πατέρων της.

για να κάμει τη Σουλαμίτιδα δική του. Τη μιά με τ' αδελφία της και την άλλη με τους Αιγυπτίους. Και τις δυο φορές είχε αναδειχθεί νικητής. Και νά, πού τη στιγμή που επρόκειτο να την κάμει δική του, είχαν έλθει και την είχαν πάρει μέσ' από τα χέρια του οι άνθρωποι του βασιλιά. Πώς να τὰ βάλει μαζί του; Εκείνος είχε τη δύναμη και μπορούσε να κάνει ό,τι ήθελε. Ένω αυτός, ο 'Αμώρ, δεν είχε παρά μόνο την αγάπη του. Τι μπορούσε να κάνει; 'Ο βασιλιάς ήταν θεσισια δίκαιος. 'Αλλ' ήταν τόσος δίκαιος όσο τον έλεγαν;

— 'Ο 'Ιακώβ του μιλούσε συχνά για τη δικαιοσύνη αυτή του βασιλιά. 'Αλλά δεν τὸ έκανε τάχα για να τον παρηγορήσει, επειδή έβλεπε τον μεγάλο πόνο του;

Κι' οί μέρες περνούσαν, χωρίς η Σουλαμίτις να φαίνεται πουθενά.

— 'Ο πόνος του 'Αμώρ γινόταν ήμερα με την ήμερα πιο μεγάλος και πιο δυνατός. 'Ο θοσκός δεν έβρισκε παρηγοριά πιά παρά μόνο στη μικρή φλογερά του κι' όταν έπεφτε τὸ σούρουπο, καθόταν εμπρός στην καλύβα του κι' έπαιζε θλιμμένους σκοπούς, πού έφθαναν σαν κλάμα ως κάτω στην κοιλάδα κι' έκαναν να ραγίζει την καρδιά των ανθρώπων, πού άκουγαν τὸ παίξιμό του.

Γ

ΕΜΠΡΟΣ ΣΤΟ ΣΟΛΟΜΩΝΤΑ

Οι τρεις φρουροί του βασιλιά και ο Αιγύπτιος είχαν φθάσει τώρα στην 'Ιερουσαλήμ, φέρνοντας τη Σουλαμίτιδα.

Τὰ μαλλιά της νέας είχαν λυθῇ και πὰ δάκρυα κυλούσαν αδιάκοπα από τὰ μάτια της. Κι' ως τόσο η όμορφιά της ήταν τόσο θαμβωτική, πού οί διαβάτες γύριζαν και την κυτούσαν με θαυμασμό.

Πέρασαν σὲ λίγο τὰ τείχη της πόλεως και, χωρίς να έλαττώσουν τὸ τρέξιμό τους, έφθασαν ως τὰ μεγαλοπρεπή ανάκτορα του Σολομώντος.

— 'Ο βασιλεύς της 'Ιουδαίας καθόταν επάνω στο θρόνο του, περιστοιχιζόμενος από τους ύπουργούς και τους φρουρούς του.

Πρώτος έμῖλῃσε ο Αιγύπτιος. 'Εσύρθηκε στα γόνατα έως τὸ θρόνο, και είπε :

— 'Ηρθε η ώρα, μεγάλε βασιλιά, ν' άκουσῇ η δίκαιη κρίσι σου. Οί άξιοι φρουροί σου θρήκανε τη Σουλαμίτιδα και θά τη φέρουν τώρα μπροστά σου.

— Γιατί δεν την φέρνουν άμέσως; ρώτησε ο Σολομών.

— Ένας από τους αὐλικούς προχώρησε τότε και είπε με σεβασμό.

— 'Η νέα κλαίει και ξεριζώνει τὰ μαῦρα μαλλιά της. Θέλει να φύγει από τὰ χέρια των φρουρών σου, πού με μεγάλη δυσκολία κατορθώνουν να την συγκρατήσουν, γιατί η Σουλαμίτις είναι άγρια όπως τὰ θηρία του δρυμού.

— Για τί θέλει να φύγει; ρώτησε και πάλι ο Σολομών.

— Την έφεραν με τη βία, απήντησε ο αὐλικός. Δεν ήθελε να τους άκούλουθῇ.

— Με τη βία; Έκαμε ο Σολομών. 'Αλλά έσεις Αιγύπτιοι, μοι είπατε πως η νέα έρχόταν πρόθυμα στην Αί-

γυπτο κι' ότι σὰς την πήρε από τὰ χέρια σας ένας ληστής. Γιατί η όμορφη κόρη της Ναδάβ προτιμά έναν άρπαγα και ένα ληστή από τὸ ανάκτορο ενός μεγάλου βασιλιά;

Και, ύψωνοντας τὰ μάτια πρὸς τον οὐρανό, είπε :

— Θεέ μου. 'Εσύ πού η δικαιοσύνη και η σοφία σου είναι άπέραντη, κάμε ώστε να μπορέσω να νοιώσω την καρδιά μιας άπλης γυναίκας!

Κάτω από τη μεγάλη πύλη έφάνηκε τώρα ο Γιοχανάν, κρατώντας από τὸ χέρι τη Σουλαμίτιδα.

— Προσκύνησε, τῆς είπε.

— Νά προσκυνῶ; Και γιατί; ρώτησε εξαγριωμένη η Σουλαμίτις.

— Ερίσκεσαι εμπρός στο βασιλιά μας τον Σολομώντα, πού είναι μεγάλη η δύναμὶς του και άπέραντη η σοφία του.

— Θά προσκυνῶσα έναν δίκαιο βασιλιά, μά όχι έναν βασιλιά πού υποστηρίζει την άδικία και τὸ έγκλημα, απήντησε η Σουλαμίτις.

— 'Ο Γιοχανάν ετρόμαξε πού την άκουσε. Ποτέ δεν είχαν άκουσῇ παρόμοια λόγια εμπρός στο θρόνο του Σολομώντος. Κι' άμέσως έφερε τὸ χέρι του στο στόμα της, για να την έμπο- δίσῃ να άσεβῇ περισσότερο.

— 'Αλλ' ο Σολομών τὸ έσταμάτησε την κίνησι αυτή.

— 'Αφήστε την, διέταξε. 'Η όμιλία είναι δώρο του Θεού. Δεν επιτρέπεται σε άνθρωπο να την άποδίσῃ.

— 'Υβρίζει και άσεβεί, βασιλιά... έτραύλιζε ο Γιοχανάν.

— 'Αν έχη άδικο, θά δικασθῇ, απήν-

τησε ο Σολομών. 'Αφήστε την να μιλήσει...

Και, γυρίζοντας πρὸς τη Σουλαμίτιδα, πού τον εκύτταζε με τὰ μεγάλα μαῦρα μάτια της, επρόσθεσε :

— Πησίασε, ώραία κόρη της Ναδάβ και πές μου τὸ παράνομό σου. Γιατί νομίζεις ότι σε άδικούν;

— Γιατί με έφεραν εδώ; Έκαμε εξαγριωμένη η Σουλαμίτις. Γιατί με πήραν από τὰ χέρια τὸν άγαπημένου μου, την ώρα πού επρόκειτο να γίνουν οί γάμοι μου μαζί του;

Οί αὐλικοί έμειναν κατάπληκτοι άκούοντας αυτά τὰ λόγια. Ένας άνθρωπος πού έρχεται εμπρός στο βασιλιά απαντάει στις έρωτήσεις του και περιμένει την κρίσι του, μά δεν ρωτάει ο ίδιος. Αυτό πρώτη φορά γινόταν ως εκείνη την ήμερα.

— 'Αλλ' ο Σολομών δεν έφάνηκε να ιαράχθηκε καθόλου απ' αυτές τις έρωτήσεις. 'Αν ήταν δίκαιος, όπως έπίστευε ο λαός του, δεν έπρεπε ποτέ να θιάζεται για ν' άποδώσει τη δικαιοσύνη του.

Δεν έδωσε λοιπόν καμμία προσοχή στην έκπληξι των αὐλικών του και είπε :

— 'Ακουσε, κόρη μου. Θά σου τὸ πῶ εγώ, αφού λές ότι δεν τὸ ξέρεις. Οί άνθρωποι αυτοί, και έδειξε τους Αιγυπτίους — λένε ότι σ' άγόρασαν και ότι άνήκεις σ' αυτούς, γιατί η άγορά ήταν νόμιμη κι' επλήρωσαν τὸ τίμημά σου. Στὸ δρόμο όμως πού σ' επήγαιναν σε άρπάξε ένας ληστής και σε πήρε μέσ' από τὰ χέρια τους. Νά γιατί σε έφεραν εδώ! Οί ξένοι αυτοί ήρθαν να μοι ζητήσουν δικαιοσύνη.

Και έστειλα να σε πάρω από τὰ χέρια του ληστοῦ, για να σε ξαναδώσω στους πραγματικούς κυρίους σου. Δεν είσαι ευχαριστημένη γι' αυτό;

— Πώς να είμαι ευχαριστημένη, βασιλιά, αφού με πήραν από τὰ χέρια του άγαπημένου μου;

— Και ποιος είναι ο άγαπημένος σου;

— 'Ο 'Αμώρ, ο θοσκός...

— 'Ο ληστής!..., έφώναξε ο Αιγύπτιος.

— 'Ο Σολομών έγύρισε πρὸς τον Γιοχανάν.

— 'Υπάρχει κανένας ληστής 'Αμώρ; ρώτησε.

— 'Αλλ' η Σουλαμίτις επρόλαθε την απάντησι του αὐλικού και είπε :

— 'Ο 'Αμώρ δεν είναι ληστής, βασιλιά. Είναι ένας θοσκός και ποτέ δεν έκαμε κανένα κακό σε κανένα...

— 'Αλλά τότε πώς σε πήρε δια της βίας από τὰ χέρια αυτών των ανθρώπων;

— Δεν με πήρε δια της βίας. 'Εγώ θέλησα και τον άκολούθησα. Οί άνθρωποι πού μ' άγόρασαν από τους άδελφούς μου δεν ζημιώθηκαν καθόλου. Γιατί ο 'Αμώρ τούς έδωσε τὰ λεπτά πού είχαν πληρώσει. 'Ετσι μ' άγόρασε αυτός και είμαι δική του τώρα.

— 'Ο Σολομών έγύρισε πρὸς τους Αιγυπτίους :

— Είναι αλήθεια δσα λέει η νέα; ρώτησε.

— Εκείνοι έδίστασαν ν' απαντήσουν. 'Ο άρχηγός τους σύρθηκε τότε πιδ κοντά στο θρόνο.

— Μεγάλε βασιλιά, είπε, είναι αλήθεια πώς πήραμε πῶς τὰ λεπτά πού είχαμε δώσει. 'Αλλά τί να τὰ κάμουμε τὰ λεπτά; 'Η ζωή μας κινδυνεύει αν Σουλαμίτιδα. 'Ο κύριός μας δεν έχει ανάγκη από χρήματα. Πώς θά γυρί-

σωμε με άδεια τὰ χέρια; Σκέψου, βασιλιά, και κρίνε με δικαιοσύνη...

— 'Ο Σολομών έμεινε για άρκετῇ ώρα σιωπηλός. 'Εδίσταξε ν' άποφασίσῃ. Οί Αιγύπτιοι είχαν θέσει δικήν. 'Η άγορά πού είχαν κάμει ήταν νόμιμη. 'Η Σουλαμίτις τούς άνήκει και έπρεπε να τούς την παραδώσει.

— 'Ως τόσο, δεν θιάστηκε να άποφασίσῃ.

Σηκώθηκε και κατέθηκε σκεπτικός τὰ σκαλοπάτια του θρόνου.

— Περιμένετε, είπε στους Αιγυπτίους, να σκεφθῶ.

— 'Επειτα έγύρισε πρὸς τους αὐλικούς του :

— Θά κρατήσετε αυτή τη νέα, είπε, ως πού ν' άποφασίσω, και θά της φερθήτε με σεβασμό και χωρίς καμμία βία.

Δ

ΕΝΑΣ ΦΛΟΓΕΡΟΣ ΕΡΩΣ

Την ήμερα εκείνη, ο μάγειρος των ανάκτορων υπέφερε πολύ, γιατί ο κύριός του δεν έθρηκε κανένα φαγητό πού να τὸ άρέσει.

Δεν άγγιξε κανένα από τὰ πλούσια εδέσματα πού του έφεραν και έπειτα από λίγο αποσύρθηκε θαρύθυμος και σκεπτικός στον κοιτώνα του.

— 'Εμεινε εκεί μέσα κλεισμένος ώρες πολλές και δεν επέτρεψε σε κανέναν από τους αὐλικούς του να τον πλησιάσει.

Πρὸς τὸ θρόνο, διέταξε τέλος να φέρουν μπροστά του τη Σουλαμίτιδα.

— 'Η νέα επέρασε ανάμεσα από τις διπλές σειρές των σωματοφυλάκων, πού έφρουρούσαν με τὰ ξίφη γυμνά ξέω από τον βασιλικό κοιτώνα.

Οί σιδερόφρακτες πόρτες εκλείσαν πίσω της.

Βρισκόταν τώρα μόνη με τον βασιλιά της 'Ιουδαίας.

— 'Ο Σολομών καθόταν σε μιά μικρή έδρα, πού ήταν δλη ντυμένη με χρυσάφι και στολισμένη με πολύτιμα πετράδια.

Στὸ θάθος του μεγάλου δωματίου βρισκόταν τὸ κρεβάτι του Σολομώντος, πού ήταν καμωμένο από ξύλο κέδρου και στολισμένο επίσης με χρυσάφια, έλεφαντόδοντα και πολύτιμους λίθους.

— 'Ο βασιλιάς, μόλις είδε τη Σουλαμίτιδα, σηκώθηκε από τη θέσι του, την επήρε από τὸ χέρι και την έφερε να καθῇ κοντά του, επάνω σε μιά μικρή έδρα, πού βρισκόταν πλάι στη δική του.

— 'Ο Σολομών δεν μιλούσε. 'Εκύτταζε τη νέα με θαυμασμό και με συγκίνησι πού δεν προσπαθῶσε πιά να κρύψῃ.

Στὸ τέλος, είπε :

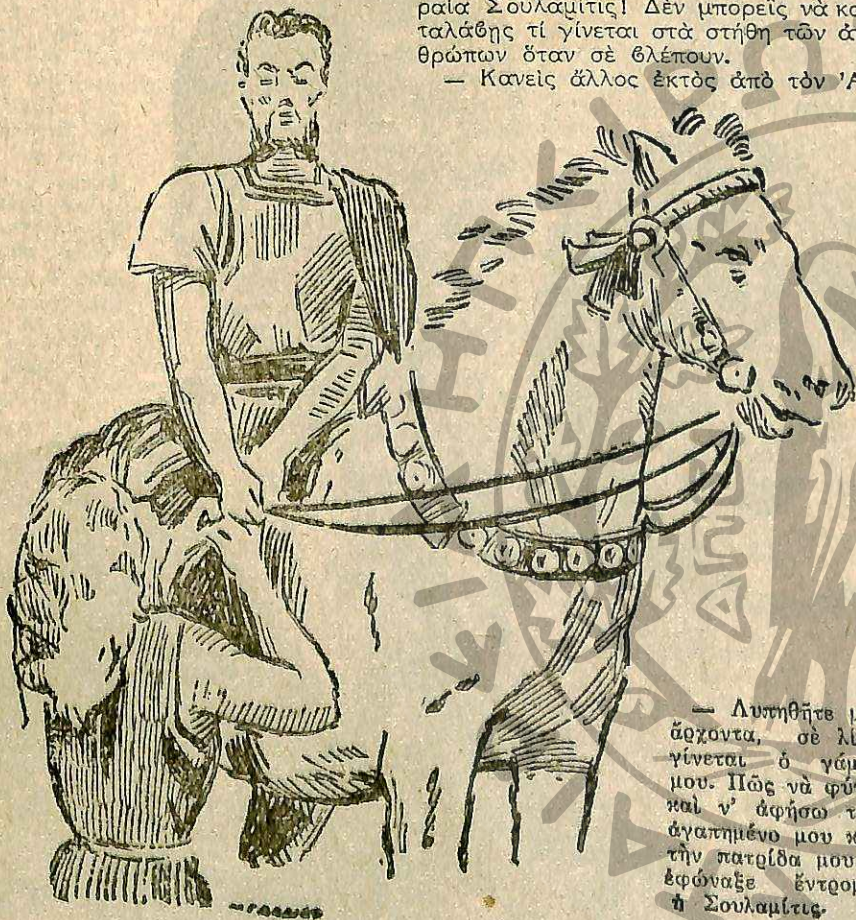
— Τί πρέπει να κάμω, ώραία κόρη της Ναδάβ; Τὸ σκέπτομαι δλη την ήμερα κι' ακόμη δεν μπορέσα να πάρω καμμία άπόφασι.

— 'Ο νόμος είναι αστήγρος και μοι επιβάλλει να προστατεύσω τους Αιγυπτίους.

— Νόμος είναι η θέλησις του βασιλιά, απήντησε η Σουλαμίτις.

— 'Ο βασιλιάς όμως πρέπει να είναι δίκαιος, κόρη μου.

— Δικαιοσύνη ζητῶ κι' εγώ, βασιλιά. Τί δικαίωμα έχουν οί ξένοι να έρθουν στη χώρα μου και να με άγοράσουν, για να με ρίξουν στα πόδια ενός βασιλιά, πού ούτε μ' έγνώρισε, ούτε μ' άγάπησε ποτέ του;

— Αυτηθῇτε με, άρχοντα, σε λίγο γίνεται ο γάμος μου. Πῶς να φύγω και ν' αφήσω τον άγαπημένο μου και την πατρίδα μου; έφώναξε έντονη η Σουλαμίτις.

— Τὰ λόγια σου είναι σωστά, απήντησε ο Σολομών. 'Αλλά πές μου, κόρη μου, τί θάλεγες αν ο άνθρωπος αυτός σε είχε γνωρίσει και σε είχε άγαπήσει;

— Τὸ πράγμα θά ήταν διαφορετικό τότε, γιατί ένας άνθρωπος πού άγαπάει έχει δικαιώματα.

— Πιστεύεις, σ' αλήθεια, Σουλαμίτις, πώς η αγάπη δίδει δικαιώματα στον άνθρωπο; ρώτησε ο Σολομών, ενώ μιά λάμψις χαράς επερνούσε από τὸ σκυθρωπό ως εκείνη τη στιγμή βλέμμα του.

— 'Εγώ δεν έχω τη σοφία σου, βασιλιά, αλλ' από δσα άκούσα να λένε κι' από δσα ξέρω εγώ η ίδια, έτσι νομίζω πώς πρέπει να είναι.

— 'Αν λοιπόν βρισκόταν ένας άλλος άνθρωπος και σου έλεγε πώς η όμορφιά σου πληγῳσε τη δική του καρδιά, πώς τὸ φαίνεται ώραϊότερη κι' από τη ζωή και πώς χωρίς εσένα θάθελε να πεθάνῃ, τί θά έλεγες ώραία Σουλαμίτις;

— Θά είχε θέβαια περισσότερα δικαιώματα από τὸ βασιλιά της Αιγύπτου.

— Κι' αν ο άνθρωπος αυτός ήθελε να σε κρατήσῃ κοντά του;

— Θά τὸ έλεγα πῶς κι' εγώ άγαπῶ κι' επειδή κι' αυτός γνωρίζει από αγάπη πῶς δεν έπρεπε να με βασανί- ζῃ.

— Κι' αν σ' άγαποῦσε πολύ, πιδ πολὺ από ό,τι πολυτιμότερο είχε στον κόσμο;

— 'Η Σουλαμίτις έμεινε σκεπτική. Τὰ μεγάλα μάτια της εκύτταζαν με άπορία τὸ βασιλιά. Τί ήθελε τάχα να της πῇ με τὰ λόγια του αυτά;

— Δεν μπορῶ να ξέρω τί θάκανα, είπε. 'Αλλά τί αξία έχει αυτό, αφού κανείς άλλος δεν μ' άγάπησε έκτός από τον 'Αμώρ;

— Και όμως πόσο λάθος κανείς, ώραία Σουλαμίτις! Δεν μπορείς να καταλάβῃς τί γίνεται στα στήθη των ανθρώπων όταν σε βλέπουν.

— Κανείς άλλος έκτός από τον 'Α-

μώρ δεν μοι είπε ως τώρα πῶς μ' άγαπάει.

— Κι' αν σου τὸ έλεγε;

— Ποιος είν' αυτός;

— Τί θά τὸ απαντούσες;

— Τί μπορούσα να τὸ απαντήσω αφού άγαπῶ άλλον. 'Αλλά ποιος είν' αυτός;

— Δεν τὸ κατάλαβες λοιπόν ακό- μη;

— 'Οχι, απήντησε η Σουλαμίτις. 'Ο Σολομών δεν τόλμισε να προ- χωρήσει περισσότερο. 'Εβούθισε τὰ δάκτυλά του πού έτρεμαν μέσα στη μα- κρὰ γενειάδα του και έπεσε σε θα- βειά σύλλογῃ. 'Η νέα λοιπόν αυτή άγαποῦσε τόσο πολὺ τον ταπεινὸ θο- σκό της Ναδάβ, πού τίποτα άλλο δεν την συγκινούσε; Κι' όμως πόσο θάθε- λε αυτός, ο κραταίος βασιλεύς τὸν 'Ισραήλ, να βρισκόταν τώρα στη θέσι του! Θά έθυσίαζε ευχαριστως και τὰ πλούτη και τις τιμές και τη δόξα του για να μπορούσε ν' άπολαύσει αυτή την ευτυχία.

Στὸ τέλος άναστήκωσε τὸ κεφάλι του.

— 'Η επιθυμία μου είναι να σε σώ- σω, είπε και θά κάνω γι' αυτό ό,τι μπορῶ. 'Αλλά για να τὸ επιτύχω δεν θά σε παραδώσω ούτε στον Αιγύπτιο βασιλιά, ούτε στον 'Αμώρ.

— Δυστυχία μου! Έκαμε η Σουλαμί- τς. 'Αλλά τότε είναι καλύτερα να με σκοτώσει βασιλιά!

— Μην θιάζεσαι, καλή μου κόρη. Περιμένε να μ' άκούσης ως τὸ τέλος.

Για να μη σε παραδώσω στους Αιγυ- πτίους, ένας μόνον τρόπος υπάρχει. Σαν βασιλιάς της 'Ιουδαίας πού εί- μαι, έχω τὸ δικαίωμα να σε κρατήσω για τὸν εαυτό μου. 'Εκείνοι δεν θά μπορέσουν τότε να πῶνε τίποτε, για- τί κανείς δεν θά θελήσει να σε πάρῃ μέσ' από τὰ χέρια μου.

— 'Η Σουλαμίτις εκύτταζε τον Σολο- μώντα έκπληκτη. Αυτό πού της επρό- τεινε δεν ήταν σωτηρία, αλλά κατα- στροφή της. Τί την ένοιαιε αν δεν θά πήγαινε στην Αίγυπτο, αφού και πάλι θά ζούσε μακριά από τον άγαπημένο της;

— Δεν είναι λύσι αυτή πού μοι προ- τείνεις, βασιλιά, είπε. 'Η άπόφασί σου δεν μ' ώφελεί σε τίποτα, αφού και πάλι θά είμαι μακριά από τον 'Αμώρ.

— 'Ο Σολομών επέρριμε να περάσουν μερικά λεπτά κι' έπειτα είπε :

— Δεν θά ζήσης μακριά από τον ά- γαπημένο σου, ώραία κόρη της Να- δάβ. Μά για κάμποσο καιρὸ δεν πρέ- πει να τον βλέπῃς.

— 'Η Σουλαμίτις έπεσε τότε στα γό- νατα τὸν Σολομώντος.

— Βασιλιά, είπε, φαίνεται τόσο κα- λός σε μένα και τώρα πιστεύω κι' ε- γώ τη φήμη πού λεί πῶς είσαι δι- κάιος και άγαθός. Κάμε λοιπόν σω- στη την ευεργεσία σου. Διῶξε τους Αιγυπτίους και άφησε και μένα να γυρίσω στην ανθισμένη κοιλάδα μου, όπου θά με περιμένῃ ο άγαπημένος μου. 'Ο 'Αμώρ με άγαπάει τόσο πολὺ, πού θά πεθάνῃ από τη λύπη του, αν δεν με λῃ νά γυρίσω γρήγορα κον- τὰ του.

— Θά τὸ έκανα αν μπορούσα, απήν- τησε ο Σολομών, αφήνοντας ένα ά- ναστεναγμό. 'Αλλ' αυτό πού ζητάς είναι άδύνατο να γίνῃ. 'Η θά πῶς στην Αίγυπτο, η θά μείνῃς στο άνά- κτορό μου. 'Αποφάσισε.

(Ακολουθεί)

**Πρωτότυπος αισθηματικός διάλογος
υπό ΑΛΚΗ ΤΡΟΠΑΙΔΗ**

(Ένα ζευγάρι έρωτευμένο. Κατεβαίνει από ένα λεωφορείο σ' ένα προάστιο και παίρνει το δρόμο που οδηγεί στο δάσος. Άνεβαίνουν αγκαλιασμένοι τρυφερά. Κυττάζει ο ένας τον άλλον στα μάτια. Από γέφυρα χειμωνιάτικη, ο ούρανός σκοτεινιασμένος απειλεί από στιγμή σε στιγμή βροχή. Καθώς περπατούν, μιλούν):

ΕΚΕΙΝΗ: Μυαλό κι' αυτό το δικό μας...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έτσι το λές; ΕΚΕΙΝΗ: Μά, αγάπη μου, ποιος να μ'αξέλει εδώ, τέτοια ώρα και μ' αυτό τον καιρό...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θα καταλάβαινε αυτό ακριβώς που είμαστε. Ένα τρελλά έρωτευμένο ζευγάρι...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θυμάσαι τον πρώτο μας περίπατο εδώ πέρα; ΕΚΕΙΝΗ: Άν τον θυμάμαι; Ήταν η πρώτη συνάντησής μας...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τό πρώτο μας ραντεβού την επομένη της γνωριμίας μας...

ΕΚΕΙΝΗ: Είχα τόση ταραχή, τόση αγωνία που έρχόμουν...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Φοβάσσουν;

ΕΚΕΙΝΗ: Μά ναί, δεν σ' ήξερα... Λίγες ώρες που σ' είχα γνωρίσει, είχα μιλήσει μα

ζί σου...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Είχες δίκιο... ΕΚΕΙΝΗ: Θυμάμαι πώς μ' έσφιγγες, κάπως αλλοιωτικά την ώρα που χορεύαμε. Ένοιωθα μια τρεμούλα σ' όλο μου το κορμί. Σπαρταρούσα κι' έκαίγε το χέρι μου μέσ' στο δικό σου. Μά και το δικό σου χέρι έτρεμε...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναι, ναί... ΕΚΕΙΝΗ: Κι' ύστερα, μου ζήτησες ένα ραντεβού. Έτσι απότομα. Την πρώτη στιγμή, μου ήθε να σε δω για το θράσος σου...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναι, ναί... ΕΚΕΙΝΗ: Κι' ύστερα, μου ζήτησες ένα ραντεβού. Έτσι απότομα. Την πρώτη στιγμή, μου ήθε να σε δω για το θράσος σου...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναι, ναί... ΕΚΕΙΝΗ: Κι' ύστερα, μου ζήτησες ένα ραντεβού. Έτσι απότομα. Την πρώτη στιγμή, μου ήθε να σε δω για το θράσος σου...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναι, ναί... ΕΚΕΙΝΗ: Κι' ύστερα, μου ζήτησες ένα ραντεβού. Έτσι απότομα. Την πρώτη στιγμή, μου ήθε να σε δω για το θράσος σου...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναι, ναί... ΕΚΕΙΝΗ: Κι' ύστερα, μου ζήτησες ένα ραντεβού. Έτσι απότομα. Την πρώτη στιγμή, μου ήθε να σε δω για το θράσος σου...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναι, ναί... ΕΚΕΙΝΗ: Κι' ύστερα, μου ζήτησες ένα ραντεβού. Έτσι απότομα. Την πρώτη στιγμή, μου ήθε να σε δω για το θράσος σου...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναι, ναί... ΕΚΕΙΝΗ: Κι' ύστερα, μου ζήτησες ένα ραντεβού. Έτσι απότομα. Την πρώτη στιγμή, μου ήθε να σε δω για το θράσος σου...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναι, ναί... ΕΚΕΙΝΗ: Κι' ύστερα, μου ζήτησες ένα ραντεβού. Έτσι απότομα. Την πρώτη στιγμή, μου ήθε να σε δω για το θράσος σου...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναι, ναί... ΕΚΕΙΝΗ: Κι' ύστερα, μου ζήτησες ένα ραντεβού. Έτσι απότομα. Την πρώτη στιγμή, μου ήθε να σε δω για το θράσος σου...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναι, ναί... ΕΚΕΙΝΗ: Κι' ύστερα, μου ζήτησες ένα ραντεβού. Έτσι απότομα. Την πρώτη στιγμή, μου ήθε να σε δω για το θράσος σου...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναι, ναί... ΕΚΕΙΝΗ: Κι' ύστερα, μου ζήτησες ένα ραντεβού. Έτσι απότομα. Την πρώτη στιγμή, μου ήθε να σε δω για το θράσος σου...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναι, ναί... ΕΚΕΙΝΗ: Κι' ύστερα, μου ζήτησες ένα ραντεβού. Έτσι απότομα. Την πρώτη στιγμή, μου ήθε να σε δω για το θράσος σου...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναι, ναί... ΕΚΕΙΝΗ: Κι' ύστερα, μου ζήτησες ένα ραντεβού. Έτσι απότομα. Την πρώτη στιγμή, μου ήθε να σε δω για το θράσος σου...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναι, ναί... ΕΚΕΙΝΗ: Κι' ύστερα, μου ζήτησες ένα ραντεβού. Έτσι απότομα. Την πρώτη στιγμή, μου ήθε να σε δω για το θράσος σου...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναι, ναί... ΕΚΕΙΝΗ: Κι' ύστερα, μου ζήτησες ένα ραντεβού. Έτσι απότομα. Την πρώτη στιγμή, μου ήθε να σε δω για το θράσος σου...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναι, ναί... ΕΚΕΙΝΗ: Κι' ύστερα, μου ζήτησες ένα ραντεβού. Έτσι απότομα. Την πρώτη στιγμή, μου ήθε να σε δω για το θράσος σου...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναι, ναί... ΕΚΕΙΝΗ: Κι' ύστερα, μου ζήτησες ένα ραντεβού. Έτσι απότομα. Την πρώτη στιγμή, μου ήθε να σε δω για το θράσος σου...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναι, ναί... ΕΚΕΙΝΗ: Κι' ύστερα, μου ζήτησες ένα ραντεβού. Έτσι απότομα. Την πρώτη στιγμή, μου ήθε να σε δω για το θράσος σου...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναι, ναί... ΕΚΕΙΝΗ: Κι' ύστερα, μου ζήτησες ένα ραντεβού. Έτσι απότομα. Την πρώτη στιγμή, μου ήθε να σε δω για το θράσος σου...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναι, ναί... ΕΚΕΙΝΗ: Κι' ύστερα, μου ζήτησες ένα ραντεβού. Έτσι απότομα. Την πρώτη στιγμή, μου ήθε να σε δω για το θράσος σου...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναι, ναί... ΕΚΕΙΝΗ: Κι' ύστερα, μου ζήτησες ένα ραντεβού. Έτσι απότομα. Την πρώτη στιγμή, μου ήθε να σε δω για το θράσος σου...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναι, ναί... ΕΚΕΙΝΗ: Κι' ύστερα, μου ζήτησες ένα ραντεβού. Έτσι απότομα. Την πρώτη στιγμή, μου ήθε να σε δω για το θράσος σου...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναι, ναί... ΕΚΕΙΝΗ: Κι' ύστερα, μου ζήτησες ένα ραντεβού. Έτσι απότομα. Την πρώτη στιγμή, μου ήθε να σε δω για το θράσος σου...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναι, ναί... ΕΚΕΙΝΗ: Κι' ύστερα, μου ζήτησες ένα ραντεβού. Έτσι απότομα. Την πρώτη στιγμή, μου ήθε να σε δω για το θράσος σου...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναι, ναί... ΕΚΕΙΝΗ: Κι' ύστερα, μου ζήτησες ένα ραντεβού. Έτσι απότομα. Την πρώτη στιγμή, μου ήθε να σε δω για το θράσος σου...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναι, ναί... ΕΚΕΙΝΗ: Κι' ύστερα, μου ζήτησες ένα ραντεβού. Έτσι απότομα. Την πρώτη στιγμή, μου ήθε να σε δω για το θράσος σου...

ΕΚΕΙΝΗ: Ουμμάσαι πώς φοδώνουν, ντρεπόμουν; Δεν ξέρω κι' εγώ ακριβώς τί μ' έκανε να τραβιέμαι από κοντά σου.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Σε κάποια απότομη στροφή του άμαξιού έπεσε ο ένας επάνω στον άλλον. Τότε, σ' έσφιξα δυνατά κοντά μου, μα δε σε φίλησα...

(Μικρή παύση. Έχουν μπει πια στο δάσος. Τα σύννεφα κατεβαίνουν ολοένα πιο απειλητικά. Η βροχή είναι σίγουρη).

ΕΚΕΙΝΟΣ (σταματά): Έδώ, κάπου, σ' φίλησα, για πρώτη φορά... (Τη φιλεί).

ΕΚΕΙΝΗ: Τι διορφο που είναι να ξαναζούμε όλο τον καιρό με περασμένες ευτυχισμένες στιγμές...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πού τις ανανεώνει με κάθε τόσο με καινούργιες (την ξαναφιλεί). Φιλιούνται πολλές φορές).

ΕΚΕΙΝΗ (κυττάζει όλογυρά της): Ξέρεις πώς είμαστε εμείς μονάχα σήμερα στο δάσος;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ποιός τρελλάθηκε ναρθή;

ΕΚΕΙΝΗ (τάχα θυωμένη): Όστε εμείς είμαστε τρελλοί.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Βέβαια και είμαστε. Τρελλοί από έρωτα.

ΕΚΕΙΝΗ: Μια τρέλλα που δεν έχει όρια. Ούτε τέλος...

ΕΚΕΙΝΗ: Τα πιστεύεις όλα αυτά που λές;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Άμφισβήσεις; ΕΚΕΙΝΗ: Ού, ού, άρχισε τη βροχή...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δε βαρύνεσαι, λίγες στάλες... Δε θα λυώσω με... (Η βροχή δυναμώνει).

ΕΚΕΙΝΟΣ: Σά να χοντραίνω...

ΕΚΕΙΝΗ (τον κοροϊδεύει): Δε βαρύνεσαι, λίγες στάλες. Δεν είμαστε από ζάχαρη...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Άκου, λίγο πιο πάνω τα δένδρα είναι πιο πυκνά. Ξέρω ένα μέρος που τα δένδρα σχηματίζουν σά θόλο με τις κορφές τους και δεν ακούεις και πολύ τη βροχή. (Την πιάνει από το μπράτσο κι' αρχίζει να τρέχει μαζί της).

(Έχουν σταθίσει σ' ένα σημείο που πραγματικά τους προστατεύει από τη βροχή. Τό ζευγάρι έχει γίνει ώστόσο μουσική. Αγκαλιασμένοι τρυφερά παρακολουθούν τη βροχή που εξακολουθεί να πέφτει, με λιγότερη πια ορμή).

ΕΚΕΙΝΗ: Χειμώνας πιά...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Χειμώνας; Πού τον βλέπεις το χειμώνας; Έγώ λέω πως είναι άνοιξη. Δεν την ξεχωρίζω την άνοιξη ή μέρα από άνοιξη ή μέρα.

ΕΚΕΙΝΗ: Άνοιξη ή μέρα, ήλιο, ξάστερο ουρανό... (Με χαμηλή φωνή, γεμάτη πάθος): Σε δυό ανθρώπους που αγαπιούνται δεν υπάρχουν εποχές. Τις εποχές τις φτιάχνουν οι άνθρωποι.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Βρίσκουν την άνοιξη μέσα στον πιο βαρύ χειμώνα. Τό φως μέσα στο πιο πηχτό σκοτάδι... (Τη φιλεί πολλές φορές).

(Άπομεινόμερο άνοιξιότιμο. Το ίδιο ζευγάρι κατεβαίνει από το λεωφορείο στο ίδιο προάστιο και στην ίδια στάση. Ξαναπαίρνει το δρόμο που πάει στο δάσος. Περπατάν κοντά ο ένας στον άλλον, όχι αγκαλιασμένοι σαν άλλοτε. Καθώς περπατάν, μιλούν...)

(Τό τέλος στη σελίδα 65)

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΤΩΝ ΠΤΟΧΩΝ

ΤΟΝ ΞΑΒΙΕ ΝΤΕ

ΜΟΝΤΕΠΕΝ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—Σε μια έπαρχια της Γαλλίας, ονομαζομένη Έλεωθερη Κομητεία, έξοισε κατά το 1620 ο γιατρός Πέτρος Πρδός, ο οποίος ήταν γνωστός με το όνομα 'Ιατρός των πτωχών'. Ο Πρδός παρτέυτηκε μια νέα που την υμεραποδισε αλλά μετά δύο χρόνια του πέθανε στη γέννηση. Έκείνη ακριβώς τη νύχτα παρουσιάζονται στο σπίτι του κάτι προσωπίδοφοροι και άποστον υποχρεώσαν να δώσουν το κορίτσι του, τον παίρνουν δια της βίας και τον οδηγούν εις ένα μακρινόν πύργον όπου υποχρεώνεται να προσφέρει την ιατρική του βοήθεια σε μια γυναίκα που δυσκολεύεται να γεννήσει. Με την επέμβαση του έργεται στον κόμο ένα κορίτσακι που τον υποχρεώνουν να το υιοθετήσει. Και αυτός το νομάζει Ευγλάντινα. Περνούν δεκαοκτώ χρόνια από τότε σ' ένα πανδοχείο της Γ.όας έπαρχίας ένας ταξιδιώτης και πιάνει κουθένα με τον ξενοδόχο.

Σε λίγο συναντούμε τον λογαγόν Λακουζόν να δδοπορή σ' έναν δύσβατο δρόμο και τέλος να στέκεται μπρός σ' ένα σπίτι, όπου προηγουμένως είχαν υποστή φρικτά βασανιστήρια οι άνθρωποι που κατοικούσαν εκεί και οι οποίοι άνθηκαν στην ύπνρεσία του.

Ο Λακουζόν φθάνει τη στιγμή ακριβώς του δράματος. Και την ώρα που πρόκειται το τελευταίο θύμα των ληστών να προδώσει κάποιο μυστικό, ο Λακουζόν επιπίπτει έναντιόν των και τους αφανίζει.

Ο άγνωστος νέος που συνοδεύει τον ανδρείον Λακουζόν τον έρωτα.

—Είπατε, λοιπόν, ο θυρλικός Λακουζόν;

—Είπατε, λοιπόν, ο θυρλικός Λακουζόν;

—Είπατε, λοιπόν, ο θυρλικός Λακουζόν;

—Είπατε, λοιπόν, ο θυρλικός Λακουζόν;

—Είπατε, λοιπόν, ο θυρλικός Λακουζόν;

—Είπατε, λοιπόν, ο θυρλικός Λακουζόν;

—Είπατε, λοιπόν, ο θυρλικός Λακουζόν;

—Είπατε, λοιπόν, ο θυρλικός Λακουζόν;

—Είπατε, λοιπόν, ο θυρλικός Λακουζόν;

—Είπατε, λοιπόν, ο θυρλικός Λακουζόν;

—Είπατε, λοιπόν, ο θυρλικός Λακουζόν;

—Είπατε, λοιπόν, ο θυρλικός Λακουζόν;

—Είπατε, λοιπόν, ο θυρλικός Λακουζόν;

—Είπατε, λοιπόν, ο θυρλικός Λακουζόν;

—Είπατε, λοιπόν, ο θυρλικός Λακουζόν;

—Είπατε, λοιπόν, ο θυρλικός Λακουζόν;

—Είπατε, λοιπόν, ο θυρλικός Λακουζόν;

—Είπατε, λοιπόν, ο θυρλικός Λακουζόν;

—Είπατε, λοιπόν, ο θυρλικός Λακουζόν;

—Είπατε, λοιπόν, ο θυρλικός Λακουζόν;

—Είπατε, λοιπόν, ο θυρλικός Λακουζόν;

—Είπατε, λοιπόν, ο θυρλικός Λακουζόν;

—Είπατε, λοιπόν, ο θυρλικός Λακουζόν;

—Είπατε, λοιπόν, ο θυρλικός Λακουζόν;

—Είπατε, λοιπόν, ο θυρλικός Λακουζόν;

—Όποτε λοιπόν τώρα που μ' έχετε μπροστά σας, και δεν είναι ανάγκη να σάς επαναλάβω ότι είμαι δικός σας, όλος δικός σας. —Αυτό που θα σάς πω άπανη πολλήν ώρα, λοχαγέ, και το μέρος όπου βρισκόμαστε...

—Δεν είναι κατάλληλο, έχετε δίκιο. Είναι πολύ θλιβερός αυτός ο πόλεμος και άπαισία τα άποτελέσματα του!... Τώρα θα φύγουμε άπ' αυτό τό σπίτι, που είναι δικό μου. Άλλά προτού άπομακρυνθώ, με πρέπει να έκτελέσω ένα θλιβερό καθήκον... Βγήτε πρώτος έσείς, κύριε, γιατί πρόκειται να κάμω μια πολύ δίκαιη πράξη, που θα σάς φανή ίσως θηριώδης. Περάστε λοιπόν έξω, σάς παρακαλώ.

—Γιατί να φύγω, λοχαγέ; Μά πράξι δική σας μπορεί να μου προκαλέση την άπορία, αλλά δεν θα την κατακρίνω ποτέ.

—Άφού τό θέλετε, μπορείτε να μείνετε και να γίνετε μάρτυρας των όσων πρόκειται να συμβούν εδώ πέρα. Δεν πρέπει όμως να ξεχάσετε ότι άνέλσασα ένα έργο τεράστιο, ιερό, μεγαλειώδες, ότι ή παραμικρή προδοσία μπορεί να καταστρέψη όλα τα σχέδιά μου, και να θυβίση στο πένθος και την άπόγνωση τον λαόν που αντιπροσωπεύω. Μείνετε λοιπόν και μη σάς φανή παράξενο άν με ιδήτε εαφνικά να γίνωμαι δικαστής και τιμωρός. Βρισκόμαστε σε μια εποχή, που ή ζωή ενός ανθρώπου δεν πρέπει να λογαριάζεται όταν κινδυνεύη ή έλευθερία μιας έπαρχίας.

—Αλλά τά λόγια κι' ό έπισημος τόνος με τον όποιον ειπώθηκαν έπρόκάλεσαν συνάμα πιο πολύ την περιέργεια του άγνώστου. Ποιά ήταν ή μεγάλη εκείνη προδοσία για την όποιαν μιλούσε ό λοχαγός;

—Μάλιστα κύριε. —Έπρεπε να τό φανταστώ, έκανε ό ξένος. Γιατί ποιανού άλλου το σπαθί θα μπορούσε να κάνει τέτοια θαύματα;

Μετά έπρόσθεσε: —Θά είμαι πολύ τυχερός που σάς έρρηκα εδώ πέρα... Ο Λακουζόν τον διέκοψε, γελώντας:

—Τυχερός που με έρρηκατε; Μαλλον εγώ είμαι τυχερός, που θρεθήκατε έσείς και μου σώσατε τη ζωή. Άλλά, με συγχωρείτε που σάς διέκοψα. Είπατε ότι είσαστε ευχαριστημένος άπ' αυτή τη συνάντησι. Μπορώ να μάθω τό γιατί;

—Σάς χρειάζομαι, λοχαγέ.

—Έμένα; έφώναξε ό Λακουζόν με άπορία.

—Έρχόμουν στον Άγιο Κλαύδιο να σάς έρω ή τουλάχιστον να έρω κανένα μέσον για να έπικοινωνήσω μαζί σας.

Ποιά θηριώδης έπρόκειτο να κάμη; Ποιά ήταν τό νέο έραμα που έπρόκειτο να υμνή μισα σ' αυτό τό σπίτι;

—Η άπάντησι σ' όλες αυτές τις έρωτήσεις δεν άργησε ναρθή.

Ο Λακουζόν έπλησίασε στο τραπέζι όπου ήταν άκόμα εαπλωμένος (ζωντανός ή πεθαμένος) ό δυστυχισμένος χαρικός, θύμα της θηριώδης του Λεσπινάσου και των ανθρώπων του.

—Έκοψε τά σκονιά που τον κρατούσαν άκόμη δέμενόν, τον άγγιξε με τη μύτη του σπαθίου του και είπε:

—Άν είσαι νεκρός, τόσο τό καλύτερο για σένα. Άν όμως είσαι ζωντανός, σήκω!

Η γνωστή φωνή του άφεντικού του, φαινόταν πως έκανε τον Πελερέν να συνελθη.

—Έκανε μιά έλαφρά κίνησι, τά μάτια του άνοιξαν και άμέσως άνεγνώρισε τον Λακουζόν.

—Άντι όμως να ζωγραφηθή ή χαρά στο πρόσωπό του, άφού έκατάλαβε ότι δεν έχει πιά να κάμη με τους δημίους του, τά χαρκτηριστικά του προσώπου του έφανέρωσαν άπερίγραπτον τρόμο.

—Έλεος, άφεντικό!... Σ' έτορκίζω στον Σωτήρα μας και στην Παρθένα, λυπήσου με!... Υπέφερα τόσο πολύ...

—Υπέφερες, αλλά έπρόδωσες! άπάντησε ό λοχαγός με άργη κ' έπίσημη φωνή. Η προδοσία δεν έχει οίκτο!...

—Άν ήξερες, άφεντικό!

—Λέγε λοιπόν, άφού τό θέλεις. Είμαι δικαστής και πρέπει ν' άκούσω την άπολογία σου.

—Άνθεξα όσο μπόρεσα...

—Έπρεπε ν' άνθέξης μέχρι θανάτου.

—Μου ξέσκισαν όλο τό

κορμί με τα σπαθιά τους, και δεν έμειλα.

—Αυτό ήταν τό καθήκον σου.

—Με τρύπησαν με τά μαχαίρια τους, και δεν έμειλα σά.

—Έκαμες τό καθήκον σου.

—Μου κατακουρέλιασαν τό στήθος και δεν έμειλα.

—Έκαμες πολύ καλά.

—Έτσι έπρεπε να κάνης.

—Έβαλαν φωτιά κάτω άπ' τά πόδια μου, έμυρμούρισε ό Πελερέν, και τότε...

Δεν άποτελείωσε τη φράση του.

—Και τότε, εξακολούθησε ό λοχαγός, τότε έτοιμάστηκες να μιλήσης.

—Δεν είχα πιά δυνάμεις, άφεντικό, υπέφερα πολύ...

—Μήπως οι πρώτοι χριστιανοί, όταν τους άλειφαν τό κορμί με κατήρυ και τους έβαζαν φωτιά, μήπως υπέφεραν λιγώτερο από σένα; άπάντησε ό Λακουζόν. Άλλά κανείς δεν έπρόδωσε την πίστι του! —Μήπως νομίζης ότι εγώ θά έπρόδωνα;

—Όχι, άφεντικό. Άλλά είσαστε δυνατός, γενναίος, ενώ εγώ...

—Ενώ εσύ είσαι αδύνατος και ανάνδρος, άποτελείωσε ό Λακουζόν. Αυτό ήθελες να πής;

Ο Πελερέν έγειρε τό κεφάλι στο αίματωμένο στήθος του.

—Εγώ είμαι γέρος και άρρωστιάρης, είπε με φωνή σδυμένη.

—Και μ' αυτό νομίζης ότι δικαιολογείσαι; έφώναξε με άγανάκτησι ό λοχαγός. Έτσι κατηγορείς τον έαυτόν σου χειρότερα και από τον μεγαλύτερον έχθρόν σου! —Όστε λοιπόν για να σώσης ένα γέρο και άρρωστιάτικο κορμί έτοιμαζόσουν να προδώσης αυτούς που μάχονται για την άνεξαρτησία της πατρίδας σου;

Οί νέοι άναγνώσται μας

μπορούν και από σήμερα να παρακολουθήσουν όλα τά νέα μας μυθιστορήματα, χάρις στις έκτενείς περιλήψεις των προηγούμενων που δίνουμε στην άρχή κάθε συνέχειας.

»Ωστε λοιπόν αν δεν ξεφθάνω εγκαίρως, αν άργήσω ακόμη μερικά λεπτά της ώρας, ο συνταγματάρχης Βαρόξ και ο έφημέριος Μαρκίς, θα ήταν τώρα χαμένοι εξ αίτιας σου; Γιατί ήσουν έτοιμος να τους προδώσεις σ' αυτούς τους κακούργους! Αυτό είναι το έγκλημα, για το οποίο σε κατηγορώ, Έλεις τίποτα ν' άπολογηθείς; Ο Πελερέν σύρθηκε στα πόδια του Λακουζόν μουρμουρίζοντας ακατάληπτα λόγια, στα οποία μπορούσε κανείς να διακρίνει μόνο τη λέξι! «Έλεος!».

Ο τρώμενος και η άπελπισία τον είχαν κάνει σαν τρελόν.

—Επρόδωσες! Ξανάρχισε ο λοχαγός ύστερα από λιγάκι. Και καταδικάζεσαι εις θάνατον, όπως σου πρέπει.

—Οχι! Όχι! εφώναξε ο Πελερέν που είχε συνέλθει τελείως μπροστά στη κληρή πραγματικότητα. Δεν θέλω να πεθάνω!...

Σηκώθηκε, έκανε μερικά βήματα προς την πόρτα σαν να ήθελε να φύγει. Άλλά δεν μπόρεσε να σύρει τα πόδια του και σωριάστηκε ξανά, απλώνοντας προς τον κύριόν του τα χέρια με ίκεσίαν ενώ έλεγε με αναφυλλητά: — Λυπήσου με, αούθεντη μου! Λυπήσου με!

—Θα πεθάνεις, επανέλαβε ο λοχαγός. Σύστησε την ψυχή σου στον Θεό.

Επειτα έσκυψε, έπηρε μια γεμάτη πιστόλα από ένα πτώμα που ήταν ξαπλωμένο εκεί κάτω και μ' αυτήν έπυροβόλησε κατά της κεφαλής του Πελερέν.

Ο άγνωστος εϋπατρίδης άφησε μια κραυγή φρίκης κι' έγύρισε άλλο το κεφάλι.

Ο Λακουζόν τον έπλησισε.

—Σας είχα είδοποιήσει, είπε, ότι έπρόκειτο να κάνω κάτι το τρομερό άλλ' άπαράιτητο! Άν άρχισα να δουλεύω ή προδοσία, ή Έλευθερη Πολιτεία είναι χαμένη! Αύριο μερικοί απ' τους ανθρώπους μας θάρθουν για να θάψουν δλ' αυτά τα πτώματα. Και θα μάθουν πως μαζί τους είναι ο Πελερέν που τον έσκοτώσα εγώ για προδοσία! Και τώρα άς φύγουμε απ' εδώ μέσα, γιατί όμολογώ ότι θιάζομαι να μάθω την αίτια που σας άνάγκασε νάρητε να με θρητέ...

—Θα σας πω λοχαγέ, άπάντησε ο άγνωστος.

Κι' έβγήκαν μαζί από το σπίτι εκείνο που είχε μεταβληθή σέ σωστό νεκροταφείο.

Ο ΡΟΛΑΝΔΟΣ

—Πού είναι το άλογό σας; έρώτησε ο Λακουζόν.

—Τόδεσα σ' ένα δέντρο, άπάντησε ο ταξιδιώτης. Και σεις είσαπτε πεζός λοχαγέ; —Οχι, αλλά το άλογό μου δεν έχει ανάγκη από δέσιμο. Τώρα θα ιδήτε...

Ο Λακουζόν έφερε δυό δάχτυλα στα χείλη κι' έβγαλε ένα λεπτό και διαπεραστικό σφύριγμα.

Ένα γρήγορο ποδοβολητό άλόγου άπάντησε άμέσως στο σφύριγμα κι' ένα περήφανο άλογο ήρθε κοντά στον κύριό του.

—Περίφημο άλογο! Έκανε ο άγνωστος.

—Είπε δώρο του Καρόλου της Λωρραίνης, άπάντησε ο λοχαγός, χαϊδεύοντας την χαιτή του άλόγου του. Με άναγνωρίζει άμέσως και δεν ύπακούει παρά σ' έμένα. Μούσωσε δυό - τρεις φορές τη ζωή με τη γρηγοράδα του, περνώντας άνάμεσα στις σφαίρες των έχθρών μου. Και είναι ο καλύτερός μου φίλος.

Ο άγνωστος θέλησε να χαϊδέψει το άλογο, όπως είχε κάμει ο λοχαγός. Άλλά αυτό σηκώθηκε στα προσστινά πόδια έξαγριωμένο, τινάζοντας περήφανα τη χαιτή. Τα ρουθούνια του άνοιξαν κι' έχλιμνιτρισε με άπειλητική περιφρόνηση.

—Προσέχτε! εφώναξε ο Λακουζόν. Για μένα είναι άγγελος αλλά για όλον τον άλλον κόσμο δαίμονας σωστός. Μόνο αν μείνουν λίγοι καιρό μαζί μπορεί να σας συνηθίσω και να το πλησιάζετε δίχως φόβο. Τώρα πάρτε το άλογό σας και άς φύγουμε απ' εδώ, γιατί κάπου άλλο με προσμένουν.

Οι δύο άντρες έθήδισαν στη σέλλα.

Ο άγνωστος ήταν τελείως γοητευμένος από τον νεαρόν αυτόν ίππότην, που ήταν μόλις εικοσιδυό χρονών και όμως είχε γίνει ο θηλικός ήρωας όλης της έπαρχίας, ο πρωτεργάτης ενός ήερο πολέμου!

Είκοσι φορές τα ένωμένο στρατεύματα της Γαλλίας και της Σουηδίας είχαν στρέψει τα νύτα μπροστά στις άτακτες συμμαρίες του ήρωικού εκείνου άρχηγού, που ήταν πάντα πρώτος εις την έπίθεσι.

Περήφανα, γενναία, ο λοχαγός Λακουζόν ύπερασπιζόταν την έπαρχία του στίπτομής προς σπιθαμή, και τίποτα στον κόσμο δεν θα μπορούσε να τον κάνει να άποσυχώρησι! Στο αίμα του ήταν συγκεντρωμένο όλο το πνεύμα της ανεξαρτησίας που κρατούσε στη ζωή τους συμπατριώτες του.

Ο άγνωστος τα σκεφτόταν δλ' αυτά και ο Λακουζόν του φαινόταν ακόμα πιο μεγάλος άφου δεν είχε την παραμικρή ιδέα του μεγαλείου του.

Τέλος, πρώτος ο λοχαγός διέκοψε τη σιγή.

—Κύριε, είπε, με συγχωρείτε αν διακόπτω τις σκέψεις που σας άπασχολούν. Άλλά μου είπατε ότι έχετε πολλά να μου πείτε, και σέ λιγάκι θα φθάσουμε σ' ένα μέρος όπου ή σιγή θα είναι άπαραίτητη, γιατί κάθε θάμνος και ίκάθε δέντρο μπορεί να κρύβη έναν έχθρόν, δηλαδή έναν κίνδυνον. Αυτός ο κίνδυνος ύπάρχει φυσικά κι' εδώ, αλλά είναι κάπως πιο μικρός. Λέγετε λοιπόν, κύριέ μου, σας ακούω. Και ο άνθρωπος που μούσωσε τη ζωή μπορεί να ύπολογίζη σ' έμένα, αν έχη τίποτε να μου ζητήσει και αν αυτό έξαρτάται από μένα...

—Λοχαγέ, άπάντησε ο άγνωστος, με μια φωνή που έτρεμε φανερά απ' τη συγκίνηση, ή θέσι μου είναι πάρα πολύ δύσκολη και δικαιολογημένη ή στενοχώρια μου. Έχω να σας κάνω μια έρώτηση και να σας άνακοινώσω ένα μυστικό. Πριν σας ζητήσω κάτι θα έπρεπε να σας άποκαλύψω αυτό το μυστικό, που είναι σπουδαιότατο όχι μονάχα για μένα, αλλά και για τον σκοπό που έξυπηρετείτε και για όποιον θα ήθελα να έξυπηρετήσω εγώ... αλλά δεν έχω το θάρρος και δεν μπορώ να περιμένω πιο πολύ. Έξ άλλου από την άπάντησή που θα μου δώσετε θα έξαρτηθούν οι άποφάσεις που θα λάβω και το μέλλον μου.

Ο άγνωστος έσταμάτησε.

—Μου προκαλείτε την περιέργειαν και την κατάληξι! εφώναξε ο Λακουζόν. Βλεπόμεστε σήμερα για πρώτη φορά και από την προφορά σας καταλαβαίνω ότι δεν είσαπτε ούτε Έλεύθερος ούτε Ίσπανός. Πώς λοιπόν είναι δυνατόν να θρίσκωμαι άνακατεμένος στη ζωή σας κατά τέτοιον τρόπο ώστε από μια μου λέξι να έξαρτηθή το μέλλον σας; Δεν το καταλαβαίνω...

—Λοχαγέ, άπάντησε ο άγνωστος, έχετε μιάν έξαδέλφη...

—Ναι! Έκανε ο Λακουζόν και τινάχτηκε τόσο άπότομα που το άριστερό του χέρι έτράβηξε δυνατά τα ήνία και το άλογο τινάχτηκε άπάνω. —Πέρισε, έξακολούθησε ο άγνωστος με την ίδια πάντα συγκίνηση, ή έξαδέλφη σας με τον πατέρα της έμεναν σ' ένα σπιτάκι στο δάσος του Σω, σιμά στο Ντόλ. Έπειτα ο θεός σας Πέτρος

πρόστ έπηρε τα βουνά και ξαναγύρισε μόνος. Είπαν μά λιστα πως ή Έγκλαντίνα απέθανε! Είπε άλήθεια αυτό λοχαγέ; Άν και τα λόγια αυτά είπώθηκαν με ύφος ίκεσίας, ο Λακουζόν δεν άπάντησε άμέσως. Φαινόταν σκεπτικός και οι ρυτίδες του μετώπου του με τα μαδρα φρύδια που έσμιγαν πολύ, φανέρωναν ότι μια πάλη δυνατή γινόταν μέσα του.

—Κύριε, είπε μετά από λίγο, ρωτώντας αντί ν' άπαντήσει, αν ή έξαδέλφη μου άπέθανε είναι ένα πένθος οικογενειακό για τον πατέρα της και για μένα που είμαστε οι μόνοι συγγενείς. Έσας τί σας ενδιαφέρει;

—Θεέ μου! έμουρμούρισε ο άγνωστος κρύβοντας το πρόσωπο με τα χέρια και προσπαθώντας του κάκου να πνίξη ένα λυγμό, άπέθανε λοιπόν! Το μαντεύω!

Το άπελπιστικό ύφος με το όποιον έπρόφερεν αυτά τα λόγια έκανε πάλι τον λοχαγό ν' άπορήση.

—Την έγνωρίζατε λοιπόν; ρώτησε ζωηρά.

—Ω! Έκανε ο άγνωστος. Άν την έγνωρίζα!

—Και ίσως την αγαπούσατε!

—Ναι, άχ, ναι, την αγαπούσα με όλη την ψυχή μου, με όλη την καρδιά μου, με τη φλόγα του πρώτου και τελευταίου έρωτά μου!

—Κι' αυτή; έτραύλισε ο Λακουζόν. Αυτή σας αγαπούσε επίσης;

—Είχε για μένα την ήερην άφοσίωσι μιας άδελφής και νομίζω ότι είχε άκόμα την άγνή τρυφερότητα της μηνηστής.

Το κεφάλι του λοχαγού ξανάγειρε στο στήθος του, δυό χοντρά δάκρυα αϋλάκωσαν τα χλωμά μάγουλά του.

Άλλά ο Λακουζόν ήταν από τα προνομιούχα εκείνα όντα που έχουν την ψυχή άτσαλένια σαν το κορμί και που έπιβάλλουν στην καρδιά τους να μένη άναίσθητη.

—Σε σένα πια ήερή έλευθερία! είπε μέσος του, σέ σένα θ' άφιερωνώ δλόκληρος! Άπό το μέτωπό του έφυγαν οι ρυτίδες, το κεφάλι του σηκώθηκε ξανά, περήφανα.

Ο λοχαγός Λακουζόν είχε ξανάβρει τον εαυτόν του. —Κύριε, είπε γυρίζοντας προς τον άγνωστον, μου έσώσατε τη ζωή και για άναταμοιό! δεν είναι σωστό να παρατείνω την άγωνία σας. Η Έγκλαντίνα δεν άπέθανε!

—Άλήθεια; εφώναξε ο νέος άρπάζοντας και σφιγγοντας δυνατά το χέρι του λοχαγού. Τό ήξερα καλά πως οι προαισθήσεις μου δεν με άπαντούσαν! Ηξερα καλά πως ή καρδιά μου θα στα

Άλλά την δεύτερη την κρατούσε κλεισμένη στα κατάρβατα της ψυχής του. Και συχνά έλεγε μέσα του:

—Όταν φθάσω στα μέσα της ζωής μου, όταν τελειώσω την άποστολή μου, όταν ή Κομητεία έλευθερη και δυνατή δεν θα χρειάζεται πια ύπερασπιστές, όταν θα ξαναγίνω άπλοος χωρικός και θα περιμένω να ζήσω απ' τη δουλειά μου, όταν θα έχω κρεμάσει επάνω απ' το τζάκι το νικηφόρο σπαθί μου τότε και μόνον τότε θα έξομολογηθώ στην Έγκλαντίνα την άγάπη μου που την έκράτησα τόσο καιρό κρυμμένη και θα της προσφέρω αυτό το χέρι που στάθηκε τόσο κραταιό και τένονό μου που θάχη γίνει διάσημο. Τότε και οι δυό μαζί, δίπλα στην κούνια ενός μωρού, θα ξεχάσουμε το αίματηρό αυτό παρελθόν και δεν θα σκεφτόμαστε παρά τέ μέλλον που θα μάς χαμογελάει και θ' αντιπροσωπεύεται για μάς από τα ξανθά κεφαλάκια των παιδιών μας.

Αυτά σκεφτόταν ο λοχαγός Λακουζόν όταν ώρμοϋσε σαν λεοντάρι κατά του έχθρου, που τον έξωλόθρεψε πάντα στην πρώτη επαφή. Αυτές τις σκέψεις έκλεινε μέσα στην ψυχή του, ενώ έστριφογύριζε άκούραστα τέ βαρύ του σπαθί.

Και ξόφνου όλα γκρεμίζονται.

Η Έγκλαντίνα δεν τον αγαπάει, ή Έγκλαντίνα δεν θα μπορούσε ποτέ να τον αγαπήσει. ή Έγκλαντίνα άγαπάει έναν άλλον!

Το χτύπημα ήταν σκληρό και όδυνηρή πηγή. Δυό χονδρά δάκρυα αϋλάκωσαν τα χλωμά μάγουλά του. Άλλά ο Λακουζόν ήταν από τα προνομιούχα εκείνα όντα που έχουν την ψυχή άτσαλένια σαν το κορμί και που έπιβάλλουν στην καρδιά τους να μένη άναίσθητη.

—Σε σένα πια ήερή έλευθερία! είπε μέσος του, σέ σένα θ' άφιερωνώ δλόκληρος! Άπό το μέτωπό του έφυγαν οι ρυτίδες, το κεφάλι του σηκώθηκε ξανά, περήφανα.

Ο λοχαγός Λακουζόν είχε ξανάβρει τον εαυτόν του. —Κύριε, είπε γυρίζοντας προς τον άγνωστον, μου έσώσατε τη ζωή και για άναταμοιό! δεν είναι σωστό να παρατείνω την άγωνία σας. Η Έγκλαντίνα δεν άπέθανε!

—Άλήθεια; εφώναξε ο νέος άρπάζοντας και σφιγγοντας δυνατά το χέρι του λοχαγού. Τό ήξερα καλά πως οι προαισθήσεις μου δεν με άπαντούσαν! Ηξερα καλά πως ή καρδιά μου θα στα

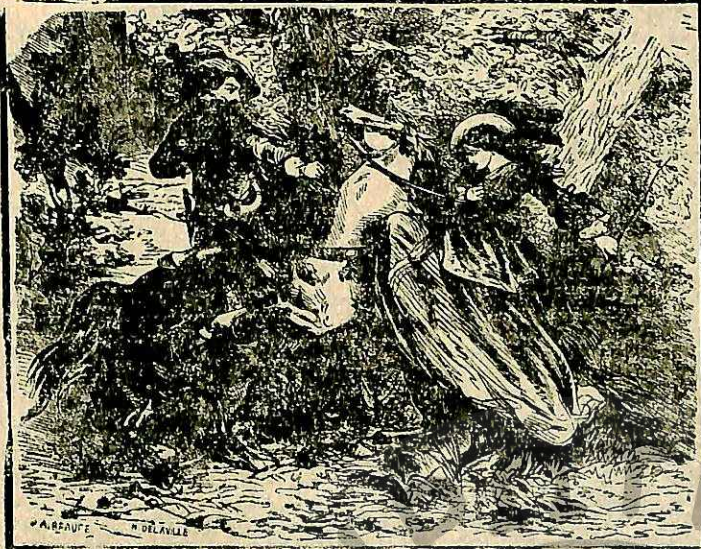
ματούσε τη στιγμή που και ή καρδιά της Έγκλαντίνας θα έπαυε να χτυπά!

—Και τώρα, κύριέ μου, έξακολούθησε ο Λακουζόν, έπειτα από την έκμυστήρεσι που μου έκάματε, άφου μου είπατε πως αγαπάτε την Έγκλαντίνα και ότι κι' αυτή σας αγαπά, φαντάζομαι πως έχω το δικαίωμα να περιμένω από σας πιο πολλές έξηγήσεις, να σας ρωτήσω ποιός είσθε, ποιές είναι οι έπιθυμίες και οι έλπίδες σας.

—Ναι, θέβαια. Τό έχετε αυτό το δικαίωμα, λοχαγέ. Ηθελα πρώτ' απ' όλα να σας μιλήσω για μένα, αλλά δεν είχα τη δύναμη προτού με θγάλετε από την τρομερήν εκείνη άμφιβολία.

—Τώρα λοιπόν που καθήσυχάσατε, περιμένω...

—Θάρχισω άμέσως. Και ναί, έπειτα από τόσα χρόνια, έσας είπατε πρό όλίγου ότι και ένα θαύμα δεν θα σας έκανε έντύπωσι. Αυτό το θαύμα έγινε για μένα. Είμαι το μοναχοπαίδι του τελευταίου βαρώνου ντε Σάμ ντ' Ιβέρ.

Το άλογο συκώθηκε στα προστινά του πόδια άλλ' άναγκάστηκε να σταματήσει.

πόδειξι. Τίποτα λοιπόν δεν πρέπει να σας φωνή άπίστευτο, όσο και αν είναι παράξενα αυτά που θα σας πώ.

—Είμαι νέος, άπάντησε ο Λακουζόν. Ωστόσο, είναι δυό χρόνια τώρα, που μου συμβαίνουν τόσα παράξενα, ώστε πρέπει να ιδώ ένα θαύμα για να μου κάνη έντύπωσι.

—Έδώ και λίγες μέρες άκόμα, άρχισε ο άγνωστος, άνομαζόμουν Ρολάνδος Κλεμάν και ήμουν ύπολοχός του ήπικού στίς διαταγές του Βιλλεσοά.

—Γάλλος, εφώναξε ο Λακουζόν, ζαρώνοντας τα φρύδια. Είσαπτε Γάλλος;

—Άφήστε να τελειώσω, λοχαγέ. Σας είπα τί ήμουν ως τα χθές. Τώρα θα σας πώ τί θα είμαι αύριο. Αύριο ο Γάλλος άξιωματικός Ρολάνδος Κλεμάν θα πάση να ύφίσταται και θα τον άνατικαστήση ο βαρώνος Ρολάνδος ντε Σάμ ντ' Ιβέρ!

—Άκούοντας αυτό το όνομα

μα ο λοχαγός έσταμάτησε άπότομα το άλογό του κι' έκύτταξε με άπορία τον σύντροφον του, το γλυκό και αρρενωπό πρόσωπο του όποιου φωτιζόταν εκείνη τη στιγμή απ' το φεγγάρι.

—Ρολάνδος ντε Σάμ ντ' Ιβέρ! επανέλαθε με φωνή συγκινημένη. Μά είναι άδύνατον! Η μεγάλη εκείνη οικογένεια του Σάμ ντ' Ιβέρ έσθωσε δυστυχώς! Ο τελευταίος βαρώνος άπέθανε εδώ και είκοσι χρόνια με το μοναχοπαίδι του, άκόμη στην κούνια, θαμμένος στα έρείπια του πυρπολημένου πύργου του.

—Λοχαγέ, άπήντησε ο ταξιδιώτης, πού θα τέν όνομάζωμε τώρα Ρολάνδον, μου είπατε πρό όλίγου ότι και ένα θαύμα δεν θα σας έκανε έντύπωσι. Αυτό το θαύμα έγινε για μένα. Είμαι το μοναχοπαίδι του τελευταίου βαρώνου ντε Σάμ ντ' Ιβέρ.

—Λοχαγέ, άπάντησε ο Ρολάνδος, νοιώθω πολύ καλά τις άμφιβολίες σας, που δεν με προσβάλλουν καθόλου. Και θά τις είχα κι' εγώ, άσφαλώς, αν ο Μάρκελλος Κλεμάν, ο θετός μου πατέρας, δεν μου έλεγε όλα τα μυστικά που σχετίζονταν με τα πρώτα χρόνια της ζωής μου. Με μια λέξι, θα σας έξηγησω πολλά, όπως έγινε και μ' έμένα.

—Ο άνθρωπος λοιπόν αυτός που μ' έμεγάλωσε σαν πατέρα, με κράτησε στην άφάνεια για να με κρύψει από τις έλξεις του ένοχου έγθρου, που είχε όρκιστή ν' άφανίσω όλη μου την οικογένεια. Η πυρκαϊά του πύργου μας δεν ήταν τυχαία. Ο πατέρας μου δεν ύπήρξε θύμα δυστυχίας, αλλά δολοφονήθηκε!...

—Δολοφονήθηκε! επανέλαβε ο Λακουζόν, χωρίς να κρύψει την κατάπληξι και τη συγκίνήσι του.

—Ναι, εφώναξε ο Ρολάνδος, και σέ λίγο θα σας πώ το όνομα του δολοφόνου!... Άλλά προτού μάθετε τον ένοχον πρέπει να μάθετε τα μυστηριώδη αίτια του έγκλήματος. Άκούστε με λοιπόν, λοχαγέ και κατόπιν θα ιδήτε αν είμαι κοινός άπατεών που θέλει να κλέψη ένα όνομα και μια κληρονομία ή αν έχω το δικαίωμα να διεδικήσω την πρώτη θέσι μετα

χαγέ; —Δεν μου φαίνεται άδύνατο. Τούναντιον είναι άπλοστα. Είναι όμως κάτι άλλο που δε μου φαίνεται και τόσο άπλο.

—Ποιό;

—Τό έξης: Πώς είναι δυνατόν ο άφωσιωμένος αυτός έπιστάτης, άφου σας έσωσε από βέβαιον θάνατον με κίνδυνο άσφαλώς της ζωής του μέσα από τις φλόγες που έρείπων τον πύργον σας, πως είναι δυνατόν, αντί να φωνάξη δυνατά: «Έσώσα τον τελευταίον γόνον της ευγάλης οικογενείας ντε Σάμ ντ' Ιβέρ! Έσώσα τον κληρονόμον μιας άπέραντης περιουσίας! Έσώσα αυτόν που θα μάς γίνη ένας από τους καλύτερους ύπερασπιστάς της Έλευθερας Πολιτείας!», σας έκρυψε και σας μεγάλωσε σαν παιδί του, σας έδωσε το όνομά του, και μόνο σήμερα, ύστερα από είκοσι χρόνια, έρχόσαστε να ζητήσετε τον τίτλο και την κληρονομίαν των προγόνων σας; Βλέπετε και μόνος σας ότι είναι λιγάκι άνεξήγητο αυτό. Και απ' όσους θ' άκούσουν αυτήν την ιστορία, πολύ λίγοι θα βρεθοϋ. να την πιστέψουν.

—Λοχαγέ, άπάντησε ο Ρολάνδος, νοιώθω πολύ καλά τις άμφιβολίες σας, που δεν με προσβάλλουν καθόλου. Και θά τις είχα κι' εγώ, άσφαλώς, αν ο Μάρκελλος Κλεμάν, ο θετός μου πατέρας, δεν μου έλεγε όλα τα μυστικά που σχετίζονταν με τα πρώτα χρόνια της ζωής μου. Με μια λέξι, θα σας έξηγησω πολλά, όπως έγινε και μ' έμένα.

—Ο άνθρωπος λοιπόν αυτός που μ' έμεγάλωσε σαν πατέρα, με κράτησε στην άφάνεια για να με κρύψει από τις έλξεις του ένοχου έγθρου, που είχε όρκιστή ν' άφανίσω όλη μου την οικογένεια. Η πυρκαϊά του πύργου μας δεν ήταν τυχαία. Ο πατέρας μου δεν ύπήρξε θύμα δυστυχίας, αλλά δολοφονήθηκε!...

—Δολοφονήθηκε! επανέλαβε ο Λακουζόν, χωρίς να κρύψει την κατάπληξι και τη συγκίνήσι του.

—Ναι, εφώναξε ο Ρολάνδος, και σέ λίγο θα σας πώ το όνομα του δολοφόνου!... Άλλά προτού μάθετε τον ένοχον πρέπει να μάθετε τα μυστηριώδη αίτια του έγκλήματος. Άκούστε με λοιπόν, λοχαγέ και κατόπιν θα ιδήτε αν είμαι κοινός άπατεών που θέλει να κλέψη ένα όνομα και μια κληρονομία ή αν έχω το δικαίωμα να διεδικήσω την πρώτη θέσι μετα

ζω των ευγενών της έπαρχίας μας.

ΤΡΙΣΤΑΝΟΣ ΝΤΕ ΣΑΜ ΝΤ' ΙΒΕΡ

Ο Ρολάνδος άρχισε άμέσως την αφήγησή του.

Είπε όμως απαραίτητο να του αφαιρέσουμε για μία στιγμή το λόγο και να τον αντικαταστήσουμε στην αφήγησή του.

Η αντικατάστασι αυτή έχει διπλό σκοπό.

Εν πρώτοις θα μας επιτρέψει να διορθώσουμε και να συμπληρώσουμε μερικά γεγονότα που τ' άγνοούσε κι' αυτός ο Ρολάνδος.

Επειτα θα μας άπαλλάξει απ' τον κόπο να επαναλάβουμε τις συχνές διακοπές και έρωτήσεις του λοχαγού Λακουζόν, που δεν έκαναν άλλο παρά να διακόπουν τη συνοχή της αφήγησης.

Ήταν είκοσιπέντε χρονών 'Ο βαρώνος Τριστάνος ντε Σάμ ντ' Ιβέρ, ο πατέρας δηλαδή του Ρολάνδου, που πέθανε κατά το 1586 στα άπεράνα κτήματα της οικογενείας του στην 'Ελεύτερη Κομητεία, είχε λάθει την στοιχειώδη εκείνη μόρφωσι που είχαν όλοι οι ευπατρίδαι της εποχής του.

Επειτα, χάρις στον τίτλο του έφηγε στην Αύλή της Αυτού Καθολικής Μεγαλειότητος του βασιλέως της 'Ισπανίας, σέ λίγο έγινε διοικητής ενός συντάγματος και από τότε έκανε πολύ σπάνιες εμφανίσεις στην έπαρχία του.

Ο Τριστάνος ντε Σάμ ντ' Ιβέρ έθεωρείτο πολύ δικαίως ένας από τους ώραιότερους Ιππότες της εποχής του ώστε έσημείωσε πάρα πολλές έρωτικές έπιτυχίες. 'Αλλά ή καρδιά του, θέλοντας να δεθί με στερεότερα δεσμά, έμεινε πάντα ελεύθερη και άπαθής μπροστά σέ όλες τις όμορφιές που τον πλησίασαν.

Ήταν είκοσι πέντε χρονών και σκεφτόταν πιά να παντρευτή, όταν ο έτοιμος θάνατος πατέρας του τον εκάλεσε στην 'Ελεύτερη Κομητεία.

Μόλις έφθασε και ο άρρωστος έκαλύτερεψε άμέσως. 'Ετσι ο Τριστάνος έμεινε μερικές έβδομάδες στα πατρικά κτήματα της βαρωνείας, κυνηγώντας από το πρωί ως το βράδυ στα φεουδαρχικά δάση.

Ένα άπομεσημερο, ενώ έτοιμαζόταν να χυτήση ένα έλάφι, που προσπαθούσε του κάκου να ξεφύγι απ' τ' άσκιλιά του, άκουσε ξάφνου έκει σιμά γυναικείες κραυγές που καλούσαν σέ βοήθεια.

Άφισε άμέσως το κυνήγι, ο Τριστάνος, κι' έτρεξε με τ' άλογό του προς το μέρος όπου έρχόταν οι φωνές. Καί σέ λίγο είδε μία νέα, καθάλλα σ' ένα άλογο που έτρεχε αλαφιασμένο με άπίστευτη ταχύτητα, ενώ δύο ύπνρέτες, από πολύ μακριά, έτρεχαν για να την φτάσουν, αλλά χωρίς να τό κατορθώνουν.

Ο Σάμ ντ' Ιβέρ, έχοντας άπόλυτην έμπιστοσύνη στο άλογό του, έτρεξε από κάτω μονοπάτια, όγχιζε μπροστά της και άρπασε τ' άλογο από το χαλινάρι, άκριβώς τη στιγμή που ή γυναικεία έκόντευε να λιποθυμήση.

Τό άλογο σηκώθηκε στα μπροστινά πόδια, άλλ' άναγκάστηκε να σταματήσει. Τότε ο Τριστάνος ξεπέζεψε, πήρε στην άγκαλιά του την άμαζόνα και την έξάπλωσε στο χορτάρι, όπου ή νέα έλιποθύμησε.

Ο νεαρός βαρώνος μπόρεσε τότε να εξετάσει με προσοχή αυτήν που της είχε σώσει τη ζωή.

Ήταν μία νέα, λίγο παραπάνω από δεκάξη χρονών, κάτασπρη σαν κρίνος, ενώ τ' ά μακριά μαλλιά της ήταν κατάμαυρα σαν έβενος.

Τά μάτια της ήταν κλειστά και οι μακρές θαναφίδες με τ' άφρύδια ήταν τ' άμόνα μελανιά σημεία στο κατάχλωμο πρόσωπό της.

Η πλούσια άμφιεσι και τό περίφημο άλογό της, έμαρτυρούσαν πως ή νέα ήταν καλής οικογενείας και πολύ πλούσια. Ένα στέμμα ήταν χαραγμένο στη λαβή του μαστιγίου της, που ήταν πεσμένο κατά γής, άλλ' ο βαρώνος δεν πρόφθασε να τό ιδί, γιατί εκείνη τη στιγμή έφθασαν οι δύο ύπνρέτες που έτρεχαν πίσω απ' την κυρά τους.

Ο ένας απ' αυτούς, γέρος με άσπρα μαλλιά, στο πρόσωπο του όποιου ήταν όλοφάνερα ή συγκίνηση και ο φόθος, έγονάτισε άμέσως σιμά στην λιποθύμη νέα, φωνάζοντας:

— Δόξα να έχη ο Θεός!... Η κορούλα μας δεν έπαθε μεγάλο κακό!... Έπειτα άρπάχοντας τ' ά χέρια του Τριστάνου και γεμίζοντάς τα με φιλιά, έπρόσθεσε:

— Σας εύχαριστούμε, κύριε βαρώνε, γιατί με την βοήθεια του Θεού, εσώσατε αυτήν την νέα.

— Με γνωρίζετε; έρώτησε ο νέος με άπορία.

— Πώς δεν γνωρίζω τον κύριον βαρώνον; Ο κύριός μου είναι από τους πλησιέστερους γειτόνους του πύργου των Σάμ ντ' Ιβέρ.

— Και πώς λέγεται ο κύριός σου;

— Κύριος ντε Μιρεμπέλ.

— Μπαί έκανε ο Τριστάνος μ' ένα τίναγμα. 'Όποτε λοιπόν αυτή ή νέα...

— Είναι ή δεσποινίς Λευκή, μοναχοκόρη του κυρίου μου, που είναι καθώς έχετε, ένας από τους πλουσιότερους άρχοντας της έπαρχίας...

— 'Ελπίζω να μην έχη καμιά συνέπεια τό μικρό αυτό άτύχημα, είπε ψυχρά ο Τριστάνος. Καί σ' άρα καλώς να πήτε στην κυρία σας ότι πολύ λυπήθηκα γι' αυτό που της συνέβη.

Καί ο Σάμ ντ' Ιβέρ, παίρνοντας τό καπέλλο που είχε πετάξει στα χόρτα, έπήγε προς το άλογό του, που ήταν δεμένο σ' ένα δέντρο.

— Πώς; κύριέ μου, φεύγετε κι' όλας; έφώναξε ο γέρος ύπνρέτης.

— Φυσικά. Τί άλλο θα κάνω έδώ πέρα;

— Με συγχωρείτε... ένόμιζα ότι ο κύριος βαρώνος... Δεν θέλετε να ιδήτε την δεσποινίδα τελείως καλά και να δεχθήτε τις εύχαριστίες της, που της έσώσατε τη ζωή;

— Όχι καλέ μου άνθρωπε, άπήντησε ο Τριστάνος. Η δεσποινίς ντε Μιρεμπέλ δεν έχει ανάγκη απ' τις ύπνρεσίες μου ούτε κι' απ' τις φροντίδες μου... Είσα-στε σεις έδώ για να την περιποιηθήτε. Χαίρετε...

Καί, λέγοντας αυτό, ο βαρώνος έπήδησε στη σέλα του άλόγου του.

Θά ύπήρχε όμως κάποιος λόγος, και λόγος σοβαρός, για να φερθή κατ' αυτόν τον τρόπον ένας ευπατρίδης, και μάλιστα νέος απ' αυτούς που δεν περιφρονούν τέτοιου είδους περιπέτειες.

Καί ή εξήγησις είναι άπλουστάτη: είναι ή συνέχεια της μεγάλης Ιστορίας των Καπουλέτων και των Μοντέκων.

Από αιώνες πολλούς, οι βαρώνοι του Σάμ ντ' Ιβέρ και οι κόμητες ντε Μιρεμπέλ, γείτονες στα κτήματα και αντίπαλοι στη δύναμι, είχαν όρκιστη μίσος θανάσιμο, που έγινε ακόμη πιο δυνατό από μονομαχίες, άπαγωγές, θιασπραγίες και δολοφονίες άκόμη.

Μεγαλωμένος με τό αίσθημα του κληρονομικού αυτού μίσους, ο βαρώνος δεν μπόρεσε να μη δοκιμάση μιά άθελή αντιπάθεια, μπροστά στην κληρονομική μισητή οικογενείας.

Αυτή τη στιγμή δεν μπόρεσε να σκεφτή πως είχε μπροστά του μιά άξιολάτρευτη νέα δεκάξη χρονών, άθώαν, άνήξερη από τις τόσες προσβολές που είχαν κάμει οι κόμητες ντε Μιρεμπέλ στους βαρώνους ντε Σάμ ντ' Ιβέρ. 'Ενοιώσε μόνο τό κληρονομικό μίσος να ρέη στις φλέδες του, κι' έκανε να φύγη, μετανοημένος ίσως που της έσωσε τη ζωή.

Αλλά δεν έφυγε. Τη στιγμή που έβαζε τό πόδι στον άναβολέα, έτοιμος να πηδήση στη σέλα, ή δεσποινίς ντε Μιρεμπέλ άνοιξε τ' άμάτια, αφήνοντας θάβη στεναγμό.

Ο Τριστάνος έστράφηκε. Στη θέα αυτού του ξένου, ή Λευκή έγινε κατακόκκινη και έκανε να σηκωθή. 'Αλλά ήταν πολύ έξαντλημένη και ξανάπεσε.

Καταγοητευμένος από την όμορφιά της, ο Τριστάνος άφησε τ' άνία του άλόγου του και την έπλησίασε.

— Τί συνέβη; έρώτησε ή Λευκή με φωνή τρεμάμενη, άπευθυνομένη στον γέροντα ύπνρέτη της. Γιατί έρίσκομαι εξαπλωμένη έδώ πέρα και γιατί μ' έχουν έγκαταλείψει οι δυνάμεις μου;

— Άγαπητή δεσποινίς, άπάντησε ο ήλικιωμένος ύπνρέτης με την οικειότητα που είχε άποκτήσει επί τόσα χρόνια στην ύπνρεσία, τό άλογό σας είχε άφηνιάσει κι' έμεις του κάκου έτρέχαμε για να τό πιάσουμε... Καί σεις θα πέφατε άσφαλώς και θά σκοτώνόσαστε, αν δεν προλάβαινε ο κύριος βαρώνος απ' έδώ να σταματήσει τό άλογό σας και να σας γλυτώση...

— Άλήθεια έκανε ή Λευκή μ' ένα χαμόγελο. Τώρα θυμάμαι...

Κι' έκάρφωσε έπάνω στον Τριστάνον ένα βλέμμα γεμάτο εύγνωμοσύνη και περιέργεια, ενώ τ' ά μάγουλά της έκοκκίνιζαν πάλι. Μετά έτεινε στον βαρώνον τό χέρι της, λέγοντας:

— Εύχαριστώ, κύριέ μου, εύχαριστώ!... Πόσο θά κλαίγε ο καύμένος ο πατέρας μου αν σκοτωνόμουν!...

Ο Τριστάνος στάθηκε λίγο διστακτικός, προτού πιάση τό λεπτό εκείνο χέρι. Στο τέλος όμως υπέκυψε στη γοητεία που άσκούσε έπάνω του ή όμορφιά της νέας αυτής.

Εσφίξε τ' ά λεπτά και τ' όρνευτά δάχτυλα της νέας τ' άφερε στα χέλια με τέτοια θέρη, που αυτή έτράβηξε άμέσως τό χέρι της, αφήνοντας μιά μικρή κραυγή.

Τότε ο Τριστάνος άπισθοχώρησε ένα βήμα και στάθηκε άκίνητος μπροστά στην άγνη εκείνη νέα, τ' άμάτια της όποιος είχανε καρφωθεί στα δικά του με μιά έκφρασι εύγνωμοσύνης άπέραντης.

(Άκολουθεί)

Η ΜΗΤΕΡΑ ΕΧΕΙ ΠΑΝΤΑ ΔΙΚΗΝ

Η Τζέννη με ρίμασε δέ μπορούσε ακόμη να τό χωνέψη πως καταδέχθηκε ή άριστοκρατική οι κογένεια Τσέννοβερ, να την καλέσουν στο σπίτι τους. Αυτή ή τόσο περήφανη κυρία Τσέννοβερ, μητέρα του προΐσταμένου της, να την καλέσει ή ίδια στο τηλέφωνο και να τις μιλήση με τόσο γλυκόν τρόπο. Η Τζέννη δεν ήξερε τί να σκεφθή.

Σέ λίγο θρικόταν έμπρός στην πόρτα του μεγάρου και εθαύμαζε τον ώραιό του κήπο, την μεγαλοπρεπή του είσοδο. Προσπαθούσε να φέρη στο νού της την φυσιογνωμία της μητέρας του Τζάκ και την θυμώταν την τελευταία φορά που ήρθε στο γραφείο του γιου της: τό άύστηρό της ύφος και τις παρατηρήσεις που έκανε του Τζάκ για κάποιαν σχέση του με μιάν άρτίστα και ότι δεν έβρισκε διάλου σωστό να διαλέγη πάντα ώραιές γραμματοεις και άκτυλογράφους, και λέγοντας αυτά εκύτταξε την Τζέννη με ύφος κάθε άλλο παρά συμπαθητικό.

Να είχε άραγε μαντέψει τον έρωτά της για τό γιού της;...

Τί να την ήθελαν άραγε; Η Τζέννη είχε έργασθί ως γραμματέας του Τζάκ. Ήταν περιποιητικός μαζί της, την έπαίρνε κάποτε μαζί του να φάνε τ' άβράδια και να χορέψουν σέ κανένα κέντρον, αλλά ποτέ δεν είχε άντιληφθή ότι ο Τζάκ άνταποκρινόταν

κτικό. Η Τζέννη όμως ένοιώσε άμέσως ότι ή εξαιρετική αυτή περιποίησης ήταν προσποιητή, γιατί σπανίως οι πλούσιοι καταδέχονται να φέρονται σαν ίσοι προς τους υπαλλήλους τους.

— Άγαπητή μου, είπε ή κ. Τσέννοβερ, δεν έχωμε παρά λίγη ώρα στην διάθεσί μας, για να συζητήσωμε για την γνωστή μας υπόθεση.

Η Τζέννη έμεινε έκπληκτη με τ' ά λόγια αυτά και είπε:

— Για ποιά υπόθεση; Τό προσποιητό πρόσχα-

ρο ύφος της κ. Τσέννοβερ έχασθηκε και πήρε πάλι τό άυταρχικό εκείνο ύφος που έγνώριζε ή Τζέννη.

— Ο γιός μου, μου έζωμολογήθηκε τον έρωτά του για σας, την γραμματέα του και ο ήλίθιος λέει ότι θέλει να σας παντρευτή. Εσείς, φυσικά, κα ταλαβαίνεται ότι αυτό είναι κουταμάρα και ότι στην ηλικία του είναι έτοιμος ν' άγαπήση κάθε κουκλιστικό προσώπα που θά έρεθί μπροστά του. Καί έχετε, έχω δίκιο σέ ότι άφορά πρό παντός τον γιό μου. Έχω δεσποινίς, αλλά σχέδια για τό μέλλον του Τζάκ... Λοιπόν εξηγήθηκα ή όχι;

Η Τζέννη έμεινε σαν άπολιθωμένη. 'Όποτε ο Τζάκ είχε πη στην μητέρα του ότι την άγαπούσε και ήθελε να την παντρευτή; Μά τότε, πως είχε μαντέψει την άγάπη της;

Η καρδιά της Τζέννης χτυπούσε δυνατά στα στήθη της και τό χρώμα έζώηρε σε τ' ά μάγουλά της. 'Αλλά οι έπόμενες λέξεις της κ. Τσέννοβερ έκαναν την Τζέννη να χάση κάθε έλπίδα και να παγώση τό αίμα στις φλέδες της.

— Είμαι άπότομη ίσως, αλλά γενναίωδωρη, άγαπητή μου μίς Μέρμαν. Θά σας πληρώσω καλά και θά κάνετε κι' ένα θαύμα: σιο ταξίδι στο έξωτερικό... αν θελήσετε να ξεχάσετε τον Τζάκ.

Έθγαλε ένα σπέκ από την τσάντα της και τό άπλωσε μπρός στα μάτια της Τζέννης.

— Βλέπετε είμαι γενναίωδωρη όπως σας είπα. Με

στο αίσθημά της και όταν ακόμη κάποιον θράδυ την συνδύεσε ως τό σπίτι της και την έφίλησε τρυφερά... Δυστυχώς όμως ή σκηνη αυτή δεν έπανελήθη.

Τί να την ήθελαν λοιπόν; Γι' αυτό άρχισε ν' άνησυχί. Της ήταν άδύνατο να φαντασθί την αίτια αυτής της προσκλήσεως.

Η Τζέννη χτύπησε τό κουδοβι και περίμενε με άνυπομονησία... Παρουσίασθη ένας ύπνρέτης με λιθρέα και είπε στην «δεσποινίδα» ότι ή «κυρία» την περιμένει και την ώδήγησε σ' ένα πολυτέλεστατο σαλόνι.

Πράγματι ή κ. Τσέννοβερ την έδέχθηκε με έγκαρδία ότητα και την παρεκάλεσε να καθήση και της προσέφερε άμέσως ένα άναψυ-

500 λίρες μπορείτε ν' αγοράσετε τόσες ώρες του-σάλετες, αγαπητή μου, έ-νψ έαν παντρευόσαστε το γυιό μου, δέν θα τοῦ έδινά οὔτε πεντάρα.

Η φωνή τῆς κυρίας Τσέ-νοβεφ είχε μιὰ τέτοια ἀ-ποφασιστικότητα, πού δέν χωροῦσε συζήτηση.

Τό μυαλό τῆς Τζέννης ἦταν πολύ σκοτισμένο. Τά γεγονότα προχωροῦσαν πο-λύ γρήγορα. "Ήθελε νά σκεφθῇ ἡρεμα, ἀλλά δέν ἤξερε τί ν' ἀποφασίσῃ. Τά είχε κυριολεκτικῶς χαμέ-να.

Τά δάχτυλά τῆς αὐτομά-τως ἐχάϊδεψαν τὸ τσέκ καί χαμογέλασε.

Η κυρία Τσένοβεφ ἐπα-φελήθηκε τοῦ πρώτου αὐ-τοῦ θριάμβου τῆς καί ξα-νάνοιξε τὴν τσάντα τῆς.

—Καί τώρα, δεσποινίς Μέριμαν, ἰδοὺ καί τὸ εἰσι-τήριό σας...

Ἐκτύπησε τὸ ρολογάκι τῆς κι' ἐπρόσθεσε :

—Ἐλάσα τὸ θάρρος νά στείλω τὴν καμαριέρα μου σὸ διαμερίσμα σας νά δο-ηθῇ τὴν ὑπηρεσίά σας νά ἐτοιμάσῃ τὰ ἀπαραίτη-τα γιὰ τὸ ταξίδι σας. "Ε-χετε ἀκριβῶς τὸν καιρὸ νά πρῆξετε στὴν τράπεζα νά ἐξαργυρώσετε τὸ τσέκ. Τὸ θαπὸρι φεύγει ἀπόψε, ὁ σωφὸρ μου θά σᾶς συνο-δεύσῃ ὡς τὴν παραλία. "Ε-δῶ ἔχω ἐτοιμάσει κι' ἕνα γράμμα πρὸς τὸν γυιό μου. Τοῦ γράφω ὅτι ἀνα-γκασθήκατε νά ἐγκαταλεί-ψετε ἀμέσως τὴν πόλι καί ὅτι ποτέ δέν τὸν ἀγαπήσα-τε πραγματικᾶ. Τώρα ὁ-πογράφετε, παρακαλῶ.

Σχεδὸν χωρὶς ν' ἀντι-λαμβάνεται τί κάνει, ἡ Τζέννη ὑπέγραψε τὸ γράμ-μα. Τὸ χέρι τῆς ἔτρεμε, τὰ μάτια τῆς ἐγέμισαν δά-κρυα.. Τῆς ἐστοίχιζε ν' ἀ-ποχωριστῇ τὸν Τζάκ, τὸν ἰδίως πού ἤξερε ὅτι κι' αὐ-τὸς τὴν ἀγαποῦσε. "Αλλά πιθανόν, ἡ μητέρα του νά εἶχε δίκιο: Ὁ Τζάκ ἦταν ἀκόμη τόσο νέος.

★
"Όταν τὸ ὠραῖο ὑπερ-ω-κεάνιο ἐσθκωνε τὴν ἀγκυ-ρα, ἡ Τζέννη θρικόταν στὴ γέφυρα καί ἐσφιγγε στὴν τσάντα τῆς τίς πεντα-κόσιες λίρες σὲ κολληρι-στά χαρτονομίσματα: πού θά τῆς ἐπέτρεπαν ν' ἀρχί-σῃ μιὰν εὐτυχισμένη καί-νούργια ζωή...

Ἐπρόσεξε ἐπίσης ὅτι ὁ-πῆρχαν συνταξιδιώτες πο-λύ συμπαθητικοί, πού τὴν ἐκύταζαν μὲ θαυμασμό. Γιατί ὅπως κι' ἡ ἴδια τὸ ἤ-ξερε, ἡ Τζέννη ἦταν πολὺ χαριτωμένη.

(Τὸ τέλος στὴ σελίδα 65)

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΤΟΝ ΛΑΟΝ

ΝΕΥΚΗ ΤΕ ΜΟΡΑΝ
ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

(ΣΥΝΔΕΣΙΣ ΜΕ ΤΑ ΠΡΟΗ-ΓΟΥΜΕΝΑ. — Ἐνῶ ἡ Τζέννη ἀνείσθητε μεταφερόταν στὰ χέ-ρια μερικῶν προθύμων νυκτερι-νῶν διαδωτῶν, στὸν σταθμὸ πρὸ των βοηθῶν ὁ Ζακὼμπ Μενιέ, πού κατάρθωσε ἐπὶ τέλους ν' ἀ-νακτῇ τίς ἀσθένειες του, μὲ φωνή πού μόλις ἀκούονταν, ρώτη-σε πού θρικόταν καί τί τοῦ εἶ-χε συμβῇ. Φυσικᾶ ἐκείνου πού τὸν περιτριγυρίζαν νόμισαν καθήκον τους νά τοῦ ἀποσιωπήσουν κάτω ἀπὸ ποίες περιστάσεις εἶχε λιπα-θυμῇσαι ὅλλ' ὁ Ζακὼμπ πού θυ-μῆθηκε ἐσθνικά καταβάλλοντες ὅλη του τὴν προσπάθεια γιὰ ν' ἀνασηκωθῇ, κατάρθωσε νά στα-θῇ στὰ γόνατά του καί ἀρχισε νά φωνάζῃ μὲ σπαρακτικὴ φω-νή:)

3ον

—Τὸ παιδί μου; Πού εἶ-ναι τὸ παιδί μου;

Κανείς ὅμως δέν ἤθελε νά τοῦ ἀπαντήσῃ κι' ὁ δύ-στυχος Ζακὼμπ προσπα-θοῦσε βαδίζοντας στὰ γό-νατα, νά δῇ τί γινόταν στὸν ποταμό.

Τὴν στιγμή ἐκείνη δυὸ ἄνδρες παρουσιάστηκαν κοντὰ στὸν Μενιέ καί μὲ κόπο κατάρθωσαν νά τὸν ἀνασηκώσουν.

Όταν ὁ Ζακὼμπ θρέθη-κε ὀρθῶς θέλησε νά διευ-θυνηθῇ πρὸς τὸν ποταμό. Στὴν τρέλλα πού θρικό-ταν δέν ἦταν ἀπίθανο νά προέβαινε καί σὲ ἀπονε-νοημένο κίνημα ἀκόμα.

Γι' αὐτὸ ὁ νεώτερος ἀ-πὸ τοὺς δυὸ πού τὸν κρα-τοῦσαν ἀναγκάστηκε νά τοῦ σφίξῃ δυνατὰ τὸ μπρά-τσο γιὰ νά τὸν συγκρατή-σῃ.

—Ἀφήστε με νά τὴν γλυτώσω, νά γλυτώσω

τῆσε, ἀλλὰ πιάνοντας μὲ τὰ δυὸ του χέρια τὸν Ζα-κὼμπ Μενιέ ἀπὸ τὸ μπρά-τσο, τὸν ἔσυρε πρὸς τὰ ἐ-πάνω.

Σιγὰ-σιγὰ οἱ περιέργοι εἶχαν φύγει καί σὲ λίγο οἱ τρεῖς ἄνδρες εἶχαν μεί-νει μόνοι. Ἀφοῦ ἔμειναν λί-γες στιγμές σιωπηλοὶ πρῶ-τος ὁ Ζωζὸ ἀρχισε νά μι-λά:

— Ἐάν, ὅπως ἐλπίζω, εἶπε στὸν πρῶν ἀρχιεργά-τη, ἡ κόρη σου τὴν γλυτώ-σῃ, καλέ μου ἄνθρωπε, μπορεῖς νά πῇς ὅτι χρω-στάς ν' ἀνάψῃς ἕνα κερί στὸν φίλο ἀπ' ἐδῶ.

Κι' ὕστερα ἀπὸ λίγο:

—Αὐτὰ σοῦ τὰ λέω, φί-λε, πρόσθεσε, ὅχι γιὰ νά σ' ἀναγκάσω νά εὐχαρι-στήσῃς τὸν κύριο ἀπ' ἐδῶ γιὰ ὅτι ἔκαμε γιὰ τὴν κό-ρη σου. Δέν περιμένει εὐχαριστίες αὐτός! Ὅταν κἀνὴ τίποτε, μὲ ὅτι τρόπο κι' ἂν τὸ κἀνῃ, τὸ κάνει μόνο καί μόνο ἐπειδὴ νο-μίζει ὅτι εἶναι καθήκον του καί ὅταν εἶναι ἔτσι τὸ πρᾶγμα, αὐτὸ τοῦ ἀρκεῖ.

Οἱ τρεῖς ἄνδρες προχω-ροῦσαν ἀργά, γιατί ὁ Ζα-κὼμπ Μενιέ δέν κρατιώταν ἀκόμα τόσο στερεὰ στὰ πόδια του.

—Λοιπόν, ἐξηκολούθη-σε ὁ νεαρὸς κλειδαρᾶς, σοῦ δίνω τὸν λόγο τῆς τι-μῆς μου, καί εἶναι τόσο ἀ-λήθεια ὅσο καί ὅτι μὲ λέ-νε Ζωζὸ, πῶς ὁ καλὸς μου σύντροφος θά τὸ εἶχε στρί-ψει τώρα, ὅπως λένε, πα-ρὰ νά περιμένῃ ἀπὸ σένα οὔτε ἕνα μικρὸ εὐχαρι-στῶ ἔάν δέν εἶχε τὴν ἐ-πιθυμία νά μάθῃ, ἂν ἡ δε-σποσύνη πού γάρεψε ἀπὸ τὸ ποτάμι, γύρισε στὴν ζωή. Δέν εἶναι ἀλήθεια, μπάριμα Βισέτρ:

ΞΑΦΝΙΚΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

"Ὡς τὴ στιγμή, ἐκείνος γιὰ τὸν ὁποῖον μιλοῦσε τό-σο ἐπαινετικά ὁ Ζωζὸ, φαί-νόταν σάν νά μὴ καταλά-βαινε πῶς συζητοῦσαν γι' αὐτόν.

Ἐδίδεξε, μὲ τὰ μάτια προσηλωμένα στὸ ἔδαφος, σάν νά εἶχε ἀπορροφηθῇ ἀπὸ θαθεῖς σκέψεις:

Όταν ὅμως ρωτήθηκε μὲ τόση ἐπιμονὴ τινάχτηκε ξαφνισμένος.

— Αὐτὰ πού λέω, δέν εἶ-ναι ἡ μόνη ἀλήθεια, μπά-ριμα Βισέτρ: ἐπανέλαβε ὁ

Ζωζὸ, κατενθουσιασμένος γιὰ τὸν ἔπαινο πού ἔκαμε στὸν σεβαστὸ μου σύν-τροφο.

Ἀντὶ ν' ἀπαντήσῃ, ὁ μπάριμα Βισέτρ, ἄρπαξε τὸ μπράτσο τοῦ νεαροῦ ἐρ-γάτου καί τὰ μάτια του ἐ-σπινθηροβόλησαν.

— Αὐτὴ εἶναι, αὐτὴ εἶναι, σοῦ λέω, μουρμούρισε σάν νά συνέχιζε ὑψηλόφωνα τὴ συζήτηση, πού ἔκαμε ὡς τώρα νοερά, μὲ τὸν ἐ-αυτό του.

Καί ὑψώνοντας μὲ ἐξα-ψι τὴν φωνή:

— Δέν τὴν ἀνεγνώρισε λοιπόν, ἐσύ; συνέχισε. Καί τὸν σκύλο, τὸν σκύλο αὐ-τόν πού εἶδαμε καί πού τὴν φύλαγε τότε; Αὐτὴ εἶ-ναι, αὐτὴ!

Κι' ὁ μπάριμα Βισέτρ ἔ-φερε δυὸ - τρεῖς φορές τὸ χέρι στὸ μέτωπό του, σάν νάθελε νά διώξῃ τὸ νέφος πού σκέπαζε ἀκόμα τίς μπερδεμένες ἀναμνήσεις του.

Ξαφνικὰ ἐπανέλαβε μὲ ὑπερβολικὴ σφοδρότητα.

— Θυμοῦμαι σάν νά θλέ-πω τὴν σκηνὴ μπρὸς στὰ μάτια μου. Ναί, ἔτσι εἶ-ναι. Ἦταν κλεισμένη μέ-σα στὸ ἀμαξόσπιτο ἐκείνου κι' ἀπὸ τὸ παράθυρο κα-λοῦσε βοήθεια! Μοῦ φαίνε-ται πῶς ἀντηχεῖ ἀκόμα στ' αὐτιά μου ἡ γλυκεῖα φωνή

τῆς. Βλέπω ἀκόμη τὰ δά-κρυα πού ἔτρεχαν στὸ πρό-σωπό τῆς, ὅταν μᾶς ἰκέ-τευε νά μὴ τὴν ἐγκαταλεί-ψωμε, νά τὴν πάρωμε μα-ζί μας! Καί τὰ μάτια ἐκεί-να, τὰ γεμάτα μελαγχο-λία ἐκείνα μάτια, τὰ ἔλε-πω μὲ τὴν ἐκφρασί τους πού φανέρωναν τὴν λύπη πού δοκίμαζε τὸ φτωχὸ κο-ρίτσι!

Κι' ὅσο μιλοῦσε ὁ μπά-ριμα Βισέτρ, τόσο ἡ ταρα-χή του μεγάλωνε. Σταμό-τῆσε μιὰ στιγμή καί με-τὰ συνέχισε μὲ τόνο σπα-ρακτικό:

— Κι' ἐγὼ δέν ἀκουσα τὴν παρακλήσι πού μοῦ ἀ-πηύθυνε τὸ φτωχὸ ἐκείνο πλάσμα, δέν τὴν ἀκουσα! Μὲ ἀπομάκρυνες ἐσύ, Ζω-ζὸ, καί ἐγὼ, εἶναι ἀλή-θεια, σὲ ἀκολούθησα. Ἀρ-γότερα ὅμως θέλησα νά γυρίσω πάλι πίσω, γιατί εἶχα κάποιο προαίσθημα πῶς ἔπρεπε νά ἐιστρέψω στὸ μέρος πού εἶχα ἐγκα-ταλείψει τὴν φυλακισμέ-νη. Ἦ συνειδήσις μου, μὲ ἔτυπτε. Τὴν ἐξανέθελα στὸν νοῦ μου, τὸ πρόσωπό τῆς ἦταν ἐδῶ, ἐδῶ ἐμπρὸς στὰ μάτια μου. Ἀχ, τὸ πρόσωπο ἐκείνο, τὸ πρό-σωπο ἐκείνο!

Ὁ δυστυχισμένος θρι-σκόταν τώρα σὲ πέτοια τὰ

ραχή, πού ὁ Ζωζὸ φοβήθη-κε γιὰ τὸν σύντροφό του. Φοβῶταν τὸ ξαναγύρισμα μιὰς ἀπὸ τίς κρίσεις ἐκεῖ-νες, πού τόσες φορές ἐ-πιαναν τὸν μπάριμα Βι-σέτρ καί πού εὐτυχῶς δέν διαρκοῦσαν καί τόσο πο-λύ.

Καί καθὼς φαντάστηκε πῶς ὁ σύντροφός του ἴσως νά ὑφίστατο νέαν προ-σβολὴν διανοητικῆς δια-ταράξεως, θέλοντας νά καταπραῦνῃ ἐκείνον πού θεωροῦσε σάν φτωχὸ πα-ράφρονα:

— Μπάριμα Βισέτρ, τοῦ εἶπε μὲ γλυκύτητα, ἔχεις δίκαιο, πιστεύω πῶς ἀνε-γνώρισα κι' ἐγὼ, τὸ πρό-σωπο γιὰ τὸ ὁποῖο μιλεῖς.

— Αὐτὴ εἶναι, αὐτὴ!... ἔ-πανέλαβε ὁ σύντροφος τοῦ Ζωζὸ.

Καί γυρίζοντας τὴ φορά αὐτὴ πρὸς τὸν Ζακὼμπ Μενιέ:

— Πέστε μου τὴν ἀλή-θεια, ἐσεῖς! φώναξε. Εἶχα-τε πάντοτε τὴν κόρη σας μαζί σας; Λέτε, ἀποκριθῇ-τε μοι, πέστε μοι ἂν δέν τὴν χάσατε γιὰ λίγο καιρὸ ἂν κάποιος δέν σᾶς τὴν εἶ-χε ἀρπάξει, δέν σᾶς τὴν εἶ-χε κλέψει.

Ὁ Μενιέ στάθηκε γιὰ νά παρατηρήσῃ ἐκπληκτὸς τὸν ἄνθρωπο πού τοῦ ἀνα-καλοῦσε, σὲ τόσο πικρὲς στιγμές, τὰ γεγονότα πού εἶχαν διαδραματισθῇ στὸ Μπαρντώ, τὴν ἡμέρα πού ἡ Τζέννη ἐξαφανίσθηκε ξα-φνικὰ ἀπὸ τὸ σπῆτι.

— Πῶς; τραύλισε, τὴν ἔερετε τὴν τρομερὴ αὐτὴ ἱστορία; Ναί, ναί, ὅπως εἶ-πατε εἶναι! Μοῦ τὴν εἶ-χαν κλέψει τὴν κόρη μου! Ἀλλὰ πῶς τὴν συναντή-σατε ἐσεῖς; Καί ἀφοῦ σᾶς ἰκέτευσε νά τὴν ἐλευθερώ-σητε ἀπὸ τὴ φυλακὴ τῆς,

γιατί, ὦ, γιατί δέν τὴν λυ-πηθήκατε;

Ὁ μπάριμα Βισέτρ ὁ-μως δέν ἀποκρίθηκε. Εἶχε θυβισθῇ καί πάλι στὶς σκέ-ψεις του.

Ὁ Ζωζὸ ἀναγκάστηκε νά κάμῃ νεῦμα στὸν Μενιέ νά σιωπῇ καί χαμηλόφω-να τοῦ εἶπε:

— Θὰ σοῦ τὰ διηγηθῶ ὁ-λα ἀργότερα, φίλε μου. Γιὰ τὴν ὥρα πρέπει ν' ἀφή-σωμε τὸν μπάριμα Βι-σέτρ νά καταπραῦνῃ.

Εἶχαν διατρέξει, καθὼς μιλοῦσαν, ὅλη τὴν ἔκταση τῆς γέφυρας καί ἐφθάναν τώρα στὴν ἀντίθετη ὀχθὴ τῆς ἀποβάθρας.

Εἴκοσι μέτρα πρὸ πέρα θρικόταν ὁ σταθμὸς Πρώ-των Βοηθειῶν.

Πλήθος περιέργων περι-μεναν ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα γιὰ νά μάθουν τί ἀπέγινε ἡ νέα πού ἀνασύρθηκε ἀ-πὸ τὸν ποταμό!

Μόλις ἡ νεαρὴ ἐργάτρια μεταφέρθηκε στὸν σταθμὸ-ἀμέσως τῆς παρεσχέθησαν ὅλες οἱ ἀναγκαῖες βοή-θειες.

Ὁτι ὅμως κι' ἂν ἔκα-μαν γιὰ νά ξαναφέρουν στὴ ζωὴ τὸ αὐτο κορίτσι, φαίνονταν πῶς δέν ὠφελεῖ-σε σὲ τίποτε καί πῶς τὸ δύ-στυχο θῶμα δέν θά γλύτω-νε ἀπὸ τὸν θάνατο.

Πράγματι ἡ Τζέννη, ξα-πλωμένη πάνω σ' ἕνα πρὸ χειρο κρεβάτι, δέν εἶχε κάμει καί τὴν παραμικρό-τερη κίνησι καί φαίνονταν πῶς ἦταν πιά χαμένη.

Τὰ συμπτώματα μάλιστα τῆς ἀσφυξίας διακοίνον-ταν τόσο καλά, πού ἕνας πολὺπειρος φύλακας τοῦ σταθμοῦ, πού ἀπὸ χρόνια ἔκπνε κα' τὸν νοσοκόμο, δῆλωνε ὑψηλόφωνα πῶς, κατὰ τὴ γνώμη του, τὸ

φτωχὸ κορίτσι εἶχε παύ-σει πια νά ζῇ.

Ὡστόσο ἐξακολουθοῦ-σαν νά κάμουν ὅτι ἐνδεῖ κινῶταν σὲ παρόμοια περί-στασι, καί δέν περιέμεναν πιά, παρὰ τὸν ἐρχομὸ τοῦ γιαιτροῦ, γιὰ νά πιστοποιῇ ἢ ἡ πραγματικὴ κατα-στασις τῆς ἐτοιμοθάνατης.

Ἐξω οἱ περιέργοι μετέ-διδαν ἀπὸ στόμα σὲ στό-μα τίς δυσάρεστες εἰδή-σεις πού μάθαιναν καί τὰ σχόλια ἐπαιρναν κι' ἐδι-ναν.

"Ἄλλοι ἰσχυρίζονταν ὅτι εἶχε κάποιο ἐγκλημα γίνει κι' ἄλλοι θεοδαίνων πῶς ἐ-πρόκειτο περὶ αὐτοκτο-νίας.

Μερικοὶ ρωτοῦσαν τί εἶ-χε γίνει ὁ πατέρας τοῦ θύ-ματος, καθὼς καί ὁ ἄνθρω-πος πού εἶχε δεῖξει τόσο θάρρος τὴν στιγμὴ τῆς συγκινητικῆς διασώσεως.

Ξαφνικὰ, μιὰ φωνὴ ἀ-κούστηκε ἀπὸ τὸν ὄμιλο τῶν περιέργων.

— Νάτοι! Νάτοι!

Ἦταν ὁ Ζακὼμπ Μενιέ μὲ τὸν Ζωζὸ καί τὸν μπά-ριμα Βισέτρ, πού ἐφθάναν ἐκείνη τὴν στιγμή.

Τοὺς περιστοιχίσαν ἀμέ-σως, μαζί καί δυὸ γυναι-κες, πού κατελήφθησαν ἀ-πὸ οἶκτο στὴ θέα τοῦ δύ-στυχου ἐκείνου πατέρα πού τὸ πρόσωπό του φανέρωνε θαθεῖα ἀπελπισία, καί προ-σπάθωναν νά τὸν ἐμποδι-σουν νά μῇ στὸν σταθμό.

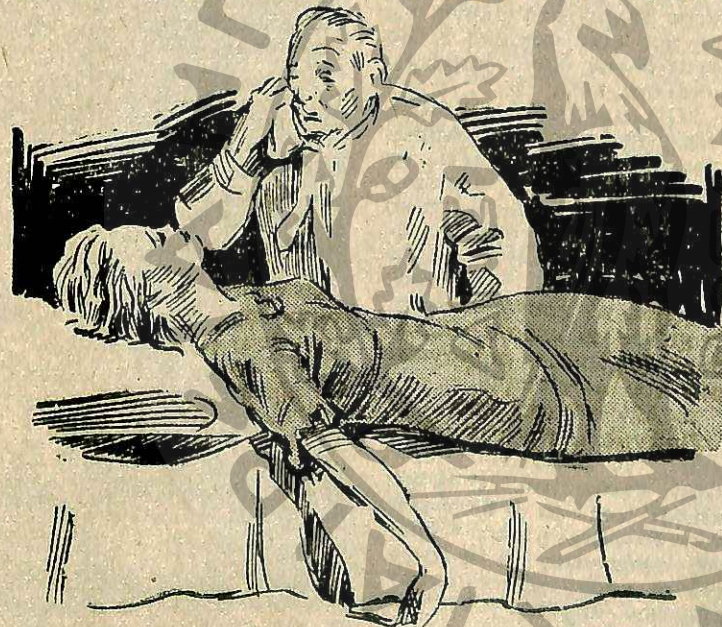
— Δέν ὑπάρχει πιά κανέ-νας κίνδυνος, ἔλεγε ἡ μιὰ γιὰ νά τὸν παρηγορήσῃ, δέν πρέπει ὅμως καί μῆς ἀκόμα μέσα, γιατί μποροῦ-σε νά προμᾶξῃ τὸ κακμένο τὸ κορίτσι ἂν σὲ ἰδῇ κον-τά του.

— Κι' ἐπειτα δέν μπορεῖς νά κάμῃς τίποτα, καλέ μου ἄνθρωπε, ἐπέμενε ἡ ἄλλη, παρὰ μόνο νά κλαῖς καί νά παρακαλῇ τὸν Θεὸ νά τὴν γλυτώσῃ. Καλύτερα νά μείνῃς ἐδῶ μαζί μας.

Στὸ μεταξὺ ὁ Ζωζὸ κι' ὁ μπάριμα Βισέτρ εἶχαν κα-τορθώσει νά διασχίσουν τὸ πλήθος τῶν παρευρισκομέ-νων, μῆλκαν μέσα στὸν σταθμὸ ὅπου ὁ γέρο κλει-δαρᾶς γονάτισε κοντὰ στὸ σῶμα τῆς νέας καί ἀρχισε νά κλαίῃ σιωπηλᾶ, μὲ τὰ μάτια καρφωμένα πάνω στὸ ὁμορφο πρόσωπο ὅπου δέν ὑπῆρχε πιά κανένα ἰ-χνος πόνου, παρὰ μονάχα μιὰ ἐκφρασις ἀγγελικῆς γλυκύτητος.

Ἐκλαίε στὴ θεὰ ἐκείνης πού νόμιζε ὅτι ἔσωσε καί πού, σκεπτόταν, θά πέθαι-νε ἴσως ἐκεῖ μπρὸς στὰ μά-τια του.

Τί νά συνέβαινε τάχα, τῇ

Κι' ὁ μπάριμα Βισέτρ ἀρχισε νά κλαίῃ μπρὸς τὸ ἀνασθῆσι-πῶμα τῆς Τζέννης.

στιγμή εκείνη, στο πνεύμα του ανθρώπου που η μνήμη του είχε κεραυνοβοληθεί μέχρι του σημείου ώστε και μετά την εξάλειψη του εγκεφαλικού έρεθισμού, από τον όποιον είχε προσβληθεί, να μη διατηρήσει απ' όλο το τό παρελθόν, παρά μόνον τα γεγονότα που η ανάμνησής τους έφθανε μέχρις ώρισμής ε ποχής;

Αυτός, ο κόμης ντε Μοράν, είχε ξεχάσει πώς ήταν πατέρας και ότι τη δι του είχε εξαφανισθεί. Συνεπεία μίας από τις ιδιοτροπίες εκείνης της ανθρωπίνης φύσεως, ο δύστυχος δε, θυμόταν παρά ένα πράγμα μονάχα: ότι ήταν κλειθροποιός και ότι είχε πελειοποιηθεί στην τέχνη του αυτή, λόγω της μεγάλης πείρας που απέκτησε ως εργάτης.

Από την προηγούμενη όμως ζωή του ούτε ίχνος ανάμνησεως δεν έμεινε στο μυαλό του. Και τα χρόνια είχαν περάσει χωρίς να επιφέρουν καμιά μεταβολή στην έκρυθμη αυτή διανοητική του κατάσταση.

Από την εποχή που βγήκε από το σωφρονιστήριο του Βισέτρ, εργάστηκε αδιάκοπα ως την ημέρα που τον ξαναβρήκε ο Ζωζό και δεν τον εγκατέλειψε πιά.

Μιά φορά, ενώ περιώδεσε στη Γαλλία ο δήθεν κλειθροποιός, λίγο έλειψε να ξαναβρή την μνήμη του.

Ήταν η ημέρα που, διατρέχοντας τον νομό των Λανδών, βρέθηκε τυχαία έμπρός στην κόρη του, που κρατιώταν φυλακισμένη από τους πλανόδιους εκείνους θαυματοποιούς.

Την ημέρα εκείνη, ο γέρο εργάτης που ο νεαρός σύντροφός του βέν τον γνώριζε παρά μόνον με το όνομα «μπάρμπα Βισέτρ», δοκίμασε τέτοιον έσωτερικό κλονισμό, που άρκούσε μιά σπιθαμόν μονάχα για να κάμει το μυαλό του να ξαναλειτουργήσει.

Τα χαρακτηριστικά του παιδιού, που είχε εμφανισθεί στο παράθυρο του αμαξόσπιτου των θαυματοποιών, λίγο έλειψε να επιφέρουν την υπερφυσική αυτή μεταβολή.

Δυστυχώς γι' αυτόν, και για το φτωχό πλάσμα που περίμενε από αυτόν την απελευθέρωσή του, η μεταβολή αυτή δεν έπρωγατο ποιήθη, σαν να είχε αποφασίσει ο Θεός, να μη φθάσουν άκόμα τα δυο αυτά όντα στο τέρας των δοκιμασιών και των θασάνων τους.

Και να πού η θεία Πρόνοια έφερε πάλι πατέρα και κόρη αντιμετώπους, ύστερα από πολλά χρόνια.

Και τη φορά αυτή ο γέρο κλειθροποιός δοκίμαζε τα ίδια συναισθήματα που ένοιωσε και άλλοτε. Μπρός στο σώμα της νέας ένοιωθε την καρδιά του να χτυπά δυνατά. Στ' αντίκρουσμα των ίδιων λεπτών χαρακτηριστικών ένα σωρό άκαθόριστες εικόνες περνούσαν από το μυαλό του.

Δεν μπορούσε τώρα πιά ν' αποσπάσει τα βλέμματά του από το πρόσωπο εκείνο. Έκλαιε χωρίς να το νοιώθει και η ψυχή του κατακλυζόταν από αίσθημα που δεν ήταν η συμπαιθεία που νοιώθει μιά γενναίωφρονη ψυχή προς την δυστυχία.

Με τη σκέψη αυτή, έφθανε σιγά-σιγά να δοκιμάζει την αγωνία που καταλαμθάνει τον δυστυχισμένο που περιμένει τον τελευταίο στεναγμό του παιδιού του που αγωνιά.

Και σαν να μην ένοιωθε κι' ο ίδιος τί ακριβώς συνέβαινε μέσα του, ο μπάρμπα Βισέτρ πήρε μέσα στα χέρια του, τα λεπτά κέρια σχεδόν χέρια της αναισθητής της Τζέννης, τάρτιβε σιγανά με άπειρες προφυλάξεις, τα καταφιλούσε, τα κατάρχε με τα δάκρυά του.

Έπειτα, πλησιάζοντας το πρόσωπό του στο πρόσωπο της νέας, ψιθύριζε λόγια ακατάληπτα που διέκοπτε ξαφνικά ν' ακούσει αν η άναπνοή της έπρόκειτο να άκουσθ, για να δει, αν το αίμα δεν έπρόκειτο να χρωματίσει τα ώχρα εκείνα μάγουλα.

Η άφιξή του γιατρού έθεσε τέρμα στη σκηνη αυτή που είχε συγκινήσει θαθείά όλους όσους παρευρίσκονταν εκεί.

Ο γιατρός πλησίασε προς την νέα, σαν άνθρωπος που έρχεται απλώς να πιστοποιήσει έναν θάνατο.

Ψηλάφησε για τον τύπο το μέρος της καρδιάς, άνεσώκωσε τα χέρια και άνοιγόκλεισε τα βλέφαρα. Άρχισε να κουνά άπογοητευμένος το κεφάλι του, όποτε ξαφνικά η φυσιογνωμία του φωτίστηκε.

— Δεν πέθανε! έλεγε.

Πράγματι, την στιγμή εκείνη, το θύμα του Γκοντράν, έκαμε μιά ελαφριά κίνηση και τα βλέφαρά του έμειναν μισανοιγμένα, αφήνοντας να φαίνωνται οι κόρες των ματιών της που άρχισαν να άναζωογονούνται.

Ύστερα, από τα μισάνοι

χτα χείλη της ξέφυγε μιά πνοή.

Γυρίζοντας τότε ο γιατρός προς το μέρος του μπάρμπα Βισέτρ:

— Άν είναι κόρη σου, καλέ μου άνθρωπε, το έλεγε, μπορείς να χαρής, Ζή, θα ζήσει!

Ο μπάρμπα Βισέτρ άφησε την χαρά να ζωγραφισθί στο πρόσωπό του. Και άπληντησε με σιγανή φωνή:

— Δεν είναι κόρη μου, έγω όμως την έβγαλα από το ποτάμι.

Η Τζέννη άρχισε τώρα να έπανακτά σιγά-σιγά τις αισθήσεις της, γιατί ως έκ θαύματος δεν είχε πάθει άρχην άσφυξίας, όπως μπορούσε κάποιος να υποθέσει βλέποντας αυτήν ξαπλωμένη άψυχη.

Την στιγμή εκείνη ένας άνθρωπος άνοιγε την πόρτα και κι' άρμούσε στο έσωτερικό του σταθμού.

Ήταν ο Ζακόμπ Μενιέ.

— Το παιδί μου! Το παιδί μου! φώναζε. Θέλω να ιδω το παιδί μου! Θέλω να δω την κόρη μου, να την βοηθήσω!

Ο δύστυχος προξενούσε τον οίκτο και δύσκολα κατόρθωνε να στέκεται στα πόδια του.

Ο μπάρμπα Βισέτρ κι' ο Ζωζό έτρεξαν να τον υποστηρίξουν.

Ο Μενιέ μόλις άνεγνώρισε τον σωτήρα της κόρης του, το άρπαξε το χέρι και του έλεγε:

— Έσείς την σώσατε! Ω, σ' εύχαριστώ, σ' εύχαριστώ!

Δεν έβρισκε λέξεις για να εκφράσει την εύγνωμοσύνη που πλημμύριζε την ψυχή του.

— Ά, αν έχετε παιδιά, πρόσθεσε, προσπαθώντας να κάμει σταθερή την τρεμουλιαστή φωνή του, ο Θεός να ανταποδώσει σ' αυτό ό,τι κάματε για την κόρη μου...

Η χαρά κατέκλυζε την ψυχή του.

Γελούσε και έκλαιε συγχρόνως. Και έπειτα, έπειδή του φαινόταν πώς δεν είχε φανή άρκετά εύγνώμων προς τον σωτήρα της κόρης του, ξανάραψε το χέρι του, φωνάζοντας:

— Τώρα, άδελφέ μου, θα είμαστε ένωμένοι και στη ζωή και στον θάνατο. Ο Θεός ο ίδιος θέβαιο θα σας έστειλε να βρεθίτε άκριβώς τη στιγμή που χρειάζοταν.

Λίγη ώρα άργότερα, όταν πιά η Τζέννη άνέκτησε τις αισθήσεις της και για πολλές στιγμές πατά

ρας, και κόρη, έκλαιαν ό ένας στην άγκαλιά του άλλου, έφθασε και η Παυλίνα, που είχε μάθει πολύ άργά το τραγικό συμβάν, και του όποιου θύμα υπήρξε η φίλη της, πρώτη της σκέψη ήταν να προμηθευθί φορέματα για να ντύσει την Τζέννη.

Πήρε μιά άμαξα, πήγε σπίτι της, όπου έφωδιάσθηκε με όλα τα αντικείμενα που έκρινε άναγκαία και ξαναγύρισε θιαστική στον Σταθμό Βοηθειών.

Ενώ όμως η Τζέννη με την βοήθεια της Παυλίνας, ντυνόταν πίσω από ένα πρόχειρο παραβάν, ο Μενιέ άρχισε να σκέπτεται ξαφνικά πώς η τόσο παρατεταμένη άπουσία του θα φόβιζε την γυναίκα του.

— Θάταν λοιπόν, καλύτερα, έλεγε ο Ζωζό στον όποιο εξέφρασε τον φόβο του αυτόν, να πάς πρώτη τερα έσύ καλέ μου άνθρωπε. Έτσι θα μπορούσες να προδιαθέσεις την γυναίκα σου να δεχθί την δεσποσύνη Τζέννη.

— Γιατί μπορούσε να της έρθει κανένα μεγάλο κακό, αν μας δει να πάμε έτσι, όλοι μαζί.

Ο Μενιέ άναστέναξε θαθεία:

— Έχεις δίκιο, φίλε μου, άποκρίθηκε, θα τρώμαζε θέβαια αν πηγαίναμε όλοι μαζί. Είναι άρρωστη, θέλεις, η καλή μου Μπέρθα, πρόσθεσε, κι' ο γι ασρός έλεγε να την προφυλάξωμε κι' από την παραμικρότερη συγκίνηση.

Έπιασε με τα δυό του χέρια το κεφάλι του και φώναξε:

— Θεέ μου, Θεέ μου, τί συμφορά! Τί θα γίνει όταν θ' άναγκασθώ να διηγθώ στην Μπέρθα πώς η Τζέννη μας κινδύνευσε να πνιγθί... Άχ, Θεέ μου, Θεέ μου!

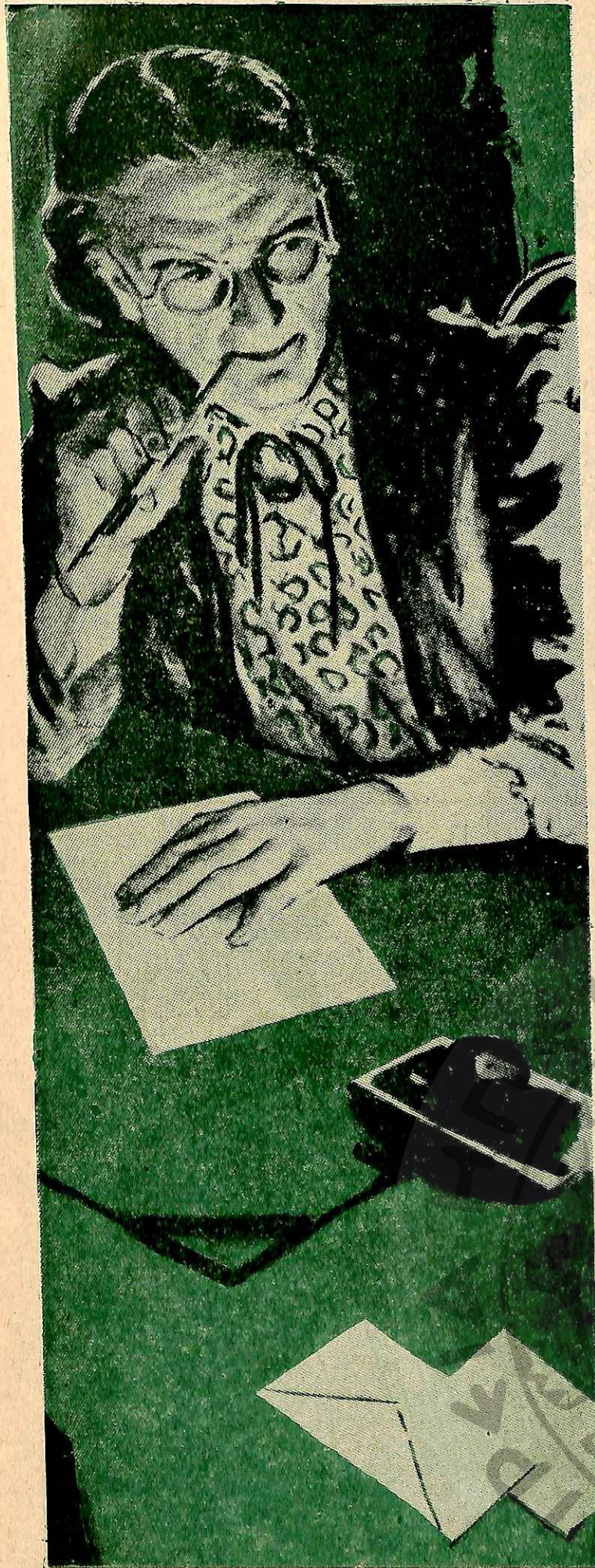
— Πρέπει να κάμεις ό,τι σου είπα! δοκίμασε να τον καθησυχάσει ο Ζωζό. Αυτό είναι το καλύτερο και θα σε συνοδεύσω κι' έγω, φίλε μου, για να μη σου συμβή κανένα δυσάρεστο στον δρόμο.

Οσο για την δεσποσύνη Τζέννη, η Παυλίνα και ο μπάρμπα Βισέτρ θα την φέρουν στο σπίτι με το άμάξι. Έλα, λοιπόν, δεν μας μένει παρά ακριβώς ο καιρός να προετοιμάσουμε την γυναίκα σου να μάθει ήσυχά το πράγμα.

Και έπειδή η γενική γνώμη υπήρξε πώς ο νεαρός εργάτης είχε δίκιο:

— Έστω λοιπόν, συγκατένευσε ο Ζακόμπ Μενιέ, άς φύγωμε άμέσως. Δεν είναι πολύ μακριά απ' εδώ το σπίτι μας!

(Άκολουθεί)

Τρυφερή Ιστοριουλα υπό Κ. ΒΩΖΟΥΡ

Ω ΕΤΕ αυτή είναι η τελειοταία λέξις σας, θεία; ρώτησε η Όντιλ με φωνή που έτρεμε από ταραχή και συγκίνηση.

Από το άνοιχτό παράθυρο έμπαινε όλος ο ήλιος και ένα άρωμα ζεστό, μεθυστικό από τα άνθη και τα όπωροφόρα του κήπου. Γύρω από τα άδεια φλιτζάνια του τσαγιού, μιά μέλισσα πετούσε με έναν συνεχή δόμβο. Το μεγάλο ρολόι του τοίχου άκούγόταν με το ρυθμικό του μονότονο μέτρημα του χρόνου και έκανε ένα παράδεινο ντουέτο με το άδιάκοπο υπόκαφο ροχαλητό του γάτου, που ήταν έαπλωμένος επάνω στο χοντρό ταπέτο.

— Είναι μιά άπρέπεια, την όποια δεν μπορώ να έπιδοκιμάσω, έλεγε η δεσποινίς Κλοτίλδη Σουζέτ με άυστηρόν τόνο ξαναπαίνοντας τους πόντους του πλεκτού της που της έβγχαν φύγει.

Η Όντιλ σηκώθηκε άπότομα και χωρίς να προσθέσει λέξι βρέθηκε έξω από το δωμάτιο, αφήνοντας την πόρτα να χτυπήσει βαρεία πίσω της.

— Τί τρόπος!, έλεγε η γεροντοκόρη θεία, προσβεβλημένη.

Η Όντιλ, μιά ψηλή μελαχροινή όμορφη, την όποιαν το ώραίο άσπρο λινό της φόρεμα άνεδείκνυε περισσότερο, ήταν όρφανή από μητέρα και ό πατέρα της και άνηψίδς της δεσποινίδος Σουζέτ, την είχε έμπιστευθί στη θεία του, για το διάστημα των διακοπών.

Μου ύποσχέθηκε ότι θα την ξαναπάρη το φθινόπωρο, σκέφθηκε η δεσποινίς Σουζέτ. Πρέπει άλλωστε να άξιολογήθω μεθόδε στη Σορβόνη.

Η άφιξή της νεαρής άνηψίδς είχε άναστατώσει την ήρεμη και άτάραχη άτμόσφαιρα της ζωής της δεσποινίδος Σουζέτ.

Δεν έπρόφθασε άκόμα να συνέλλη η δεσποινίς Σουζέτ, προσπαθώντας να καμάρη την ταραχή της σαν βρεθείς μόνη άνάμεσα στα παλιά άγαπημένα της έπιπλα, όταν ξαφνικά η Όντιλ ξαναμπήκε στο δωμάτιο.

— Με συγχωρείτε, θεία, άλλα πρέπει να άκούσετε.

— Δεν θα ώφελήσει σε τίποτε!

— Εμπιένω να σας ξαναλέω ότι... πρέπει να καταλάβετε... Χωρίς τον Κριστιάν δεν είναι δυνατόν πιά να ζήσω...

— Είσαι τρελή! Ένας νέος του όποιου την υπαρκτή άγνωσύσε άκόμα πρό δυό μηνών, έλεγε η δεσποινίς Σουζέτ.

— Και νομίζετε, θεία μου, ότι δεν άρκει μιά καθημερινή συνάντησις δυό μηνών, για να γνωρισθούν δυό άνθρωποι... και για να άγαπηθούν;

— Άλλοτε, μικρή μου, μιά νέα δεν άγαπούσε παρά με την συγκατάθεσι των γονέων της και δεν επέτρεπε στον πρώτον τυχόντα να της κάνη κόρ-

τε. — Ξέρετε καλά, ότι ο Κριστιάν δεν είναι ο πρώτος τυχόν. Στην αρχή δεν μου έκανε ούτε καν φλέρτ. Ήταν τόσο συγκρατημένος και ψυχρός, που μ' έκανε να θυμώνω. — Τί άκούει κανείς, Θεέ μου!, έλεγε η δεσποινίς Σουζέτ σηκώνοντας ψηλά τα μάτια.

— Έκμυστηρεύθηκα σε σας, θεία μου, ενώ μπορούσα να φύγω χωρίς να είδοποιήσω κανέναν. Δεν θέλησα, όμως. Θέλετε να με κάνετε να μετανιώσω τώρα γι' αυτό;

— Πώς σου επιτρέπει η άξιοπρέπεια σου να άκολουθήσεις έναν άνδρα, που δεν ξέρεις αν ενδιαφέρεται πραγματικά για σένα; επέμεινε η δεσποινίς Σουζέτ.

— Είμαι θαθεία άπεναντίας ότι μ' άγαπά, η τουλάχιστον ότι άρχισε να μ' άγαπά... Θα ίσχυρισθίτε θέβαια ότι θα μπορούσε να μου μιλήσει γι' αυτό. Ο Κριστιάν όμως είναι τόσο διστακτικός στο βάθος, τόσο δειλός! Άν τον ένεθάρυνα. Έγω όμως, κάθε φορά που προαισθανόμουν την έκμυστηρεύσι του, δεν ξέρω ποιά αίσθημα έγώισμού, κονταμάρας, με έκανε να άποφύγω... η ιδέα έξ άλλου ότι δεν είμαι πλούσια... είχα άδικο όμως, άφου και εκείνος δεν έχει παρά τη θέσι του.

— Μπορούσε πάντως στη πόλη να βρης έναν άλλον νέο, μιάν εξαιρετική τύχη ίσως.

— Πολύ λίγο ενδιαφέρομαι για μιάν εξαιρετική τύχη! Προτιμώ να αγωνίζομαι και να νικώ. Ξέρω ότι ο Κριστιάν θα άποδυθί σε μιά πάλη, άνάμεσα στις φιλοδοξίες της καρδιάς του και την άδυναμία του σε μένα... Άς ξέρη όμως ότι τον άγαπά και τότε για μένα το παγινίδι είναι κερδισμένο.

— Μιλάς χωρίς καμιά ντροπή τον τυχόντα να της κάνη κόρ-

πή!, απήντησε αγανακτισμένη ή δεσποινίς Σουζέτ.
—Δέν αισθάνομαι καθόλου ντροπή με τὸ νά ζητῶ τήν εὐτυχία μου. Ἀν ὁ κριστιαν φῦ γη γι' αὐτήν τήν ἐπιστημονική ἀποστολή πού θά τὸν κρατήσῃ δυὸ χρόνια ἀνάμεσα σέ τόσους κινδύνους, θά εἶναι πιά χαμένος γιά μένα! ἐξηγοῦσε ή 'Οντίλ.

—Ἀφοῦ λοιπόν δέν διστάζεις νά ἐκτεθῇς τόσο...

—Δέν βλέπω τίποτε πού νά με ἐκθέτῃ!, ἀπήντησε ή 'Οντίλ. Ὁ Κριστιαν μένει στή χήρα, τήν ἀδελφή του, τήν ὁποίαν γνωρίζετε. Θά τήν ἐπισκεφθῶ καί θά μπορέσω ὕστερα νά θρεθῶ μόνη μαζί του, καί τότε δέν θά χρειασθῇ νά ἀνταλλάξωμε λόγια... Ἡ παρούσα μου θά εἶναι ἀρκετή γιά νά τὸν κάμῃ νά καταλάβῃ.

—Κί' ἂν ἀποτύχῃς;

—Πρέπει νά τὸ ρισκοκινδυνεύσω κι' αὐτό! Μά δέν καταλαβαίνετε, θεία, εἶπε ἀσυγκράτητη πιά ή 'Οντίλ, ὅτι καί ή ἀποτυχία ἀκόμα εἶναι προτιμότερη, γιά μένα παρά ή τρομερή ἀβεβαιότητα καί μιὰ ἀνεπανόρθωτη μεταμέλεια;

Ἡ δεσποινίς Σουζέτ πετάχτηκε καί νιώθοντας τὸ αἷμα νά τῆς ἀνεδραίνῃ στο κεφάλι, εἶπε:

—Θά παρηγορηθῇς... Εἰδ' ἔλως θά ἀκολουθήσῃς τὸ παράδειγμά μου καί θά ἀφιερωθῇς ὅπως ἐγὼ στήν μόνωσι...

Ἡ 'Οντίλ χαμογέλασε πικρά.
—Ἴσως στήν ἐποχή σας, θεία μου, νά μποροῦσε κανεὶς νά δεχθῇ μιὰ τέτοια λύσι... Ἐγὼ δέν ἔχω αὐτή τήν καρτερικότητα. Ἀν ἐξ αἰτίας σας ή μοναδική αὐτή τύχη τῆς ζωῆς μου χαθῇ, θά παντρευθῶ, νά εἰστέ δεσβαία, ἀλλὰ ἀπὸ ἀπελπισία, ἀπὸ καπρίτσιο, χωρὶς ἔρωτα!

«Μιὰ ἀνεπανόρθωτη μεταμέλεια!»... ἐτραύλισε ή δεσποινίς Σουζέτ, ὅταν ἔμεινε μόνη καί τὰ χεῖλη τῆς ἔτρεμαν καθὼς ἐπανελάμβανε τὴ φράσι τῆς νέας.

Ἀνέθηκε γρήγορα στήν κάμαρά της καί κλείστηκε ἐκεῖ γιά νά κρύψῃ τήν συγκίνησή της. Χωρὶς νά καταλάβῃ πῶς, ἄρχισε νά ψάχνῃ ἀνάμεσα σέ παλαιὰ χαρτιά καί κειμήλια, γράμματα, φυλαγμένους λογαριασμούς... Ἦταν ή ἀγαπημένη της ἀπασχόλησις ὅταν ἐνοίωθε νά τήν πνίγῃ αὐτὸ τὸ αἶσθημα τῆς νοσταλγίας. Ἀπὸ τὸ βάθος ἐνὸς συρταριοῦ ἀνέσυρε ἕνα κιτρινωμένο πακέτο... Ἐνας παλιὸς λογαριασμός με χρονολογία 1889! Τὴ χρονιά τῆς 'Εκθέσεως!...

«Δεσποινίς Σουζέτ:

» Ἐνα ταφιδένιο παλτό.

» Ἐνα φόρεμα μουσσελίνας μάλλινης με μπουκέτα».

Θυμῶταν καλά!... Αὐτὸ τὸ φόρεμα τὸ φοροῦσε τὴ βραδυὰ πού πρωτογνώρισε τὸν Ζὰκ

Φραπέζ, στὸ γεῦμα τοῦ πύργου τοῦ 'Αἵφελ. Ὁ Ζὰκ Φραπέζ ἦταν ἕνας εὐγενικὸς νέος, με ὥραιο μουστάκι, ψηλός, με ὑψος γλυκό... Πόσο τὸν εἶχε κατακτήσει!... Καί τί χαρά, ὅταν, τήν ἐπομένη, ἔμαθε ὅτι κι' αὐτὸς τήν εἶχε ἐρεθίσει!

Ἀναπολοῦσε τώρα τοὺς περιπάτους ἀνάμεσα στὸ γιορτινὸ Παρίσι, τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, τοὺς φωτεινοὺς πῆδακες, ἕνα ὀνειρεμένο πλῆθυσ, γιά ἕναν πρόλογο ἀρραβωνίων... Καί ὁμως... λόγοι οικονομικοί... Οἱ γονεῖς τῆς Κλοτίλδης ἐθεώρησαν ὅτι εἶχε προσβληθῇ ὁ ἐγωισμός τους... ὅλα ματαιώθηκαν καί ὁ Ζὰκ, παρ' ὅλη τὴν τὴν συμπάθεια, δέν μπόρεσε νά ἀγωνισθῇ.

Φαινόταν ὁμως τόσο ἀπελπισμένος ὅταν τήν ἀποχαιρετοῦσε, στὸν κήπο τῶν Τουίλερί, ὅταν τὰ δυὸ τους χέρια ἔτρεμαν ἀπὸ συγκίνησι στὸ τελευτῶν νύχτα—μέρα, ἀδιάκοπα αὐτὸ τὸ ἐφιαλτικὸ; «Α ν ε λ χ σ μ ι λ ή σ ε ι!»

Ἡ ὑπερβολικὴ συστολή ὁμως τὸν κοριτσιῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, τὴν ἔκαμε νά μὴ μιλήσῃ...

Ἀργότερα ἔμαθε ὅτι ὁ Ζὰκ παντρεύθηκε, ἀλλὰ ὅτι δέν ἦταν εὐτυχής.

Ἡ δεσποινίς Σουζέτ εἶχε χύσει τόσα δάκρυα ὥστε δέν τῆς ἔμειναν πιά ἄλλα. Ἐνοίωθε ὁμως τὴν ψυχὴ τῆς θουγκωμένη καί μιὰ τρομερὴ νευρική.

«Θεέ μου, εἶπε, φτάνει νά μὴν ἔγιναι αἰτία ἐνὸς μεγάλου κακοῦ!»

Μιὰ αὐθόρμητη κίνησις τήν ἔκανε νά καθῇ μπροστὰ στὸ γραφεῖο της, νά πάρῃ μιὰ κόλλα χαρτί καί ἕναν φάκελλο καί νά γράψῃ, μερικὲς διαστικὲς γραμμές. Ἐπειτα χτύπησε τὸ κουδούνι.

—Μαρία, εἶπε στήν ὑπηρετριά. Πάρε αὐτὸ καί τρέξε ἀμέσως νά τὸ δώσῃς στή δεσποινίδα 'Οντίλ ἐκ μέρους μου.

Ἐπειτα ή δεσποινίς Σουζέτ γονάτισε μπροστὰ στὸ εἰκονοστάσι ζητώντας νά ἀντλήσῃ ἀπὸ τὸ Θεὸ τὸ δάσκαλο πού χρειαζόταν ή ψυχὴ της, πού ξανάνοιθε τώρα ζωηρὰ ὅλο τὸν πόνο πού τῆς προκαλοῦσε ή ἀνάμνησις τῆς τραγικῆς αὐτῆς σελίδας τοῦ παρελθόντος της.

«Πῶς θά μπορούσα ποτὲ νά παρηγορηθῶ, Θεέ μου—συλλογιζόταν— ἂν γινόμουναι αἰτία νά καταδικασθῇ ή φτωχὴ αὐτὴ νέα στὸ αἰώνιο μαρτύριο πού ὑφίσταμαι ἐγὼ τώρα καί νά τήν κάνω νά ἐπαναλαμβάνῃ νύχτα—μέρα, ἀδιάκοπα αὐτὸ τὸ ἐφιαλτικὸ; «Α ν ε λ χ σ μ ι λ ή σ ε ι!»

KAMIA BQZOYP

ΕΡΩΤΙΚΑ ΤΟΝ ΠΑΛΗΟΝ ΔΡΑΜΑΤΑ

Δέν ἐνόμιζε ὅτι ἔκανε κανένα κακό, ἐπειδὴ ἦταν ἔτσι, πάντα χαρούμενη καί ζωηρή. Εἶχε τὴν ἀφέλεια παιδιοῦ. Καί

πολλὲς στιγμὲς ἔδειχνε μιὰ χαριτωμένη τσαχπινιά. Αὐτὸ ἰδίως ἦταν πού ἔθεωρεῖτο ἐγκλημα στὰ χρόνια ἐκείνα τῆς σεμνοτυφίας.

ΚΑΥΓΑΔΕΣ ΚΑΙ ΚΛΑΜΑΤΑ

Μαρτύρια ὑπέφερε ἀπὸ τὸν χαρακτήρα τῆς Ἀγγελικῆς ὁ Ἀντώνης Ζαχίος. Δέν μπορούσε ν' ἀνεχθῇ νά τὴν γλυκοκυττάξουν οἱ ἄλλοι νέοι. Πολλὲς φορές τὰ ἔβαζε μαζί τους. Καί φοβεροὶ καυγάδες ἐξέσπαζαν κάθε τόσο σὲ κάποιο καφενεδάκι τῆς Νεοπόλεως.

Τὰ ἔβαζε ὁμως καί με τὴν ἀγαπημένη του. Σκηνὲς ζηλοτυπίας κάθε τόσο τῆς δημιουργοῦσε.

—Ἐσὺ φταίς, τῆς ἔφωναζε.

—Τί φταίω ἐγὼ; διεμαρτύρετο ή κοπέλλα.

—Τοὺς δίνεις θάρρος...

—Ἐγὼ;

Δέν τὸ χωροῦσε τὸ κεφάλι της ὅτι εἶχε σὲ κάτι φταίξει. Δέν καταλάβαινε διὰ τί τὸν νά μὴν ὑποκρίνεται τὴν σεμνοτυφίαν, ἔκανε ἐγκλημα γιά τὴν ἐποχή της.

Δέν ἐννοοῦσε νά φυλακισθῇ στὸ σπίτι της. Δέν τὸ εἶχε σκοπὸ νά μὴν δεῖχθῃ χαρούμενη στὸ δρόμο, νά μὴν πᾶν ἕναν περίπασο με τῆς φίλες της, νά μὴν ἀνοίξῃ τὸ παράθυρό της, ὅταν μιὰ γλυκεῖα καντάδα ἀνέβαινε ἀπὸ τὸν δρόμο.

Αὐτὰ ὁμως ἐπείραζαν τὸν Ἀντώνη. Τὰ θεωροῦσε προκλητικὰ καμώματα. Ἀνῆλθικα πράγματα γιά μιὰ νέα. Καί με τὴν δική του σπαφι θὰ συμφωνοῦσαν, ἂν τοὺς ρωτοῦσε, ὅλοι οἱ γείτονες. Τέτοια ἦσαν πρὸ τριανταεξῆ ἐτῶν τὰ ἦθη.

Ἡ Ἀγγελικὴ ἦταν μιὰ ἀφελὴς πρωτοπόρος σ' αὐτὸ τὸ κεφάλαιο. Ἐφερνόταν ἀπλᾶ καί χαρούμενα, χωρὶς ὑποκρισίαν σεμνοτυφίας. Ἦταν αὐτὸ μιὰ καινοτομία ἀπὸ μέρους της. Καί πάντοτε οἱ πρωτοπόροι στὰ ζητήματα τῆς κοινωνικῆς ἠθικῆς παίζουν πολὺ ἄσχημο παιχνίδι.

— ΝΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΟΥΝ ΑΥΤΕΣ ΟΙ ΚΑΝΤΑΔΕΣ...

Δέν ἦταν ή πρώτη φορά πού ὁ Ἀντώνης ἐπῆγε στὸ σπίτι τῆς Ἀγγελικῆς καί τῆς ἔκανε σκηνὴ γιά τὸ φέροσιν της. Ἀλλ' αὐτὴ τὴν φορά ή σκηνή ἦταν πολὺ ζωηρή. Ἐφώναζε, ἀγρίεψε, ἀπειλοῦσε ὁ νέος, διότι τὴν προηγούμενη βραδυὰ ἐτραγουδοῦσε

μιὰ παρὰ κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρα τῆς ἀγαπημένης του.

Τῆς εἶπε βαρεῖα λόγια. Ἐθύμωσε κι' ἐκείνη. Διαμαρτυρήθηκε. Τοῦ εἶπε πῶς εἶναι τρελλός.

—Ναί, τρελλὸς εἶμαι, ἀπήντησε ὁ νέος. Τρελλός, γιατί σ' ἀγαπῶ.

Καί τὸν πῆρε τὸ παράπονο. Δάκρυα ἐφάνηκαν στὰ μάτια του. Τὴν καρδιά του τὴν ἐξέσχισε ὁ πόνος.

—Σὲ ἀγαπῶ. Ἀγγελικὴ, τῆς ξανάπε. Σὲ ἀγαπῶ πολὺ καί ὅλ' αὐτὰ με κάνουν νά ὑποφέρω.

—Μὰ κι' ἐγὼ σ' ἀγαπῶ, Ἀντώνη. Τὸ ἔρεϊς καλά, τοῦ ἀπάντησε ή νέα. Ἐχάιδεψε τὰ μαλλιά του. Καί τὸν ἐφίλησε γλυκά. Καθυσούχασε λίγο ὁ πόνος στήν καρδιά τοῦ νέου.

—Θέλω νά σταματήσουν αὐτὲς οἱ καντάδες, τῆς εἶπε. Ἐμεῖς οἱ δυὸ εἴμαστε σχεδὸν ἀρραβωνισμένοι. Δέν θέλω κανεὶς πιά νά σὲ ἐνοχλῇ. Κατάλαβες;

—Μὰ τί φταίω ἐγὼ γιά ὅλ' αὐτά; ἀπήντησε με τὴν παντοτεινὴ ἀφέλεια τῆς Ἀγγελικῆς.

—Σωστά! συνεφώνησε ὁ Ἀντώνης. Δέν φταίς ἐσύ...

Καί ὠρκίσθηκε μέσα του νά τιμωρήσῃ σκληρὰ ὅποιον θά τὸλμοῦσε νά ἐρωτοτροπήσῃ με τὴν ἀγαπημένη του.

Ἀργότερα, ὅταν εἶχε φύγει πιά ὁ Ἀντώνης, ή Ἀγγελικὴ ἔλεγε σὲ μιὰ φίλη της:

—Ἀν ἤξερες πόσο τὸν ἀγαπῶ! Θά μπορούσα καί νά πεθάνω γι' αὐτόν. Ἀλλὰ μ' ἀρέσει νά τὸν κάνω νά ζηλεύῃ λιγάκι. Εἶναι ὥραϊος ὅταν θυμῶν. Καί τότε δείχνει ὅτι μ' ἀγαπᾷ πὺ πολὺ...

ΑΙΜΟΦΥΡΤΗ

ΕΠΑΝΩ ΣΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

Πέρασαν δυὸ μέρες. Ἦταν γλυκεῖα βραδυὰ Μαΐου. Ἡ νύχτα ἦρθε πνιγμένη σ' ἄρώματα τῶν κήπων. Μιὰ σελήνη ἐρωτικὴ ἔλαμπε στὸν οὐρανό.

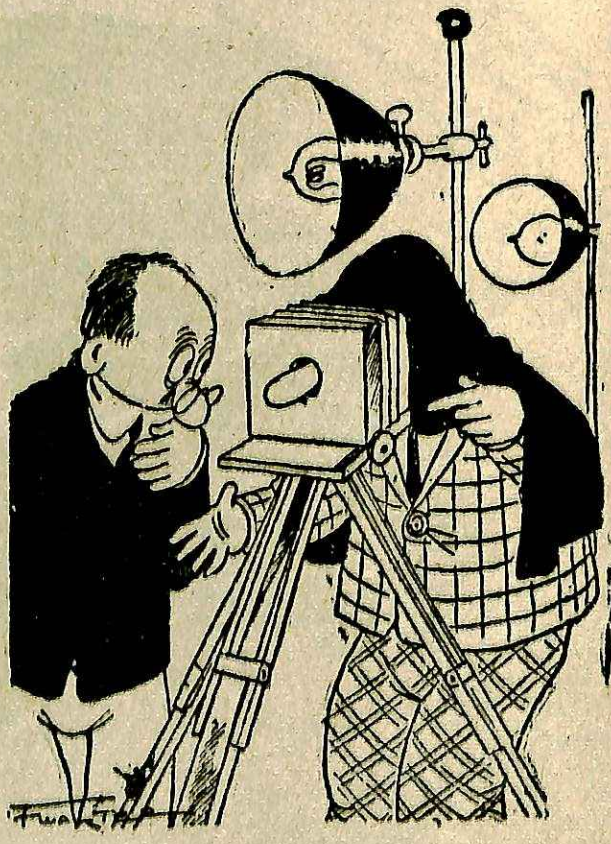
Ὁ Ἀντώνης ἐπεθύμησε νά ἰδῇ τὴν ἀγαπημένη του. Ἐκίνησε γιά τὸ σπίτι της. Στὴν καρδιά του ἐτραγουδοῦσαν ἀηδόνια. Ἦταν τόσο εὐτυχής!

Ὅταν ὁμως ἐπλησίασε στὸ δρόμο, ὅπου ἦταν τὸ σπίτι τῆς Ἀγγελικῆς, ἄκουσε ἀπὸ μακριὰ τραγούδια. Πάλι καντάδες τῆς ἔκαναν; Ἐγίνε θηρίο. Ἡ ζήλεια τὸν ἐπνιγε στὸ λαιμό. Τοῦ ἐθάμπωνε τὰ μάτια. Ἐτρέξε στὸ σπίτι του. Ἐπῆρε ἕνα περιστρόφο καί βγήκε. Σφίγγοντας με λύσσα τὰ δόντια, ἐτράβηξε γιά

Η ΣΥΝΗΘΕΙΑ

Ὁ εὐσυνείδητος ὑπηρετὴς ἀγόρασε μιὰν ὀμπρέλλα γιά τὸν κύριό του.

ΣΤΟ ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟ

—Τί περίεργος φαίνομαι!

—Τί φαίνομαι ἀδερφέ. Εἶναι ή μότη μου!

τόν δρόμο όπου καθόταν ή 'Αγγε-
λική.

Εφθασε. Η ματιά του άστραφτε
από μίσος. Τό πρόσωπό του είχε πά-
ρει μία φρικαλέα γκριμάτσα. Η
καντάδα συνεχιζόταν. Ανεζήτησε
μέ το βλέμμα του τούς κανταδόρους.
Ήταν λίγο πιο πέρα από το σπίτι
της 'Αγγελικής, στην σκιά που έρρι-
χνε ένας ψηλός τοίχος.

Εβάδισε κατά κεί. Περνώντας ο-
μως έξω από τόν μικρό κήπο, που
ήταν μπροστά στο σπίτι της αγαπη-
μένης του, είδε μία γυναίκα σι-
λουέτα στηριγμένη στα σιδερένια
κάγκελλα. Επρόσεξε καλύτερα.
Ήταν εκείνη. Η 'Αγγελική! Τό φεγ
γάρι έλαμπε στα μαλλιά της.

Επήδησε τὰ κάγκελλα και βρέ-
θηκε στον κήπο. Η 'Αγγελική έγύ-
ρισε και τόν είδε.

— Έσύ είσαι, 'Αντώνη; τού είπε.
Και έκινήθη νά πάη κοντά του.

Στό πρόσωπό της, που τό είχε με-
ταρσιώσει ή μουσική της καντάδας,
έξεχειλίζε ο έρωσ. Η καρδιά της ώ-
ραίας κοπέλλας βρισκόταν στην πιο
γλυκεία της στιγμή και έπαλλε τρυ-
φερά γι' αυτόν. 'Αλλ' ή ζηλιάρης
νέος είχε σκοτισμένο από τό μίσος
τό μυαλό και τό βλέμμα.

— Τί κάνεις εδώ; τήν ρώτησε με
άγρια φωνή.

— Κατέβηκα, τού απήντησε, νά
πάρω λίγο αέρα. Είναι τόσο όμορφη

ή βραδυά απόψε! Κι' αυτή ή μουσι-
κή τί γλυκεία που είναι! Έλα κον-
τά μου, 'Αντώνη...

Κι' άπλωσε τὰ χέρια της. 'Αλλ' ή
κείνος, μέσα σέ λίγα δευτερόλεπτα,
τρελλός από ζήλεια, έτράβηξε τό
περίστροφο και τήν έπυροβόλησε.

— Νά, πρόστυχη! Έλεεινή! Πού
ξενυχτάς με τούς κανταδόρους.

Χτυπημένη κατάνηθα, ή κοπέλλα
έγειρε κι' έπεσε έπάνω στα λουλού-
δια τού κήπου. Η σελήνη της έφώ-
τιζε τό πρόσωπο. Τό χαμόγελο έξα-
κολουθούσε νά πλανιέται στα χείλη
της, που έγίνονταν σιγά-σιγά ώχρα.

— Έλα κοντά μου, 'Αντώνη, τού
ξανόπε.

Η φωνή της έσβυνε.

— Έλα, τού είπε με πιο σβυσμένη
φωνή. Δεν είναι τίποτε. Πάρε με
στην άγκαλιά σου. Νάξερεις πόσο σ'
άγαπώ, 'Αντώνη!...

Εκείνος έπλησίασε σαν χαμένος.
Έσκυψε άπάνω της.

Η 'Αγγελική έσήκωσε με μεγάλη
προσπάθεια τό χέρι της. Τού έχάι-
δεψε τὰ μαλλιά. Τόν έκύνταξε με ά-
πειρη τρυφερότητα και άγάπη. Και
μετά τό χέρι της έπεσε βαρύ. Ήταν
νεκρή...

Η σελήνη έστόλιζε τό όμορφο
πρόσωπό της με τὰ κρίνα τού ώχρου
φωτός της...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΛΑΪΚΗ

ΘΥΜΟΣΟΦΙΑ

* Υπάρχουν άνοησίες πολύ καλά
ντυμένες, όπως υπάρχουν και πολύ
καλά ντυμένοι άνόητοι.

* Οι γυναίκες δίνουν στη φιλία ό,τι
περισσεύει από τόν έρωτα.

* Η άλλαγή τού συρμού είναι φό-
ρος που επιβάλλει ή διομηχανία τού
φτωχού στην ματαιότητα τού πλου-
σίου.

* Δεν πρέπει νά επιδεικνύη κανείς
τό πνεύμα του στούς μαρούς, ούτε
τά πλούτη του στούς φτωχούς.

* Τό γήρας γνωρίζει, ή νεότης μαν-
τεύει.

* Είναι άδιακρισία νά ζητά κανείς
κάτι που δεν θά μπορέσουν νά τού τό
άρνηθούν.

* Στόν έρωτα είναι κανείς δοϋλος
και κύριος μαζί.

* Η εύτυχία έπιζητεί τό φώς. Ό-
ταν κρύβεται, άσφυκτιά.

* Η χαρά μοιάζει με τόν χειμώ-
νιτικό ήλιο, που ανατέλλει άργά και
δύει έωρίς.

* Όχι τὰ διαστήματα, αλλά τὰ
έμπόδια μακραίνουν τις άποστάσεις.

Αριστουργηματικό άστυνομικό άνάγνωσμα γεμάτο
συγκλονιστικές περιπέτειες, έρωτες, πάθη και μίση

ΚΑΤΑ ΝΕΑΝ ΑΠΟΔΟΣΙΝ ΥΠΟ ΦΑΝ. ΓΙΑΝΝΕΑΝ

Ώψη ζηλευτής νύφης.

Η Ματθίλδη πάλι άγαπούσε τόν
θείο της κι' είχε μεγάλη έμπιστοσύνη
πρός αυτόν. Κι' αν λίγες ώρες πριν
έκείνος της έπέβαλε νά δεχθί ώς
σύζυγό της τόν κόμητα Βαρσύ, ή
Ματθίλδη δεν παρανευτήκε γι' αυ-
τό. Αυτή ήταν ή αρχή της οικογε-
νείας της: Μία νέα που έφερε τό τί-
μιο όνομα τών ντέ Βιλ, δεν νυμφευό-
ταν παρά εκείνον που θά της διάλεγε ή
πατέρας της ή ή οιοσδήποτε κηδε-
μών της.

Η Ματθίλδη τό ήξερε αυτό, όπως
ήξερε ότι θά τήν θεωρούσαν ως έπα-
ναστατούσαν κατά τών οικογενειακών
τους έθιμών αν δεν νυμφευόταν τόν
κόμητα Βαρσύ και ότι ή θεός της
ποτέ δεν θά έδινε τήν συγκατάθεσί
του στο νά παντρευθί άλλον από εκεί-
νον που ή ίδιας είχε έκλέξει. Γι' αυτό
ή Ματθίλδη πήρε τήν άπόφασί ν' άλ-
ληλοαπαχθί με τόν Ζάκ Ντενέ, νά τόν
παντρευθί και νά θρεθί έτσι ή θεός
της πρό τετελεσμένου γεγονότος, ν' ά-
ναγνωρίσι τόν γάμον και νά μη δυσ-
ανασχετήρη έναντίον εκείνου που,
μ' αυτό τόν τρόπο, γινόταν άνεψιός
του.

Παρ' όλο δέ που ή Ριχάρδος ντέ
Βιλ, άνεκοίνωσε σ' αυτήν τήν άπόφα-
σί του και τό περιεχόμενο της δια-
θήκης τού πατέρα της, τότε που υπε-
λόγισε πως ή Μπονώ θά είχε δολοφο-
νήσει τόν Ζάκ, ώστόσο πίστευε πως
ή άνεψιά του, δεν θά άρνιόταν νά
συμμορφωθί με τις συστάσεις του, έ-
στω κι' αν ζούσε ή Ζάκ.

Φυσικά ή εισαγγελεύς, δεν μπορού-
σε νά έξακούσθι επί της Ματθίλδης
παρά μόνον ήθικην βίαν. Η άνεψιά
του ήταν υποχρεωμένη νά τόν υπά-
κούσθι, ενόσω ήθελε νά σεβασθί τήν
τελευταία θέλησί τού πατέρα της, που
περιείχε ή διαθήκη. Αν όμως εκείνη
άντετάσσε έπίμονη άρνησι στο νά
συμμορφωθί με τήν εύχή τού πατέρα
της, που άφηνε τήν έκλογή τού συζύ-
γου της στον εισαγγελέα άδελφό του,
αυτός δεν είχε στα χέρια του καμιά
άλλη δύναμι παρά μόνον τήν ήθικη.

Γι' αυτό ή εισαγγελεύς φρόντισε
νά πάρη όλα εκείνα τὰ μέτρα που θά
του έξασφάλιζαν τήν έπιτυχία τού μυ-
σαρού του σχεδίου και γι' αυτό άνέ-
θεσε τήν δολοφονία τού Ζάκ στον άρ-
χισυμμορίτη Μπονώ, στον όπολον δεν
δίστασε, γι' τήν συνδρομή του εκεί-
νη, νά τού υποσχεθί ένα εκατομμύριο
φράγκα κι' αυτή τήν ίδια τήν άνεψιά
του.

Τό σέβειο τού εισαγγελέως βοήθη-
σε άνέμελτα ή άπρόσπτη σύλληψις
τού Ζάκ ως δολοφόνου τού πατέρα

του, κι' έτσι τώρα μπορούσε νά ήταν
ήσυχος γι' ατόν θρίαμβό του.

Όστόσο ή Ματθίλδη ούτε είχε άν-
τιληφθί τὰ σχέδια τού θείου της, ούτε
και ένοιώσε έστω και τήν παραμικρό-
τερη δυσπιστία προς αυτόν. Έγραφε
στον Ζάκ νά σπεύσι νά τήν άναγκά-
σι κι' εκείνος δεν τό έκαμε. Ούτε όμως
και τή φορά αυτή ή νέα ύπαπευθή-
κε τήν τραγική άλήθεια. Υπέθεσε πως
ή έμπιστός της υπηρέτης δεν έφριζε
έγκαίρως τού γράμμα της στο ταχυ-
δρομείο κι' όταν ήκουσε τόν άγνωστό
της νά της λέγη πως ή Ζάκ είχε έν-
κατασταθί σ' άλλο σπίτι, άπέδωσε σ'
αυτό τήν μ' μετάδοσι τού άγαπημέ-
νου της στο μέρος που τού είχε όρί-
σει στο γράμμα.

Κι' όπως δεν ύπαπευθήκε τόν θείο
της ή Ματθίλδη, έτσι δεν δυσπιστούσε
και τώρα προς τόν Μαγγιέ, τόν άν-
θρωπο εκείνο που τήν θεωρούσε πως
ήταν άπεσταλμένος τού Ζάκ.

Δεν γνώριζε ή άτυχη κοπέλλα σέ
ποία τρομερή καταστροφή φερόταν
και δεν μάντευε τὰ τραγικά γεγονό-
τα που διεδραματίσθησαν πριν λίγες
ώρες: Ότι έδολοφονήθη ή πατέρας
τού Ζάκ και ότι αυτός, κατηγορηθείς
ως δολοφόνος, είχε κλεισθί στις φυ-
λακές. 'Ακόμα, ότι τó άγαπημένο της
παιδί, είχε εξαφανισθί μυστηριωδώς,
ή Ματθίλδη δεν τό φανταζόταν.

Και τήν στιγμή που παρασυρόταν
στην τρομερότερη παγίδα, καθισμένη
στο βάθος τού άμαξιο, λυκνιζόταν ά-
πό τις πιο εύχάριστες σκέψεις, νομί-
ζοντας πως έτρεχε προς τήν παντο-
τεινή εύτυχία, στην άγκαλιά τού άγα-
πημένου της...

ΣΤΑ ΝΥΧΙΑ ΕΝΟΣ ΣΑΤΥΡΟΥ

Ό Μαγγιέ, έξ άλλου, στριμωγμέ-
νος στην άλλη άκρη τού άμαξιο, πα-
ρακολουθούσε με σαρκαστικό χαμό-
γελο τήν νέα, χωρίς νά της λέγη τί-
ποτε.

Η άμαξα, περνώντας άνάμεσα από
σκοτεινούς δρόμους και παρόδους, έ-
ξακολουθούσε νά τρέχη μ' όλη της
τήν ταχύτητα, χωρίς νά συναντήσουν
κανένα. Ένα αυτοκίνητο μονάχα, με
σβυσμένα τὰ φανάρια πέρασε με έ-
λιγγιώδη ταχύτητα δίπλα τους κι' έ-
ξαφανίσθη. 'Αλλο τίποτε δεν έτάραξε
τήν ήσυχία.

Κι' ενώ ή Ματθίλδη εξακολουθού-
σε νά είναι άπορροφημένη πάντοτε
στις σκέψεις της, και ή Μαγγιέ νά τήν
παρατηρή με τό ειρωνικό του χαμό-

31

Έκδρομές

Επίκαιρη έμμετρη σάτυρα υπό Γ. ΘΙΣΒΙΟΥ

Έκδράμουν όλοι διαρκώς αυτήν τήν εποχήν,
στις θάλασσες πηγαίνουνε, στούς κάμπους και στα
[όσα]

και κυνηγούν τήν ύπαιθρον, τό φώς, τήν έξοχήν
με τήν ιδέαν έκαστος πως θά διασκεδάσθι.
Γι' αυτό κατά τις έξη
και πριν άκόμα φέξη
άνδρες, γυναίκες και παιδιά, μωρά, γρηές και
[γέροντες]

έπί τών ωμων φέροντες
τεράστια σακκίδια,
από τὰ σπίτια ξεκινούν με τραίνα και... πεζή
και με τὰ κατοικίδια
τὰ ζώα τών μαζί,

ό μεθερμηνευόμενον, στη γλώσσα μας, έστί
τήν... πεθερά τους παίρνουνε μαζί τους νά λιαστή,
νά χαρή και νά γλεντήσθι
και... δυνάμεις ν' άποκτήσθι.

Συνωστισμός άφόρητος σ' άφάνταστον βαθμόν
παρατηρείται κατ' αυτάς εις έκαστον σταθμόν
και κάθε θέσις γίνεται της έριδος τό μίλον
όσάκις καταφθάνουνε τὰ μέλη τών όμίλων
τών θαυμαστών της φύσεως, τών χιόνων και τών
[χόρτων]

με τὰς στολάς τὰς «σπόρ» των
μετά λαβάρων, κάποτε και μετά σημαίων,
... σεών τε και μεών

και πάλι έπισυνάπτουνε τὰ πλείστα τών μελών των,
θυμίζων έκαστος αύτών έκαστοτε... Τζιμ Λόντον.

Στό κάθε τραίνο μπαίνουνε λαού χιλιάδες τόσαι
μαζί με τὰς άποσκευάς, πατείς με και πατώ σε.
Έκατοντάδες κρέμονται σέ κάθε μία σκάλα
και μιά χοντροή δασκάλα.

ώσαν χερσαία φάλαινα,
νά ταξιδέψθι δεν μπορεί με τό βαγόνι ή τάλαινα
και βεβαίως τούς έλεγκτάς—τόν ένα και τόν άλλον—
ότι δεν έχει ούτε κιλό, στο βάρος υπερβάλλον
κι' άδίκως ως έπόμενον, της φέρονται κακοί
και θέλουν νά τήν στείλουνε με τήν... φορτωτική.

Με συνεχή σφυρίγματα, φωνές και σαματά
εις τόν σταθμόν της έκλογής τό τραίνο σταματά
όπου

μετά μεγάλου κόπου
οι σπόρτσμαν κατεβαίνουνε, χωρίς περιστροφάς,
και παίρνουνε στην πλάτη των παγούρια και τρο-
[φάς].

νά πάνε νά τσουλίσουνε στα χιόνια με σανίδες
στούς λόγγους και στις ρεματιές, στούς θάμνους
[και στούς βάτους].

Σ' αυτά τὰ σπόρ μετέχουνε και πλείστες δεσποινί-
[δες],
που δίνουνε και παίρνουνε με τὰ «Κομάν σαβά»
[τους]

και με σανίδες, τρέχουνε κι' εκείνες πλακισμένες,
νά χάσουν άπ' τὰ σώματα τὰ περιττά τους λίπη.
Με τις σανίδες στην κορφή τις φτάνουνε σπασμένες
κι' έπαληθεύει τό ρητόν... «Σανίδα που σάς λείπει».

Εκτός τούτου και τό χιόνι, πρό μηνός έχει τε-
[λειώσει].

ήγουν ήτοι έχει λυώσει
κι' όπως πήγαν, επιστρέφουν στην Πρωτεύουσά
[ξανά]
και σου λένε πως ή τρέλλα δεν πηγαίνει στα βουνά.

Γ. ΘΙΣΒΙΟΥ

γελο, ή άμαξα έσταμάτησε επί τέλους. Ή νέα τινάχτηκε σάν να ζύνη-σε από τό δνειροπόλημά της.

— Φθάσαμε! της είπε ό συνοδός της.

Καί πηδώντας κάτω πρώτος αυτός βοήθησε τή νέα να κατέβη κι' αυτή. Έκαμε μετά ένα νεύμα στον άμαξά, πού ή Ματθίλδη δέν άντελήφθη, κι' έ-καίνος γυρίζοντας τό άμάξι του, χά-θηκε πίσω από τήν καμπή μιάς πα-ρόδου.

Όταν κατέβηκε ή Ματθίλδη κύ-ταξε γύρω της και είδε πώς βρισκό-ταν μπρός σ' ένα σπίτι, μέ όχι και πολύ ε'ντυπωσιμένο έξωτερικό, σέ μιά άπόκεντρη Παρισινή συνοικία. Ένας ήλιος μέ πυκνά δένδρα περιέβαλλε τό διώροφο σπίτι, πού ήταν κτισμένο κα-τά τόν παλιό ρυθμό.

“Αν και προσήγγιζε ή άνατολή του ήλιου, νεκρική σιγή έπικρατούσε έ-κείνη τήν ώρα και κανείς διαβάτης δέν φαινόταν στον δρόμο.

Όταν ή Ματθίλδη σήκωσε τά μά-τια της και πρόσεξε τό σπίτι εκείνο, άφησε ένα έλαφρό στεναγμό λύπης.

— Σ' αυτό έδώ τό παλινόστιχο, λοι-πόν, άναγκάστηκε ό Ζάκ να φέρη τό άρρωστο παιδί μας; Ψιθύρισε. Σ' αυ-τό τό σημείο έφθασε;

Καί διαζομένη να φθάση τό γρηγο-ρώτερο κοντά στον άγαπημένο της και ν' άγκαλιάση τό λατρευτό άρρω-στο παιδί της, γύρισε πρós τόν συνο-δό της :

— Προχωρήστε, καλέ μου άνθρω-πε! του είπε. Έδώ μέσα έγκτεστά-θη ό κ. Ζάκ;

— Μάλιστα...

— Προχωρήστε, λοιπόν! Γιατί άρ-γεΐτε;

Μειδιώντας πάντοτε σαρκαστικά ό Μαγγιέ άνοιξε τήν έξώπορτα και μπή-κε. Ή Ματθίλδη, άνυπόμονη πάντοτε, άκολούθησε πίσω του. Ό συνοδός της κλειδώσε τήν έξώπορτα, έδειξε στή νέα τήν κυρία είσοδο τής πόρτας και της είπε :

— Προχωρείτε...

Μόλις κατορθώνοντας να συγκρα-τήση τήν χαρά της ή Ματθίλδη, στή σκέψι της μεγάλης εύτυχίας πού προσ-δοκούσε και πρós τήν όποια νόμιζε πώς πλησίαζε, προχώρησε μέ γρήγο-ρο βήμα πρós τήν είσοδο πού της έ-δειχναν. Τήν άνοιξε και μπήκε. Βρέ-θηκε μπρός σέ μιά σκάλα και, χωρίς να διατάξη, χωρίς ν' άποτεινή καμιά έρώτηση στον μυστηριώδη άνθρωπο πού τήν άκολουθούσε, τήν άνέβηκε γρήγορα - γρήγορα και βρέθηκε σ' έναν άνοιχτό διάδρομο στή μέση του όποιου και στάθηκε.

Ό Μαγγιέ, πού είχε κλειδώσει και τήν κυρία είσοδο, βρισκόταν πίσω της. Της είπε να τόν άκολουθήση και βολύζοντας πρώτος τώρα, διέτρεξε έλο τόν διάδρομο, έφθασε στο θάθος του, άνοιξε τήν πόρτα ενός δωμα-τίου, και κάνοντας μιά ειρωνική υπό κλιση :

— Περάστε! της είπε.

Ή Ματθίλδη μπήκε χωρίς διστα-γμό. Κύτταξε μέσα στο δωμάτιο έ-κείνο και μη βλέποντας κανέναν :

— Ποι είναι ό Ζάκ; ρώτησε μέ ά-πορία τόν συνοδό της.

— Περιμένετε μιά στιγμή! της είπε έκείνος μέ τό ίδιο πάντοτε ειρωνικό μειδίαμα στά χείλη. Θά τόν ίδητε. Καθήστε στο κάθισμα αυτό μιά στι-

γμή.

Έλειψε λίγες στιγμές και ξαναγύ-ρισε. Έκλεισε πίσω του τήν πόρτα του δωματίου, πήρε ένα κάθισμα, τό τράβηξε κοντά στή Ματθίλδη και κυ-τάζοντας τήν μ' άνείδεια και προσή-λόνοντας τά λάγνα βλέμματα του πάνω στο πλούσιο στήθος της νέας πού παλλόταν έλαφρά από συγκίνηση :

— Δεσποινίς, της είπε, αυτή τή στι-γμή λείπει ό κύριος Ζάκ. “Ας τόν πε-ριμένουμε λίγο. Θά σας συντροφεύσω έγώ!

✱

“Από τό ειρωνικό μειδίαμα του συ-νοδού της ή Ματθίλδη ντέ Βιλ άνησύ-χησε. “Από τό έλο άνείδεια βλέμμα του πού εξακολουθούσε να έχη καρ-φωμένο στο στήθος της κατετρώμαζε. Γιά πρώτη φορά τόν πρόσεξε και έρ-ρίγησε.

Ό Μαγγιέ, καθώς τόν πρόσεξε κα-λύτερα τώρα, ένας άνθρωπος μέ μι-κρά στρογγυλά μάτια και θωμωρή γενειάδα, μέ χείλη πλατεία, μέ μύτη χονδρή και πυκνές θλεφαρίδες, της έ-καμνε τήν έντύπωση σατύρου, άπαι-σιού άνθρώπου, τέρατος άνθρωπομόρ-φου.

Έρριξε τρομαγμένη τά βλέμμάτά της επάνω του ή Ματθίλδη, σηκώθηκε γιά να φύγη και κινήθηκε πρós τήν έξοδο.

Ό Μαγγιέ όμως ώρρώθηκε ξαφνι-κά μπροστά της και καγχάζοντας :

— Ποι θέλεις να πάς; τήν ρώτησε. Δέν θά περιμένω τόν Ζάκ;

— “Ω, όχι! Ψιθύρισε τρομαγμένη έ-κείνη. Θά φύγω, θέλω να φύγω!

Έκείνος μειδίασε πάλι τό άπαισιο μειδίαμά του και καρφώνοντας τό βλέμμα του επάνω στο στήθος της Ματθίλδης πού παλλόταν μέ βία τώ-ρα :

— Να φύγης; Έκαμε. “Αμ' και πού να πάς; Είπατε μόνοι και ήσυχoi έ-δω. Κανένας δέν θά μας ένοχλήση και κανένας δέν θά ταραξή τήν ήσυ-χία μας.

“Ανεσήκωσε μέ άπάθεια τούς ώ-μους του, μόρφασε γρυλλίζοντας και τράβηξε τήν Ματθίλδη πρós τό κάθι-σμα, έξαναγκάζοντάς τήν να καθή-ση :

— Δέν υπάρχει λόγος να φύγης, έ-πανέλαβε. Δέν υπάρχει λόγος να μ'ην περιμένης.

Ριγώντας, τρέμοντας, κακακίτρινη και τρομαγμένη ή άτυχη Ματθίλδη, κόησε μηχανικά στο κάθισμα εκείνο, επάνω στο όποιο τήν τοποθέτησε ό άνθρωπος πού τήν παρέσυρε στήν παγίδα.

Εοριξε ένα γύρω τά βλέμμάτά της και έξήτασε τό έξωτερικό του δωμα-τίου. Ένα κρεβάτι πού βρισκόταν στήν επάνω γωνία του δωματίου, λίγα πλεκτά καθίσματα και μερικές έ-λαιογραφίες πού παρίσταναν μισόγυ-μνες γυναίκες σέ άίσχρα συμπλέγμα-τα, άποτελούσαν όλη του τήν επίπλω-ση.

“Απέναντί της ήταν ένα κλειστό πα-ράθυρο μέσ' από τά τζάμια του ό-ποιου διέκρινε τά δένδρα του κήπου. “Αλλο σπίτι δέν ύπήρχε εκεί κοντά. Διαβάτες δέν φαινόταν στον δρόμο. Ψυχή ζωντανή δέν βρισκόταν στο μέ-ρος αυτό κι' άν δοκίμαζε να φωνάξη, ή φωνή της θά πνιγόταν μέσα στους τέσσαρες τοίχους του δωματίου και κανείς δέν θάτρεχε να τήν άποσπάση από τά νύχια του σατύρου αυτού, τίς

σκέψεις και τίς διαθέσεις του όποιου άρχισε να μαντεύη τώρα ή άτυχη...

Μέσα στο σπίτι δέν άκούόταν ό παραμικρός θόρυβος και τίποτε δέν πρόδιδε τήν ύπαρξη άνθρώπων. “Ολα τά δωμάτια ήσαν κατάκλειστα.

“Αν φώναζε λοιπόν και καλούσε βοήθεια, ούτε μέσα από τό σπίτι, ούτε από τόν δρόμο θά τήν άκουε κανείς, και κανείς δέν θάσπευδε πρós βοή-θειάν της.

Γι' αυτό ή Ματθίλδη, αντί να φω-νάξη, κάησε χωρίς να π'η τίποτε. Και χωρίς να δείξη πώς κατάλαβε τίς διαθέσεις του, και κρύβοντας όσο μπορούσε τήν ταραχή της, θέλοντας να μαλαξή μέ τό ύφος τόν άγριάν-θρωπο εκείνον, τόν ρώτησε μέ άπαλή φωνή :

— Θάργηση νάρθη ό Ζάκ;

— Δέν πιστεύω! άπήντησε έκείνος. “Οπου κι' άν είναι, θά φανή.

“Ως τή στιγμή εκείνη ό Μαγγιέ δέν είχε έπιχειρήσει τίποτε. “Εκτός από τά έλο άνείδεια βλέμμάτά του, τίπο-τε άλλο δέν έκαμε πού να δείχνη τούς άτιμους σκοπούς γιά τούς όποιους τήν ώδήγησε στο έρημικό εκείνο σπίτι πού βρισκόταν κοντά στίς τρωγλες και τά ένδιατήματα των άπαισιωτέ-ρων κοινωνικών άποβρασμάτων του Παρισιού.

Καί ή Ματθίλδη, γιά να τόν παρα-σύρη σέ συζήτηση και να θρ'η τήν ευ-καιρία να τόν πείσει ν' αλλάξή σκέ-ψεις, γιά να έπιβραδύνη κάθε του ά-πόπειρα, άρχισε να του μιλή γιά διά-φορα πράγματα άσχετα πρós τήν νυ-κτερινή τους εκείνη έκδρομή, πρós τόν Ζάκ και πρós τήν άργοπορία του.

“Οτι πήγε στο μέρος εκείνο ή νέα, δέν τό γνώριζε κανείς. “Οτι τό σπίτι ήταν άπομακρυσμένο από τά έλλα, τό είχε πρόσεξε ή Ματθίλδη. Πώς θρι-σκόταν όμως σέ μέρος ύποπτο, στο ό-ποιο μονάχα κακοϋργοι μπορεί να κατοικούσαν, τό είχε κατάλαβε τώ-ρα. “Ωστόσο ήλιψε στήν πιθανότητα άφίσεως μιάς βοήθειας και κατέβαλλε κάθε της προσπάθεια γιά να κερδίση όσο καιρό μπορούσε.

— “Ομορφος κήπος! είπε, κυττά-ζοντας μέσα από τό παράθυρο.

— Έσύ κυρά μου, άπήντησε ό Μαγγιέ, είσαι πιό όμορφη άπ' αυτόν. Θέλεις να μείνεις έδώ;

Ή Ματθίλδη ωχρίασε περισσότερο έκαμε όμως πώς δέν κατάλαβε τί ή-θελε να της π'η ό κακοϋργος και είπε μέ άφέλεια :

Δέν έχεις άδικο. “Οταν κανονί-σω τίς δουλειές μου, ίσως νάρθω να καθήσω έδώ μέ τόν Ζάκ. Ή αλήθεια είναι πώς τό μέρος αυτό είναι άπό-κεντρο, άν πάρω όμως έσένα στήν ύ-πηρεσία μου, πιστεύω πώς θάμει ά-σφαλισμένη από κάθε κίνδυνο.

— Γιά τό δικό σου χατήρι, κυρά μου, άπήντησε έκείνος, χωρίς να δε-λεασθ'η από τήν έμμεση υπόσχεση της Ματθίλδης, είμαι πρόθυμος να πέσω και στή φωτιά άκόμη...

Σηκώθηκε, και μέ τά χέρια σταυ-ρωμένα επάνω στο στήθος του, στάθη-κε άποθαυμάζοντας και κατατρώγον-τας μέ τό βλέμμα του τήν όμορφη νέα μέ τά μεγάλα κι' έκφραστικά ύπο-πράσινα μάτια, μέ τά κερασένια χεί-λη, μέ τά δροσερά μάγουλα, μέ τίς καλλιτεχνικές γραμμές του σώματος πού διαγράφονταν κάτω από τό με-ταξωτό φουστάνι της και μέ τό πλού-σιο στήθος της πού άναπαλλόταν σέ

μεθυστικός και προκλητικός έλα-φρός άναπαλμούς.

— “Ω, και, μουρμούρισε ό σ'άτυρος παρασυρμένος ξαφνικά από τόν θαυ-μασμό του εκείνον. Είσαι ή πιό όμορ-φη γυναίκα άπ' όσες έχω ιδ'η στή ζωή μου ως τώρα. Είσαι άγγελος σω-στός...

Ή Ματθίλδη ούτε αυτή τή φορά έ-δειξε πώς κατάλαβε τούς άισχυρούς σκοπούς και τίς άτιμωτικές γι' αυτήν διαθέσεις του άνθρώπου εκείνου πού μεταφέρθηκε τό όνομα του Ζάκ γιά να τήν παρασύρη ως τό άπόκρυφο έ-κείνο σπίτι.

Δέν ήθελε να του δώση άφορμή και δέν έλεγε κάτι πού να δώση θάρρος στον Μαγγιέ. Έκανε πάντοτε πώς δέν κατάλάβαινε και δέν τόν προκαλούσε ούτε μέ μιά της κίνηση, ούτε μ' ένα της βλέμμα.

Έξακολουθούσε να κυττάξη από τό παράθυρο και να προσποιήται τήν ά-φρημένη. “Αν και εκείνος τήν είχε φέρει εκεί γιά να θρ'η τόν Ζάκ, δέν τόν ρωτούσε γι' αυτόν, δέν τό ζη-τούσε πληροφορίες γιά τό παιδί της, και δέν παραπονιόταν, γι'ατί άργούσε να φανή.

“Εξόλλος από τό πάθος άγκάλισε παράφορα τή νέα και κόλ'ησε λυσσάλεα τα χείλη του στή γυμνή της σάρκα...

“Ετρεμε από τόν φόβο της, ριγούσε στή σκέψι πώς βρισκόταν μόνη της μέ τόν άπαισιο εκείνον άνθρωπο πού τά μάτια του άστραφταν από άγριο πό-θο, δέν έδειχνε όμως πώς τόν κατα-λάβαινε, δέν έξέφραζε καμιά δυσπι-στία πρós αυτόν.

Ό Μαγγιέ όμως δέν περίμενε να του δώση θάρρος κι' άφορμή ή Ματθίλδη. Κι' άν δέν της έπετέθη ευ-θύς έξ άρχής είχε τόν λόγο του. “Αν ως τή στιγμή κείνη είχε περιορισθ'η σ' άπλές έκφράσεις θαυμασμού, τό έκανε άκολουθώντας εκ των προτέρων προ-διαγεγραμμένο σχέδιο. “Ούτε φοβώ-ταν, ούτε άνησυχούσε, ούτε δισταζε, ούτε περίμενε να τόν ένθαρρύνη ή Ματθίλδη.

Στάθηκε πάλι και τήν άπεθαύμασε. Προχώρησε μετά, τήν πλησίασε και χαϊδεύοντας τά μαλλιά της :

— “Αληθινά είσαι άγγελος! της εί-πε. Άγγελος σωστός...

Ή Ματθίλδη, μέ τήν πρόφασι πώς κάτι ήθελε να ιδ'η, προχώρησε πρós τό παράθυρο. Ό Μαγγιέ τήν πλησία-σε και πάλι, τήν έπιασε από τό χέρι, τήν τράβηξε πρós τό έξωτερικό του δωματίου και τήν άγκάλισε :

— Είσαι όμορφη, πολύ όμορφη! Ψι-θύρισε άναζητώντας τά χείλη της. Είσαι πραγματική θεά...

Ή νέα αυτή τή φορά έπαυσε να προσποιήται πώς δέν καταλαβαίνει. “Ο Μαγγιέ τήν έφίγγε μέσα στήν άγ-καλιά του κι' άναζητούσε τά χείλη της. “Αν τόν άφηνε, έκείνος βέβαια, δέν θά σταματούσε ως εκεί. Κι' άν ή-θελε δέν θά μπορούσε να προτιποιηθ'η πώς δέν κατάλάβαινε.

Συγκέντρωσε λοιπόν όλες της τίς δυνάμεις, τινάχθηκε πρós τά πίσω κι' άποσπάστηκε από τήν άγκαλιά του σατύρου. Τόν κεραυνοβόλησε μέ τό βλέμμα της κι' έφώναξε :

— Τί έκαμες έκει;

— “Οτι έκαμα άπήντησε κείνος, δέν είναι τίποτε. “Οτι θά κάμω είναι τό πιό σοβαρό.

Και μ' ένα πήδημα βρέθηκε πάλι κοντά της. Ή Ματθίλδη, επάνω στο πρόσωπο της όποίας είχε έαπλωθ'η ή ωχρότης ένός νεκρού, δοκίμασε να τρέξη πρós τήν πόρτα. Ό Μαγγιέ στάθηκε άνάμεσα σ' αυτήν τήν πόρτα και χαμογελώντας σαρκαστικά :

— Ποι πάς; της είπε. Τό σπίτι είναι κλειδωμένο. “Αν δέν θελήσω να σ' ά-φήσω, δέν μπορείς να φύγεις. “Αν φω-νάξης δέν θά σ' άκούση κανείς. Ή φωνή σου θά πνιγ'η μέσα στους τέσσα-ρες τοίχους του δωματίου και δέν θά φθάση ούτε στήν αύλή.

Φρικιώντας ή Ματθίλδη υπεχώρησε ένα βήμα και κύτταξε τρέμοντας τόν δ'ήμιό της. Έκείνος άρκέσθηκε να τήν άποθαυμάση και πάλι και έπανέλα-βε :

— Είσαι πολύ όμορφη. Σωστή κού-κλα! Σ' αυτό έδώ τό σπίτι δέν ύπάρ-χει κανείς. Κανένας δέν σέ είδε και κανένας δέν θά μάθη ποτέ τήν αλή-θεια. “Ελα λοιπόν! Γίνου δική μου μέ τό καλό! “Ελα να κυλισθούμε στήν ά-πόλαυσι οι δύο μας και να γλεντήσω-με χωρίς να μας ένοχλήση καθόλου κανείς. “Ολη τή μέρα κι' όλη τή νύ-χτα θά γλεντάμε ήσυχοι. Αύριο γυρί-ζεις σπίτι σου, Γιατί να φαν'ης κακιά και να μ' άναγκάσης να μεταχειρισθ'ω βία; Δέν σοβ'ηζ'ω τίποτε σπουδαίο και ή ύπόληψις σου δέν θά προσβλη-θ'η, άφού κανένας δέν θά μάθη τήν α-λήθεια. Λοιπόν; Τί λές;

Ή Ματθίλδη, πού τά γονάτά της λυγίζαν από τόν τρόμο, φρίκισε στά έλο άνείδεια εκείνα λόγια του σατύ-ρου. “Ωστόσο δέν τόν ύβρισε.

— “Αφ'ού με, ψιθύρισε μέ σβυσμένη φωνή. Λυπήσου με. Ε'σπλαγνίσου με...

“Αφ'ού με να φύγω άπ' έδώ και να σοβ' δώσω όσα χρήματα θέλεις.

— Χρήματα! φώναξε καγχάζοντας ό Μαγγιέ. Κοι τι να τά κάμω τά χρή-ματα; Και ποι'οι θησαυροί του κόσμου αξίζουν τά δικά σου κάλλη;

Τήν άγκάλισε και πάλι. Ή Ματθίλδη δοκίμασε να τράβηχ'η από τά χέρια του και τό κατώρθωσε, αλλά μαζί έσπασθ'η και τό περιστήθιό της, κι' άπέκαλυψε γυμνά τά κατά-σπρα στήθη της.

— Βοήθεια! φώναξε μ' όλη τήν δύ-ναμι των πνευμάτων της. Βοήθεια, βοή-θεια, βοήθεια!

“Οταν είδε γυμνά τά στήθη της νέας ό Μαγγιέ, όταν τό επάνω μέρος του σώματός της άποκαλύφθηκε, δ-ται οι θησαυροί, πού μάντευε κάτω

από το περιεργό της, ανεφάνησαν σ' όλη τους την προκλητικότητα, άγριοι πόθοι ξεηγήθησαν μέσα του και τόν ένιχναν.

Σάν τίγρις τώρα, ένώ τά μάτια του έλαμπαν και τά χείλη του σιγότρεμαν από την τρικυμία τών πόθων, ώρμησε κατά της νέας, της έσχισε ακόμα περισσότερο τά ρούχα της, την άγκάλιασε παράφορα και κόλλησε λυσσαλέα τά χείλη του πάνω στή γυμνή της σάρκα.

Η Ματθίλδη, στην κρίσιμη εκείνη στιγμή ξεηγήρωθη. Τά λεπτά κάτασπρα χεράκια της απέκτησαν με μιάς ήράκλειο δύναμη, τά μπράτσα της έγιναν σίδερα, και έπεχείρησε νά πνίξη τόν σάτυρο, σφίγγοντάς του τόν λαιμό και φωνάζοντας και πάλιν βοήθεια!

Τίποτε όμως δέν μπόρεσε νά έμποδίση, από τόν σκοπό του, τόν κακοϋργο σάτυρο. Με τó ένα του χέρι έπιασε και στριφογύρισε άγρια τά ευό χεράκια της νέας και με τó άλλο της έφραξε τó στόμα μ' ένα θρωμερό μανδηλι.

Καί κυττάζοντάς την μετά με θλέμμα θριάμβου:

— Θά γίνης δική μου! έγρύλλισε. 'Ολότελα δική μου.

Εκείνη τή στιγμή κάποιος θόρυβος άκούστηκε στην πόρτα κι' ή μισοπεθαμένη νέα ήλπισε. 'Ο Μαγγιέ την κύτταξε σαρκαστικά και:

— 'Οχι! Δέν είναι τίποτα, γρύλλισε. 'Ο σκύλος μου τριγυρνά στο σπίτι. Κανένας, μά κανένας δέν μπορεί νά σέ σώση.

Γιά μιά στιγμή την κράτησε λίγο μακριά του. Θαύμασε τά ήμίγυμνα κάλλη της, έσφιξε έπειτα έπάνω του τó κορμί της Ματθίλδης που σπαρταρούσε, την φίλησε με παραφορά στο πρόσωπο, στα μάτια, στα στήθη, την άρπαξε στην άγκάλιά του μετά και πήγε και την ξάπλωσε έπάνω στο κρεβάτι.

Η νέα φρικιώντας, άνίκανη ν' άμυνθί, θλέποντας όλοζώντανο τó φάσμα της άτιμώσεως, χωρίς νά μπορεί νά νά φωνάξη βοήθεια, χωρίς νά περιμένει από πουθενά σωτηρία, κύτταξε με φρίκη τόν άπαίσιο ένκείνον άνθρωπο, που έμοιαζε σαν έξαγριωμένη τίγρις. Θέλησε ν' άμυνθί έναντίον του με τά πόδια της, μά ένκείνος τά κράτησε ακίνητα με τó γόνατό του. Έπειτα, ένώ τά μάτια του λαμποκοπούσαν, ένώ ή άπαίσια μορφή του, φωτιζόταν από τις άστραπές τών αισχρών πόθων που κατέκλυζαν την ψυχή του, ρίχθηκε έπάνω της, ψιθυρίζοντας:

— Δικά μου! Ναι, δικά μου, θά γίνουν τά κάλλη σου τώρα.

Φιμωμένη, σφιχτά, δεσμευμένη, μισόγυμνη σχεδόν ή Ματθίλδη, όταν είδε πως ή στιγμή της άτιμώσεως της πλησίαζε, ότι σέ λίγα δευτερόλεπτα θά γινόταν έρωμένη του άνθρώπου ένκείνου κτήνους, που τά δάκρυα και ή απογοήτευσίς της, δέν μπόρεσαν νά τόν μαλάξουν, κατέβαλε άπεγνωσμένες προσπάθειες νά ξεφύγη από τά χέρια του, νά τιναχθί όρθια, νά ριχθί από τó παράθυρο και νά συντριβί στο έδαφος παρά νά άτιμασθί.

Δέν μπόρεσε όμως ούτε από την θέσι της κόν νά κινηθί. 'Ο σάτυρος έσφιγγε άγρια τά χέρια της, πίεζε

τά πόδια της, την κρατούσε ακίνητη και την είχε στην άπόλυτη διάθεσί του.

Η Ματθίλδη, καταβάλλοντας μιά ύστατη προσπάθεια, δοκίμασε γιά τελευταία φορά, νά ξεφύγη τόν κίνδυνο και ν' άποσπασθί από τά χέρια του κτήνους. Συγκέντρωσε όλες της τις δυνάμεις, θέλησε νά έλευθερώσθ τά χέρια και τά πόδια της και νά έπιτεθί κατά του Μαγγιέ, θέλησε ακόμα νά καλέση σέ βοήθεια, μά ούτε τó ένα ούτε τó άλλο κατώρθωσε.

Η φωνή της πνιγόταν κάτω από τó φίμωτρο.

Τό μισόγυμνο σώμα κινήθηκε κάπως, τά χέρια της πόνεσαν, τά πόδια της συνθλίφθηκαν, μά δέν ξεφύγαν από τά χέρια του λυσσασμένου κτήνους. Ήταν στην άπόλυτη διάθεσί του, ήταν όλοκληρωτικά παραδομένη στις άτιμες όρέξεις του άπαίσιου άπογαγωγός της.

Ο Μαγγιέ έξ άλλου, την στιγμή εκείνη, έμοιαζε σαν άγριο θηρία.

Τά μικρά στρογγυλά μάτια του, άστραφταν από άγρια χαρά, τά χονδρά του χείλη σιγότρεμαν από τούς αισχρούς του πόθους και τά θλέμματά του, λάγνα και πύρινα θλέμματα, ήσαν καρφωμένα έπάνω στο έντελώς γυμνό τώρα στήθος της άτυχης νέας...

Τό θυμό του, φιμωμένο, άνίκανο νά κρύψη την γυμνότητα του σώματος του, άνίκανο νά υπερασπισθί την τιμή του που κινδύνευε, τρέμοντας στή σκέψι ένκείνου που έπρόκειτο νά έπακολουθήσθ, φρικιώντας καθώς άναλογιζόταν την τρομερή καταστροφή, κοντά στην όποία θριασκόταν, έσπάρασε κάτω από τά θρωμερά του χέρια ένπιγε τούς στεναγμούς του πόνου πίσω από τó φίμωτρο, έχυνε

θερμά δάκρυα άπογνώσεως.

Καί ό σάτυρος, άνάλητος από την θέσι ένκείνη, της άτυχης νέας, άσυκίνητος στα δάκρυά της, τυφλωμένος από τó πάθος του, με την άγρια και βρωμερή μορφή του φωτιζόμενη από τις άστραπές της ένδόμυχης χαράς του, ρίχθηκε κατά της νέας, μουγγρίζοντας:

— Δικά μου! Τά όμορφα σου κάλλη, όλα δικά μου θά γίνουν... (Ακολουθεί)

ΜΟΝΤΕΡΝΟ ΛΕΞΙΚΟ

Όνειρο= Ένα κοιμισμένο ψέμα. Στεναγμός= Άναπνευστική άγωνία.

Ντιβάν= Ένα κρεβάτι. Ινκόγνιτο.

Στίχοι= Πράγματα που γίνονται, αλλά δέν λέγονται.

Στόμα= Τό πόρτ-μαντώ του μειδιάματος.

Βόρειον Σέλας= Ένας καυγας ούρανών τόξων που έχουν τρελάσθ.

Μονοπάτι= Όρυκτό ρυάκι.

Συμπόσιο= Συγκέντρωσις ανθρώπων που φεύγουν συνήθως νησι-κοί.

Σπάταλος= Ό φίλος όταν δέν έξοδεύει γιά μάς.

Όγδοη κοντοούτης= Ένας όγδοντάρης περιωπής.

Υπερθετικό= Ένα έπίθετο με περιεφρασία.

Κλαρίνο= Κρυολογημένο φλάουτο.

Καλειδοσκοπίον= Μαρμελάδα χρωμάτων.

ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΕΙΣ

— Έχασα τó μυαλό μου γιά σάς.

— Κι' έγώ την όμπρέλλα μου.

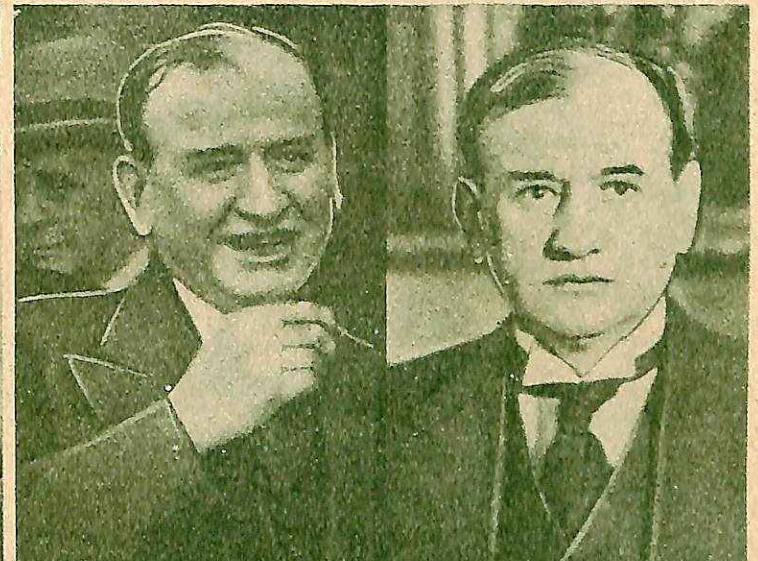
ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΕΠΙΘΥΜΙΑ

— Σας παρακαλώ, κύριε δήμιε, μη με σφίγγετε πολύ δυνατά. Ξέρετε, έχω άγλυδαλές...

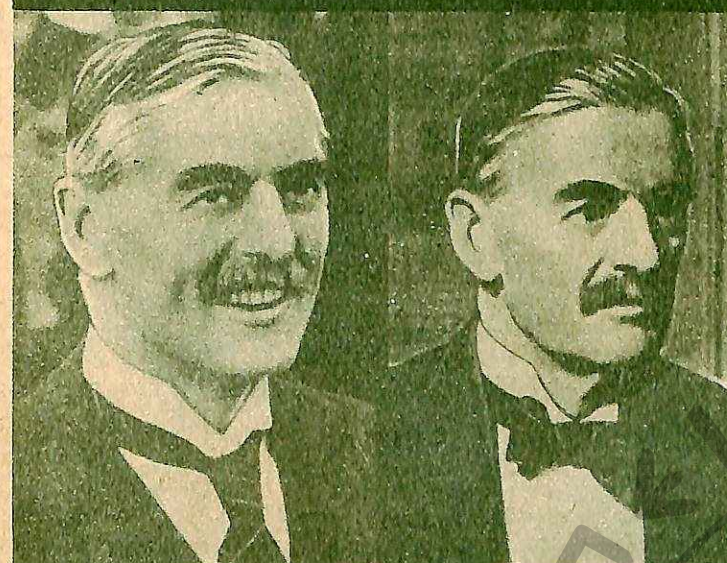
Όταν γελούν και... όταν θυμώνουν

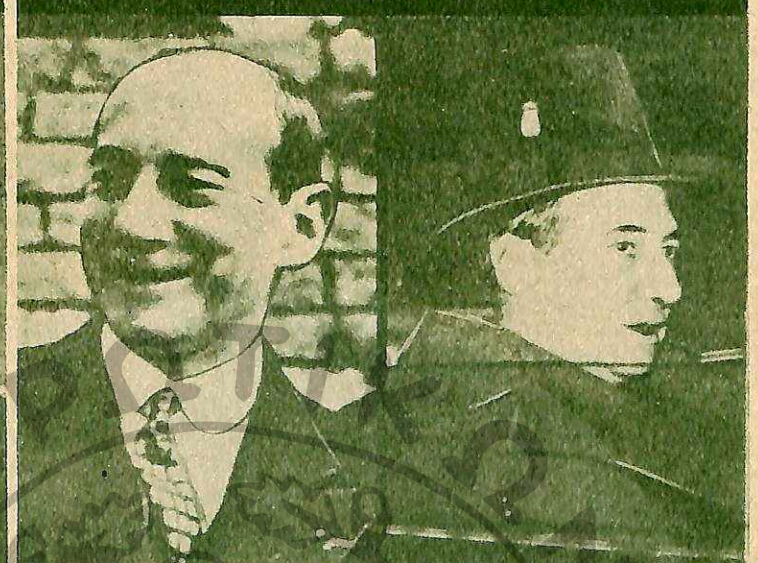
Ο ΡΟΥΖΒΕΛΤ

ΟΝΤΑΛΑΝΤΙΕ

Ο ΤΣΑΜΠΕΡΛΑΙΝ

Ο ΜΠΕΚ

Ο ΧΙΤΛΕΡ

Ο ΜΟΥΣΟΛΙΝΙ

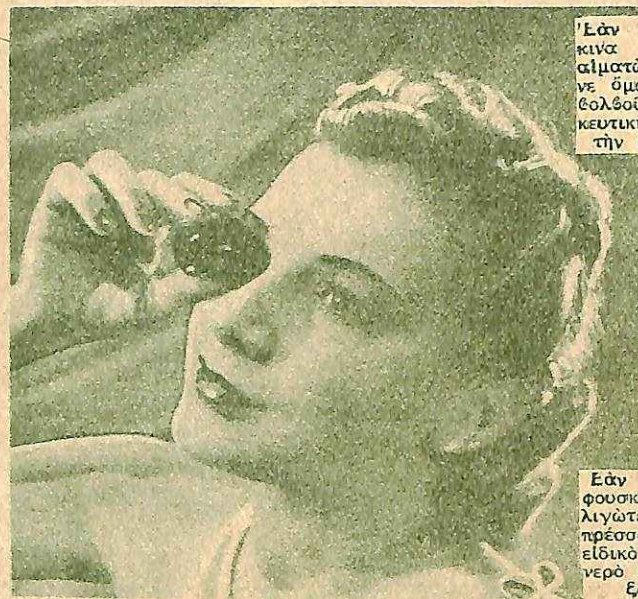

ΑΛΜΠΕΡ ΠΡΕΖΑΝ - ΚΟΝΤΣΙΤΑ ΜΟΝΤΕΝΕΓΡΟ

ANNA MORRIS

ΣΥΜΒΟΛΕΣ... ΓΙΑ ΤΑ ΜΑΤΙΑ

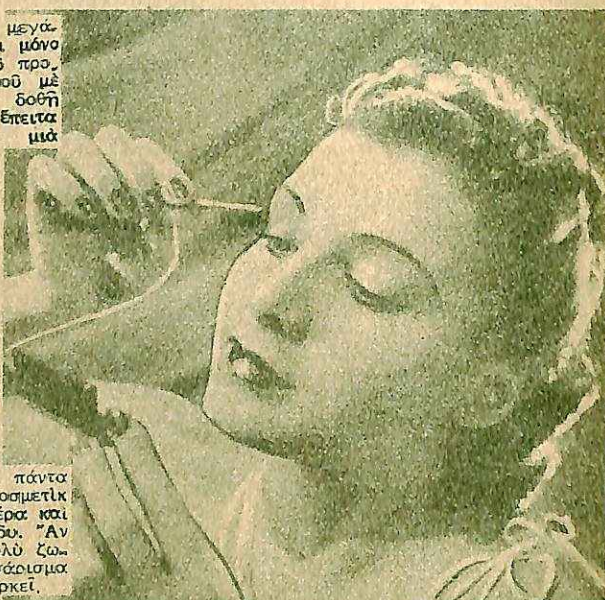
Εάν τα μάτια σας είναι κόκκινα, αλλοιωμένα από μικρά αιματώματα, δεν μπορούν να ελπίσουν όμορφα. Ένα λουτρό του βολβού με κατάλληλη φαρμακευτική διάλυση θα επαναφέρει την ομορφιά των ματιών σας.

Εάν τα βλέφαρά σας είναι φουσκωμένα κι αυτό δεν είναι λιγότερο άσχημο. Μερικές κομπρέσες πρώιμης θέρμης με ελαφρύ τσάντσο νερό από ρίζα αλταίας, θα τους ξαναδώσουν την ομορφιά.

Τα φρύδια παίζουν ένα μεγάλο ρόλο στην ομορφιά όχι μόνο των ματιών, αλλά και του προσώπου ολόκληρου. Αφού με σχετικήν αποτρίχωση τους δοθεί μία αρμονική γραμμή, έπειτα χρειάζονται γυάλισμα με μία λιπαρά ουσία.

Οι θλιφάρδες θα είναι πάντα εξωραϊσμένες με ένα κοσμητικό σπασμό τόνου για την ημέρα και μπλέ ή βιολέ για το βράδυ. Αν είναι πολύ μακρύτες και πολύ ζωηρές, ένα θουρτάσιμο με ρετινόλαδο τους αρκεί.

Πολύ σπάνιας είναι οι γυναίκες που καταφέρνουν να ξεπλύνουν τα βλέφαρά τους καλά ώστε να μην αφήνουν αλμάκια οι βαφές. Πρέπει να καθαρίζονται καλά με θομβότα ποτισμένο σε κρύο νερό ή κόλλιν κρέμ.

Μία όμορφη ψήμιθου στα βλέφαρα για την ημέρα και κόκκινος περισσότερο το βράδυ δίνει πολλή ζωηρότητα στο βλέμμα. Πρέπει να γίνεται όμως καλή εκλογή του χρώματος εν αρμονία με την απόχρωση της κόρης του ματιού και τον χρωματισμό των φρυδιών.

Οδόννη

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

ΜΑΣ ΛΕΝΕ ΤΑ

ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΟΥΣ

Μύρνα Λόου

Τα πρώτα της χρόνια.— Μία ψυχρή γυναίκα.— Τρεις άνδρες στην ζωή της: Κούπερ, Βαλεντίνο, Νοβάρρο.— Η ζωή της και τα έργα της.

Α ΣΦΑΛΛΩΣ η ζωή ενός αστέρος, μοιάζει με την μαγική ζωή μιας ωραίας πεταλούδας. Όπως οι πεταλούδες. Είναι και όλοι οι αστέρες περνούν πάντοτε από τρεις μεταμορφώσεις. Η Μύρνα λοιπόν βρίσκεται σήμερα στην τρίτη φάση της ζωής της και η τελευταία αυτή μεταμορφώσεως που έγινε κάπως ξαφνικά, έχει αναστατώσει το Χόλλυγουντ. Προτού όμως μιλήσουμε για την σημερινή της ζωή, ας ρίξουμε ένα βλέμμα στα πρώτα της χρόνια και στο πώς ανέδειχθη.

Γεννήθηκε σε μία μεγάλη αγρόκτημα της Γεννήκης σε μία μεγάλη αγρόκτημα της Μοντάνα και ανατράφηκε μέσα στη θαλασσιότητα της εξοχής και στον καθαρόν αέρα του υπαίθρου. Από τα πρώτα της παιδικά χρόνια, η Μύρνα δεν θυμάται τίποτε, καθώς λέει η ίδια, τα σκεπάζει μία πυκνή και αδιάρητη ομίχλη. Από επτά χρόνων και έπειτα οι αναμνήσεις της ζωηρέουν και μας αφηγείται ένα προς ένα τα γεγονότα της ζωής της.

Ήταν επτά ετών, όταν οι γονείς της, εύποροι κτηματίες, έπλησαν να περάσουν τον χειμώνα τους στη Νότιο Καλιφόρνια. Το υπέροχο κλίμα της Σάντα Μόνικα την είχε τρελλάνει. Έκει άρχισε να πηγαίνει στο σχολείο. Έπειτα, όταν οι γονείς της έφυγαν να περνούν τον χειμώνα τους κάτω από τον μαγευτικό ουρανό της Σάντα Μόνικα και εγκατεστάθηκαν για πάντα στο ράντσο τους, την έδωσαν ως οικότροφο σ' ένα παρ. βενεζουελανό του Γουατεμάλα.

Για πρώτη φορά βρέθηκε μονάχη, μακριά από την στοργική αγκαλιά της μητέρας της και φυσικά η αποξένωσις αυτής της έπλησε την καρδιά. Με πείσιμα και θάρρος άρχισε τότε να αντίκριζε άφοβα την νεανική ζωή. Άρχισε μάλιστα να συλλογίζεται το μέλλον της και να προσπαθή να βρει ποιο στάδιον έπρεπε να ακολουθήσει. Έπλησε τότε την απόφασι να γίνει μία μέρα μεγάλη χορεύτρια ή μεγάλη ηθοποιός και για να επιτύχει την πραγματοποίησι του όνειρου της αυτού, συγκέντρωσε άμέσως όλες της τις προσπάθειες προς την κατεύθυνσιν αυτή.

Μία μέρα λοιπόν, εγκατέλειψε τα μαθήματα, έγραψε ένα γράμμα στους γονείς της για την νεανική απόφασις της και έπλησε το τραίνο για την Σάντα Μόνικα, νομίζοντας ότι θα έβρισκε άμέσως μία θέσι στον πρώτο θάισο που θα συναντούσε. Γρήγορα όμως αναγκάστηκε να βγεί από τις αυταπάτες της. Απογοητευμένη κατέφυγε τότε στο Λος Άντζελες, όπου επί εξή μηνες δεν έδωκε τίποτε άλλο από στερήσεις και δεν έβρισκε τίποτε άλλο από τις σκληρές αναποδιές της τύχης.

Τέλος, τον Ιούλιο του 1925, άρχισε να εργάζεται σ' έναν μικρό θάισο, που έδιδε τότε μία σειρά παραστάσεων στο «Αίγυπτι» ακό θέατρο» του Χόλλυγουντ.

Μαζί με διάφορες άλλες φωτογραφίες, στην είσοδο του θεάτρου είχαν εκτεθεί και η φωτογραφία της Μύρνας. Μία μέρα, η φωτογραφία αυτή έτράβηξε την προσοχή ενός περαστικού, που σταμάτησε, πολλήν ώρα μπροστά της. Αυτή ύπληξε η πρώτη συνάντησις της Μύρνας Λόου με τον Ροδόλφο Βαλεντίνο. Ο διάσημος ηθοποιός δεν άργησε να γνωρισθεί με την Μύρνα και σκέφθηκε να της προτείνει έναν ρόλο στο έργο που εγύριζε.

Η Μύρνα όμως δεν ήταν μία γυναίκα ενδιαφέρουσα για τους διευθυντάς της επί της διαφημίσεως. Πώς να ξέσπλη κανείς την άχόρταγη περιέργεια του κοινού, όταν μία νέα διάχη μίαν ήσυχην, ζωή κοινής βητικής.

Ένα πρωί όμως, κάποια έλπις έπρόσβαλε. Η Μύρνα Λόου εγύριζε μαζί με τον Ραμόν Νοβάρρο το «Τραγουδί του Νείλου». Οι δύο νεαροί πρωταγωνιστάι έφαινονταν να συνεννοούνται θαυμάσια μεταξύ τους και η Μύρνα, που συνήθως έδειχνε μία έπαγγελματική εδυσυνηθισία φαινόταν ότι είχε αλλάξει κάπως, ενδιαφερομένη περισσότερο για ό τι έλεγε ή έκανε ο Ραμόν παρά να ό τι έπρόσταζε ή υπέδεικνε ο σκηνοθέτης της.

Παρ' όλο που τόσο ο Ραμόν, όσο και η Μύρνα, προσπαθούσαν με διακριτικότητα να κρύψουν την αμοιβαία τους έλπι, εν τούτοις το Χόλλυγουντ άρχισε να διαδίδει πολλά. Πολλοί έλεγαν ότι ο γάμος των ήταν πιά ζήτημα ημερών και όταν μία μέρα ο Ραμόν, αήγγειλε την αναχώρησι του σε τουρνέ, όλοι έλεσαν ότι ο γάμος τους θα γινόταν κατ'α την διάρκειαν του ταξιδιού.

Το Χόλλυγουντ όμως διαφεύσθηκε. Αντί να συναντήσει τον Ραμόν στην Νότιο Αμερική, η Μύρνα, έπλησε ολόμοναχη να περάσει το καλοκαίρι της στην εξοχή. Τα πρόγματα είχαν μείνει αυτού. Άραγε, να υπήρχε καμμία αλήθεια σ' όλην αυτήν την ιστορία περί έρωτος μεταξύ Μύρνας και Ραμόν;

ΣΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ
Α ΜΕ ΣΩΣ μετά το «Τραγουδί του Νείλου», ανέτεθη στην Μύρνα ένας νέος ρόλος στο φιλμ της Μέτρο Γκόλντγουιν: «Φτερουγίσματα στο σκοτάδι».

Η δόξα και η φήμη της Μύρνας έμενάλωναν σιγα-σιγα. Είχε ήδη παίξει με μεγάλην επιτυχία σε πολλά φιλμ. Εκείνο δε που την ενθουσίαζε, ήταν οι ρόλοι της, που της έδιναν τώρα την ευκαιρία να δείξη όλην την νεανική της χάρι, δημιουργώντας τύπους εξηνοιαστών και εδύμων κοριτσιών. Πόσο προτιμούσε τους ρόλους αυτούς από τους κουραστικούς των μοιραίων γυναικών! Και όλα αυτά τα όφειλε στον πιο συμπαθητικό άνδρα, που είχε συναντήσει στην ζωή της. Τον έβλεπε καθισμένον, σοδωρά, σε μία γωνία του στούντιο, να επιδίδητο το γύρισμα, και τότε η καρδιά της χτυπούσε δυνατά. Ήρθε όμως η στιγμή που το Χόλλυγουντ έσπλησε. Άρχισε να παρατηρή με ύποπτο μάτι αυτές τις εμφανίσεις της Μύρνας με τον Άρθουρ Χορνμπλόου σε κάθε κοσμική δείλωση.

Το 1935, ο Χορνμπλόου αναγκάστηκε να φύγει βιαστικά για το Λονδίνο. Έπλησε να υποβάλει στον περιφημο Ρούντιαρ Κίπλινγκ το σενάριο της κινηματογραφικής διασκευής του έργου του, στο οποίο θα πρωταγωνιστούσε ο Γκάρυ Κούπερ. Το φώς που σέβει.

Επλήρωσε λοιπόν στη Μύρνα και της αήγγειλε το ταξίδι του. Θα έφευγε το ίδιο κιόλας έρθε.

Η Μύρνα αισθανθηκε την καρδιά της να σφίγγεται. Χαρίς να δείξη την συγκίνησι της το εχρήθηκε καλό ταξίδι. Τρεις ημέρες αργότερα όμως, εγκατέλειψε ξαφνικά το Χόλλυγουντ. Οι διευθυντοί της αναγκάστηκαν τότε να αναθέσουν τον ρόλο της στην Αμερικανική Εκδοσι της «Μασκαράντα» (Γυμνά Μοντέλλο) στη Λουίζα Φάινερ. Έν τω μεταξύ η Μύρνα έπλησε σάσσαν στο υπερωκεανείο «Παρί» και έφευγε για την Αγγλία.

Λίγες μέρες αργότερα την ώρα που ο Χορνμπλόου, έσπλωμένος σε μία πολυθρόνα, να εδιδόχε την εφημερίδα του, άκουσε μία γνωστή φωνή να του λέη:

Βοηθείστε με, κύριε, σας παρακαλώ. Ένω χάθη μέσα σ' αυτό το άπειρο Λονδίνο.

Εγύρισε και αντίκρισε τη Μύρνα που γελούσε σαν παιδί. Ήσαν και οι δύο τους εδύχισμένοι που είχαν ξανα συναντηθή. Μερικότες μήνες αργότερα, έξεδόθη το διαζύγιο του Χορνμπλόου και άμέσως οι δύο έρωτευμένοι, έτέλεσαν τους γάμους των. Η Μύρνα και ο Άρθουρ απέτελεσαν το πιο ταιριαστό ζευγάρι του Χόλλυγουντ και το πιο γαλήνιο εκτός του ότι αγαπιούνται είναι και καλοί φίλοι πράγμα πολύ σπάνιο στο Χόλλυγουντ όπου εάν εξαιρέση κανείς τις έρωτικές στιγμές των διαφόρων ζευγών, οι έρασται είναι σχεδόν αδιάφοροι ο ένας στον άλλον στις άλλες εκδηλώσεις της ζωής.

ROMAN NTEBILAEF

Η γοητευτική Αμερικανική ηθοποιός Μύρνα Λόου. Ένα από τα μεσορρανοδιντα αστέρια του κινηματογραφικού στερέωματος.

Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΕΥΤΥΧΙΑ

Ένα δραματικό οικογενειακό διήγημα
του Γερμανού συγγραφέως ΦΡΙΤΣ ΠΑΟΥΛΙ

—Μπέττη, μικρή μου, ά-
κόμη ένα φλυτζάνι τσάι.
Τό φως του δειλινού
προσδίδει μίαν ιδιαίτερη
όμορφιά στο κομψό αυτό
σαλονάκι όπου τὸ ζεύγος
Χέρτς παίρνει, όπως κάθε
ήλιοβασίλεμα, τὸ τσάι
του.

Αὐτή, ἀκόμη παιδί, χαρι-
τωμένη, κομψή... Αὐτὸς ἄν-
ερας σοβάρος, ἀπληρο-
νέμενος περισσότερο με τὴς
ὑποθέσεις του παρὰ με τὴν
γυναίκα του.

Ἀφοῦ ἀντήλλαξαν τὴς
συνηθισμένες φράσεις τους
παίρνει τὴν ἑφημερίδα του,
ἀνάβει τὸ πούρο του, οὔτε
κὰν ἀντιλαμβάνεται τὴν
παραχὴ τῆς γυναίκας του.

Ἡ Μπέττη φαίνεται ἀνα-
ποφάσιστη. Κυττάζει τὸν
ἄνδρα τῆς.. καὶ πάλι τὸν
ἄνδρα τῆς. Τὸν πλησιάζει,
θέλει νὰ τὸν φιλήσῃ, ἴσως
γιὰ ν' ἀντισταθῇ στὸν πει-
ρασμὸ πὺ τὴν βασανίζει.
Ἀλλά, με γλυκὸ πάντα

τρόπο, ὁ Ἄντρέ τῆς λέει
ὅτι εἶναι κάπως στενοχω-
ρημένος με τὴς εἰδήσεις
τοῦ χρηματιστηρίου καὶ
γιὰ νὰ μὴν πλῆξῃ κοντὰ
τοῦ τῆς προτείνει νὰ πᾶ
λίγο στὴν μητέρα τῆς.

—Δὲν ἔρχεσαι μαζί μου;
τοῦ λέει ἐκείνη.

—Ὁχι, παιδί μου, εἶμαι
κουρασμένος.

Τὰ μάγουλα τῆς Μπέττη
κοκκινίζουν, τὰ μάτια τῆς
λάμπουν.

Τρέχει στὸ πλαϊνὸ δωμά-
πιο, φορεῖ γρήγορα τὸ κα-
πελλάκι τῆς, τὸ παλτό τῆς
καὶ χαρούμενη, σὰν μικρὸ

παιδί πὺ ἀγνοεῖ τὸν κίν-
δυνο, φιλεῖ τὸν ἄνδρα τῆς
στὸ μάγουλο καὶ αὐτὸς
τὴν κυττάζει, τὴν θαυμά-
ζει, ἀλλὰ δὲν τῆς τὸ λέει.
Σὲ λίγο, τῆς φωνάζει ἀπὸ
τὸ μπαλκόνι :

—Μπέττη μου ! Μὴν ἄρ-
γῆσης.
—Σὲ μιὰ ὥρα θὰ εἶμαι
ἐδῶ.

Ἀλλὰ ἡ Μπέττη ἔχει ἄλ-
λο ἀποφασίζει καὶ γι' αὐτὸ
ἡ καρδιά τῆς χοροπηδᾷ
μέσ' στὰ στήθη τῆς καὶ με
συγκίνησι ξανακυττάζει
τὸν ἄνδρα τῆς πὺ στέκει
στὸ μπαλκόνι καὶ τὸν χαί-
ρετὰ με τὸ μανδηλάκι τῆς
ἐπαναλαμβάνοντας : «Σὲ
μιὰ ὥρα !»

Ἡ Μπέττη ἀνεβαίνει τὴς
σκάλες μὴς πολυκατοικί-
ας, λαχανιάζει, κλείνει τὰ
μάτια καὶ ἀναπνέει βα-
θεῖα πρὶν χτυπήσῃ τὸ κου-
δοῦνι.

—Φελίξ ! Φελίξ !
Ἡ πόρτα ἀνοίγει. Ἡ
Μπέττη ἀγκαλιάζει ἕναν
ὥραῖο νέο. Ὁ Φελίξ τὴν
σφίγγει με τὸ ἓνα χέρι καὶ
με τὸ ἄλλο κλείνει προσε-
κτικά τὴν πόρτα.

—Φελίξ ! Ἀχ, Φελίξ !
Ὁκτὼ ἡμέρες πὺ δὲν σὲ
εἶδα. Πόσο ἀνυπόμονα πε-
ρίμενα αὐτὴ τὴ στιγμή.

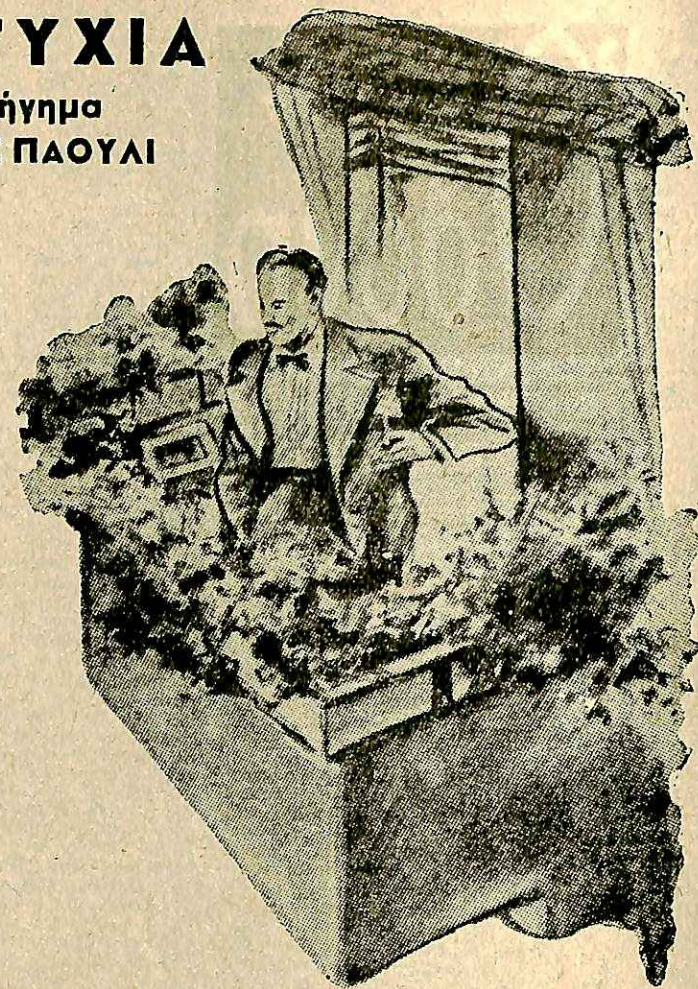
Ἡ Μπέττη κάθεται στὸ
ντιθάνι. Ὁ Φελίξ στὰ πό-
δια τῆς παίρνει τρυφερὰ
τὸ χεράκι τῆς καὶ φιλεῖ ἕ-
να πρὸς ἓνα τὰ δαχτυλά-
κια τῆς.

—Ἀλήθεια, Μπέττη, ἀνυ-
πομονοῦσες νὰ ἔλθῃς ;

—Ἀχ ! Ἐσὺ, ἐσὺ, δὲν
νοιώθεις τί αἰσθάνομαι.
Πόσο σ' ἀγαπᾶ ! Ὁκτὼ ἡ-
μέρες δίχως νὰ σὲ ἴδῶ !
Δὲν μπορῶ οὔτε νὰ φάω,
οὔτε νὰ κοιμηθῶ, οὔτε νὰ
σκεφθῶ, οὔτε ν' ἀναπνεύ-
σω ! Ἀλλὰ τώρα εἶμαι
κοντὰ σου. Ὅλα τὰ ξε-
χνῶ.

Αὐτὸς τὴν ἀγκαλιάζει,
τὴν φιλεῖ με πάθος στὸ στό-
μα, τῆς ἀνασηκώνει τὰ
μπουκλάκια τῆς πρὸς τὰ
πίσω, γιὰ νὰ τὴν θαυμάσῃ,
νὰ τὴν δῇ καλύτερα καὶ
τῆς ἐπαναλαμβάνει τὰ αἰ-
ώνια λόγια τῆς ἀγάπης,
πὺ με τὴν ἴδια θέρμη λέ-
γονται κ' ὅταν εἶναι ψεύτι
κα κ' ὅταν εἶναι ἀληθινά.

Τὸ δωμάτιο εἶναι σκο-
τεινὸ. Τὸ τζάκι μόνο φωτί-
ζει λίγο τὰ πρόσωπά τους.
Λίγη χόβολη μένει ἀπὸ τὴν
ὥραῖα φωτιά πὺ πρ' ὀλί-
γου ἔκαιγε. Θέλουν νὰ κα-
πνίσουν καὶ στὸ φῶς τοῦ

ἀναπτήρος ἡ Μπέττη βλέ-
πει κάτι πὺ τὴν κάνει ξα-
φνικά νὰ ἀνησυχῇ. Βλέ-
πει κάτι θαλίτρες καὶ βλέ-
πει με τὴν φαντασία τῆς
τὸν ἀγαπημένο τῆς νὰ
φεύγῃ.

—Φεύγεις ! τοῦ λέει με
ἄλλοιωμένη φωνή.

—Ναί, μὰ ξέρεις... Προσ-
πάθησε νὰ με νοιώσῃς, ἀ-
γάπη μου... Ἦθελα ν' ἀπο-
φύγωμε καὶ οἱ δύο μας τὴ
σκληρὴ στιγμή τοῦ χωρι-
σμοῦ...

—Καὶ πότε φεύγεις ;
Ἡ Μπέττη ἔχει ἐν τῷ με-
ταξὺ ἀνάψῃ τὸ φῶς καὶ
τὸ βλέμμα τῆς δὲν φεύγει
ἀπὸ τὴς ἀποσκευῆς. Τώρα
τὸν κυττάζει ἄγρια στὰ μά-
τια. Τὸ βλέμμα τῆς εἶναι
θοῦ, ἐρευνητικὸ. Αὐτὸς τὸ
νοιώθει καὶ ταραζεται.
Πρέπει ὅμως αὐτὴ νὰ μά-
θῃ τὴν ἀλήθεια.

—Τὸ ταῖνο φεύγει στίς
18.20 !

Ὁ Φελίξ περιμένει νὰ γί-
νῃ σκηνὴ τρομερή, ἀλλὰ ἡ
Μπέττη ἐλπίζει νὰ τὸν συγ-
κρατήσῃ, γι' αὐτὸ τὸν πα-
ρακαλεῖ, κλαίει, τὸν χαί-
δεύει, τοῦ ὑπενθυμίζει τὴς
εὐτυχισμένες ὥρες πὺ πέ-
ρσαν μαζί.

—Φελίξ ! Φελίξ ! Δὲν
σκέπτεσαι τί ἐβούλασα γιὰ
σένα ; Τὴν τιμὴ μου, τὸν
ἄνδρα μου, τὴν εὐτυχία
μου, τὴ ζωὴ μου ὁλόκλη-

ρη γιὰ σένα, κ' ἐσὺ ;
Τίποτε ὅμως δὲν συγκι-
νεῖ τὸν Φελίξ. Στέκει ψυ-
χρὸς καὶ τὴν ἀκούει. Σὲ
μιὰ στιγμή κυττάζει τὸ ρο-
λόι του.

—Σὲ ἓνα τέταρτο φεύγει
τὸ τραῖνο μου...

Βιαστικά, τακτοποιεῖ τὰ
πράγματά του.

—Μπέττη μου, νὰ εἶσαι
λογική. Οἱ στιγμές μου εἶ-
ναι πολύτιμες.

Ἡ Μπέττη, ἀκουμπισμέ-
νη στὸ τραπέζακι πὺ θρί-
σκεται ἀνοικτὸ τὸ συρτάρι
τῆς τουαλέττας του, παρα-
κολουθεῖ τὴς κινήσεις τοῦ
Φελίξ. Κάτι θέλει κ' αὐτὴ
νὰ κάνῃ. Τακτοποιεῖ τὴς
θοῦρτσες, τὰ κολλάρια, τὰ
μανδηλάκια, καὶ μέσα σ' ὅλα
αὐτὰ διακρίνει ἕνα μικρὸ
ρεβόλβερ.

Ὁ Φελίξ ἐξακολουθεῖ νὰ
ἐπαναλαμβάνῃ :

—Μὰ πρέπει νὰ εἶσαι λο-
γική, ἀγάπη μου ! Δὲν εἶ-
σαι πιά παιδί.

Καὶ ἐπειδὴ τὰ δάκρυα
τῆς Μπέττης ἐξακολουθοῦν
νὰ κυλοῦν, τῆς λέει :

—Μὰ τελείωνε, ἐπὶ τέ-
λους !

—Ναί, ναί...

Σκέπτεται ἡ Μπέττη ἕνα
τέλος καὶ κρύβει τὸ ρεβόλ-
βερ στὴν τσέπη τοῦ παλτοῦ
τῆς.

Στὸ σταθμὸ, κίνησις, κό-
σμος ἐκνευρισμένος, ἀχθο-

φόροι με τὴς ἀποσκευῆς,
πὺ προσπαθοῦν νὰ προχω-
ρήσουν ἀνάμεσα στὸ πλῆ-
θος.

Ἡ Μπέττη κρατᾷ σφιχτὰ
τὸ μπράτσο τοῦ Φελίξ καὶ
παρακαλεῖ :

—Μὴ φεύγῃς, μὴ μ' ἐγ-
καταλείπῃς, λυπήσου με.
Δὲν μ' ἀγάπησες ποτέ
σου ;

—Μπέττη, ἀγάπη μου, τε-
λείωνε πιά μ' αὐτὴ τὴν ἱ-
στορία ! Ἀλλιῶς εἶχα ὁ-
νειρευθῇ τὸν χωρισμὸ μας.

Ἐνας ὑπηρετὴς στέκει
με τὴς ἀποσκευῆς τοῦ Φε-
λίξ ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ με-
γάλο ρολόι τοῦ σταθμοῦ.
Ἡ ὥρα εἶναι 18.15'. Πίσω
ἀπὸ τὸ ρολόι θρίσκεται ἡ
αἰθουσα τῆς ἀναμονῆς, ἡ
ὅποια εἶναι σχεδὸν ἄδεια.
Οἱ ταξιδῶτες ἔχουν κατα-
λάθει ἤδη τὴς θέσεις τους.
Ἡ πόρτα τῆς αἰθούσης εἶ-
ναι ἀνοικτή. Σὲ μιὰ γωνία
ἕνας χονδρὸς κύριος, δυσ-
κίνητος ἀπὸ τὴς πολλῆς ἀ-
ποσκευῆς πὺ ἔχει μαζί
του : δύο δισάκκια, ἕναν
κυνηγετικὸ σάκκο καὶ ἕνα
ὄπλο. Πηγαίνει κυνηγι.

Ἡ Μπέττη κυττάζει τρι-
γύρω τῆς καὶ δὲν βλέπει
τίποτε. Προσπαθεῖ ἀκόμη
νὰ συγκινήσῃ τὸν ἀγαπη-
μένο τῆς :

—Φελίξ, γιὰ τελευταία
φορὰ σὲ ἱκετεύω, μείνε-
εἰδεμῇ...

—Εἰδεμῇ... τί ; λέει ὁ
Φελίξ με εἰρωνεία.

Στίς θέσεις σας ! φωνά-
ζει ὁ ὑπάλληλος τοῦ τραί-
νου.

Τὴν στιγμή αὐτὴ ἀκού-
γεται ἕνας πυροβολισμὸς.
Ὁ κόσμος συγκεντρώνε-
ται. Κάποιος εἶναι ἐξαπλώ-
μένος κατὰ γῆς, ὁ πόλι-
σμαν φθάνει, ἀπομακρύνει
τὸ περιεργὸ πλῆθος, τὸ
τραῖνο σφυρίζει, φεύγει.

Κατὰ γῆς εἶναι ὁ Φελίξ
καὶ κοντὰ του στέκεται ἡ
Μπέττη με τὸ ρεβόλβερ
στὸ χέρι...

Δὲν φέρνει καμμιὰν ἀν-
τίστασι ὅταν τῆς λέῃ ὁ πό-
λισμαν νὰ τὸν ἀκολουθή-
σῃ.

Ἡ Μπέττη θρίσκεται στὸ
τμήμα. Ἀπαντᾷ σὰν ὑπνω-
τισμένη στίς ἐρωτήσεις τοῦ
ἀστυνόμου. Λέει τὸ ὄνομά
τῆς, ὅτι εἶναι πανδρεμένη-
ποῖος εἶναι ὁ σύζυγός τῆς,
ποῖος ἦταν ὁ Φελίξ.

Ὁ ὑπάλληλος, με πολὺ
τάκτι, κάνει τὴς ἐρωτήσεις
καὶ παίρνει σημειώσεις. Ἡ
Μπέττη ὁμολογεῖ καὶ τὴς
πὺ τρυφερῆς στιγμῆς τῆς,
ὅλη τὴν ἀγάπη τῆς. Καὶ
ὅταν οἱ διατυπώσεις τελει-
ώνουν τὴν ρωτοῦν :

—Μὰ γιατί τὸν πυροβο-
λήσατε ;

—Τὸν ἀγαποῦσα τόσο
πολύ !

—Τὸν ἀγαποῦσατε ; ἐρω-
τᾷ με ἀπορία ὁ ἀστυνό-
μος. Ἀσφαλῶς θὰ τὸν ζη-
λεύατε !..

—Ὁχι, ἀπαντᾷ ἡ Μπέττη
με κάποια ζωηρότητα στὴ
φωνή τῆς. Δὲν τὸν ζήλευσα.
Τὸν ἀγαποῦσα μόνο. Μοῦ
ἀνῆκε καὶ θέλησε νὰ μ' ἐγ-
καταλείψῃ καὶ ἡ σκέψις ὅ-
τι ἄλλη θὰ μοῦ τὸν ἔπαιρ-
νε, μ' ἔκανε νὰ χάσω τὰ λο-
γικά μου.

Στὸ γραφεῖο τοῦ ἀστυ-
νόμου μπαίνει διαστικὰ ἕ-
νας ἀστυφύλακας καὶ ζητᾷ
νὰ μιλήσῃ στὸν προϊστά-
μενὸ του.

—Πρόκειται γιὰ κάποι-
ον πὺ προσπαθοῦσε νὰ
κρυφθῇ ὅταν ἀντελήφθῃ τὸ
ἐπείσοδιο τοῦ σταθμοῦ. Ἄ-
σφαλῶς θὰ εἶχε κάποια
σχέσι με τὴν ὑπόθεσι τοῦ
φόνου.

Ταῦτοχρόνως τὸ τηλέφω-
νο ἀκούεται... Ὁ ἀστυνὰ

μος ἀλλάζει ἔκφρασι. Αὐ-
τὰ πὺ ἀκούει, θὰ ἔχουν
μεγάλῃ σπουδαιότητα, δι-
ὅτι στὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ
τηλεφώνου εἶναι ὁ γιατρός.

—Μάλιστα, μιὰ σφαῖρα
κυνηγετικοῦ ὄπλου, δὲν
κάνω διόλου λάθος. Ὁ
πληγωμένος εἶναι ἐκτὸς κιν-
δύνου. Ἀλλὰ ἀκόμη ἀναί-
σθητος...

Ὁ στυφύλακας ὁδηγεῖ
τὸν ἄνθρωπο με τὴν κυνη-
γετικὴ στολή, πὺ θρίσκο-
ταν κατὰ τὸ διάστημα τοῦ
ἐπείσοδιου στὴν αἰθουσα
ἀναμονῆς τοῦ σταθμοῦ.
Ὁ ἀστυνόμος τὸν κυττάζει
καλὰ :

—Ἄ ! ἐδῶ εἶσαι φιλαρά-
κο μου ; Σὲ περιμένα ἀπὸ
ὥρα.

Ὁ κυνηγὸς τὰ ἔχει χα-
μένα. Με τὸ πρόσωπο κα-
τακόκκινο καὶ ἰδρωμένο
ἀπὸ τὴν ἀγωνία, ἀπαντᾷ :

—Μὲ περιμέναντε ; Ἐμέ-
να ; Μὰ γιατί ;

—Φυσικά, δὲν ἔχεις διά-
θεσι νὰ μᾶς διηγηθῇς πῶς
συνέβη ἡ ἱστορία με τὸ ὄ-
πλο σου...

Ἀντιλαμβάνεται ὁ δυ-
στιχὴς, ὅτι δὲν ὑπάρχει
διέξοδος, ἀλλὰ τί νὰ ὁμο-
λογήσῃ ; Κ' αὐτὸς ὁ ἴδιος
δὲν ἀντελήφθῃ πῶς ἐγίνε ἡ
ἐκπυρσοκρότησις.

—Μὰ ἀλήθεια, ἐγὼ εἶ-
μαι ὁ φονῆς ! Δὲν φταίω
ἐγώ...

Καὶ κλαίει ἀπαρηγόρη-
τα.

Ἡ Μπέττη παρακολουθεῖ
τὴν σκηνὴν σὰν τρελλή, καὶ

μονολογεῖ :

—Ὁχι, δὲν εἶνε ἀλη-
θεια. Τί θέλει αὐτὸς ὁ ἄν-
θρωπος ; Ἐγὼ ἤθελα νὰ
τὸν σκοτώσω. ἐγὼ τρα-
βῆξα !

Ὁ ἀστυνόμος πηγαίνει
στὸ τραπέζακι πὺ θρίσκε-
ται τὸ ρεβόλβερ τῆς Μπέ-
ττης, τῆς τὸ δείχνει καὶ
λέει :

—Κ' οἱ ἐξῆ σφαῖρες
θρίσκονται στὴ θέσι τους.
Δὲν τραβήξατε...

Ἡ Μπέττη, καταλαβαί-
νει, συνέχεται. Μιὰ κραυ-
γὴ ξεφεύγει ἀπὸ τὰ χεῖλη
τῆς. Εἶναι κλάμα, εἶναι χα-
ρά ; Καὶ πέφτει σχεδὸν λι-
πόθυμη σὲ μιὰ πολυθρόνα.

Σιγά-σιγά συνέχεται.

—Θέλετε τώρα νὰ πᾶτε
σπίτι ; Νὰ φωνάξωμε ἕνα
ἀμάξι ;

—Ναί, ναί, ἕνα ἀμάξι !

Ὁ ἀστυνόμος πεπεισμέ-
νος ὅτι ἡ Μπέττη θὰ ἤθελε
νὰ ἐρεθῇ τὸ ταχύτερο κον-
τὰ στὸν Φελίξ, τῆς δίνει
ἕνα χαρτάκι με τὴν σύστα-
σι τοῦ νοσοκομείου.

Αὐτομάτως ἐκείνη παίρ-
νει τὴν σημείωσι, ἀλλὰ
σὰν νὰ τῆς ἔκαψε τὰ δά-
χτυλα τὸ χαρτί αὐτὸ, τὸ
ἐπιστρέφει ἀμέσως στὸν
ἀστυνόμο :

—Εὐχαριστῶ. περιττόν...
δὲν χρειάζεται ἡ σύστασις.

Ἡ Μπέττη θρίσκεται στὸ
ταξί. Τῆς φαίνεται ὅτι ἐπι-
στρέφει σπῆτι τῆς, κατόπιν
μακρῶς, θλιδερῆς ἀπουσί-
ας. Ὅλα τῆς φαίνονται
διαφορετικά, οἱ δρόμοι, τὰ
κτίρια, οἱ διαβάτες

Ἡ Μπέττη φθάνει στὸ
σαλονάκι τῆς, στέκει ἀκί-
νητη, κυττάζει με ἀγάπη
τὸν ἄνδρα τῆς πὺ γράφει
στὸ γραφεῖο τοῦ.

Μόλις αὐτὸς ἀντιλαμβά-
νεται τὴν παρουσία τῆς,
σηκώνεται τῆς χαμογελά...

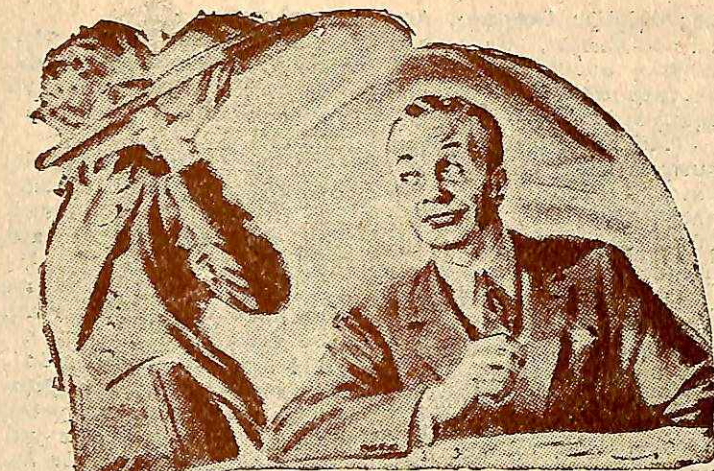
—Λοιπὸν ; Πῶς τὰ πέρα-
σες ; Ἀργήσες λίγο, παι-
δάκι μου, καὶ ἀνησυχῇ-
σα... Μὰ τί ἔπαθες ; Γιατί
τρέμεις ; Ἀσφαλῶς ἔτρε-
ξες πάλι καὶ θὰ ἰδρώσες,
Μπέττη μου, ἀπρόσεκτη !

Ἡ Μπέττη κυττάζει με
συγκίνησι, πὺ φροντίζει
νὰ τὴν κρύψῃ ἀπὸ τὸν ἄν-
δρα τῆς, τὰ ἀγαπημένα
τῆς πράγματα, σὰν νὰ τὰ
θλέπῃ γιὰ πρώτη φορὰ.

Ἀγκαλιάζει τὸν ἄνδρα
τῆς καὶ λέει :

—Τί εὐτυχὴς πὺ εἶνε
κανεὶς στὸ σπῆτι του ! Τί
ὥραῖα πὺ εἶνε ὅλα ἐδῶ !

Ἡ Μπέττη ἔχει γιατρευ-
τῇ ἀπὸ τὸν ἔρωτά τῆς καὶ
γελᾷ περιφρονητικά ὅταν
οἱ ἄνδρες τὴν θαυμάζουν.
Ξέρει τώρα πιά πὺ θρί-
σκεται ἡ πραγματικὴ εὐ-
τυχία !

Η ΜΑΓΕΙΡΙΚΗ διὰ μέσου ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

ΔΕΝ θά έπρεπε νά φανταζώμαστε ότι μόνον στην εποχή μας ή τέχνη της μαγειρικής, έφθασε σέ έναν βαθμό προόδου, πού έγίξει την τελειοποίησι, ούτε νά νομίζουμε ότι οι πρόγονοί μας ήρχοντο σέ τίποτε λιτά φαγητά, προχειροεπιβιμμένα!... Τούναντίον μάλιστα.

Στήν εποχή μας, ίσως γιατί αποδίδουμε λιγώτερη σημασία στις γαστρονομικές απολαύσεις ή γιατί τó κόστος της ζωής επέβαλε βαθμύδον μερικές αποποιήσεις και περιορισμούς τά μενού και τών επισημών γευμάτων ακόμα περιοριστικαν σέ λογικές ποσότητες, ώστε και τó πλουσιώτερο σημερινό γεύμα θά φαινόταν πενιχρό και γλίσχρο στόν Λουδοβίκο τόν ΧΙΥ, παραδείγματος χάριν!

ΠΛΑΝΟΔΙΟΙ... ΦΑΓΗΤΟ-ΠΩΛΑΙ

Από τόν μεσαίωνα κυόλας, ή τροφή τών ανθρώπων, από και στις άστικές τάξεις, ήταν ποικίλη. Στόν δέκατο τρίτο αιώνα, πλανόδιοι πωληταί, με καλάθια ή με γαϊδουράκια, έγύριζαν στην πόλι και πωλούσαν στις νοικοκυράδες —οί ό ποιές δέν είχαν ανάγκη νά βγούν από την πόρτα τους για τις προμήθειές τους— ψωμί, μέλι —τό όποϊον άντικαθιστούσε τη ζάχαρη— κρέας νοπό ή παστό, πουλερικά, ψάρια, χόρτα, τυρί, φρούτα, ως και μαγειρεμένα φαγητά.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΤΑΙ ΚΑΙ ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΑΙ

Στήν αλλη, καθώς και στα σπίτια τών μεγιστάνων, οι έν-

θρωποι της ύπηρεσίας, οι επιφορτισμένοι νά ετοιμάσουν τά φαγητά, διηρουντο σέ τέσσερις κατηγορίες: οι άνθρωποι της άρταποθήκης, τού οίνοχοείου, της κουζίνας και της ό-ποροθήκης.

Γιά κάθε κατηγορία υπήρχε σημαντικός αριθμός προσωπικού τó όποϊον εξηφάλιζε την άφθονία και την ποικιλία τών βασιλικών γευμάτων.

Τό παλάτι κατανάλωνε εκατόν είκοσι άρνιά την εβδομάδα, δεκαέξη μοσχάρια, άλλα τόσα δαμάλια και δώδεκα χοίρους, εξακόσια πουλερικά την ημέρα, τετρακόσια περιστέρια και πενήντα χήνες.

ΤΑ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΑ ΕΔΕΣΜΑΤΑ

Όρισμένα πτερωτά έθεωρούντο ως εξαιρετικά έδέσματα. Ό κύκνος, έξαφνα, ή τó παγώνι δέν παρτίθεντο παρά σέ έπίσημα μόνο γεύματα.

Τό παγώνι απέλάμβανε αυτής της τιμής χάρις στό υπέροχο πτέρωμά του περισσότερο, παρά στην ποιότητα τού κρεάτός του: κατεβάλλοντο μάλιστα έντελώς ιδιαίτερες φροντίδες, για τó μαγείρεμά του. Δέν τó μαδοούσαν, αλλά τó ξεπέτσιαζαν, εις τρόπον ώστε τά φτερά νά μείνουν επάνω στό δέρμα. Έκοβαν τά πόδια και τούλιγαν τó κεφάλι με ένα άσπρο πανί, κατόπιν τó περνούσαν στη σουβλά και κατά την διάρκεια τού ψησίματος έβρεχαν συχνά τó κεφάλι με κρύο νερό, εις τρόπον ώστε νά τó διατηρήσουν όσο τó δυνατόν στη φυσική του κατάσταση.

Όταν φηνόταν πιά τó παγώνι, τó τούλιγαν πάλι με τó φτερωτό του δέρμα και προσέθεταν και τά πόδια. Μ' αυτόν τόν τρόπο, ό βασιλεύς τών πουλιών έφιγουράριζε στό

τραπέζι τους, με όλη του την μεγαλοπρέπεια!

Έκείνο πού είναι επίσης αξιοσημείωτο είναι ότι οι πατέρες μας, οι όποϊοι έγρωγαν όλα αυτά τά πουλιά, κύκνους, πελαγούς και χίλια άλλα, δέν τολμούσαν ποτέ νά θίξουν τó θήραμά τους όταν ήταν σέ κατάσταση νεοσσού, γιατί θεωρούσαν τó κρέας τους άνθυγιεινό και δύσπεπτο. Αυτό ήταν μια προκατάληψη ή ό-ποια εξέλιπε στόν δέκατον έκτον αιώνα.

26 ΕΙΔΗ ΠΙΑΤΩΝ ΜΕ ΨΑΡΙΑ

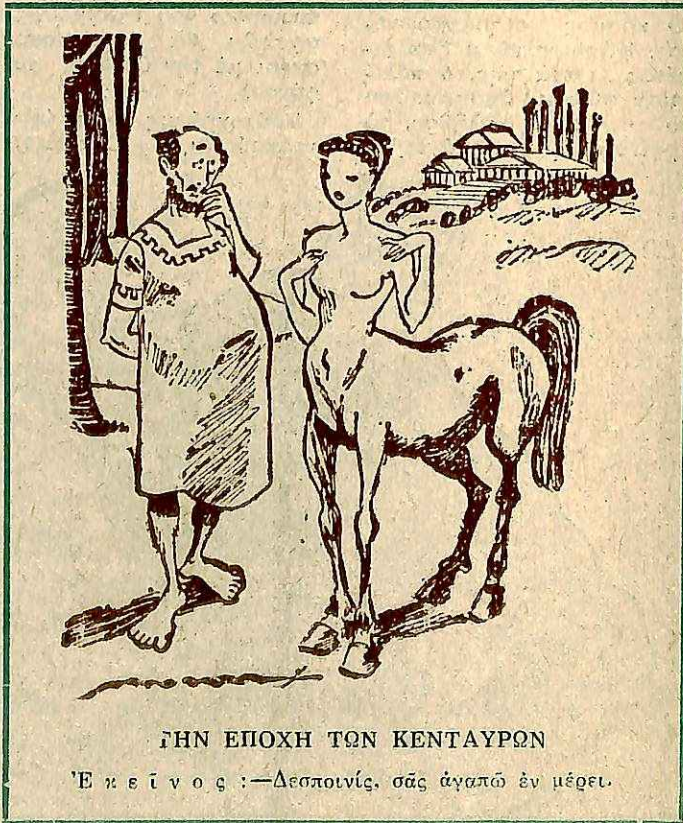
Τήν επομένη της 27 Μαρτίου τού 1571, όταν ή βασίλισσα Έλισάβετ της Αυστρίας έκανε την έπίσημη είσοδό της στό Παρίσι, μετά τη λειτουργία στην Νότερ—Νάμι, προσήλθε στην έπισκοπήν, όπου της παρετέθη γεύμα νηστίσιμον, όπου έσερβιρίστηκαν είκοσι έξη είδη ψαριών! Τί φαγασίαν και έφευρετικότητα έπρεπε νά είχαν αυτοί οι μάγειροι, για νά παρασκευάσουν κατά ποικίλους τρόπους τά φαγητά αυτά πού ήσαν όλα από ψάρι!

Η ΠΟΙΚΙΛΙΑ ΤΩΝ ΜΕΝΟΥ

Ό καταρτισμός τών μενού έγινετο ανάλογα με τις συνήθειες της εποχής.

Στόν δέκατον έβδομον και δέκαδον όγδοον αιώνα ώνόμαζαν ζωμόν, ένα παρασκευάσμα μέσα στό όποϊον υπήρχον μεγάλα κομμάτια κρεάτος, ή ψαριού με χόρτα και μουσκεμένα ψωμιά. Τά κομμομέ έγίνονταν από βωδινό στήθος και διάφορα άλλα κατάλληλα κρέατα. Έκαναν σουπες και από ετήθη πέρδικας και καπονιών.

Ο ΛΟΥΚΟΥΛΟΣ

ΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΤΩΝ ΚΕΝΤΑΥΡΩΝ

Έκείνος:—Δεσποινίς, σάς αγαπώ έν μέρει.

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ

Ένα δραματικό
ναυτικό διήγημα

ύπό

ΤΖΙΟΒΑΝΝΙ ΡΟΚΚΑ

Η θάλασσα μουνγυρίζει...

Μέσα στην καλύβα της, στην άκτι της Πικαρδίας, καθισμένη στη βάση τού φάρου, ή Γερθασία σκύβει πάνω στό κρεβάτάκι τού Λεού.

—Κοιμάσαι, μικρέ μου;

—Όχι, δέν κοιμάμαι, για-νιά. Αφουγκράζομαι...

—Α, άκούς τó μουνγυρητό της φόνισσας; Τήν άκούς πού ροβολάει τις πέτρες στην άκτι, σούλιάζοντας σαν δαιμονισμένη στρατιά τών φαντασμάτων της πού βογγούν άπελπισμένα;

Δυό μάτια λάμπουν στό σκοτάδι και μια φωνή γλυκειά μουρμουρίζει:

—Έγώ τ' αγαπώ τó τραγούδι της θάλασσας.

—Σώπα, παληόπαιδο! Ό πατέρας σου ίσως παλεύη με τó χάρο αυτήν την ώρα. Όλα τά ψαράδικα ξανάθωσαν στό λιμάνι με τó σούρουπο. Μόνο ή «Χαρούμενη» έμεινε στ' άνοιχτά. Αν προφτάσανε νά μπου-νε στό Καγιέ, θά γλυτώσουν. Παρακάλεσε μόνο τó Θεό νά μη ξυπνήσης όρφανό.

—Είμαι δώδεκα χρονών, για-νιά. Τού χρόνου θάμαι με τόν πατέρα μου στη βάρκα και θά κινδυνεύω μαζί...

★

Η φωνή της γιαγιάς γίνεται πιο σκληρή, γιατί την στενοχωρούν οι άπαντήσεις τού έγγονού της. Κι' ωστόσο τó μουνγυρητό της τρικυμίας άπούε-ται πιο άγριο και δυνατό.

—Ό διάβολος νά με πάρη άν πās στη θάλασσα όσο θέ νάμαι ζωντανή! Έθρεφα πέντε παιδιά και φόρεσα δώδεκα φορές τά μαύρα. Η θάλασσα μ' έχει καταστρέψει... και νά πού έγί-ζει νά ξεμυαλίζη κι' εμένα... πόσους έφαγε ή φόνισσα! Ένα μεγάλο κύμα, μια σπηλάδα κι' ή βάρκα ανάποδα γυρίζει ή γίνεται συντρίμια στις ξέρες και τόσες οικογένειες βυθίζονται στό πένθος! Στην αγάπη πού σούχω, μικρέ μου Λεού, σ' έξορκίζω νά μην γίνης ψα-ράς!

—Κι' όμως, θά γίνω, για-νιά!...

—Όχι!

—Θά πάω μούτσος...

—Ποτέ, ποτέ!

—Ξέρω και κολυμπάω σαν ψάρι.

—Παληόπαιδο!

—Μπορώ ν' άρματώσω μια βάρκα...

—Ψεύτη!

—Προχτές στόν «Αη Νικόλα» βαστούσα τó τιμόνι.

—Α, έτσι, έ; καλά πού μου

τώπες! Όταν θά βγαίνω, θά σέ κλειδώω μέσα.

—Θυμάσαι τά δυό κοριτσάκια πού κόντεψαν νά πνιγούν στη Μαύρη Ξέρα;

—Αν τά θυμάμαι λέει! Και μούρθε μουσκεμένος ως τά κόκκαλα... Άλλη φορά ν' αφήνης τούς μεγάλους νά βγάλουν τούς πιγμένους απ' τη θάλασσα. Έλα, κοιμήσου τώρα, μικρέ μου Λεού! Άκου τη θάλασσα πώς μουνγυρίζει! Ό Θεός νά δώση, την Κυριακή, στην εκκλησία, νά μην έρθουν πολλές γυναίκες ντυμένες στό μαύρο... γιατί είναι έφτα νο-μάτοι μέσα στη «Χαρούμενη»...

★

Η Γερθασία, ξαπλώνεται σ' ένα στρώμα παραγεμισμένο με φύκια.

Οι τοίχοι της καλύβας τρέμουν στην καταγίδα, ένα μικρό παράθυρο χτυπάει αδιάκοπα στόν δυνατόν άέρα πού σα-ρώνει τά πάντα. Όλα τά στοι-χειά της φύσεως σούλιάζουν και μουνγυρίζουν. Και κάπου—κάπου λές κι' άκούονται από μακριά ανθρώπινες φωνές, πού καλούν άπελπιμένα βοήθεια.

Και ή γοηή θυμάται όλους αυτούς πού της άρπαξε ή πα-νισμένη θάλασσα χωρίς νά δο-κιμάση την παρηγοριά τού τε-

λευταίου φιλιού. Θυμάται τόν πατέρα της, πού ή παλληκαριά του και ή μακρόχρονη φυλάκιση στις φυλακές τού Τζέρεσεύ τόν είχαν κάνει ξακουστόν σ' όλη τη χώρα. Θυμάται τόν αγαπημένο άντρα της, πού ή θάλασσα τόν ξέρασε στά πόδια της, ύστερα από μια μεγάλη τρικυμία. Και τά δυό μεγαλύτερα παιδιά της, πού πνίγηκαν στην Ίσλανδία, και τó κορίτσι της, πού πήγε από καλπάζουσα, ά-φοτα έμεινε μια όλόκληρη νύ-χτα μέσ' στη θάλασσα, και τó στεργονένι της, πού πέθανε, ποιος ξέρει πώς, επάνω σ' ένα πολεμικό...

Μόνο ό Μιχάλης της άτόμε-νε, ό παραβοκλής της «Χα-

ρούμενης». Άλλά κι' αυτός! χήρεψε, μετά δυό χρόνων παν-τρειά, και τώρα πιά αυτή κά-νει χρέη μητέρας στόν Λεού. —Αχ! τó καϊμένο τó παιδί! Και τί δέν έκανε, και τί δέν-τούπε, για νά τó αποτραβήξει από τη θάλασσα, για νά διώ-ξη μέσα απ' την ψυχή του την κληρονομική άγάπη, πού μα-ζεύτηκε σέ τόσες γενιές ψα-ράδων, για νά απομακρύνη από τά χείλη του τó πικρό και φο-νικό ποτήρι της αλμύρας. Και κάθε νύχτα, φουρτουνιασμένη, έσπυγε στό κρεβάτάκι τού Λεού, για νά τού έμπνεύση τόν τρόπο για τη θάλασσα, και νά

του μουρουρλση:

—Ακούς τὰ κύματα πού σα-
ρώνουν τὸ γυαλό; Τ' ἀκούς
νὰ σὺρλιάζουν σὰν λυσάριμα
σκυλιά, πού θέλουν νὰ πνίξουν
τοὺς δύστυχους ψαράδες; Δὲν
ἔχει ἔλεος ἡ κακούργα, μὰς ἔ-
πνιξε ὅλους τοὺς λεβέντες!

Ἄλλὰ ὁ μικρὸς χαμογελαεὶ
πάντα σὰν νὰ θέλῃ νὰ κοροϊ-
δέψῃ τοὺς φόβους τῆς γιαγιάς.
Τὰ γαλανὰ του μάτια, πού κα-
θρεφτίζον τὴν ψυχὴ του, φω-
τίζουν τὸ ἡλιοκαμένο πρόσωπο.
Καὶ ἡ γιαγιά του διακρίνει σ'
αὐτὴ τῇ ματιᾷ, τὴν ἐκστατικὴ
ἐκφρασι πού ἔχουν οἱ ἔφηβοι,
μπροστὰ στὴ μνηστὴ τῶν ὀνει-
ρων τους...

Ὅχι, δὲν θὰ παντρευθῇ τὴν
θάλασσα ὁ μικρὸς, δὲν θὰ γί-
νῃ κι' αὐτὸς ἓνα ἀκόμη θῦμα
τῆς στὰ τόσα πού ἐσάρωσε ὡς
τώρα. Ἀρκετοὶ Ζερβαῖς ἀνα-
παύονται κάτω ἀπὸ τοὺς μαύ-
ρους σταυροὺς τοῦ νεκροτα-
φείου, στὴν πλαγιά τοῦ Βρά-
χου, πού πέφτει κάθετα σχεδὸν
ἐπάνω στὴ Μάγξη.

Ἐξαφνα, μιὰ δυνατὴ κραυ-
γὴ ξυπνάει τὴ γηρά. Ὁ Λεοῦ
φορεῖ διαστικὰ τὸ παντελόνι
καὶ τὴ μάλλινη φανελλά του,
καθὼς λέει μὲ φοβερὴν ἀγω-
νία:

—Ὁ πατέρας πνίγεται!

Ἡ γιαγιά τὸν ἀρπάζει ἀπὸ
τοὺς ὤμους, τὸν ἀνκαλιάζει,
προσπαθεῖ νὰ τὸν καθουχάσῃ.
Ξερεῖ ὅτι συχνὰ δοκιμάζει τέ-
τοιες ψευδαισθήσεις, πρὶν ὁφεί-
λονται στὴν ἀδυναμία καὶ στὴν
ἀναιμία του.

—Ἡσυχασε, μικρὲ μου Λε-
οῦ, κοιμήσου! Ὁνειρο ἦταν
καὶ πέρασε! Ὁ Θεὸς μαζί σου.
Ὁ πατέρας σου δὲν κινδυνεύ-
ει...

Ἄλλὰ ὁ μικρὸς τῆς ξεφεύ-
γει.

Σηκώνει τὴν σκουριασμένη
ἀμπάρα τῆς ἐμπορίας... καὶ τρέ-
χει σὰν ἀγριοκάτσικο, κάτω,
κατὰ τὸ φάρο. Πηδαίει τὰ κάγ-
κελλα, ἀρπάζει τὸ σκονινὲ μὲ
τὰ χεράκια του, καὶ ἡ καμπά-
να τοῦ κινδύνου σκορπίζει
τοὺς πένθιμους ἤχους τῆς,
στοὺς κοιμισμένους δρόμους
τοῦ χωριοῦ. Τὸ φοβερὸ βουη-
τὸ τῆς σκεπάζει τὸ μούγγρι-
σμα τῆς θάλασσας καὶ τῶν κυ-
μάτων, πού σκάνε μὲ μανία
στὴν ἀκτὴ.

Ὁ γέρο φύλακας τοῦ φάρου
τρέχει:

—Τί κάνεις αὐτοῦ, τρελλό-
παιδο;

Ὁρμᾷ καὶ ἀρπάζει τὸν μι-
κρό, ἀλλὰ αὐτὸς χτυπιέται καὶ
ἀντιστέκεται, ξεφωνίζοντας ἀ-
πελπισμένα:

—Πατέρα! Πατέρα!

Ὁ φύλακας γυρίζει πρὸς τὴ
θάλασσα: Ἐκεῖ κάτω, σὲ καμ-
μιὰ ἑκατοστὴ μέτρα ἀπ' τὴν
ἀκτὴ, ἓνα κόκκινο φῶς χορο-
πηδαίει, χάνεται καὶ ξαναφαί-
νεται, σὰν νὰ χορεύῃ πίσω ἀπὸ
τὰ κύματα. Μήπως εἶναι ἡ «Χα

ροδμεντ» πού κινδυνεύει;

Τρέχει στὴ θάλασσα. Μερι-
κὲς σκιὲς κινεῖται γύρω του.
Ξέρνουν τὴ διάρκεια τοῦ φάρου,
τὴν σπρώχνουν, καὶ τὸ πρῶτο
κύμα τὴν τραβάει μαζί του.

—Ἰσα!... Ἰσα!

Ἡ θάλασσα ἐξακολουθεῖ νὰ
μουγγρίζει. Καὶ οἱ σωτήρες
πέφτουν ἐπάνω στὰ κοιτιά.

Τὸ κόκκινο φῶς ἔχει κάμπο-
σὴν ὥρα νὰ φανῇ. Καὶ στὸ βου-
ητὸ τῶν κυμάτων ἀνακατεῖται
τὸ φωνεῖς ἀπελπισμένες πού
καλοῦν δόσηθαι.

Ἡ φαρμακευτὰ ἀρπάζει κι'
ὅλας τὸ θῦμα τῆς:

Τὸ κράτησε λίγο, ἀλλὰ τῆς
τὸ ξαναπῆραν. Στὸ γυαλό, εἴ-
ναι συναγμένοι καὶ οἱ ἐφτά.
Κανεὶς ἀπ' τοὺς ψαράδες τῆς
«Χαροῦμενης» δὲν λείπει. Ἡ
δάρκα τοῦ φάρου τοὺς πρόλα-
βε ὅλους προτοῦ νὰ πνιγούν.

Ἐνα χεράκι, τρεμάμενο καὶ
μουσκεμένο, τραβάει τὸν κα-
ραβοκύρη.

—Εἶδα στὸν ὕπνο του δτι

πνιγόσονται, πατέρα, καὶ χτύ-
πησα τὴν καμπάνα τοῦ κινδύ-
νου.

—Εἰσαι ἀληθινὸς Ζερβαῖς,
μικροῦλ μου!

Ὁ μικρὸς κορδώνεται.

—Θὰ μὲ πάρης μαζί σου τοῦ
χερόνου;

—Καὶ αὐριο, ἂν θέλῃς, κα-
λέ μου Λεοῦ.

Ἡ γιαγιά, πού ἔτρεξε ὅσο
τὴς ἐπέτρεπαν τὰ τρεμάμενα
πόδια τῆς, γεμάτη ἀγωνία, ἀ-
κούει τὰ τελευταῖα λόγια. Καὶ
κουνάει τὸ κεφάλι θλιβερά.
Δυὸ δάκρυα κυλάνε στὰ ρυτι-
δωμένα τῆς μάγουλα, καὶ μουρ-
μουρίζουν τὰ μαγαμένα χεῖλη
τῆς:

—Καταραμένη! Μοῦ τὸ κέρ-
δισες τὸ παιδί, καταραμένη!

Ἄλλὰ ἡ τελευταία κατάρρα
πνίγεται στὸ φιλὶ πού τῆς δί-
νει ὁ μικρὸς ψιθυρίζοντας:

—Μὴν τὴν καταριέσαι, για-
γιά... Γιατί ἀπόψε μὰς λυπή-
θηκε.

ΤΖΙΟΒΑΝΝΙ ΡΟΚΚΑ

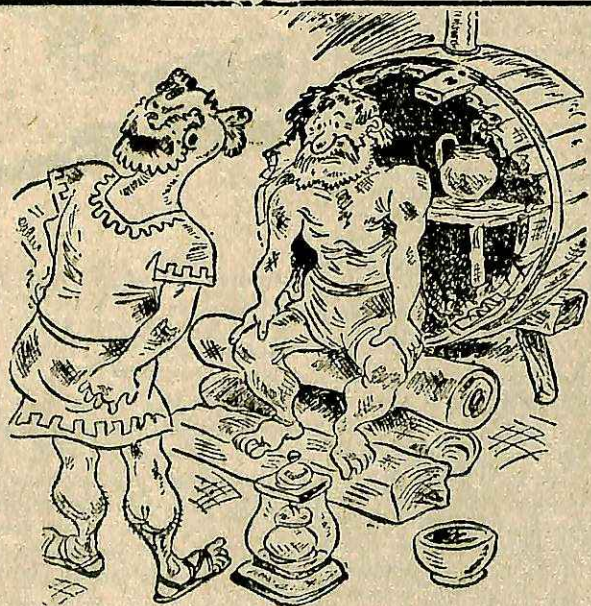
ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΟ ΚΡΑΣΙ ΚΑΙ ΟΙ ΚΟΜΗΤΕΣ

Σ Ε πολλὰς περιφέρειες ἐδῶ
καὶ στὸ ἐξωτερικὸ, οἱ χωρι-
κοὶ πιστεύουν ὅτι τίς χρονι-
ές πού παρουσιάζονται πολλοὶ
κομήτες, τὸ κρασί γίνεται ἐξαι-
ρετικὰ καλὸ. Ἀποδίδουν δηλα-
δὴ κάποια ἐπίδρασι τῶν σὺ-
ρανίων ἐκείνων σωμάτων στὴν
παραγωγή τῶν ἀμπελιῶν.

Δὲν ξέρουμε ἂν εἶναι ἀλή-
θεια αὐτό, ἢ ἂν εἶναι ἕνας

θερμὸς ὁπως καὶ τόσοι ἄλλοι
πὸν κυκλοφοροῦν στὶς ἀγροτι-
κὲς περιφέρειες σχετικῶς μὲ
τὴν ἐπίδρασι πού ἔχουν στὴν
παραγωγή διάφορα οὐράνια
φαινόμενα.

Ἄν ὅμως εἶνε ἀλήθεια αὐ-
τὸ γιὰ τοὺς κομήτες, ἐφέτος
τὸ κρασί θὰ εἶναι νέκταρ, γιατί
κατὰ τὸ διάστημα πού μεσολα-
βεῖ ἀπὸ τὸν Ἀπρίλη ἕως τὸν

ΣΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΑΔΑ

—Λοιπόν, Διογένη, τὸν βοήθησε τὸν ἄνθρωπο πού ζῇ
τούσες:

—Τὸν βοήθηκα, ἀλλὰ δὲν τὸν πλησίασα, γιατί μόλις τὸν
ἀντίκρισα θυμήθηκα πὼς τοῦ χρωστοῦσα ἓνα πεντακοσάρι.

Σεπτέμβριο πού ὀριμαίνουν τὰ
σταφύλια, ἀπὸ τὸ στερεῶμα
τοῦ πλανήτου μὰς θὰ περάσουν
κάπου δέκα κομήτες. Σχεδὸν
δηλαδὴ δὲν θὰ λείψουν καθό-
λου οἱ κομήτες ἀπὸ τὸν οὐ-
ρανό.

Κατὰ τὸν Ἀπρίλη θὰ κἀμῃ
τὴν ἐμφάνισί του ὁ κομήτης
τοῦ Ζόφρ πού ἔχει μιὰν πε-
ριοδὸν ἕξ ἔτων καὶ 200 ἡμε-
ρῶν. Παρουσιάζεται δηλαδὴ
κάθε τρίτα χρόνια περίπου. Ἐ-
πειτα δὲν θὰ παρουσιαστῇ ἄλ-
λος ἕως τὸν Ἰούλιον.

Κατὰ τίς ἀρχὲς καὶ τὰ μὲ-
σα Ἰουλίου θὰ μὰς τιμήσουν
μὲ τὴν ἐπίσκεψίν τους ὁ κο-
μήτης Μπορέλλι καὶ ὁ περίφη-
μος τοῦ Πόνος Βινέκε, παλαιὸς
κομήτης αὐτός, πού ἤθελε κά-
ποτε νὰ παῖξῃ ἓνα ἄσχημο παι-
γνίδι τοῦ Διὸς, ἀλλὰ τὴν ἔπα-
θε. Ἐνῶ δηλαδὴ ἤθελε νὰ τυ-
λίξῃ τὸν πλανήτην αὐτὸν μὲ
τὴν οὐρά του, ἔμεινε μπλεγμέ-
νος στὸ οὐράνιο ἐκεῖνο σῶμα
καὶ ἔκανε κολλῆς προσπάθειες
γιὰ ν' ἀπαλλαγῇ. Καὶ τὸ κα-
τῶρθωσε στὸ τέλος, ἀφοῦ ὁ-
μως ἔχασε ἓνα μέρος τῆς οὐ-
ρᾶς του, πού σκορπίστηκε σὲ
διάττοντες.

Τὸν Σεπτέμβριο θὰ παρου-
σιαστῇ ὁ κομήτης τοῦ Μπορέλι
καὶ τὸν Νοέμβριο τοῦ Τάτλ,
γιὰ τὸν ὁποῖον, ἐκεῖνοι πού
ξέρουν ἀπὸ τέτοια πράγματα,
λένε ὅτι ἀνήκει στὴν οἰκογέ-
νεια τοῦ Κρόνου.

Τὴν ἴδια περίπου ἐποχὴ θὰ
ἴδουμε τὸν κομήτη τοῦ Τζια-
κομπίνι, πού ἀνεκαλύφθη ἐδῶ
καὶ τριάντα χρόνια περίπου
καὶ πού μὰς ἐξάρισε τὴν περί-
φημη βροχὴ τῶν διαττόντων
τῆς 9 Ὀκτωβρίου 1933.

Μετὰ θὰ κἀμουν τὴν ἐμφάνι-
σί τους οἱ κομήτες τοῦ Βόλφ,
τοῦ Φαίγιες, τοῦ Φίνλεϋ καὶ
τοῦ Μπορόρσεν, ὅλοι λαμπρό-
τατοι, σὰν διαμάντια καὶ με-
ρικοὶ ἀπ' τοὺς ὁποίους θὰ δια-
κρίνονται μὲ γυμνὸ μάτι.

Παρ' ὅλα ταῦτα δὲν πρόκει-
ται νὰ συμβῇ τὸ τέλος τοῦ κό-
σμου, ὅπως διατείνονται μερι-
κοί. Πολλοὶ ἀστερονόμοι ὑπο-
στηρίζουν ὅτι δὲν γίνεται καμ-
μιὰ καταστροφὴ ἐκεῖ ἐπάνω,
καμμιὰ σύγκρουσις ἢ ἐκρηγνῆς
οὐρανίων σωμάτων, χωρὶς νὰ
ὑπάρχῃ ἓνας υπεύθυνος κομή-
της.

Ἀλλὰ οἱ ἀστερονόμοι λένε
ἀκόμη ὅτι τὸ φεγγάρι θὰ χωρι-
στῇ στὰ δύο, ὅτι ὁ ἥλιος θὰ
κρυφθῇ καὶ τόσα ἄλλα τρομα-
κτικὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα μπο-
ρεῖ νὰ γίνουν κάποτε, ἀλλὰ ὅχι
τώρα γρήγορα. Τὸ λιγώτερο
μετὰ ἓνα ἑκατομῦριο ἔτη φω-
τός.

Ἐν τῷ μεταξύ, τὰ ἄστρα αὐ-
τὰ μὲ τὴν περιεργὴ μορφή θὰ
ἐξακολουθήσουν νὰ κάνουν τὴν
τροχιά τους καὶ νὰ παρουσιάζ-
ωνται στὸ δικὸ μας στερεῶμα
κατὰ ὀριζήματα χρονικά δια-
στήματα ὥστε νὰ προβλέπη κα-
νεῖς μὲ ἀκρίβεια τὸν ἐποχὸ
τους.

ΓΙΑΤΙ ΤΑ ΤΟΥΦΕΚΙΑ ΤΩΝ ΑΡΜΑ-
ΤΩΛΩΝ ΤΟΥ 21 ΩΝΟΜΑΣΘΗ-
ΣΑΝ ΚΑΡΥΟΦΥΛΛΑ;

Κ ατὰ τὸν Ἀριστοτέλην Βαλα-
ρίτην τὰ περίφημα ὄπλα κα-
ρυοφύλλα ἀνομάσθησαν ἔτσι,
γιατί μέσα σὲ κυκλικὴ ζώνη ἦταν χα-
ραγμένο ἐπάνω τους τὸ δμώνυμο μυ-
ρωδάτο φυτό, πού ἐπίσης λέγεται
«καρυοφύλλι». Πολλοὶ ὅμως δὲν πα-
ραδέχονται τὸ ποιητικὸ αὐτὸ θάπτι-
σμα τοῦ ἀρματωλικοῦ πυροβόλου, ὁ-
ποστηρίζοντας πὼς ἡ ὀνομασία κα-
ρυοφύλλι ὀφείλεται στὸν Βενετσάνο
ὀπλοποιὸ γυιὸ κάποιου Καρόλου
(Κ ἀ ρ λ ο φ ἰ λ ι ο).

ΤΙ ΠΕΡΙΕΧΕΙ ΚΑΙ ΠΡΟΣ ΤΙ ΑΝ-
ΤΙΣΤΟΙΧΕΙ ἓΝΑ ΑΥΓΟ;

Τ ὁ αὐγὸ περιέχει 73 % νερὸ, ἀνὰ
12 % λεύκωμα καὶ λίπος, ἔιτα.
μίνες, ἄλατα, ἀρκετὴ χολεστε-
ρίνη, καθώς καὶ ἀρκετὲς φωσφορο-
χες οὐσίες, συντελεῖ τῶν ὁποίων ἔχει
διεγερτικὴν ἐπίδρασι ἐπάνω στὸ νευ-
ρικό σύστημα. Τὸ αὐγὸ ἀποτελοῦν
μιὰν ἐξαιρετικὰ θρεπτικὴν τροφή καὶ
εἶναι θρεπτικώτερον ἀπὸ τὸ κρέας, ὁ-
ταν μάλιστα συνδυάζονται μὲ τὸ ψω-
μί. Ἐνα αὐγὸ ἀντιστοιχεῖ πρὸς 150
γραμμάρια γάλακτος ἢ πρὸς 50
γραμμάρια κρέατος (18—20 αὐγά= 1
κιλό κρέας) καὶ δίδει 100—150 θερ-
μίδες. Ἀλλὰ καὶ ἡ πέψις τους εἶναι
εὐκολώτερη ἀπὸ τῆς λοιπῆς λευκομα-
τώδεις οὐσίες. Ὁ κροκὸς εἶναι πολὺ
θρεπτικώτερος ἀπὸ τὸ ἀσπράδι καὶ
σ' αὐτὸν περιέχονται τὸ λίπος, οἱ
φωσφορικὲς οὐσίες καὶ λοιπὰ μεταλ-
λικὰ ἄλατα καθώς καὶ οἱ βιταμίνες.

ΠΟΣΟΙ ΚΑΙ ΠΟΙΟΙ ΚΟΜΗΤΕΣ
ΘΑ ΕΜΦΑΝΙΣΘΟΥΝ ΚΑΤΑ ΤΟ
1939.

Κ ατὰ τὸ τρέχον ἔτος θὰ διασχί-
σουν τὸν οὐρανὸ δέκα περιοδι-
κοὶ κομήτες, κομήτες δηλαδὴ
πού ἔχουν ἐμφανισθῇ καὶ ἄλλοτε καὶ
πὺ εἶναι γνωστὴ ἡ τροχιά τους. Ὁ
πρῶτος ἀπ' αὐτούς θὰ ἐμφανισθῇ ἐν-
πὸς τοῦ Ἀπριλίου. Εἶναι δὲ ὁ κομή-
της Κόφφ, πού ἐπανέρχεται κάθε ἕξ
χρόνια καὶ 217 ἡμέρες. Ὡς τώρα
ἔχει ἐμφανισθῇ τέσσερις φορές. Τὴν
τελευταία φορὰ ἐμφανίσθηκε τὸν Αὐ-
γουστο τοῦ 1932. Τὸν Ἰούλιο θὰ ἐμ-
φανισθοῦν δυὸ κομήτες: ὁ κομήτης
Πόνος—Βινέκε, πού ἐπανέρχεται κάθε
ἕξ χρόνια καὶ πού ἐθεάθη ὡς τώρα
δύο φορές, καὶ ὁ κομήτης Μπο-
ρέλλι, πού ἐπίσης ἐμφανίσθηκε γιὰ
τελευταία φορὰ τὸν Αὐγουστο τοῦ
1932. Τὸν Σεπτέμβριο θὰ ἐμφανι-
σθοῦν τρεῖς κομήτες, μεταξὺ τῶν ὁ-
ποίων κι' ὁ περίφημος Ζιακομπίνι,
πού κατὰ τὴν τελευταία ἐμφάνισί του,

τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1933, εἶχε
προκαλέσει βροχὴν ἀπὸ διάττον-
τες ἀστέρες. Πρὸς τὸ τέλος τοῦ
ἔτους θὰ ἐμφανισθοῦν ἄλλοι
τέσσερις κομήτες.

Ὅλοι αὗτοι οἱ κομήτες εἶναι μικροί.
Ὁ πυρὴν τοῦ κομήτου Πόνος—Βινέκε
ἔχει διάμετρο πέντε μάλιστα χιλιομέ-
τρων!

ΠΟΙΟΣ ΚΑΙ ΠΟΤΕ ΕΦΕΥΡΕ ΤΗΝ
ΣΟΥΗΔΙΚΗΝ ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗΝ;

Ο δρυτὴς τῆς παγκοσμίως γνω-
στῆς αὐτῆς γυμναστικῆς, τῆς
ὁποίας τὰ ὀφέλη εἶναι πολυά-
ριθμα, εἶναι ὁ Σουηδὸς καθηγητὴς
Η. Λίνγκ. Τὸ ἔργον ὅμως τοῦ μεγά-
λου Σκανδιναβοῦ ἐμψυχωτοῦ, δὲν
εἶναι χθεσινόν. Ἡδὴ ἡ Σουηδία ἐτοι-
μάζεται νὰ ἐορτάσῃ τὴν ἑκατον-
ταετηρίδα τοῦ μεγάλου τέκνου τῆς,
θέτοντας συγχρόνως εἰς κυκλοφορίαν
δύο εἰδικὰ γραμματόσημα, μὲ τὴν

Μὲ λίγα λόγια

✱ Ἡ πυρίτις ἀνεκαλύφθη ἀπὸ
κάποιον καλόγηρον στὴν Κολωνία
τὸ 1336.

✱ Ἡ ποσότης ὕδατος πού ὑπάρ-
χει στὸν ἀτμοσφαιρικὸ ἀέρα, ὁ-
πελογίσθη σὲ 30 δισεκατομμύρια
χιλιόγραμμα.

✱ Ἡ μεγαλύτερη λίμνη τοῦ
κόσμου εἶναι ἡ «Κασπία θάλασ-
σα», τῆς ὁποίας ἡ ἐπιφάνεια
φθάνει τὰ 438.000 χιλιομέτρα, ἡ-
τοι τὰ 4)5 σχεδὸν τῆς ἐπιφανείας
τῆς Γαλλίας.

✱ Τὸ ἔντομο πού ζῇ ὀλιγώτερο
ἀπὸ κάθε ἄλλο ὃν στὸν κόσμον εἶ-
ναι τὸ «ἐφήμερο», πού ἡ ζωὴ του
διαρκεῖ 24 ὥρες.

✱ Ἡ μικρότερη ἐκκλησία τοῦ
κόσμου βρίσκεται στὴν πόλιν
Μπαγιουγκούλα τῆς Λουζιάνας,
στὴν ὁποία ὑπάρχει θέσις μόνον
γιὰ τὴν ἀγία τράπεζα καὶ τὸν λει-
τουργό τῆς.

✱ Μιὰ φωνὴ ἀράχνης, καμω-
μένη ἀπὸ ἱστούς συνολικοῦ μή-
κους 6.396 μέτρων, ζυγίζει 6 ἑ-
κατοστὰ, 4 χιλιοστὰ καὶ 6 δεκά-
κις χιλιοστὰ τοῦ γραμμαρίου.

✱ Σ' ἓνα λεπτό τῆς ὥρας ὁ ἀγ-
γλικὸς λαὸς πίνει 833.333 φλυ-
τζάνια καφέ.

✱ Τὸ μεγαλύτερο ἡφαίστειο τοῦ
κόσμου εἶναι τὸ Μάνο-Λόα, πού
βρίσκεται στὸ ἀρχιπέλαγος τῶν
νήσων Χαβάι.

✱ Σ' ἓναν χρόνον ἐμφανίζονται
στὸν ὀρίζοντα 150 δισεκατομμύ-
ρια ἀστέρων, σύμφωνα μὲ τίς πα-
ρατηρήσεις τοῦ ἀστεροσκοπεῖο
τοῦ Λονδίνου.

✱ Ὅλον τὸν κόσμον ὑπάρχουν
248.620 ἀτμομηχανές.

προσωπογραφίαν τοῦ Η. Λίνγκ.

ΠΟΙΕΣ ΕΙΝΕ ΟΙ ΜΕΓΑΛΕΣ
ΠΛΟΥΤΟΠΑΡΑΓΩΓΕΣ ΤΗΣ ΧΙ-
ΛΗΣ ΚΑΙ ΠΟΙΑ ΕΙΝΑΙ Η ΕΠΙ-
ΦΑΝΕΙΑ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ ΑΥΤΗΣ;

Η ἀπέραντη αὐτὴ λατινικὴ δημο-
κρατία τῆς Ἀμερικῆς ἔχει ἐ-
πιφάνειαν 742.000 τετραγωνι-
κῶν χιλιομέτρων, ἥτοι μιᾶμιση φορὰ
ἀπ' ὅσην ἔχει ἡ Γαλλία. Τὸ μήκος τῆς
φθάνει τὰ 4.225 χιλιομέτρα, ἐνῶ τὸ
πλάτος τῆς κυμαίνεται μεταξὺ 92 καὶ
450 χιλιομέτρων.

Σχηματίζει ἐπὶ τῆς ἀκτῆς τοῦ Εἰ-
ρηνικοῦ ἓνα πολὺ ἐκτεταμένον ἑδα-
φος καὶ ἐξουσιάζει τὴν ὁροσειρὰν
τῶν Ἀνδεων καὶ τῶν ἡφαιστειῶν τους,
ἐκ τῶν ὁποίων τὸ Ἀκονκάγκουα, εἴ-
ναι τὸ μεγαλύτερον τῆς ἀμερικανικῆς
Ἡπείρου. Πλούτη τῆς εἶναι τὰ νιτρι-
κὰ ἄλατα καὶ ὁ χαλκός, στὰ ὁποῖα
ἡ Χιλὴ ἔρχεται πρώτη καὶ δευτέρα
στὴν παγκόσμια παραγωγή.

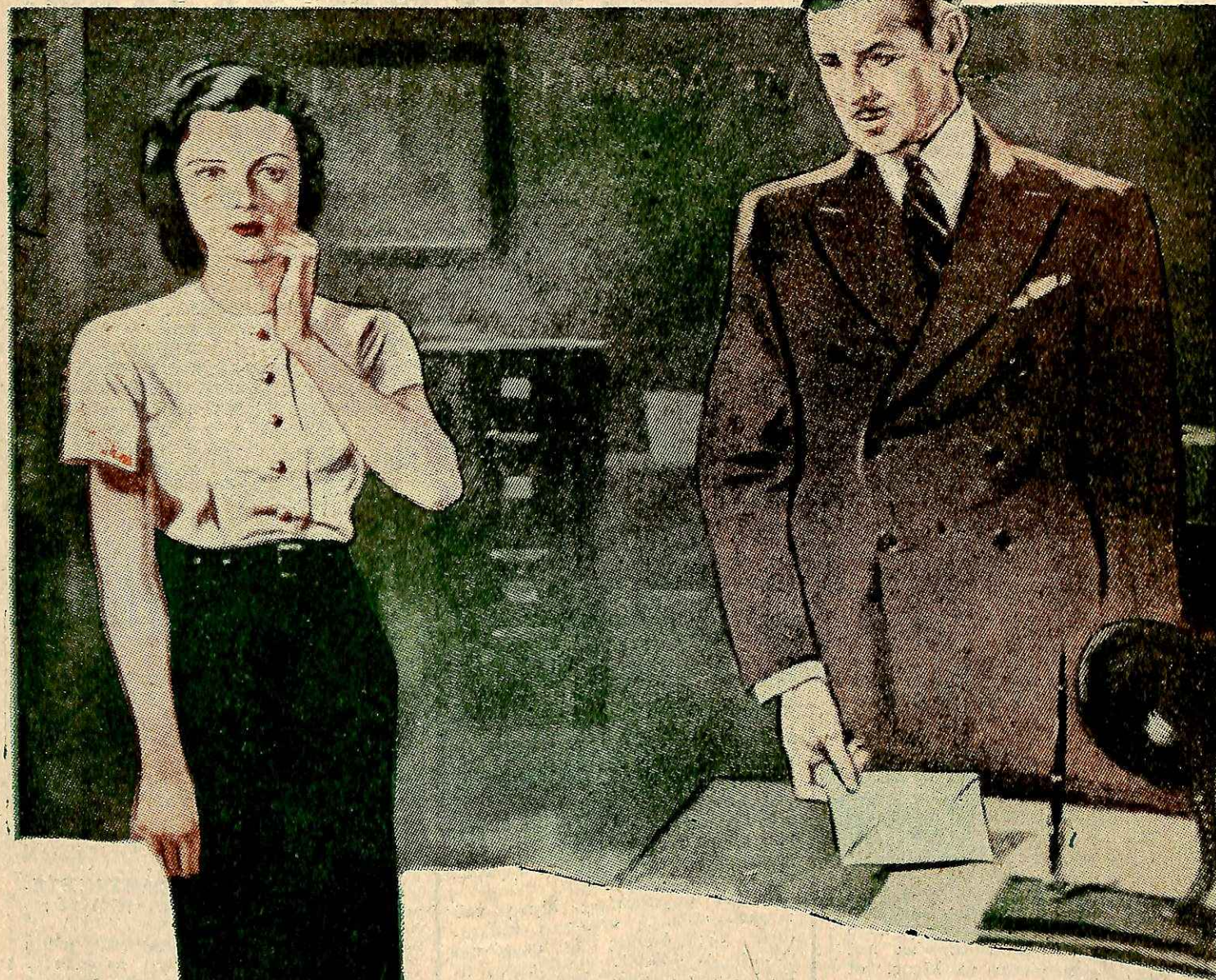
ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΠΛΗΣΙΕΣΤΕ-
ΡΟΣ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ ΠΛΑΝΗΤΗΣ;

Α πὸ ὅλους τοὺς γνωστοὺς μέχρι
σήμερον πλανῆτες, πλησιέστε-
ρος πρὸς τὸν ἥλιον εἶναι ὁ
Ἑρμῆς, ὁ ὁποῖος δὲν ἀπομακρύνεται
ἀπὸ τὸ ἀστρὸν αὐτὸ πέραν τῶν 29 μοι-
ρῶν. Ὁ Ἑρμῆς εἶναι ὁρατὸς τὸ πρῶ-
τὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου καὶ τὸ
βράδυ μετὰ τὴν δύσιν του. Ἡ λάμψις
του εἶναι ζωηρὰ κατὰ τὴν στιγμὴν
τῆς ἀνωτέρας ἀπομακρύνσεώς του.

ΠΩΣ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΚΟΛΛΗΘΗ Ε.
ΝΑ ΣΠΑΣΜΕΝΟ ΔΕΡΜΑΤΙΝΟ
ΛΟΥΡΙ;

Κ αὖς πιστεύεται ὅτι τὸ δέρμα
δὲν μπορεῖ νὰ κολληθῇ καὶ ἄλ-
λοι τὸ ράβουν ὅποτε τὸ κατα-
στρέφουν, ἐνῶ ἄλλοι τὸ κορφώνουν,
πράγμα πού συντελεῖ στὴν σύντομη
φθορὰ του. Ὑπάρχει μιὰ μοναδικὴ
κόλλα πού πολλὰ κάθε εἶδους πεσι-
ἀκόμη κι' ἓνα λουρί μηχανῆς. Ἰδοὺ
αὐτὴ: Μαλακώνετε μέσα σὲ κρύο νε-
ρὸ 150 γραμμάρια ψαρόκολλα, τὴν
ὁποῖαν κατόπιν διαλύετε σὲ μπάνι-
μαρμα. Προσθέτετε ὕστερα 5 γραμμά-
ρια διχρωμικὴ ποτάσσα καὶ 5 γραμ-
μάρια γλυκερίνης καὶ ἔχετε μιὰν ἀ-
ριστὴ κόλλα γιὰ κάθε εἶδους δερμά-
τινο ἐξάρτημα.

Αυτοτελής αισθηματική νουβέλλα

Η νέα γραμματεὺς

ΑΝΤΙΘΕΤΑ πρὸς τοὺς κανόνες τῆς τάξεως καὶ πρὸς ὅτι ἐπιβάλλει ἡ συνέσις, ἡ Ὀντέτ Μπονβάλ, κατέθηκε ἀπὸ τὸ λεωφορεῖο, πρὶν ἀκόμα σταμάτησιν ἐντελῶς. Μία φιλὴ βροχή ἔριχνε ἕναν ὥχρὸ πέπλο, γύρω ἀπὸ ὅλα τὰ θολὰ φῶτα καὶ ἡ Ὀντέτ αἰσθανόταν τὴν στάλας νὰ τὴν κτυποῦν στὸ πρόσωπο. Δὲν σκέφθηκε νὰ τακτοποιήσῃ τὴν μπούκλας τῆς, ποὺ ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ ξεκαταρρώσουν, παρὰ ἀφοῦ ἔφθασε κάτω ἀπὸ τὸ ὑπόστεγο μίας μεγάλης ἐξώθυρας, με σεβαστὲς διαστάσεις, ἀπὸ αὐτὲς ποὺ βλέπει κανεὶς σὲ πολλοὺς δρόμους τῆς ἀριστερῆς ὁχθῆς τοῦ Σηκουάνα. Ἦταν πράγματι ἕνα παλὸν μέγαρο τῆς ὁδοῦ Βογαπόστον, διαρρυθμισμένον σὲ ὁκέλλα, ὅπου κατοικοῦσε ὁ Ρομπέρ Μπονβάλ, ποὺ εἶχε γιὰ φιλολογικὸ ψευδώνυμον τὸ Ρομπέρ Βαλμπόν, ἡ γυναῖκα τοῦ Ὀντέτ καὶ οἱ δύο τοὺς κορούλες.

— Ὑστερα ἀπὸ ὀκτὼ χρόνων συζυγικὴ ζωὴ νὰ τρέχω ἔτσι, γιὰ νὰ βρεθῶ πὺλ γρήγορα κοντὰ του, σκέφθηκε ἡ Ὀντέτ. Νὰ αἰσθάνωμαι ῥίγος συγκινήσεως ὅταν ἀκούω τὸ βῆμα του καὶ νὰ κτυπᾷ δυνατότερα ἡ καρδιά μου, ὅταν ἀντικρύζω τὰ φωτισμένα του παράθυρα!...

Μόλις ἔφθασε στὸ πάτωμα ὅπου βρισκόταν τὸ διαμέρισμά

Τῆς
ΛΟΥΣΙ
ΝΤΕΛΑΡΥ
ΜΑΡΝΤΡΥΣ

Ἀνάμεσα σὲ δυὸ ἀγάπες

τοὺς, ἡ Ὀντέτ κτύπησε διαστικὰ τὸ κουδούνι.

— Ὁ κύριος εἶναι μέσα; ῥώτησε τὴν ὑπηρετρία ποὺ τῆς ἀνοίξε.

Ἦξερε φυσικὰ, ὅτι ὁ ἄνδρας τῆς εἶχε γυρίσει καὶ ὅτι τὴν περιμένε στὸ γραφεῖο του, ὅπου σὲ λίγα λεπτά θὰ τὴν ἐσφιγγε στὴν ἀγκαλιά του, ὅπως ἕνα ἀγαπημένο παιδί ποὺ τὸ ξαναβρίσκει κανεὶς.

Ἡ Φελισύ, ἡ ὑπηρετρία, τὴν σταμάτησε καθὼς προχωροῦσε πρὸς τὸ διάδρομο, πρὸς τὸ γραφεῖο τοῦ Ρομπέρ.

— Κυρία!... Ὁ κύριος δὲν εἶναι μόνος. Πρὸ ὀλίγου δέχθηκε μιὰ κυρία ἡ μάλλον μιὰ δεσποινίδα.

Ἡ πληροφορία ἔκοψε τὴ φόρα καὶ τὸν ἐνθουσιασμὸ τῆς Ὀντέτ. Κύτταξε πρὸς τὴν κλειστὴ πόρτα, πίσω ἀπ' τὴν ὁποία ἀκούγονταν πνιγμένες οἱ φωνὲς τῆς κουβέντας.

— Μιὰ κυρία;... Σήμερα; ἐπανελάβε μὲ ἀπορία ἡ Ὀντέτ.

— Ἐρχόταν ἐκ μέρους τοῦ κυρίου Μαντάν, συνεπλήρωσε ἡ ὑπηρετρία.

— Ἀ! ναι, ἔξω...

Ἡ Ὀντέτ, κάπως στενοχωρημένη, γύρισε πίσω καὶ κατευθύνθηκε πρὸς τὴν λευκὴ κἀμαρά τῆς, τὸ μόνον μοντέρνο δωμάτιο τοῦ διαμερίσματος, γιὰ νὰ κρύψῃ τὴν ἀπογοήτευσί τῆς.

Ἦταν φανερό πὼς αὐτὴ τὴν κοπέλλα τὴν ἔστειλεν ὁ Λουί Μαντάν, ὁ παλὸς γραμματεὺς τοῦ Ρομπέρ, ποὺ ἀναγκάστηκε νὰ φύγῃ γιὰ τὴν ἐπαρχία, ὅπου εἶχε βρῇ μιὰ θέσι διδασκαλείου. Ὡστε αὐτὴ θὰ ἦταν στὸ μέλλον — ἀν τὴν εὕρισκε κατάλληλῃ ὁ ἱστορικὸς — ποὺ θὰ τὸν βοηθοῦσε στὶς ἐργασίες του, θὰ διάβαζε τὰ παλὰ ἔγγραφα καὶ τὰ ντοκουμέντα. Ὅα τοῦ χρησίμευε, μ' ἄλλα λόγια, ὡς συνεργάτης...

Ἡ Ὀντέτ δὲν ἦταν ζηλιάρα. Πρέπει νὰ ὁμολογήσῃ κανεὶς ὅμως ὅτι ποτὲ ὁ ἄνδρας τῆς, δὲν τῆς εἶχε δώσει ἀφορμὴ γιὰ νὰ ζηλέψῃ. Αἰσθανόταν ὅτι ὁ Ρομπέρ, τὴν ἀγαποῦσε εὐκρινῶς, ὁλοκληρωτικὰ, σὰν ἕνα λεπτὸ καὶ εὐθραστο πρᾶγμα, τοῦ ὁποίου ἦταν ὁ ἀπόλυτος κύριος. Ὁ Ρομπέρ ἦταν ὑπερήφανος γιὰ τὴν ὁμορφιά τῆς γυναίκας του, γιὰ τὸ γούστο τῆς, τὴν ἐλεγκτὴς τῆς, τὴν τόσο διακριτικὴ καὶ ἀψογή, ὅπως καὶ ἡ Ὀντέτ ἦταν περήφανη γιὰ τὴν πνευματικότητά τοῦ Ρομπέρ, τὴν ἐξυπνάδα του καὶ τὸ ὄνομά του, ποὺ γινόταν ὁλοένα καὶ διάσημο.

Ὁ Ρομπέρ ἦταν καθηγητὴς τῆς ἱστορίας σ' ἕνα μεγάλο Λύκειο τοῦ Παρισιῦ, καὶ ἔκανε καὶ ὁ ἴδιος προσωπικὰ, μεγάλες καὶ σοβαρὲς μελέτες. Τὸ τελευταῖο του βιβλίον γιὰ τὸν Λουδοβίκο τὸν XII, ποὺ εἶχε ἐκδοθῇ τελευταῖα, εἶχε μιὰ τεράστια ἐπιτυχία, ἦταν ἐφάμιλλο μὲ τὰ πὺλ μεγάλα ἔργα τοῦ εἴδους, ποὺ εἶχαν γραφῇ. Ὁ Ρομπέρ Μπονβάλ ὅμως ἐτοίμαζε τώρα καὶ ἄλλα ἔργα σοβαρώτερα.

Ἡ συζήτησις στὸ γραφεῖο ἐξακολουθοῦσε. Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀκούστηκαν χωρὲς οἱ φωνὲς τῆς Συλβί καὶ τῆς Ροζίν, νὰ γελίζουν τὸν ἀέρα, ὅσο ὁ πατέρας τοὺς δὲν διαμαρτυροῦταν.

— Μαμά, μαμά, ποὺ εἶσαι;... Ἄν ἦξερες πόσο διασκεδάσαμε. Ἡ γιὰ μᾶς πῆγε στὸ ἱπποδρόμιον καὶ ἔπειτα σὲ ἕνα ἑξαγοπλάστειο! Μᾶς ἀγόρασε σοκολάτες καὶ μᾶς ἔφερε ὕστερα μὲ ταξί!...

— Μᾶς εἶπε ὅτι τὸν ἄλλο μῆνα θὰ μᾶς πάῃ στὸ Σατελέ!...

Τὰ δυὸ κοριτσάκια μιλοῦσαν δυνατὰ καὶ γρήγορα, τρελλὰ ἀπὸ ἐνθουσιασμό, γιὰ τὸ ὥραϊο ἀπόγευμα ποὺ εἶχαν περάσει.

Ἡ Συλβί, ἡ μεγαλύτερη, ἐπεχείρησε νὰ περιγράψῃ τὸ θέαμα τοῦ ἱπποδρομίου, ἀλλὰ ἡ μικρότερη τὴν διέκοπτε σὲ κάθε λέξι, καὶ τὴν διέψευδε, προσθέτοντας μιὰ δική τῆς λεπτομέρεια, διορθώνοντας καμμιά λέξι...

Ἡ Ὀντέτ τοὺς ἔβγαλε τὰ παλὰ τοὺς, τὰ φίλησε στὰ δυὸ του κατακόκκινα μάγουλα, ἀπαντοῦσε στὶς ἐρωτήσεις τοὺς καὶ ἐπανελάμβανε κι' αὐτὴ, σὰν ἡχὼ κάθε φωνῇ θανμασμοῦ γιὰ τοὺς ἀκροβάτες καὶ τὰ κομικὰ τῶν κλόουν!

Ἐξαφνα, ἡ Ὀντέτ τράβηξε ἀπότομα τὰ μικρὰ μπροστάκια ποὺ εἶχαν ἀγκαλιάσει τὸν λαιμὸ τῆς. Εἶχε ἀκούσει τὸ τρίξιμο τῆς πόρτας τοῦ γραφείου, ποὺ ἀνοίγε. Φαντάστηκε τὸν Ρομπέρ νὰ συνοδεύῃ τὴν νέα ἕως τὴν ἐξοδὸ. Μπροστά, μιὰ λεπτὴ μικροκαμωμένη σιλουέττα καὶ πίσω αὐτὸς μὲ τὸ ψηλὸ ὥραϊο του παρῶστημα... Ἴσως ὅμως νὰ ἦταν ἄσχημη, ἡ γραμματεὺς, συλλογίστηκε ἡ Ὀντέτ.

—...Εὐχαριστῶ καὶ πάλι, κύριε. Εἶχατε τὴν καλωσύνη νὰ μὲ ὑποδεχθῆτε, ὅπως μοὺ προέλεγε ὁ κύριος Μαντάν. Ἀφοῦ λοιπὸν εἴμεθα σύμφωνοι...

Καὶ ἡ βαρειά, καθαρή φωνὴ τῆς νέας χάθηκε καθὼς ἀπομακρυνόταν. Ὁ Ρομπέρ ἀπαντοῦσε τώρα καὶ ἡ Ὀντέτ μάντευσε τὸν φιλικὸ ἀποχαιρετισμὸ καὶ ἕνα ἱκανοποιημένο σφίξιμο χειρὸς!... Ἀφοῦ λοιπὸν ἦταν σύμφωνοι...

— Ἀ! εἰστε ἐδῶ καὶ οἱ τρεῖς! Ἐμπρὸς λοιπὸν στὴν ἀγκαλιά μου... εἶπε ὁ Ρομπέρ, βλέποντας τὴν Ὀντέτ καὶ τὴς κόρες του.

Φαινόταν εὐθυμὸς καὶ εὐχαριστημένος καὶ τὰ μάτια του ἔλαμπαν ζωηρὰ κάτω ἀπὸ τὸν κοκκάλινον ἀνοικτόχρωμον σκελετὸ τῶν γυαλιῶν του. Ἡ Ὀντέτ ἄφησε τὴς μικρὲς νὰ τρέξουν κοντὰ του κι' ἐκεῖνος τὴς σήκωσε μιὰ - μιὰ, ἕως ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του, σὰν πανένιες κοῦκλες. Ἀφοῦ γέμισε φιλὰ τὰ δυὸ ξανθὰ σκουρὰ κεφαλάκια, ἔφησε γάμο τῆς μικρῆς καὶ προχώ-

ρησε σιωπηλὰ πρὸς τὴν Ὀντέτ ποὺ τοῦ ἄπλωσε τὰ χέρια. Ἡ εὐτυχισμένη στιγμὴ εἶχε φθάσει, ἐπὶ τέλους.

★

Σὲ λίγο ὁ Ρομπέρ καὶ ἡ Ὀντέτ βρισκόνταν στὸ αὐτο αὐτό, ποὺ ἀποτελοῦσε τὸ γραφεῖο τοῦ ἱστορικοῦ καὶ φιλαροῦσαν, καπνίζοντας ἀπὸ ἕνα τσιγάρο.

— Εἶμαι ἐνθουσιασμένος, ἀγάπη μου, γι' αὐτὴν τὴν κοπέλλα ποὺ μοὺ συνέστησε ὁ Λουί Μαντάν. Μοὺ φαίνεται ὅτι εἶναι ὅ,τι ἀκριβῶς ζητοῦσα. Ἄν ἐξετάσῃ κανεὶς καλὰ, θὰ ἴδῃ ὅτι αὐτὸ τὸ καλὸ παιδί, ὁ Λουί Μαντάν, παρ' ὅλες τὴς ἀναμφισβήτητες ἀρετὲς του, δὲν μοὺ προσέφερε, τοῖμω νὰ πῶ, παρὰ ὑπηρεσίες ἐντελῶς πρακτικὰ καὶ μηχανικὰς. Δὲν εἶχα νὰ περιμένω ἀπ' αὐτὸν καμμιά πρωτοβουλία. Ἦρκειτο στὸ νὰ μοὺ δίδῃ πληροφορίες ἀπὸ τὰ βιβλία ποὺ τοῦ ὑπεδείκνυα καὶ νὰ μοὺ συλλέγῃ τὰ ντοκουμέντα ποὺ τοῦ καθώριζα... Γιὰ μιὰ συνεργασία χρειάζεται κανεὶς κάτι περισσότερο ἀπὸ αὐτό, κάτι πὺλ πλατὺ καὶ πὺλ προσωπικόν. Ἀπ' ὅ,τι μπόρεσα ν' ἀντιληφθῶ ἀπ' τὴν πρώτη αὐτὴ συνάντησι, ἡ κοπέλλα αὐτὴ κατάλαβε καλὰ τί ζητάω... Σὲ ζᾶλιζω ὅμως, ἀγάπη μου, μὲ ὅλες αὐτὲς τὴς λεπτομέρειες ποὺ ἀφοροῦν τὴ δουλειά μου, εἶπε ὁ Ρομπέρ στὴ γυναῖκα του.

— Δὲν μὲ ζαλίζει καθόλου, Ρομπέρ. Ἰσα-ἰσα, θέλω νὰ μοὺ περιγράψῃς αὐτὸ τὸ φαινόμενον, αὐτὴ τὴν ἰδεώδη γραμματεία.

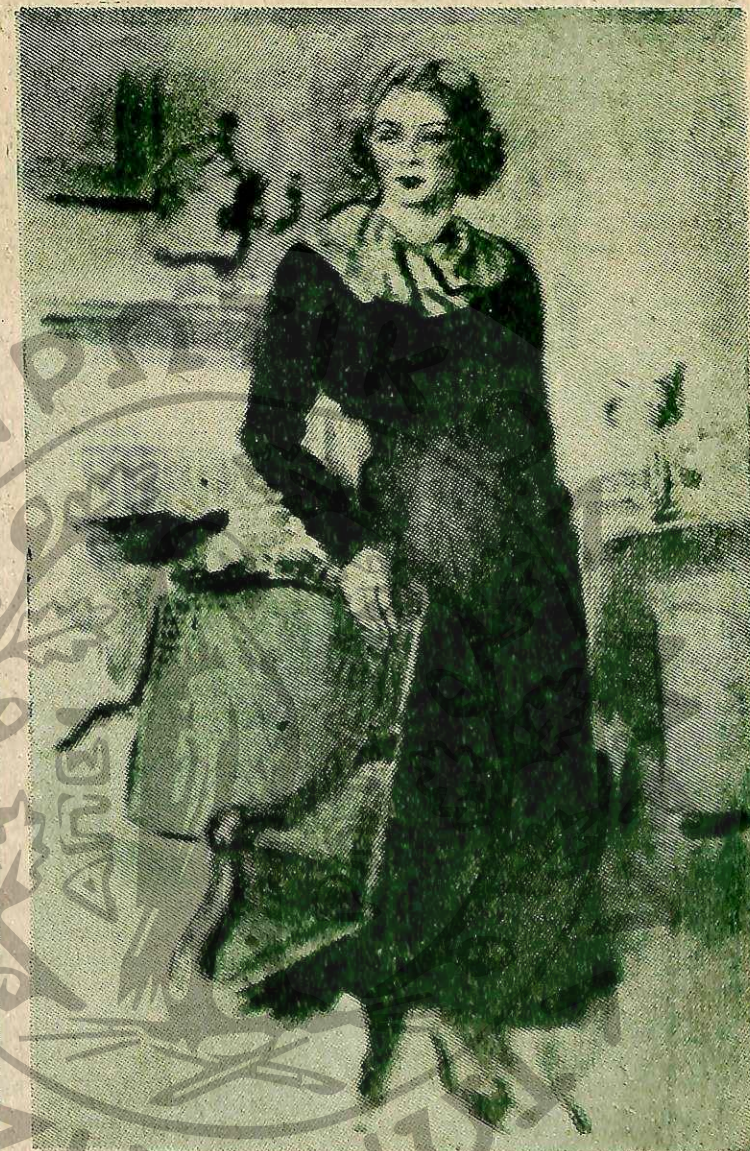
— Σοὺ ἐπαναλαμβάνω, δὲν πρόκειται παρὰ γιὰ μιὰ ἐντύπωσι ἐπιφανειακή. Ἐκεῖ ποὺ θὰ τὴν κρίνῃ κανεὶς, θὰ εἶναι ἐπάνω στὴ δουλειά.

— Ὡς ἐμφάνισις τοῦλάχιστον, δὲν μοὺ εἶπες, πὼς εἶναι.

— Διὰβολε! δὲν τὴν πρόσεξα καὶ πολὺ. Ἀρχίσουμε ἀμέσως νὰ συζητοῦμε γιὰ ζητήματα ἐργασίας... Εἶναι μιὰ κοπέλλα ἡψηλὴ, μελαχροινὴ, ἀρκετὰ ὁμορφῇ, πολλὰ ἄλλα ντυμένη, μὲ σκοτεινὰ, ἔξυπνα μάτια...

— Καὶ μὲ ὅλα αὐτά, ἰσχυρίζεσαι ὅτι δὲν τὴν πρόσεξες!

— Ἀς δεχθοῦμε ὅτι ἀπλῶς τὴν εἶδα. Ἐμεινε σχεδὸν μιὰ ὥρα καθισμένη ἐκεῖ ἀντίκρυ μου... Τί θὰ ἤθελες νὰ μάθης ἀκόμα;

Ἡ Ὀντέτ ἔμεινε καθισμένη στὴ θέσι τῆς.

Όνομάζεται δεσποινίς Ντορμόν, Ρενέ Ντορμόν, είναι διπλώ-
ματούχος ιστορικός, της σχολής της Σάρτρ, γνωρίζει το διδύλιο
μου και όλα μου τα άρθρα, για τα οποία μου μίλησε με τρόπο
πολύ καλακευτικό...

—...Ικανόν να συγκινήσει οποσδήποτε έναν συγγραφέα, πρόσ-
θεσε πειρακτικά κάπως ή 'Οντέτ.

—Ναί, δεν τ' άρνούμαι, για τ' Θεό. Αυτό δεν είναι πόζα,
ούτε ματαιοδοξία. Είναι πάντα τόσο ευάριστο, ένθαρρυντικό,
και ικανοποιητικό, τ'ό να βλέπεις να τόν νοιώθουν, άνθρω-
ποι με κάποια αξία.

Η 'Οντέτ κοκκίνισε ελαφρά. Αισθάνθηκε κάποιο συναίσθημα
ντροπής, στη σκέψη, ότι αυτή ή ξένη, γνώριζε άπειρώς καλύτερα
τά έργα του άνδρός της, τα οποία στην 'Οντέτ δεν μπορούσαν
να εμπνεύσουν παρά έναν μεγάλο σεβασμό, ένα είδος ιεροῦ θαυ-
μασμού, τυφλού όμως...

—Ελπίζω να μην απογοητευθώ, συνέχισε ο Ρομπέρ... 'Από
καιρό, ξέρεις, συλλέγω στοιχεία για μιὰ μεγάλη ιστορία των
Θρησκευτικών Πολέμων. Είναι μιὰ τεραστία δουλειά, παράτολμη
ίσως και την όποια δεν θά μπορούσα να φέρω εις πέρας, χω-
ρίς μιὰ καλή βοήθεια, γιατί τα μαθήματα μου απορροφούν τόν
περισσότερο διαθέσιμο καιρό... Είμαι όμως, αγάπη μου, τρομερά
εγωϊστής, δεν μιλάω παρά για τόν εαυτό μου. Συγχώρησέ με
και διηγήσου μου πώς πέρασες σήμερα.

—Είχα να κάνω κούρσες, φώνια...

Η ύπηρεσία έμπαινε εκείνη τη στιγμή, να άναγγείλῃ ότι τ'ό
φραγτό ήταν έτοιμο. Πέρασαν και οι δύο στην τραπεζαρία. Έ-
κει τ'ό άδιόρατο στενόχωρο συναίσθημα πού εβάρυνε την 'Οντέτ,
άπ' την στιγμή πού είχε επιστρέψει στο σπίτι, άρχισε να δια-
λύεται. "Εξώ από τ'ό γραφείο του Ρομπέρ, ήταν πάντα οι δύο
τους, ένα ζευγαράκι αγαπημένο, ταιριαστό... Όχι τ'ό χρόνια ά-
φθαστης συζυγικής εὐτυχίας... Η 'Οντέτ εὐθυμη τώρα, άρχισε
να φλυαρή και να εκδιπλώνη την εὐτυχία της με μιὰ παιδιαστική
αφέλεια.

Γυναίκες...«λουλούδια ἐπάνω στο τραπέζι»

Η Ρενέ Ντορμόν διέσχισε άργά τ'ό προαύλιο της 'Εθνικής
Βιβλιοθήκης. Έπρεπε πάντα να περάσουν λίγα λεπτά, για
να μπορέσει, ύστερα άπ' την κούραση πού της έδινε ή
ανάζητησή και ή μελέτη των ιστορικών διδύλων, να συνέλθῃ
και να ξαναβρῇ την έπαφή με τόν έξωτερικό κόσμο.

Ήταν στιγμές πού είχε την έντύπωση πώς ζούσε σέ παλιά
ιστορικά χρόνια και μοναχά όταν θρискόταν στον δρόμο, ξανα-
γινόταν ή ζωή, χαριτωμένη Παριζιάνα των είκοσι έξη χρόνων.
Έφθασε στην όδον Βοναπάρτου, πριν ακόμα επιστρέψῃ ο
Ρομπέρ από τ'ό Λύκειο. Είχε όμως κάθε δικαίωμα πιά να μπαί-
νῃ ελεύθερα στο γραφείο. "Εβγαλε τ'ό έπαινωφόρι της, κάθισε
στο μικρό κάθισμα πού ήταν προαρισμένο γι' αυτήν και άρχισε
να καταγράφῃ τις σημειώσεις πού είχε συλλέξει κατά τ'ό διά-
στημα της ήμέρας.

Η Ρενέ ήταν τόσο βυθισμένη στην εργασία της, πού τίποτα
δεν την άποσπούσε, ούτε αυτές οι φωνές των παιδιών πού ά-
κούγονταν από τ'ό βάθος τού σπιτιού. "Εξαφνα τ'ό χορδὸ δῆμα
του Ρομπέρ, την έκανε να σκηόση τ'ά μεγάλα καστανά μάτια της.
—Λοιπόν, δεσποινίς, τί τ'ό ενδιαφέρον, έχουμε σήμερα; Μή-
πως βρήκατε τη μελέτη για την όποια είχαμε μιλήσει χθές;
ρώτησε ο Ρομπέρ.

—Μάλιστα, κυρία, την βρήκα και την διάβασα. Θά μ'ας πα-
ρέξῃ μερικά στοιχεία, όχι όμως τίποτε τ'ό άγνωστο. Κάτι άλλο,
τ'ό πολύ ενδιαφέρον, βρήκα σέ μιὰ διατριβή ένδς από τούς κα-
θηγητάς μου, ή όποια έχει σχέση με τ'ό θέμα σας. Νά ένα αντί-
τυπο.

Ο Ρομπέρ κάθισε στο γραφείο του και έριξε μιὰ ματιά στο
μικρό διδύλιο, πού τού παρουσίαζε ή δεσποινίς Ντορμόν. "Ενα
χαμόγελο φώτισε τη φυσιογνωμία του.

—Τ'ό είχα ιδῇ όταν έξεδόθη. Πάντως είμαι εὐτυχής πού μου
τ'ό υποδείξατε. Αυτό δείχνει πόσο σ'ας ενδιαφέρει ή εργασία,
είπε ικανοποιημένος ο Ρομπέρ.

Η Ρενέ κύτταξε τόν Ιστορικό με τ'ά μεγάλα μάτια της γε-
μάτα άπορία. Πώς ήταν δυνατόν ο καθηγητής να άμφέβαλλε για
την ελλιμνήθεια τού ζήλου της;

—Πώς να μην είναι κανείς αλμυλωτισμένος από μιὰ τόσο
ώραία ύλη! είπε με θερμή ή Ρενέ. Μπορεί κανείς να μην αγα-
πά την ιστορία, να μην δονῆται από συγκίνησι γι' αυτό τ'ό πα-
ρελθόν πού ζητά να άναστήσει κανείς!...

—Αγαπητή δεσποινίς, μην κρίνετε από τόν εαυτό σας... και
από μένα, πού είμαστε ποτισμένοι, ολοκληρωτικά κυριευμένοι
από αυτό τ'ό μεθυστικό δηλητήριο της Ιστορίας. Πόσοι άνήκουν
στην κατηγορία μας; Και πούτ' άπ' όλα στη γενεά τη δική σας,
οί περισσότεροι νέοι και νέες ενδιαφέρονται πολύ περισσότερο
για τ'ό σαμπιόν τού μπόξ, παρά για τούς άγώνες τού Φραγκί-
σκου τού Α' με τόν Κάρολο τόν Ε'...

—Μπορεί να ζῇ κανείς τ'ό παρόν, λατρεύοντας ταύτοχρόνως
και τ'ό παρελθόν. Κι' εγώ είμαι καλή κολυμβήτρια, κάνω σκι...
συνεπλήρωσε ή Ρενέ.

—Σ'ας συγγαίρω, δεσποινίς. Και εγώ έχω τ'ό πάθος της όρει-
βάσις, τ'ό δουνό δεν έχει μυστικά για μένα... "Ας επανέλθωμε
όμως, στο κοινό μας πάθος και στα ντοκουμέντα μας για την
Αικατερίνη των Μεδίκων.

Τ'ό ρολογάκι πού φορούσε στο χέρι ή Ρενέ, καθώς και τ'ό
έκκερμες τού γραφείου, πού βρισκόταν άπάνω από τ'ό τζάκι,
έδειχναν ότι ή ώρα είχε πιά περάσει, όταν ή 'Οντέτ τόλμησε
να υπενθυμίσει στον άνδρα της ότι ήταν ή ώρα τού δείπνου.
Μήπως άθόρυβα και στάθηκε διακριτικά στην πόρτα.

—Με συγχωρείς, Ρομπέρ, είναι σχεδόν έννέα ή ώρα... Δεν
ήξερα άν έπρεπε να καθήσω στο τραπέζι... Θά εργασθῃς ακό-
μα πολύ;

—Έννέα! Είναι τρομερό!... Μά τότε λοιπόν, να τί θά γίνῃ.
άπλούστατα: Η δεσποινίς Ντορμόν θά δείπνησῃ μαζί μας και
κατόπιν θά συνεχίσωμε την εργασία μας. Δεν θά σ'ας πείραζε
αυτό, δεσποινίς; Μήπως σ'ας περιμένουν; ρώτησε ο Ρομπέρ.

Η Ρενέ χαμογέλασε κάπως μελαγχολικά.
—Δεν υπάρχει κανένας πού να με περιμένῃ ποτέ. Σ'ας παρα-
καλώ μάλιστα, να μη διστάσετε να με άτασχολήτε, όσο ή πα-
ρουσία μου σ'ας είναι χρήσιμη, είπε ή Ρενέ.

—Ζήτη μόνη, δεσποινίς; ρώτησε ή 'Οντέτ.

—Μάλιστα, κυρία, άναγκαστικά. Οι φίλοι μου μένουν στην
επαρχία, σέ μιὰ μικρή πόλη στερημένη από κάθε πνευματική
πηγή. Δεν θά μπορούσα, μένοντας εκεί να κάνω κανενός είδους
σπουδές, ούτε να εξασκήσω κανένα άπ' τ'ά επαγγέλματα πού
αγαπώ.

Κάθισαν στο τραπέζι και ή Φελισὸν τούς σεργίρισε, φουρκι-
μένη για την άργοπορία τού δείπνου και την άπροσδόκητη
μουσαφίριση. Η 'Οντέτ πειραγμένη κάπως, προσπαθούσε να
κρύψῃ τῇ δυσφορία της. Ο Ρομπέρ φαινόταν ένθουσιασμένος.
Δεν έπαινε να μιλάῃ, να διηγῆται άνέκδοτα για ιστορικά πρό-
σωπα τού δεκάτου έκτου αιώνας, σ'ά να έπρόκειτο για τόν Τρι-
στάν Μπερνάρ ή τόν δούκα τού Ουίνσδωρ!

Η Ρενέ δεν ζητούσε παρά να ακολουθῇ τόν Ρομπέρ Μπον-
βάλ, στίς περιπλανήσεις του διά μέσου των αιώνων. Χάρης ο-
μως στη διαίθεση, τ'ό προνόμιον αυτό των γυναικών, κατάλαβε
ότι αυτό θά στενοχωρούσε την 'Οντέτ. Τ'ό χαριτωμένο προσω-
πάκι της, είχε γίνει σκυθρωπό και κατσουφιασμένο, σάν τιμα-
ρημένοι παιδιού. Ποιός ξέρει τί σκέψεις να άπασχολούν αυτό
τ'ό μικρό στενόμυαλο κεφάλι, συλλογιζόταν ή Ρενέ!... "Ο-
τόσο, ήταν ή γυναίκα τού Ρομπέρ Βαλμπόν, τού Ιστορικού τού
Λουδοβίκου τού δωδεκάτου και των Θρησκευτικών Πολέμων!...
Τί προσέφερε αυτή ή γυναίκα στον άνδρα της, άλλο από την
όμορφιά της και την συγκινητική της τρυφερότητα πού την έ-
κανε ίσως να ζηλεύῃ!... Η Ρενέ θυμήθηκε τ'ό περίφημο από-
φθεγμα τού Νίσε: "Ο άνδρας πρέπει να άνατρέφεται για τόν
πόλεμο και ή γυναίκα για να είναι τ'ό ξεκούρασμα τού πολε-
μιστή. "Ολα τ'ά άλλα είναι τρέλλα. Η 'Οντέτ δεν είχε άνα-
τραφή παρά πραγματικά για τ'ό ξεκούρασμα τού πολεμιστή. Ο
πατέρας της, ένας παλιός καθηγητής τού Πανεπιστημίου, αντι-
φεμιστής, θεωρούσε τις γυναίκες ως μιὰ ευχάριστη ψυχαγωγία
για τ'ά διαλείμματα της εργασίας. "Οι γυναίκες, συνήθιζε να
λέῃ, δεν είναι παρά λουλούδια επάνω στο τραπέζι. Ο Ρομπέρ
υπήρξε μαθητής του και μιὰ μέρα πού ο καθηγητής τόν κάλεσε
σ' ένα χορό, στο σπίτι του, σαγηνεύθηκε από την όμορφιά της
'Οντέτ. Ήταν όμορφη, χαριτωμένη, ήξερε να ντυθῇ, να δια-
κοσμήσῃ με γούστο τ'ό σπίτι της, να δέχεται, να γαρνίρῃ τ'ά
βάζα με άνθη... Λάτρει τα παιδιά, και τ'ά άνέτρεφε με ύπο-
μονή και καλώςήνη...

Απόψε όμως, πλάι σ' αυτή την διαφορετική γυναίκα πού
φαινόταν τόσο να άρέσει στον άνδρα της, ή 'Οντέτ είχε την
έντύπωση ότι ήταν χαμένη μέσα στην άγνοια και την άμάθεια!...
—Πάμε τώρα να ξαναβρούμε την Αικατερίνη των Μεδίκων! Καλή
νύχτα, αγάπη μου, ελπίζω να κοιμηθῇς... είπε καληνυχτίζοντας
τη γυναίκα του.

—Μην άνησυχείς για μένα.

Η 'Οντέτ ύπνη, βασανιζόταν επί ώρες στο σκότος από πι-
κρές και θλιβερές σκέψεις.

Τά πρώτα σύννεφα

ΜΑ επί τέλους, Ρομπέρ, μου είχες υποσχεθῇ..... Σήμερα
Κυριακή!

—Λυπούμαι, αγάπη μου, αλλά σου επαναλαμβάνω: Μου
είναι αδύνατον να σ'ε συνοδεύσω σ' αυτή τη δεξίωση. Διασκέ-
δασε, χόρεψε...

—Νά διασκεδάσω χωρίς εσένα, Ρομπέρ!

—Τού χρόνου πού θά είμαι πιά ελεύθερος, θά κάνω ό,τι θε-
λήσῃς.

—Δεν θά ήταν ωστόσο πολύ σπουδαίο να έχανες ένα απόγευμα

από τη δουλειά σου.

—Σπουδαιότατο, 'Οντέτ, πιστέψ' με. Οι ώρες μου είναι με-
τοημένες. Και ο έκδότης με διάζει. Πρέπει τ'ό καινούργιο μου
διδύλιο να έκδοθῇ, πριν ξεχαστῇ τ'ό προηγούμενό μου για τόν
Λουδοβίκο τόν δωδέκατον.

—Τ'ά ίδια θά λ'ες και τ'ό χρόνου, γιατί θά έχης άρχισῃ καμ-
μιὰ άλλη πάλι εργασία.

—Άκουσε, μικρή μου 'Οντέτ, δεν σου ζήτησα ποτέ να ένδια-
φερθῇς, για την εργασία μου. Τ'ό μόνο πού ζητάω από σένα,
είναι να μη μου την παρακολύης, τούλάχιστον να μη μου είσαι
ένα εμπόδιο παρά πάνω, μέσα σ' αυτό τόν δύσβατο δρόμο της
έπιτυχίας. Έχω ανάγκη από όλη μου την ήρεμία και την έ-
λευθερία, είπε κάπως νευρικά ο Ρομπέρ.

—Α! Ρομπέρ, πώς μπορείς να μου μιλάς έτσι;

Τ'ά μεγάλα μπλε μάτια της 'Οντέτ γυάλιζαν από τ'ά δάκρυα
πού προσπαθούσε να συγκρατήσῃ. Κύτταξε τόν άνδρα της με
ένα βλέμμα, γεμάτο παράπονο, πού τόν έκανε να μετανοιώσῃ
για τ'ό άυστηρό του κάπως ύφος.

—Σου ζητώ συγγνώμην. Είμαι λίγο νευρικός. Δεν ήθελα να
σ'ε λυτήσω. Ξέρεις καλά ότι ή ζωή μου για σένα είναι μοιρα-
σμένη στα δύο. 'Απ' τῇ μιὰ ή αγάπη μου για σένα και άπ' την
άλλη τ'ό επάγγελμά μου πού αγαπώ με πάθος... Δεν ήθελα να
ζηλεύῃς... Όρεθούα, αγάπη μου!

Η 'Οντέτ σκούπισε τ'ά μάτια της κι' άρχισε να ντύνεται. Η
καρτερίκότης όμως με την όποιαν δεχόταν έως τώρα κάθε τι
πού προήρχετο από τόν Ρομπέρ, και ήταν γι' αυτήν νόμος, ύπο-
χωρούσε σάν ένα συναίσθημα πού την έκανε να επαναστατῇ.

Όστε λοιπόν, δεν είχε δικαιώματα παρά στη μισή ζωή τού
Ρομπέρ, τη στιγμή πού έκείνη τού είχε αφιερώσει τῇ ζωῇ της
όλόκληρη; Μήπως και ή λατρεία, για τ'ά δύο της παιδιά, τη
Ροζίλ και την Σιλβί, δεν άντανανκούσε σ' αυτόν κι' έκείνη;
Τόν άνδρα της, αγαπούσε ή 'Οντέτ, διά των παιδιών της.

Τ'ό επάγγελμα, τ'ό επάγγελμά του, τ'ό αγαπούσε δρα γε τόσο
πολύ, όταν είχε για συνεργάτη τόν Λουί Μαντάν; Αυτό ήταν
πάντα τ'ό λεπτό σημείο, για την 'Οντέτ, κι' ως μην ήθελε να τ'ό

Τ'ά δύο του παιδιάκια έτρεχαν χαρούμενα να τόν προειπαντήσουν

ομολογήσῃ. Ήταν φανερό και άναμφισβήτητο. Ο Ρομπέρ περ-
νούσε ώρες ολόκληρες, με την Ρενέ Ντορμόν. Τ'ό πράγμα δεν
μπορούσε παρά να κάνει αίσθησι.

★
Είχαν περάσει τρεις μήνες. Οι δύο γυναίκες, σ' όλο αυτό τ'ό
διάστημα δεν είχαν παρά τυπική σχέση, με κάποια επιφύλαξη
και δυσπιστία και από τ'ά δύο μέρη. Η 'Οντέτ δεν καλούσε τη
Ρενέ για τ'ό δείπνο, παρά όσάκις ο άνδρας της την παρακαλούσε
να τ'ό κάνῃ. Η Ρενέ προσπαθούσε κάθε φορά να στρέφῃ τῇ συ-
ζήτησι σ' ένα προσιτὸ επίπεδο για την 'Οντέτ.

Αυτή, συνηθισμένη να θεωρῇ τόν άνδρα της ως αλάνθαστον,
ως ένα διεθνώς μεγάλο μυαλό, δεν μπορούσε να καταλάβῃ πώς
μπορούσε να έχῃ ανάγκη από βοήθεια.

Δεν ήξερε ότι κάθε ταλέντο, όπως και κάθε επιστήμη, έχει
ανάγκη από συνεχῇ επικοινωνία, ότι και ο πιο δυνατός άνθρω-
πος χρειάζεται ένα στήριγμα και ότι δύο άνθρωποι πού συνεν-
νοούνται τελείως άποτελούν την πιά γόνιμη άρμονία.

Μόλις έφυγε ή 'Οντέτ, ο Ρομπέρ εγκατεστάθηκε στο γραφείο
και βυθίστηκε στη μελέτη.

Ένα δυνατό κουδούνισμα, άπρόοπτο, μυστηριώδες, σάν πα-
ράξενο κάλεσμα, τόν έκανε να πεταχτῇ.

Η Φελισὸν άπουσίαζε και ο Ρομπέρ πήγε ο ίδιος ν' άνοίξῃ...

—Σεῖς, σήμερα;...

—Έλαβα τ'ό θάρρος νάρθῶ... όρκισθῇτε μου, όμως ότι δεν
σ'ας άνησυχῶ... Έργασθήκα απόψε και συνέλλεξα μερικές ση-
μειώσεις... Δεν μόρεσα να περιμένω έως αύριο, για να σ'ας
τις φέρω... 'Ηρθα να σ'ας τις παραδώσω μόνον και να φύγω...
είπε διστακτικά ή Ρενέ.

—Νά φύγετε; Μά γιατί; 'Ισα-ίσα, είσατε πολύ ευπρόσδε-
κτη. Είμαι ένθουσιασμένος πού σας δέλω. 'Ημωνα μόνος,
κάπως κουρασμένος. Βρίσκομαι σ'ε κάποια άμηχανία... Δεν ξέ-
ρω γιατί... 'Από υπερέκτασι ίσως... Έλάτε... Θά τ'ά ιδούμε μα-
ζί, όλ' αυτά. Τί ώραία ιδέα είχατε να έλθετε!

Ο Ρομπέρ ξαναβρήκε την ενεργητικότητά του και ή Ρενέ,
συγκινημένη, διέκρινε μιὰ ιδιαίτερη ευχαρίστησι στο βλέμμα
του. Τ'ά μάτια της 'Οντέτ άγαπούσαν άπλως, χωρίς να κατα-
νοούν. Η Ρενέ για να θαυμάσῃ, για να αγαπήσῃ, είχε ανάγκη
να γνωρίσῃ...

Η μέθη της δουλειάς τούς παρέσυρε και ο Ρομπέρ με τη Ρε-
νέ άρχισαν την συνεργασία τους.

Πικρές δαισθήσεις

ΜΙΑ βαρεία ατμόσφαιρα βασιλευσε τώρα στο σπίτι των
Μπονβάλ.

Η 'Οντέτ αισθανόταν τόν εαυτό της μόνο και εγκατα-
λελειμμένο, απέφυγε όμως επιμελώς να προσφέρῃ τ'ό όνομα της
δεσποινίδος Ντορμόν. Γύριζε όλη την ήμέρα έδω κι' εκεί μηχανι-
κά, με ύφος θλιμμένο και άπαισιόδοξο. Ο Ρομπέρ, πού απέ-
διε την δυσθυμία αυτή της γυναίκας του, στο ότι δεν τού έ-
μενε καιρός να άσχοληθῇ μ' αυτήν, λόγω της δουλειάς του,
προσπαθούσε να την έξευμενίσῃ μ' έναν τρόπο σάν αυτόν πού θά
μεταχειριζόταν κανείς μιὰ ένα παραπονιάρικο παιδί, στοῦ οποί-
ου τ'ά καριτίσια δεν δίνει συνήθως μεγάλη σημασία.

Η Ρενέ κρατούσε μιὰ στάσι συντηρητική και άπέκρουε με
εὐγένεια τις προσλήψεις πού της έκανε άνόποτος ο Ρομπέρ,
έξ όνόματος της γυναίκας του:

—Έλάτε να φάμε μαζί αύριο! Θά μ'ας κάνετε μεγάλη εύχα-
ρίστησι και στος δυό... Γιατί να μη μ'ας συντροφεύετε την
Κυριακή στην έκδρομή;... Έχω τόσο ανάγκη να άναπνεύσω...
Και σεῖς τ'ό ίδιο, δεν άμφιβάλλω..., έλεγε κάθε φορά ο Ρομπέρ
και άπεινόμενος ύστερα στην γυναίκα του, συνέχιζε:

—'Οντέτ, παρακάλεσε και σὺ την δίδα Ντορμόν...

Η 'Οντέτ επανέλαμβανε τυπικά, σ'ε ψυχρό μάλλον τόνο, την
πρόκλησι τού άνδρός της και έκείνος σήκωνε τούς ώμους με
άπορία. Δεν ήξερε πώς να δικαιολογήσῃ αυτό τ'ό σκυθρωπό ύ-
φος, πού είχε γίνει πιά μόνιμη κατάσταση στην 'Οντέτ ή όποια
άλλοτε δεν έπαινε να γελά και να φαίνεται χαρούμενη. Οι γυ-
ναίκες είναι παράξενα όντα..., συλλογιζόταν, δεν ξέρει κανείς
ποτέ πώς να τις μεταχειριστῇ.

Η υπερέκτασις όμως άπ' ένός και μιὰ μικρή γρίπη, από
αυτές πού παθαίνει κανείς συχνά, την άνοίξῃ με τ'ό να άψηφά
τ'ά τελευταία κρύα, έκαναν τόν Ρομπέρ να άρρωστήσῃ μιὰ μέρα
τού 'Απριλίου. Αναγκάστηκε να πέσῃ στο κρεβάτι, εύθως μό-
λις επέστρεψε από τ'ό Λύκειο.

Για την 'Οντέτ ήταν μιὰ εὐτυχισμένη εύκαιρία, να εκπλη-
ρώσῃ τ'ά καθήκοντά της ως νοσοκόμος στον άνδρα της! 'Επὶ
μιάν έβδομάδα, περιποιήθηκε στοργικά τόν Ρομπέρ, όπως εὐν
έπρόκειτο για κανένα από τ'ά παιδιά της.

Παρ' όλη την άνησυχία πού της έδινε ή άρρώστεια τού άν-
δρός της, ή 'Οντέτ ήταν εὐτυχισμένη. Ο Ρομπέρ της άνήκε δ-
λοκληρωτικά, τόν είχε στην κατοχή της...

Τί γινόταν σ' αυτό το διάστημα ή Ρενέ Ντορμόν;

Δεληταύσε τις βιβλιοθήκες και τα αρχεία, ύστερα περνούσε από το σπίτι των Μπονβάλ, για να μάθι για την υγεία του Ρομπέρ, καθόταν μια -δυό ώρες μόνη της στο γραφείο του και ξαναφαινε για να συνεχίση την εργασία στο σπίτι της. 'Ο Ρομπέρ δεν φαινόταν να ενδιαφέρεται, στο διάστημα αυτόν των ολίγων ημερών, για ό,τι συνήθως τον απασχολούσε κυρίως στη ζωή.

Αυτό, όπως ήταν επόμενο, δεν βάσταζε πολύ. Μόλις γιατρεύτηκε, ο Ιστορικός άρχισε να ανησυχί για τις εργασίες του που είχαν μείνει τόσο πίσω. Να είχε, άρα γε, φροντίσει ή γραμματεύς του για το τάδε χειρόγραφο, να είχε ανακαλύψει τίποτε καινούργιο, τίποτε το ενδιαφέρον;... Είχε συγκεντρώσει τις πληροφορίες που του χρειαζόντο;...

—Λίγη ύπομονή, φίλε μου, του έλεγε ο γιατρός. Μή νομίζετε ότι θα γλυτώσετε τόσο φτηνά! Οι Ούγγενοί σας μπορούν να περιμένουν λίγες ημέρες και μερικές βδομάδες ακόμα αν παραστή ανάγκη. Θέλετε να ξαναρωστήσετε;... Να πεθάνετε θύμα Οθησκευτικών Πολέμων, τί θάνατος για έναν Ιστορικό του είκοστού αιώνα;...

Ο Ρομπέρ ωστόσο δεν μπορούσε να το υποστή αυτό, με κατεριτικότητα. Η ανυπομονησία και ή νευρικήτης που τον κατείχαν, του ξανάφεραν πυρετό. Δεν αισθανόταν κάποια ανακούφιση παρά όταν άκουγε το κουνούπισμα της Ρενέ. 'Ανεγνώριζε το νεανικό ελαφρό και σβέλο θήμα της, καθώς περνούσε στο διάδρομο. Την φανταζόταν με τ ήλεπτη σιλουέττα της, σκυμμένη επάνω στη μελέτη του ή να ψάχνη στις βιβλιοθήκες. Μάντευε την παρουσία της πίσω απ' τόν μεσότοχο, που χώριζε την κάμαρά του, από το γραφείο πολλές φορές κι' όταν ακόμα ο κρότος της γραφομηχανής έφθανε έως τα αυτιά του. 'Η σκέψις ότι ή Ρενέ βρισκόταν εκεί, αφιερωμένη στο έργο του, ήταν σωτήρια γι' αυτόν... 'Αναλωνιζόταν τη χαρά που του έπεφύλασσε ή ανάσχεσις κι' αυτό του έδινε φτερά!...

Πόσο όμως ή διαίσθησις όλων αυτών σκοτεινίαζε το βλέμμα της 'Οντέτ και την έκανε να δαγκώνη τα χείλη της από πόνο!...

Η μόνη λύσις

ΕΙΝΑΙ δυό μέρες τώρα, που ο γιατρός επέτρεψε στον Ιστορικό να διαβάση και ο Ρομπέρ ριχτηκε στο διάβασμα με κατάχρησι και απληστεια. Σωροί από βιβλία είχαν μεταφερθή στο κρεβάτι του. Διάβαζε άτελείωτα και σημείωνε με κόκκινο μολύδι, μόλις εύρισκε κάτι που τον ενδιέφερε.

—'Οντέτ, αγάπη μου, είπε κάποια φορά στην γυναίκα του. Δώσε αυτό το βιβλίο στη δεσποινίδα Ντορμόν, σε παρακαλώ, στο γραφείο... Ξέρει περί τίνος πρόκειται... Είναι κάτι που έχει σχέση με το όγδοο κεφάλαιο της μελέτης μου... Θα προσπαθήσω τώρα να κοιμηθώ λιγάκι γιατί το διάβασμα μ' αυτό τα μικρά στοιχεία με εκούρασε τρομερά στα μάτια...

Ο 'Οντέτ, χωρίς να πη λέξη, πήρε το βιβλίο και κατευθύνθηκε προς την πόρτα του γραφείου. Ο Ρομπέρ είχε κιάλας αποκοιμηθί. Στάθηκε και τόν κτύπησε λίγη ώρα. 'Ωστε θα τόν ξαναείχανε πάλι... τώρα που έγινε καλά; 'Η παρουσία της Ρενέ, θα ξαναήταν μια ψύχωση, που θα την έκανε τόσο να υποφέρει. Άνοιξε την πόρτα του γραφείου, προσπαθώντας να μην κάνει θόρυβο.

Η Ρενέ Ντορμόν, μόλις είχε φθάσει και έβγαζε το καπέλλο της. 'Η 'Οντέτ παρατήρησε ότι είχε αλλάξει κένισμα. Τα μακριά της μαλλιά που τα γύριζε πριν σε σινιόν πίσω στο λαιμό, σχημάτιζαν τώρα μια τορσάντα γύρω από το κεφάλι. Αυτό της έδινε ένα ύφος νεανικότατο και πιο μοντέρνο. Καμιά λεπτομέρεια δεν διαφεύγει σε μια ερωτευμένη γυναίκα, όταν πρόκειται για μια υποθετική αντίληψη. Πρόσεξε ακόμα και το ήλιοκαμένο χρώμα τών μαρμάτινων της νέας, ή 'Οντέτ. 'Ασφαλώς την παραμονή θα είχε πέξει τένις στον ήλιο...

Φορούσε ένα μπλε απλό ταγεράνι, που άνεδείκνυε τη λεπτή της σιλουέττα. 'Ηταν ή πρώτη φορά που ή 'Οντέτ έθαύμαζε ειλικρινά τη Ρενέ. Έως τότε την εύρισκε κάπως πολύ απλή, τόσο αλλοιώτικη από τόν τύπο τόν δικό της, που ήταν περισσότερο κοινά, μια κοινά ξανθή και ροδοκόκκινη. 'Αναλογίστηκε, ξαφνικά, την εντύπωσι που θα έκανε αυτή ή γερή και δημοφιλής, γεμάτη σφοδρις που ή ξεπνίδα δεν ήταν το μόνο της θέληγγο, στον Ρομπέρ μόλις την ξανάβρισκε ύστερα απ' την αρεσεία του...

Τί να έκανε; πώς να παλαίψη;...

Η 'Οντέτ πλησίασε τη Ρενέ, της έδωσε το βιβλίο, της υπέδειξε την υποσημείωσι του Ρομπέρ, προχώρησε μηχανικά προς το παράθυρο κι' ύστερα γυρίζοντας απότομα:

—Θα μπορούσα να καθίσω λίγα λεπτά χωρίς να σας ενοχλήσω, δεσποινίς; είπε στη Ρενέ.

—Σας παρακαλώ, κυρία, είστε στο σπίτι σας...

—'Α! όχι μέσα σ' αυτό το γραφείο. 'Εδώ είναι αποκλειστικά το βασίλειο του άνδρός μου. Και το δικό σας, άλλωστε...

Η 'Οντέτ κάθισε σε μια φαρδιά πολυθρόνα και άφησε το βλέμμα της να περιπλανηθή στο δωμάτιο. 'Η προσοχή της ωστόσο ήταν συγκεντρωμένη επάνω στη Ρενέ Ντορμόν, ή οποία ξανά τοποθετούσε μερικά βιβλία στη βιβλιοθήκη.

Επρεπε με κάθε τρόπο να βρή τη δύναμι να μιλήση. 'Αγωνιώντας, ήθελε να εισόδη στο μυστήριο που περιέκλειαν αυτά τα ήρεμα μάτια, αυτή ή σοφή παρθενική ψυχή... Τί λέξεις όμως θα μπορούσε να μεταχειριστή για να μη την πληγώσει και να μη γίνη ταυτόχρονα και εκείνη γελοία;... Και το δυσκολώτερο ήταν να μπορέση να συγκρατηθή και να μην ξεσπάσει σε λυγμούς, σαν μικρό παιδί...

—Δεσποινίς Ντορμόν, άρχισε δειλά ή 'Οντέτ. Θα βρήτε ίσως ανόητη τη σκέψι μου. 'Αλλά το θάρρος σας και ο ζήλος σας, με εκπλήσσουν κάπως...

—Μα γιατί, κυρία; 'Αγαπώ το επάγγελμά μου και δεν βρίσκω να μου αξίζει κανένας έπαινος επειδή το έβασκα εύσυνείδητα.

—'Ακριβώς, το έβασκατε πάρα πολύ εύσυνείδητα... Θα ήθελα να ξέρω... 'Α, μη θυμώσετε μαζί μου... αν αυτό το επάγγελμα είναι πραγματικά ο σκοπός της ζωής σας, αν δεν είστε και σεις υποκείμενη σε αισθήματα που είναι φυσικό να απασχολούν κάθε νέα της ηλικίας σας... Είμαι κάπως αδιάκριτη, το ξέρω, αλλά...

Η 'Οντέτ πέρασε τις φράσεις της και κλονιζόταν κάτω από το άρροπλάστο και επιβλητικό βλέμμα της Ρενέ, που στεκόταν μπροστά της όχη και ακίνητη.

Έξαφνα, άνικανη να συγκρατήση περισσότερο το πάθος της, ή 'Οντέτ διετύπωσε μάλλον σαν παράπονο παρά σαν κατηγορία αυτό που την βασάνιζε:

—Πρέπει να σας ομολογήσω, δεσποινίς... Είμαι τόσο ανήσυχη, τόσο δυστυχισμένη... Μου φαίνεται ότι είναι αδύνατον, απολύτως αδύνατον, να βλέπη κανείς τόν άνδρα μου κάθε μέρα όπως σεις, να παρακολουθή την εργασία του, να περνά ώρες, βραδιές ολόκληρες κοντά του, χωρίς να υποστή την επίρρειά του, χωρίς να τόν θαυμάζη με πάθος, χωρίς να τόν αγαπήση... Νοιώστε με και γελάστε μαζί μου. Θέλω να ξέρω, έχω το δικαίωμα!

—Τό δικαίωμα!... Δεν καταλαβαίνω, κυρία μου, δύναμι ποιού δικαιώματος θα θέλατε να εισδύσετε στην ατομική μου ζωή. Με ερωτήσατε αν το επάγγελμά μου, ήταν όλη μου ή ύπαρξις. Θα ήθελα να σας απαντήσω ότι αυτό δεν αφορά παρά τό, δεν έχω τίποτα να σας απαντήσω...

—Μα επί τέλους, είμαι ή γυναίκα του, και δεν μπορώ να υποφέρω...

—Να υποφέρετε τί, κυρία μου;... Δεν πιστεύω εξ αιτίας μου, να ζημιώθηκε, ή αγάπη του άνδρός σας για σας... Είμαι ή γραμματεύς του, τίποτε περισσότερο, τίποτε λιγώτερο...

—'Α! δεν σκέφθηκα ποτέ όπως νομίζετε... Μη με κατηγορείτε για σκέψεις ταπεινές... Σας ξαναλέω ότι αυτή ή καθημερινή οικειότης, με τρελαίνει. Είμαι βέβαιη ότι τόν αγαπάτε... αυτό με σκοτώνει...

Η 'Οντέτ σπρώχτηκε. Τα μάτια της έλαμπαν και όλο της το αίμα είχε ανέβη στο κεφάλι. Η Ρενέ δεν είχε χάσει την ψυχραιμία της.

—Η καρδιά μου μου ανήκει, κυρία μου, είπε σιγά ή Ρενέ. Δεν πρόκειται να σας μιλήσω για τα απόκρυφα αισθήματά μου. Έχω, άλλωστε, τη συνήθεια, καθώς ζω μόνη, να σιωπώ. 'Εξ άλλου, αν σας προκαλώ αγωνίες, δεν θα ήταν στο χέρι μου να τις σταματούσα έτσι δια μιας. 'Αρκεσθήτε μόνον εις τό να μάθετε —εάν κατά κάποιον τρόπο, μου κάνετε την τιμή να με πιστώσετε— ότι ποτέ δεν σας έκανα εκουσίως μου κανένα κακό.

—Δεν με λυπάστε; είπε ικετευτικά ή 'Οντέτ. Η Ρενέ καταλάβαινε ότι αντιμετώπιζε ένα άλυτο πρόβλημα. Δεν ήταν δυνατόν να δεχθή τη λύσι που απαιτούσε ή 'Οντέτ. 'Ηταν αποφασισμένη να μην υποχωρήση.

—'Οχι, απήντησε ή νέα. Δεν νομίζω ότι αξίζει να σας λυπηθώ, γιατί σεις είστε πιο προνομιούχος από μένα... Δεν μπορώ να σας υποσχεθώ παρά ένα πράγμα: 'Όταν τελειώση ή εργασία του συζύγου σας, θα εξαφανισθώ από τόν ορίζοντά σας. Δεν θα ακούσετε πια τίποτα για μένα. Έως τότε όμως, μην πιστεύετε πως είναι δυνατόν να τόν εγκαταλείψω. Θα ήταν φρικτό.

★

Η 'Οντέτ, δεν είχε πια επιχειρήματα. Αισθανόταν τόν έαυτό της νικημένο και ξέσπασε σε κλάματα. Η Ρενέ θημάτιζε κατά μήκος του γραφείου, με τα χέρια σταυρωμένα πίσω. Ξαφνικά ή πόρτα άνοιξε διάπλατα και ο Ρομπέρ, τού οποίου τα βήματα οι δυό γυναίκες δεν είχαν ακούσει, μέσα στην ταραχή τους, παρουσιάστηκε ξαφνικά.

Φορούσε μια μακρύα ζεστή ρόμπα και φαινόταν ευχαριστημένος που είχε πια σηκωθεί.

—Δεν άντεχα πια. 'Ας πη ό,τι θέλει ο γιατρός. 'Επρεπε γάρβω να ριξω μόνος μου μια ματιά στα χαρτιά μου, αν και

Δεχόταν τούς καλεσμένους που έφθαναν εκείνη τη στιγμή.

είμαι βέβαιος ότι είναι εν τάξει αφού βρίσκονται σε τόσο καλά χέρια... Αισθάνομαι περισσότερο ότι εγώ έχω ανάγκη από αυτά, διάζομαι να ξανάρθω σ' επαφή μαζί τους...

Αυτή ή αναγκαστική απομάκρυνσις από το γραφείο μου, από την αγαπημένη του απασχόλησι μ' έκαμε να δοκιμάσω τη μεγαλύτερη θλίψη. Νόμιζα, όσον καιρό ήμουν στο κρεβάτι, ότι ζω μέσα σε μια ατμόσφαιρα που λίγο διέφερε από το κελί τού φυλακισμένου. 'Αγωνιούσα φριχτά. 'Επί τέλους όμως να πού βρίσκομαι πάλι εδώ έτοιμος να συνεχίσω το έργο μου...

Η 'Οντέτ σκούπισε βιαστικά τα μάτια της με το μικρό της μαντηλάκι. Ο Ρομπέρ όμως διέκρινε ότι τα δάκρυά της, ήταν περημένα και τα μάγουλά της κόκκινα.

—Κλαίς;... Τί τρέχει, φίλη μου;

—'Η κυρία Μπονβάλ, είναι λίγο εκνευρισμένη, διάστημα να απαντήση ή Ρενέ. 'Ηλθε ακριβώς λίγο εδώ μαζί μου, για να ξεκουραστή. Είναι φυσικό να έχη έναν αντίκτυπο, κάποια υπερδιέγερσι ύστερα από τις ανησυχίες που πέρασε με την αρεσεία σας.

Ο Ρομπέρ κτύπησε και τις δυό γυναίκες με ύφος δύσπιστο.

—Μου δίνεις το λόγο σου, είπε στην 'Οντέτ, ότι δεν είναι παρά αυτό;... Κι' εγώ είχα τόση χαρά που σηκώθηκα πια, που ξαναζώ...

Τα όργα μάτια της 'Οντέτ, κτύπαζαν τη Ρενέ. Η νέα είχε ξαναβρή το γαλήνιο και σοβαρό ύφος της. Κάποια απόφασις, διαβαζόταν στο ικετευτικό της βλέμμα. «Μόλις τελειώση ή εργασία! 'Οχι νορίτερα».

Δεν υπήρχε αμφιβολία, πώς ή δική της άποψις ήταν ή σωστή, ή αληθινή. 'Υστερα απ' αυτές τις σκέψεις ή 'Οντέτ επιβεβαίωσε:

—'Η δεσποινίς Ντορμόν, σου είπα την καθαρή αλήθεια. Μ' έπιασε ξαφνικά μια κοινή διάθεσις, που με έκανε να κλαίω, χωρίς λόγο. 'Η κούρασις...

—Δεν είναι παράξενο, ήταν φυσικό να σε κουράσουν οι τόσες σου φροντίδες και περιποιήσεις για μένα! Οι δυό γυναίκες είχαν συνεννοηθή...

Και τό μαρτύριο συνεχίζεται

ΤΟ καλοκαίρι υπήρχε άφορη μιάς νέας δοκιμασίας. Χρειάστηκε να φύγη ή 'Οντέτ για την Τουράιν, όπου έμενε ο πατέρας της. 'Επηρε μαζί της και τα δυό της παιδιά. Ο Ρομπέρ, που τώρα με τις διακοπές δεν απασχολείτο με το Λύκειο, έπαφελείτο της ευκαιρίας, που τού δινόταν, να αφιερωθή ολόκληρος στο βιβλίο του, που επρόκειτο άλλωστε να εκδοθή τόν προσεχή 'Οκτώβριο ή Νοέμβριο.

Κάθε Σάββατο απόγευμα όμως, πήγαινε να συναντήση την 'Οντέτ και έμενε μαζί της ως την Δευτέρα. Όσο περνούσε ο καιρός, τόσο ο Ρομπέρ φαινόταν πιο απασχολημένος κι' έδιαι καιολογείτο λέγοντας:

—Έχω δώσει το λόγο της τιμής μου, να παραδώσω το βιβλίο μου σε μια ώριμή χρονολογία. Σκέψου, έλεγε στην 'Οντέτ, ότι εργάζομαι γι' αυτό πέντε χρόνια τώρα. Θέλω πια να φύγη από τα χέρια μου και όταν το ιδώ έτοιμο ολόκληρο μένο, θα νοιώσω τόν έαυτό μου πιο νέο, πιο ελεύθερο, άνακουφισμένο... 'Επειτα τόν 'Οκτώβριο θα ξαναρχίσουν τα μαθήματά. Θέλω έως τότε να έχη τελειώση.

★

Ο 'Οκτώβριος ήλθε, τα μαθήματα ξανάρχισαν, ή 'Οντέτ έπείσσε και ξαναείχαν οι πληγές...

Η 'Οντέτ δοκίμη τη Ρενέ κάπως πιο αδυνατισμένη, πιο νευρική και μια βαθειά θέρμη φαινόταν να φωτίζει τα μεγάλα σκισμένα της μάτια. Τα βλέμματα τών δύο γυναικών διεσταυρώσαν, της 'Οντέτ ικετευτικά, της άλλης άγρια και κουρασμένα. Τόμαρτύριο ξανάρχισε...

Ο Ρομπέρ ανήγγειλε μια μέρα στη γυναίκα του ότι το έργο του πλησίαζε να τελειώση και ότι ο πρώτος τόμος είχε παρα-

δοθῇ κιόλας στὸν ἐκδότῃ.

—Αἱ! αὐτὸ θὰ τὸ ἐορτάσωμε μὲ ἕνα μεγάλο γεῦμα! συνέχισε ὁ Ρομπέρ. Εἶναι καιρὸς πιά νὰ σοῦ δείξω πὼς μπορῶ νὰ ζῶ, ὅχι μονάχα σὰν ἄγριος, σὰν ἐρημίτης. Ἐτοίμασε τὶς ἱκανότητες σου, ὡς οἰκοδόμοινα καὶ κυρία τοῦ κόσμου!

Ὁ Ρομπέρ ἀπαρίθμησε ἕνα - ἕνα τὰ πρόσωπα ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ καλέσουν σ' αὐτὴ τὴ μικρὴ γιορτῇ. Τὸν ἐκδότῃ του, τοὺς συναδέλφους του με τὶς γυναῖκες τους, κάποιον διευθυντὴ ἐφημερίδος...

—Θὰ καλέσωμε φυσικά, καὶ τὴ δεσποινίδα Ντορμόν, εἶπε ὁ Ρομπέρ. Τῆς εἶμαι ἄλλωστε τόσο ὑπόχρεος, καὶ αὐτὸ θὰ ἦταν ἕνα ἐλάχιστο δεῖγμα τῆς εὐγνωμοσύνης μου. Νὰ σκεφθῇ κανεὶς ὅτι ἐθυσίασε πρὸς χάριν μου, ὅλο τῆς τὸ καλοκαίρι, τὶς διακοπές τῆς! Χωρὶς νὰ λογαριάσω τί κατώρθωσε, ὅσο εἶμουν ἀρρωστος Χάρης! αὐτὴν, οὔτε μιὰς ἡμέρας καιρὸς, δὲν πῆγε χαμένος.

—Ποιὰ ἡμέρα θὰ ὀρίσωμε γιὰ τὸ γεῦμα; ρώτησε ὁ Ὀντέτ.

—Θὰ τηλεφωνήσω στὸν Μπουέλ, τὸν ἐκδότῃ μου. Ἄν αὐτὸς εἶναι ἐλεύθερος τὸ Σάββατο, θὰ στείλωμε καὶ τὶς ἄλλες προσκεκλησεις.

Τὸ γεῦμα κανονίστηκε γιὰ τὸ Σάββατο καὶ ὁ Ὀντέτ ἄρχισε νὰ τρέχῃ στὰ μαγαζιά, νὰ καταρτίξῃ τὸ μενού, νὰ διαπραγματευέται με τοὺς ἀνθοπώλας καὶ γιὰ ὅτι ἄλλο θὰ συντελοῦσε στὸ νὰ ἐορτάσῃ μὲ ὅσο τὸ δυνατόν μεγαλύτερη ἐπιτυχία ἢ ἐπίσημη ἐκείνη ἡμέρα.

Ὅταν ὁ ἱστορικὸς ἔκανε τὴν πρόσκλησί του στὴ Ρενέ, ἐκείνη ἀνέστηκε νὰ δεχθῇ, μὲ τὸν πιδὶ ἀπλὸ τρόπο, πρὸς μεγάλη τοῦ ἐκπλήξι.

—Πρόκειται νὰ ἐορτάσω τὴν περάτωση τοῦ ἔργου μου. Ἡ θέσις σου, δεσποινίς, ἀναμφισβητήτως εἶναι νὰ θρῖσκεσθε κοντά μου. Εἴθε τόσο στενά συνδεδεμένη μὲ τὴν ἐργασία μου αὐτή! Ἡ ἀπουσία σου θὰ ἔκανε τὴν φιλικὴ αὐτὴ θραυδὰ νὰ πάρῃ χαρακτῆρα ἐπίσημο ἀπλῶς, πράγμα ποὺ ἀπεχθάνομαι τόσο!

Ἐπειτα συνέχισε μὲ φωνὴ κάπως πιδὶ παλλόμενη:

—Σὰς τὸ ζητῶ ὡς προσωπικὴ χάρι καὶ ἐπιμένω νὰ σὰς παρακαλῶ νὰ μοῦ κάνετε αὐτὴ τὴν χάρι... Ρενέ...

Ρενέ!... Τὴν εἶχε φωνάξει με τὸ μικρὸ τῆς ὄνομα.

Ἡ νέα, δὲν εἶχε πιδὶ τὴ δύναμι νὰ ἀρνήθῃ. Ἦταν μιὰ στιγμή ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ μπορέσῃ ἡ Ρενέ, νὰ ὀχυρωθῇ πίσω ἀπὸ μιὰ ὁποιαδήποτε πρόφασιν καὶ νὰ ἀποφύγῃ... Ἀλλὰ μιὰ νέα καρδιά πλημμυρισμένη ἀπὸ μιὰ ἀγνὴ καὶ εὐγενικὴ ἀγάπῃ, μὴνες τώρα εἶναι ὑποκείμενη σὲ ἀδυναμίες... δὲν μπορεῖ νὰ ἀντιδράσῃ παρὰ μέτριες ἐνὸς ὅριου...

—Θὰ ἔλθω, εἶπε ἡ Ρενέ, στρέφοντας τὸ βλέμμα τῆς ἄλλου. Σὰς εὐχαριστῶ πολύ, γιὰ τὴν πρόσκλησί σου. Θὰ ἔλθω...

Γιὰ πρώτη φορὰ, ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς συνεργασίας των, τὰ μάτια τους δὲν συναντήθηκαν. Ἡ Ρενέ ἄφησε τὸν Ρομπέρ, μὲ μιὰ σύντομη χειραψία καὶ ἐκεῖνος ἄρχισε νὰ δηματιζέῃ νευρικά, μέσα στὸ γραφεῖο του, μὲ τὸ τσιγάρο στὸ στόμα...

Μιὰ «καλὴ» φίλη

ΩΣΤΕ, λοιπόν, ἀγαπητὴ μαίτρε, ἀρχίσετε νὰ γίνεσθε ἐνδοξοί!... εἶπε ἀποτεινόμενη στὸν Ρομπέρ ἡ κυρία Ρουζέβιν, σύζυγος ἐνὸς ἀνωτέρου ἐκπαιδευτικοῦ, τὴν ὥρα ποὺ σερβίριζαν τὸν καφέ.

—Αἱ! σὰς παρακαλῶ, κυρία μου, ἀπαλλάξτε με ἀπὸ αὐτὸ τὸ «μαίτρε» ποὺ μὲ γερνάει φοβερά, ἀπάντησε ὁ Ρομπέρ.

—Σὰς τὸ ἐπιφλοιάσσουμε λοιπόν γιὰ λίγο ἀργότερα, ὅταν σὰς δοῦμε καθηγητὴ στὴ Σορβόνη. Ὑπάρχει διάδοσις πὼς γρήγορα...

—Εἶναι τόσο πρόωρες αὐτὲς οἱ προβλέψεις, διέκοψε μετρίοφρονα ὁ Ρομπέρ.

Ἡ κυρία Ρουζέβιν δὲν ἔπαυσε νὰ ἀποτελῇ στὸν ἱστορικὸ φιλοφρονήσεις καὶ φαινόταν νὰ παραξενεύεται γιὰ τὴν ψυχρότητα τοῦ ἥρωα τῆς θραυδῆς. Φιλάρεσκῃ καθὼς ἦταν, ἔψαχνε νὰ βρῇ τοὺς λόγους τῆς ἀδιαφορίας τοῦ Ρομπέρ.

Δὲν εἶναι δυνατόν, σκεπτόταν, νὰ εἶναι ἱκανὴ ἡ Ὀντέτ, μιὰ τόσο ἀσήμαντῃ γυναῖκα, νὰ γεμίξῃ τὴν ὑπαρξὶ ἐνὸς ἀνθρώπου ἀνώτερου, ὅπως ὁ Ρομπέρ. Κάποια ἄλλη γυναῖκα θὰ ὑπῆρχε σίγουρα στὴ ζωὴ του. Κάποιος κρυφὸς δεσμός...

Ἡ κυρία Ρουζέβιν ἔσπευσε νὰ πληροφορήσῃ ἐμμέσως, τὴν Ὀντέτ, γιὰ τὶς ἐνδόμυχες σκέψεις τῆς, μὲ κάποια ἰδιαίτερη εὐχαρίστησι.

—Αγαπημένη μου Ὀντέτ, πόσο εὐτυχισμένη πρέπει νὰ εἶσαι, γιὰ τὶς ἐπιτυχίες τοῦ ἀνδρός σου. Πόση ὅμως ἀνησυχία πρέπει νὰ αἰσθάνεσαι ἐπίσης βλέποντάς τον νὰ σοῦ ξεφεύγῃ καὶ νὰ γίνεται διάσχιση... Naί, ξέρω, φυσικά, πόσο σοῦ εἶναι ἀφωσιωμένος, ἄλλα...

—Ἐχω ἀπόλυτῃ ἐμπιστοσύνη στὸν ἄνδρα μου, κυρία, εἶπε ἡ Ὀντέτ, μὲ κάποιον ἀναστεναγμὸ ποὺ κατέφερε ὥστόσο νὰ πνίξῃ.

Τὰ μάτια τῆς ὅμως διέφενυδαν τόσο τὰ λόγια τῆς!

—ἔχετε δικη, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία γι' αὐτὸ. Θὰ ἔπρεπε ἐν στυφίᾳ νὰ εἶναι δύσπιστος κανεὶς, πρὸς ὅλες τὶς γυναῖκες. Ὑπάρχουν στὴν ἐποχὴ μας τόσες γυναῖκες ποὺ κυκλοφοροῦν μὲ τὸ σκοπὸ νὰ μποῦν ἀνάμεσα σὲ ἕνα ἀνδρόγυνο!... Ὅλες αὐτὲς οἱ μοντέρνες κοπέλλες, οἱ χειράφεττιμένες, ποὺ ἔχουν τόση ἀνεξαρτησία, τόσο ἐλεύθερες ἰδέες!... Αἱ! ἔχουν ἰδῆ δράματα τὰ μάτια μου... Εἶναι τόσο γοητευτικὸς ὁ ἄνδρας σου, τόσο ἐκλυσιδικός. Ἄν θέλετε νὰ μ' ἀκούσετε, ἀγαπητὴ μου φίλη, ἀνοίξτε καλὰ τὰ μάτια σας...

Τὰ τελευταῖα λόγια τῆς κυρίας Ρουζέβιν ἔκαναν τὴν Ὀντέτ νὰ στρεφῇ ἀσυνάλοστα πρὸς τὸ μέρος ποὺ θρῖσκεται, πρὶν ἀπὸ λίγα λεπτά, ὁ Ρομπέρ. Παραξενεύθηκε ποὺ δὲν τὸν εἶδε ἐκεῖ. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ τῆς ἔδωσε περισσώτερη ἀνησυχία, ἦταν ὅτι εἶχε ταύτοχρόνως ἐξαφανισθῇ καὶ ἡ Ρενέ.

Ἡ Ὀντέτ ζήτησε συγγνώμην ἀπὸ τὴν συνομιλήτριά της, τὴν κυρία Ρουζέβιν καὶ κατευθύνθηκε πρὸς τὴν τραπεζαρία. Ἐκείνη ἀκριβῶς τὴν στιγμή, κατέφθαναν μερικὸι ἀκόμα προσκεκλημένοι, ποὺ ἀνεμένοντο μετὰ τὸ φαγητόν καὶ ἡ Ὀντέτ ἀνέλαβε νὰ τοὺς ὑποδεχθῇ καὶ νὰ κἀνῃ τὶς ἀπαραίτητες συστάσεις.

Ἐπειτα χρειάστηκε νὰ δώσῃ μερικὲς παραγγελίες στὴν καμαριέρα ποὺ εἶχαν προσλάβει ἐκτάκτως.

Ξανακτύπησε τὸ κουδούνι καὶ κατέφθασαν κι' ἄλλοι καλεσμένοι. Ἐπρεπε νὰ διοργανωθῇ καὶ ἕνα τραπέζι μπριτζ... Ὅλα αὐτὰ κράτησαν τὴν Ὀντέτ στὸ σαλόνι. Μιλοῦσε μετὰ ὅλους, ἀπαντοῦσε μηχανικὰ στὶς ἐρωτήσεις ποὺ τῆς ἔκαναν.

—Μὰ ποῦ θρῖσκεται ὁ Ρομπέρ; ρώτησε κάποιος.

—Στὸ γραφεῖο, φαντάζομαι, εἶπε ἡ Ὀντέτ... Μήπως κανένα τηλεφώνημα ἢ κατὶ νὰ πάρῃ ἀπὸ τὰ χαρτιά του... Ἀργεῖ ὅμως... Πάω νὰ τὸν φέρω...

★

Ὁ Ρομπέρ θρῖσκεται πραγματικὰ στὸ γραφεῖο.

—Κύριε Μπονβάλ, τοῦ εἶχε πῆ σιγὰ ἡ Ρενέ, μιὰ στιγμή ποὺ τὸν πλησίασε, ὅτερε ἀπὸ τὸ γεῦμα. Θὰ ἤθελα, νὰ σὰς μιλήσω. Θὰ μπορούσατε νὰ μοῦ διαθέσετε λίγα λεπτά;

—Ἐλάτε μαζί μου. Στὸ γραφεῖο θὰ εἶμαστε ἥσυχοι, εἶπε θγαίνοντας ἀπὸ τὸ σαλόνι ὁ Ρομπέρ.

Γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμα ξαναβρέθηκαν στὸ γραφεῖο αὐτὸ ὅπου εἶχαν περάσει τόσες ὥρες εὐχάριστης συνεργασίας. Τώρα ὅμως ποὺ ὁ Ρομπέρ φοροῦσε τὸ φράκο του καὶ ἡ Ρενέ τὸ μακρὸ θραδυνὸ τῆς φόρεμα, αἰσθάνοντο τὸν ἑαυτὸ τους κάπως ξένον. πρὸς τὴν ἀγαπημένη τους ἀντιόψαιρα. Τὰ βιβλία, τὰ χειρόγραφα, ὅλα ἐμοιαζαν σὰν νὰ πλαισιῶναν συμβολικά, τὴ στιγμή τοῦ ἀποχωρισμοῦ των.

Ἐκάθησαν καὶ οἱ δύο στὶς φαρδιεὲς πέτσινες πολυθρόνες, ποὺ ἦσαν τοποθετημένες ἡ μιὰ ἀπέναντι στὴν ἄλλη. Ἡ Ρενέ στῆριξε τοὺς δύο τῆς ἀγκώνες ἀπάνω στὰ γόνατά της καὶ μὲ τὰ δύο τῆς χεῖρα ἔκρυψε τὸ πρόσωπό της. Τὶ σκέλη ποὺ ἦταν γι' αὐτὴν αὐτὴ ἡ θυσία!...

Ὁ Ρομπέρ τὴν κύταζε χωρὶς νὰ λέῃ λέξι. Ἐμάντευε, στὸ ἀγωνιώδες βλέμμα τῆς νέας τὴν ὀδυνηρὴ σκέψιν ποὺ ἦταν τόσο δύσκολο νὰ ἐκφρασθῇ. Ἦταν κι' ὁ ἴδιος πολὺ συγκινημένος καὶ θορυβημένος. Ἐπρεπε νὰ τελειώσῃ αὐτὸ τὸ μαρτύριο.

—Θεήσωστε νὰ μοῦ μιλήσετε; Βλέπω ὅμως ὅτι πρέπει ν' ἐρῶ ἐγὼ. Ξέρω, Ρενέ, τί ἔχετε νὰ μοῦ πῆτε. Μὲ ἐγκαταλείπετε... τὸ μάντεψα... Ἡ ζωὴ εἶναι σκληρὴ, Ρενέ... Ὅα εἴχατε ὅμως ἀδικῶ ἀν μὲ χαρακτηρίζατε ὡς ἐγωιστῇ, ὡς τυφλό... Ἐ-κανα κατάρχησι τῆς ἀφοσιώσεώς σου, ὑπῆρξα, ἴσως, σκληρὸς ἀπέναντί σου, χωρὶς νὰ τὸ θέλω. Πρέπει νὰ μὲ συγχωρήσετε. Ζοῦσα μῆνες ὀλόκληρους τώρα, σὰν ὑπνωτισμένος. Δὲν ἔβλεπα παρὰ τὸ ἔργο μου. Ὅλα τὰ ἄλλα γύρω ἦσαν γιὰ μένα θολά. Ἐ-ξαφνα, μάλιστα τὸ ἔργο μου πλησίαζε νὰ τελειώσῃ, αἰσθάνθηκα νὰ διαλύεται αὐτὴ ἡ ὁμίχλη γύρω μου. Ἀρχισα νὰ βλέπω καθαρά μέσα μου καὶ σὰς ἐνοιόσα... Ρενέ... Δοκίμασα τότε κάποια ταραχή...

Ἡ νέα σήκωσε τὸ κεφάλι ἀργά. Τὰ χεῖρα τῆς σφίχτηκαν σὲ μιὰ κίνησι ἀπελπισίας. Ἦταν ἐτοιμὴ νὰ μιλήσῃ, ἀλλὰ ὁ Ρομπέρ, μὲ μιὰ ἐπιτακτικὴ κίνησι τοῦ χειροῦ, τὴν σταμάτησε:

—Δὲν ἤξερα τὸν ἑαυτὸ μου γιὰ τόσο ἀνάσθητο. Ἐνόμιζα πὼς ἦμουν πιδὶ ἄρρωτος. Τί ἐγωισμὸς νὰ πιστεύωμε ὅτι εἶμαστε ἱκανοὶ νὰ δαμάσωμε τὴν καρδιά μας, ἐμεῖς οἱ πνευματικοὶ ἄνθρωποι. Μιὰ μέρα ὁ ἔρωτας μὰς κυριεύει καὶ τὸν δεχόμαστε μ' ἀπλωμένα χεῖρα ἀνυπεράσπιστοι... Φτωγὴ ἀνθρώπινη καρδιά! Ὅα ἤθελε νὰ πετάξῃ, νὰ φύγῃ, νὰ τραβήξῃ μπροστά... Γρήγορα ὅμως τὴν σταματοῦν κατὶ φωνές, γιὰ νὰ τῆς θυμίσουν ὅτι δὲν εἶναι ἐλεύθερη, ὅτι χίλιοι δεσμοὶ τὴν κρατοῦν καὶ ὅτι εἶναι καταδικασμένη σὲ αἰώνιο σπαρταγμὸ ποὺ τίποτα στὸν κόσμον δὲν θὰ μπορούσε νὰ ἀναγατίσῃ. Ὑποφέρει κανεὶς καὶ κάνει νὰ ὑποφέρουν καὶ τοὺς ἄλλους, αὐτοὺς γιὰ τοὺς ὁποίους θὰ ἤχεται τὴ μεγαλύτερη κι' ἀληθινότερη εὐτυχία... Σίγουρα θὰ σὰς συνέβῃ καὶ σὰς νὰ ὑπερφανευθῇ γιὰ τὸ πνεῦμα σου, τὴν ἰσορροπία σου, Ρενέ. Ἀλλοίμονο! Δὲν εἶμαστε παρὰ φτωγὰ ἄνθρωπινα ὄντα, ὑποταγμένα στὰ καπρίτσια τοῦ ἔρωτος...

Ἡ Ρενέ τὸν κύταζε μὲ μιὰ ἔκφρασι ἀπεριόριστης ἡδονῆς καὶ ἱκανοποίησεως. Τῆς μιλοῦσε λοιπόν γι' ἀγάπῃ; Τὴν ἀγαποῦσε!

Ἀ! πόσο αὐτὸ τὴν ἀπέξημίωσε γιὰ ὅλους τῆς τοὺς πόνοους!

Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ποὺ τῆς ἐνέπνεε τέτοιο θαυμασμὸ τῆς ἐξεδήλωνε τὴν ἀγάπῃ του. Τώρα μπορούσε πιά νὰ φύγῃ καὶ νὰ μὴν τὸν ξαναἰδῇ. Δὲν θὰ τὸν ξεχνοῦσε πιά ποτέ, ποτέ...

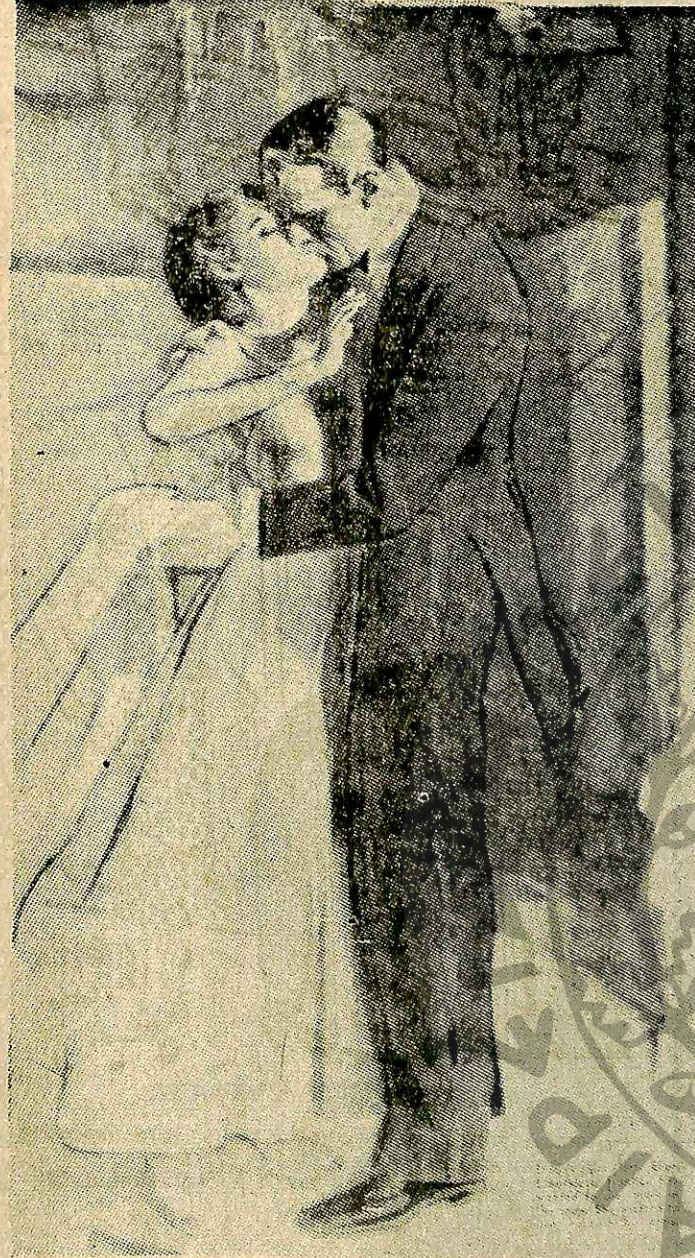
—Εἶναι ἀλήθεια ὅτι θὰ σὰς ἐγκαταλείψω, ἐνῶ ὅλη ἡ εὐτυχία τῆς ζωῆς μου, ἦταν νὰ ἐργάζομαι πλάι σου, νὰ ζῶ ὑπὸ τὴν σκιά σου, δὲν θὰ σὰς ξαναἰδῶ ποτέ πιά, σὰς ποὺ ὑπῆρξατε γιὰ μένα κατὶ σὰν Θεός... Γι' αὐτὸ τοῖμω νὰ σὰς μιλῶ ἐστὶ... Μὴ φαντασθῇτε ὅμως ὅτι ἡ ἀναχώρησίς μου, θὰ μὲ κἀνῃ ποτέ νὰ σὰς λησμονήσω. Πῶς θὰ μπορούσα νὰ ξεχάσω ὅλα ὅσα ξμαθα ἀπὸ σὰς, κάθε τι γιὰ τὸ ὅποιον μὲ φωτίσατε; Ὅλα τὰ θαύματα ποὺ μ' ἔκανατε ν' ἀντικρύσω; Ἄν καμμιά φορὰ γίνω κατὶ κι' ἐγὼ, σὲ σὰς καὶ μόνο θὰ τὸ χρωστῶ, εἶπε ἡ Ρενέ μὲ μιὰ συγκίνησι ποὺ τὴν ἔκανε νὰ τρέμῃ ὀλόκληρη!

—Αἱ! Ρενέ, ὅταν θὰ φύγετε, ἡ μόνωσίς μου θὰ εἶναι φρικτὴ. Σὰς ἀξίζει ἡ μεγαλύτερη καὶ εὐγενέστερη ἀφοσίωσις τοῦ κόσμου! Δὲν μπορῶ ἀκόμα νὰ σκεφθῶ πὼς εἶναι δυνατόν νὰ ἐργασθῶ, χωρὶς ἐσὰς... Ὅα νοιώθω τὸν ἑαυτὸ μου, ἀπελπιστικὰ μόνον...

—Δὲν θὰ εἴσθε ποτέ μόνος, σείς! Ἡ ζωὴ, σὰς εἶναι ἐννοική. Γιὰ μένα δὲν θάχῃ πιά κανένα θέληγρο.

—Εἴσθε τόσο νέα! Δόξα τῷ Θεῷ, ἡ ζωὴ σου δὲν τελειώνει ἐδῶ. Θὰ ἔπρεπε νὰ δοκιμάσετε τὴ μεγαλύτερη εὐτυχία. Ἀκούστε, Ρενέ, θὰ ἤθελα νὰ σὰς πῶ κατὶ... Δὲν φανταζόμουν νὰ μπορέσω αὐτὸ, νὰ τὸ πῶ σὲ καμμιά γυναῖκα... Καὶ δὲν θὰ τὸ ἐπαλάθω ποτέ πιά... Ἀκούστε με: Ἄν ἡ μοῖρα σου ἔφερνε στὸ δρόμο μου νωρίτερα, θὰ εἴμουν τόσο θαθεὶα εὐτυχισμένος ἔαν σὰς ἔκανα... γυναῖκα μου!

Ἡ Ρενέ εἶχε κλείσει τὰ μάτια. Νόμιζε πρὸς στιγμὴν, ὅτι θὰ λιποθυμοῦσε. Αὐτὰ τὰ λόγια θὰ ἔμεναν αἰώνια γι' αὐτὴν, μιὰ μαγικὴ μελωδία...

Κι' ὁ Ρομπέρ τραβήξε στὴν ἀγκαλιά του τὴ Ρενέ...

Στέκονταν τώρα κι' οἱ δύο τους ὀρθοί, δυὸ βήματα ὁ ἕνας ἀπ' τὸν ἄλλον. Ἡ Ρενέ πρὶν φθάσῃ στὴν ἐξοδο, πλησίασε τὸν Ρομπέρ καὶ ἄπλωσε καὶ τὰ δύο τῆς χεῖρα γιὰ νὰ τὸν ἀποχαιρετήσῃ. Μιὰ ἀκατανίκητῃ δύναμει τὸν ἔκανε νὰ τὴν τραβήξῃ κοντά του καὶ νὰ τὴν ἀγκαλιάσῃ. Ἡ νέα ἔγυρε τὸ κεφάλι τῆς, ἐπάνω στὸν ὅμο του καὶ τὰ χεῖλι τὸς ἐνώθησαν σὲ ἕνα φιλὸ ποὺ ἔκλεινε ὅλη τὴν μέθῃ τῆς πρώτης θωπείας κι' ὅλο τὸ σπαρταγμὸ τοῦ χωρισμοῦ.

Ἐτέρε ἡ Ρενέ, ἔφυγε διασπικὰ. Ἦταν τέτοιος ὁ πόνος ποὺ θόλωνε τὰ μάτια τῆς, ποὺ δὲν εἶδε μιὰ σκιὰ κολλημένη ἐκεῖ ἐπάνω στὸν τοῖχο τοῦ διαδρόμου, δὲν διέκρινε τὴ λεπτὴ σιλουέττα τῆς Ὀντέτ Μπονβάλ!...

Ἀνάμεσα σὲ δυὸ ἀγάπες

ΤΗΝ ἄλλη μέρα, ὅταν ὁ Ρομπέρ γύρισε στὸ σπίτι του, δὲν ἄκουσε νὰ τὸν ὑποδέχεται καμμιά φωνή, οὔτε τῆς Ὀντέτ, οὔτε τῶν δυὸ μικρῶν παιδιῶν. Μιὰ νέκρα παντοῦ. Ἡ Φελισὺ παρουσιάστηκε μόνου.

—Ἡ κυρία ἔφυγε, κύριε. Εἶπε ὅτι τὴν ἐκάλεσε ὁ πατέρας τῆς.

—Μὰ πῆρε μαζί της καὶ τὶς μικρές; ρώτησε σαστισμένος ὁ Ρομπέρ.

—Ἐφυγαν καὶ οἱ τρεῖς, στὶς δέκα. Ἡ κυρία δὲν πῆρε μαζί της, παρὰ τὴ μεγάλη θαλίτσα. Δὲν ἄφησε καμμιά παραγγελία γιὰ σὰς.

Ἐτερεε στὸ δωμάτιό του, τρομερὰ ἀνήσυχος. Ἡ Ὀντέτ εἶχε φύγῃ, μὲ τὰ δυὸ τῆς παιδιά. Ἄν τὴν εἶχε καλέσει πραγματικὰ ὁ πατέρας τῆς, ἂν ἦταν ἀρρωστος, ἔπρεπε νὰ τὸ ξέσῃ ἡ Φελισὺ. Ὅα τῆς ἀνέθετε νὰ ἐξηγήσῃ τὴν ἀπουσία τῆς. Ἐστὶ ὅμως, χωρὶς οὔτε μιὰ λέξι, μιὰ τόσο ξαφνικὴ ἀναχώρησις... Στὸ ἀνάστατο δωμάτιο ὁ Ρομπέρ δὲν βρῆκε τίποτε τὸ διαφωτιστικὸ, μόνον ὅταν μπῆκε στὸ γραφεῖο του, τὸ βλέμμα του ἔπεσε ἐπάνω σὲ ἕνα γράμμα:

«Φεύγω, ἔλεγε μέσα ἡ Ὀντέτ, γιατί δὲν μ' ἀγαπᾷς πιά. Δὲν παραπονοῦμαι, δὲν ζητῶ τίποτε. Δὲν μπόρεσα, ἀσφαλῶς ἐγὼ νὰ σὲ κάνω εὐτυχισμένον. Μιὰ ἄλλη θὰ εἶναι ἴσως ἱκανὴ νὰ σοῦ δώσῃ περισσώτερη εὐτυχία. Παίρνω μαζί μου τὰ παιδιά, τὴ μόνη παρηγοριά ποὺ μοῦ μένει. Εἶμαι πολὺ δυστυχισμένη».

Ὁ Ρομπέρ τσαλάκωσε νευρικὰ τὸ γράμμα τῆς γυναίκας του, τὸ ἔκανε ὕστερα κομμάτια καὶ τὸ πέταξε στὸ καλάθι τῶν ἀχρηστών. Ξαναφόρεσε τὸ παλτό του ποὺ μόλις εἶχε βγάλει καὶ ἔφυγε διασπικὰ χωρὶς νὰ πάρῃ οὔτε ἕνα βαλίτσάκι.

—Φελισὺ, φεύγω. Πάω νὰ συναντήσω τὴν κυρία. Ἄν τηλεφώνησῃ κανεὶς, πῆς ὅτι... μιὰ ξαφνικὴ δουλειά... δὲν θὰ λείψω πολὺ... θὰ γράψω...

Εἶχε κιόλας φθάσει στὴν σκάλα καὶ κατέβηκε δυὸ - δυὸ τὰ σκαλοπάτια. Τὸ αὐτοκίνητό του, ἦταν ἐκεῖ μπροστὰ στὴν πόρτα. Κάθησε στὸ βολάν καὶ ἄρχισε νὰ τρέχῃ.

★

Ὁ Ρομπέρ ἔτρεχε σὰν τρελλός. Ἐνοιῶθε τὰ μηλίγγια του νὰ κτυποῦν δυνατὰ. Ὁ δρόμος, τὰ δένδρα ποὺ ἄφηνε πίσω του, τοῦ φαίνονταν σὰ φαντάσματα. Ἐνῶ ἔτρεχε πρὸς τὴν Ὀντέτ, τὸ ὄρασι καὶ θλιμμένο πρόσωπο τῆς Ρενέ, πρὸβαλε συνεχῶς μπροστὰ του... Ρενέ, Ὀντέτ, Ρενέ, Ὀντέτ, αὐτὰ τὰ δυὸ δυνάματα ἀντιχοῦσαν διαδοχικὰ μέσα στ' αὐτιά του μαζί μὲ τὸν ἐρὸ τοῦ μηχανῆς... Τὸ γέλιο τῆς Ὀντέτ, τὰ θεομὰ τῆς δάκρυα ποὺ τῆς ἔδιναν τόσο παιδιᾶστικο ὕφος, ἡ χαρὰ τῆς γιὰ τὴ γέννησι τῆς Ροζίν, τὰ ξαφνικὰ κι' ἀπλοῖκα ξεσπάσματα τῆς ἀγάπης τῆς, ἡ τρυφερότης τῆς... Κι' ἀπ' τὴν ἄλλη μεριά τὰ μάτια τῆς Ρενέ, ἄλλοτε σκοτεινὰ, ἄλλοτε προσεκτικὰ, ἄλλοτε ἐξάλια.

Ἡ Ρενέ μέσα στὸ καλοκαιρινὸ τῆς φουστανάκι, στὴν ἀσφυκτικὴ Αὐγουστιτικὴ ἀμρόσφαιρα τοῦ γραφείου, ἡ Ρενέ μὲ τὸ δελουδένιο μαῖτρο τῆς φόρεμα καὶ πίσω, τὸ φόντο μὲ τὰ παλιὰ βιβλία, τὰ σταχτοκίτρινα... Χθές ἀκόμα... Πόσο ἦταν κοντὴν ἡ στιγμή... τὴν κράτησε στὴν ἀγκαλιά του. Ἐνοιῶσε τοὺς τρελοὺς χτύπους τῆς καρδιάς τῆς. Τὰ χεῖλι του αἰώμασαν τὸ τρυφερὸ τῆς στόμα, μὲ τὰ κατάλευκα δόντια... Σὲ τί ἀγωνία, σὲ τί θλίψιν ἀπέραντῃ τὸν ἄφησε, τὴ στιγμή ποὺ ἔφυγε... Καὶ τώρα πῆγαινε στὴν γυναῖκα του, αὐτὸ τὸ παιδί ποὺ ἔπρεπε νὰ μπορέσῃ νὰ καλμάρῃ καὶ νὰ παρηγορήσῃ μὲ λόγια καϊδευτικά...

«Τὸ ξεκούρασμα τοῦ πολεμιστῆς... Naί, ἡ Ὀντέτ ἦταν ἀπὸ κείνες τὶς γυναῖκες ποὺ γιὰ τὸν ἄνδρα ἀντιπροσωπεύουν τὸ ἀπαραίτητο λιμάνι! Πόσο ὠραῖος ὅμως θὰ ἦταν καὶ ἕνας ἀγῶνας, μὲ τὴ Ρενέ στὸ πλευρό, τὴν ὑπέροχῃ αὐτὴ ἀσάβδονα...

Ἡ καρδιά τοῦ Ρομπέρ εἶχε ὥστόσο κάνει τὴν ἐκλογὴ τῆς. Ὅσο ὅμως πλησίαζε στὴ γυναῖκα του, ὅσο προχωροῦσε πρὸς τὴ θυσία του, τόσο περισσώτερο ἡ σκέψιν του γύριζε πίσω, κοντὰ σ' αὐτὴν ποὺ εἶχε ἀφήσει μόνη καὶ ὑπερφανὴ γιὰ τὸ καυτερὸ τραῦμα ἐνὸς ἔρωτος, στὸν ὅποιον δὲν εἶχε δικαίωμα!

Ξαναγύρισμα στὰ παλιὰ

ΤΟ φθινόπωρο είχε κιτρινίσει λίγο τις κορυφές των δένδρων και ο ουρανός ήταν γεμάτος σύννεφα γκριζα. Η Ροζίν και η Σουλδί, ένθουσιασμένες γι' αυτές τις απροσδόκητες διακοπές, έπαιζαν στον κήπο του παππού των, ενώ η Όντετ, αναλυόταν σε δάκρυα καθώς έδιηγείτο στο γέρο πατέρα της, την ιστορία της προδοσίας, την όποια άκουγε έκπληκτος εκείνος, χωρίς να καταλαβαίνει καλά-καλά.

—Δεν μ' αγαπά πιά, πατέρα, του έλεγε. Αγαπάει την γραμματέα του. Έπείσθηκα από χθές το βράδυ, ότι δεν μπορεί τίποτα να γίνει πιά για μένα. Άκουσα τα λόγια τους πίσω από εκείνη την πόρτα. Μου φάνηκε πως θα πέθαινα! Δεν πήγα να τους κατασκοπεύσω! Πήγα να δω τον Ρομπέρ. Είμαι πολύ κατώτερη του. Πληττει μαζί μου. Γιατί να μην τον νοιώσω περισσότερο; —Άκουσε, παιδί μου, λογικεύσου! Αγαπάς τον άνδρα σου και τον εγκαταλείπεις. Τον κατηγορείς ότι δεν σ' αγαπά πιά και θεωρείς τον εαυτό σου υπεύθυνο γι' αυτή τη δυστυχία. Ακόμα λίγο, θα φθάσεις και να τον συγχάρεις...

—Δεν μπορώ, ωστόσο, να του δώσω άδικο, αν με θείκη ανόητη και αμαθή, αφού αυτό είναι μια αλήθεια.

—Μην είσαι τόσο περιόφρων. Κατηγοράς άδικο τον εαυτό σου. Θέλεις να σου πω τη γνώμη μου;... Έ! λοιπόν, δεν θα περάσουν όκτώ μέρες και ο Ρομπέρ θαρρή να σε πάρει. Διάβολε! είσαι η γυναίκα του! Η μητέρα των παιδιών του!...

—Δεν θέλω να ξη ο Ρομπέρ κοντά μου από καθήκον, ανανγκαστικά! Έχω κι' εγώ τις απαιτήσεις μου. Από μια τέτοια ευτυχία κατά το ήμισυ, προτιμώ την μόνωση, πλάι στα παιδιά μου...

Κάποιος κρότος, που έφθανε από το δρόμο, έκανε τον πατέρα της Όντετ, να τεντώσει το αυτί για να άκουση καλύτερα.

—Βλέπεις; είπε χαμογελώντας, δεν γελιόμουνα. Είχα πει, σε όκτώ μέρες, τί θαλακεία! Άκου, δεν αναγνωρίζεις το κλάξον του αυτοκινήτου του Ρομπέρ;

Το αυτοκίνητο του Ρομπέρ, βρισκόταν πραγματικά σταματημένο μπρος στη σιδερένια πόρτα του κήπου. Ο Ρομπέρ κατέβηκε. Ήταν κάωχος.

Φίλησε διακριτικά τις δυο μικρές που έτρεξαν να τον προϋπαντήσουν και προχώρησε προς τη γυναίκα του.

Η Όντετ δοκίμασε να τρυπηθή κάπως, αλλά ο Ρομπέρ, χωρίς να χάσει καιρό, την πήρε στην αγκαλιά του, όπου ξέσπασε σε κλάματα.

Λίγη ώρα αργότερα, αφού πέρασε η κρίσιμη της Όντετ και έπαισε να κλαίει, ήταν καθισμένοι κι' οι δυο στον καναπέ του μικρού σαλονιού, όπου είχαν καθήσει και ως νεόνυμφοι, σ' αυτόν τον ίδιο καναπέ όπου αγκαλιασμένοι είχαν ανταλλάξει τους πρώτους όρκους αγάπης.

Ο Ρομπέρ χάρεισε τώρα τα μαλλιά της γυναίκας του στοργικά και την φιλούσε πότε-πότε στα μάτια, στα μάγουλα, έλαφρά. Τα φίλια του είχαν όμως κάτι το στοργικό περισσότερο, μια θερμή αδελφική.

—Ότε δεν ήταν αλήθεια; ρώτησε η Όντετ με σιγανή φωνή. Έμένα αγαπάς, μονάχα έμένα;

—Σ' αγαπώ, απήντησε ο Ρομπέρ, και ένοιωσε κάποιο δάγκωμα στην καρδιά. Σ' αγαπώ, είσαι η γυναίκα μου. Η γυναίκα μου, για πάντα.

—Δεν θα μās χωρίση ποτέ κανείς πιά;

—Σου το υπόσχομαι, σου το ορκίζομαι ότι τίποτε στο μέλλον δεν θα σε έμποδισα να αισθάνεσαι τον εαυτό σου εύτυχισμένη. Θα κάνω το πāν για να ξεχάσεις τον πόνο που σου προξένησα. Με συγχωρείς που σ' έλύπησα, δεν είν' έτσι;

—Δεν θα με εγκαταλείψεις ποτέ;

—Μά, αγάπη μου, ούτε για μια στιγμή δεν σκέφθηκα να σ' αφήσω. Είσαι πάντα το γλυκό μου κορίτσι, το ξεκούρασμα και το χαμόγελο της ζωής μου. Είσαι δική μου και δεν μπορώ, δεν θέλω να σε χάσω... Θα μείνωμε λίγες μέρες έδω, έπειτα θα γυρίσωμε μαζί στο σπίτι μας όπου γνωρίσαμε τόσες μέρες εύτυχισμένες.

—Και άλλες τόσο σκληρές, Ρομπέρ, πρόσθεσε η Όντετ... Έσύ δεν θα νοιώσεις ποτέ πόσο υποφέρει κανείς όταν αγαπά...

—Ναι, αγάπη μου, πώς, ξέρω, ξέρω... Έμπρός, ακούτισε τώρα αυτά τα τελευταία δακρύα και χαμογέλασε μου.

★

Έκει κάτω στο Μονπαρνάς, η Ρενέ συνημμένη επάνω στο μπαλκόνι της, κοιτάζει πέρα στο δρόμο, κοιτάζει χωρίς να βλέπει. Στα σκοτεινά μεγάλα μάτια της, δεν υπάρχουν δάκρυα, μόνο μια υπέροχη, άσβεστη φλόγα τα φωτίζει. Έστερα, σηκώνει απότομα το κεφάλι και ξαναγυρίζει στο μικρό της σαλόνι και απ' τη βιβλιοθήκη παίρνει ένα βιβλίο.

Μέσα της βασιλεύει κάποια θεία γαλήνη...

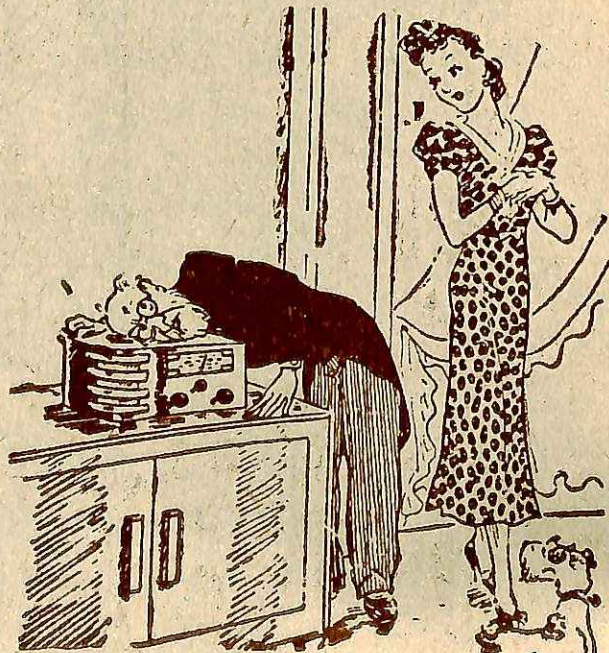
Τ Ε Λ Ο Σ

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΣΕ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΕΣ

ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ

—Γιατί περπατάς, κυττάζοντας κάτω με τον φακό;
—Ξέρεις, είναι στενά τα παπούτσια μου... ο φακός τα μεγεθύνει... και άνακουφίζομαι...

ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗ ΣΥΝΗΘΕΙΑ

—Λοιπόν, γιατρέ, τί γνώμη έχετε για τον βαρύτονο του τραγουδιού στο ραδιόφωνο;
—Μμμ! Έχει μια υποπτη βρογχίτιδα και κάποια θλάση στον άριστερο πνεύμονα.

ΉΤΑΝ ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΦΟΒΕΡΗ

Δραματικό διήγημα του Τούρκου συγγραφέως **Μ. ΝΟΥΡΕΤΤΙΝ**

ΕΑ σās διηγηθώ ένα τρομερό, όσο και παράξενο έπεισόδιο, που μου συνέβη έδω και λίγον καιρό, μέσ' στα άπειρα, έρημα και χιονισμένα βουνά της Άντολης.

Είχα πάρει μέρος κι' εγώ, σε μιάν εξερεύνηση που θα έκανε ο φίλος μου ο γιατρός Ναντίρ με δυο άλλους συμφοηθούς του μέσα στα βάθη της Άντολης. Έπειδή όμως η εξερεύνηση αυτή έκράτησε πολύ περισσότερο απ' ό,τι είχαμε υπολογίσει, μάς βρήκε ο χειμώνας κι' έτσι αποκλεισθήκαμε μια μέρα από τα χιόνια, μέσα στα άπειρα κι' έρημα αυτά βουνά.

Ο χειμώνας ήταν τόσο βαρύς, που κι' αυτά άκομη τα άλογά μας είχαν παγώσει. μη μπορώντας να άνθεξουν στο φοβερό κρύο. Άναγκασθήκαμε, λοιπόν, να κατασκηνώσουμε μέσ' στα χιόνια και να περιμένουμε να κοπάσει ή καταιγίς που μάς έτύφλωνε τα μάτια και δεν μάς άφηνε να κάμουμε βήμα, για να προχωρήσουμε στο πρώτο χωριό που θα τύχαινε στο δρόμο μας.

★

Ένα πρωί, που η καταιγίς είχε κάπως κοπάσει, κι' ενώ δυο συμβοηθεί μας έκαναν τις έτοιμασίες για να ξεκινήσουμε, εγώ κι' ο φίλος μου ο γιατρός, βγήκαμε για να κατοπτεύσουμε τα μέρη. Άνεβαιναμε λοιπόν για την κορυφή του βουνού, και την ώρα ακριβώς που περνούσαμε επάνω από έναν γκρεμό που έχασκε φοβερά, δεν ξέρω κι' εγώ πώς έγινε, ζαλίσθηκα σε μια στιγμή, και κυλίστηκα μέσα στον γκρεμό... Κι' όταν συνήλθα κι' άνοιξα τα μάτια μου, βρισκόμουν μέσα στην σκηνή μου.

Ο γιατρός και οι δυο βοηθοί στέκονταν επάνω απ' το κεφάλι μου, ανήσυχoi και χλωμοί. Η πρώτη μου σκέψις ήταν να ρωτήσω να μάθω τί μου είχε συμβή. Μά τα λόγια μου πνίγονταν μέσ στον λάρυγγά μου. Δεν μπορούσα να μιλήσω και άκόμα χειρότερο δεν μπορούσα να κινησω κανένα μέλος μου. Τό μόνο που μπόρεσα να μάθω ήταν πώς είχα μείνει σαράντα όκτώ ώρες σε άφασία και πώς άκόμα με

είχε φέρει άναίσθητο ως την σκηνή, στην αγκαλιά του, ο φίλος μου ο γιατρός.

Άλλά τα μισόλογά του οι συγκεχυμένες απαντήσεις που στις έρωτήσεις μου, με έβαλαν σε ύπνισμα. Έκείνος ισχυριζόταν πως έκτος μόνο από ένα κάταγμα του άριστερου χεριού μου, τίποτε άλλο δεν είχα πάθει. Μά εγώ δεν μπορούσα να κινησω κανένα μέλος μου. Και μ' όλο που δεν είχα καμιά πληγή που θανά, αισθανόμουν τον εαυτό μου πολύ άσχημα.

Έτσι, οι μέρες περνούσαν και η θέσις μας χειρότερη ημερα με την ημέρα. Έγώ κοιμώμουν νύχτα μέρα στο κρεβάτι, παράλυτος και ο φίλος μου ο γιατρός, παρ' όλης του τις προσπάθειες, δεν μπορούσε να διαγνώσει με κανέναν τρόπο τί είχα...

Ήξερα πολύ καλά πως τό να παραμείνουμε μια βδομάδα άκόμη μέσα στον βαρύ αυτόν χειμώνα, μέσ' στα έρημα αυτά βουνά, έσήμαινε για μάς θάνατο από την πείνα και το κρύο. Και όσο σκεπτόμουν πως έξ αιτίας μου θα χάνονταν άδικο και οι τρεις πιστοί μου φίλοι, μούρχονταν κάτι σαν τρέλλα. Και δε φαντάζεσθε το κακό που έκαμε ο φίλος μου ο γιατρός όταν του πρότεινα να φύγω με τους δυο άλλους και να με αφήσει έμένα;

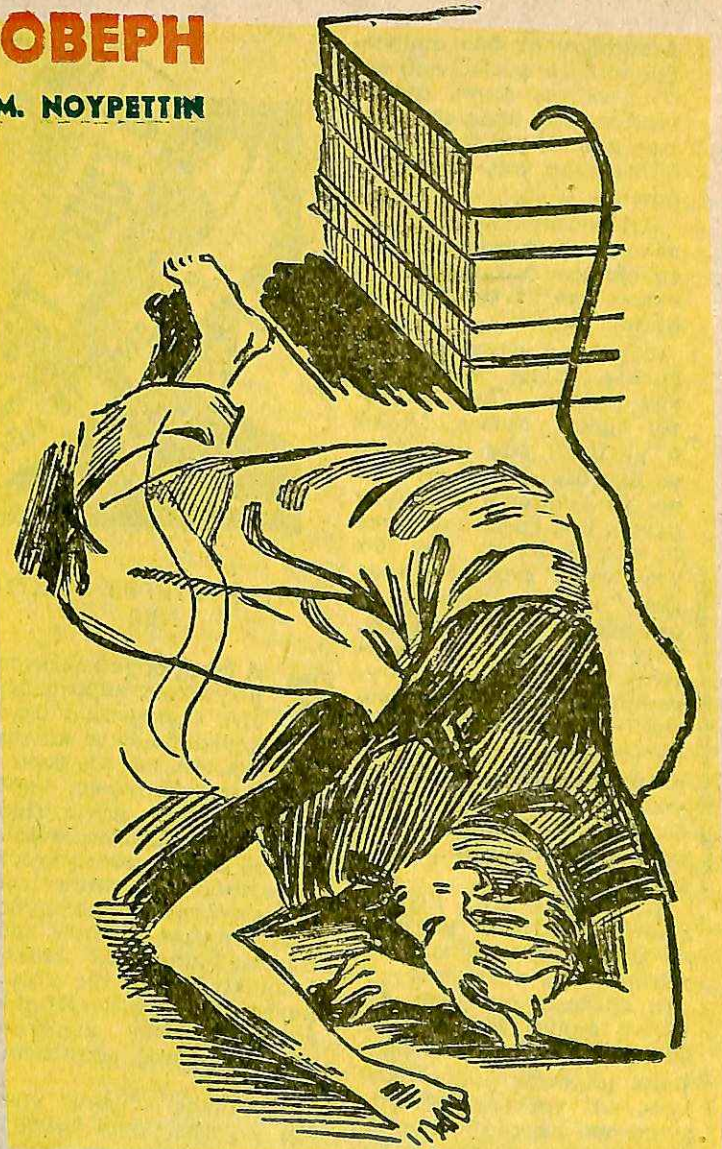
—Η όλοι μαζί ή κανένας, μου φώναζε!...

Μά σε μια στιγμή, σαν πήραν τα αυτιά μου την σιγανή συζήτηση που είχαν ο Χικμέτ με τον Τουρχάν, πώς τα τρόφιμα είχαν πιά τελειώσει, κι' ένοιωσα την φριχτή άπόγνωση τους, άνατρίχασα όλόκληρος...

Ο Ναντίρ έκανε ό,τι μπορούσε για μένα, με το καίκου. Η κατάστασίς μου δεν έκαλυτέρευσε καθόλου, κι' αυτό τον στενοχωρούσε πολύ. Τέλος μια μέρα μου είπε:

—Πρέπει να ξέρης πως δεν έχεις άπολύτως τίποτε. Έχεις ύποστη έναν νευρικό κλονισμό, μια μικρή νευρική παράλυσι. Άν θελήσης να έπιβληθής λιγάκι στον εαυτό σου, θα σηκώνης στο πόδι!... Κάμε λοιπόν μια μικρή προσπάθεια. Προσπάθησε να έπιβληθής λιγάκι στον εαυτό σου και στα νεύρα σου και θα δής.

Μάταιη όμως προσπάθεια... όσο κι' αν προσπά-

θησα να έπιβληθώ στον εαυτό μου, όσο κι' αν έδοκίμασα στον εαυτό μου όλους τους τρόπους της ύποβολής, κι' άυθοποβολής, τίποτα, τα νεύρα μου δεν ένοιούσαν να με ύπακούσουν με κανέναν τρόπο... Και τότε, από την στενοχωρία και την άπελπισία μου, βογγούσα άπελπισμένα κι' έκλαιγα... Και ο φίλος μου ο γιατρός, μ' όλη την τραγική του θέσι, δεν μπορούσε να μου άποκρύψει τα μάτια του, που τάβλεπα κάπου-κάπου να βουρκώνουν.

Άλλά στο τελευταίο αυτό διάστημα πρόσεχα πως οι άλλοι δυο συμβοηθοί του είχαν άρχισι να δυσφορούν για την στάσι του γιατρού, που δεν ένοιούσε να με εγκαταλείψη. Άκούσα μάλιστα κάνα-δυο φορές και τους διαπληκτισμούς τους. Και γι' αυτό τον έξάρκισα παρακαλώντας τον μια μέρα, να πάρη την άπόφασι να μ' αφήσει έμένα και να φύγω με τους δυο άλλους:

—Ναι, μου είπε. Την έχομε πάρει την άπόφασι. Μεθαύριο φεύγομε και οι τέσσερις μαζί!...

Μέσα στην άπελπισία μου, χαμογέλασα δίχως να το θέλω...

★

Ήταν μια φοβερή νύχτα. Έξω ακουγόταν το βογγητό του μοριασμένου άέρα και το χαϊδολόγημα των νιφάδων επάνω στην σκηνή... Κι' εγώ κάτω από την σκηνή σκεπτόμουν τον τραγικό θάνατο που θα περίμενα μέσα στα χιονισμένα κι' έρημα βουνά...

Έξαφου μπήκαν στη σκηνή ο Χικμέτ με τον Τουρχάν, και προτού προλάβω να φωνάξω σε βοήθεια, μου βούλωσαν το στόμα και μου έδεσαν τα χέρια!

Αυτό, βέβαια, το περίμενα άπωσδήποτε μια μέρα. Άλλά ο γιατρός; Μήπως κι' αυτόν τον έπεριμενε ή ίδια τύχη!... Μήπως θα σκότωναν μαζί μ' έμένα κι' αυτόν!...

Έκείνος άσφαλώς την ώρα αυτή θα κοιμώταν άύποπτος και ήσυχος στην διπλανή σκηνή, ενώ εγώ έβλεπα τώρα καθαρά τον τρομερό θάνατο που μάς

Κουβεντούλες

Συμφωνώ μαζί σας, αγαπητή μου φίλη, δεν έπρεπε να δεί-
ξη τόσην επιπολαιότητα ή φί-
λη σας και να μαρτυρήσει στον
άνδρα της πράγματα που της
έμπιστευθήκατε. Μπορούσε να
λάβει τα μέτρα της και να μη
φανερώσει το παραμικρό. Αυ-
τό θα ήταν φιλικό απέναντί
σας, αυτό θα ήταν ευγενικό
κι' έτσι θα έδειχνε πως άνα-
γνωρίζει την καλή σας πρόθε-
ση να της πείτε μερικές αλή-
θειες για το καλό της. Αυτή
είναι η μία άποψη του πράγ-
ματος, υπάρχει όμως και μία
άλλη και δεν διατάζω να σας
την πω με κίνδυνον να σας
δυσανεστήσω ίσως. Δεν θα έ-
πρεπε ν' ανακατευθώ σ' αί-
τη την υπόθεσι και έπρεπε να
κρατήσετε για τον έαυτό σας
όσα έτυχε να μάθετε. Ποτέ
δεν είναι καλόν ν' ανακατεύε-
ται κανείς ανάμεσα σε άνδρό-
γυνα όχι για την εύθυνη που
αναλαμβάνει, αλλά για τις συ-
νέπειες που μπορεί να έχη
αυτή ή ανάμειξις.

Τό να ειδοποιήσω με φί-
λη μας ότι ο άνδρας της την
άπατά τί επακόλουθο θα έχη;
Θα έπιστήσωμε την προσοχή
πής φίλης, θα συλλάβη επ'
αυτοφρόν τον άνδρα της, θα
έχη θυελλώδεις σκηνές μαζί
του και διόλου άπίθανον να
καταλήξη το πράγμα σε δια-
ζύγιο. "Αν δεν δείξη τίποτε
ή σύζυγος, την έναματε δυ-
στυχισμένη χωρίς λόγο, διότι
της έμαρτυρήσατε κάτι που
δεν θα έμαθαινε ίσως ποτέ.

Η άγνοια σε μερικές περι-
πτώσεις είναι ευεργετική, δε-
δομένου ότι υπάρχουν και συ-
ζυγικές μικροαπιστίες χωρίς
μεγάλη σημασία.

Πάντως ως σας χρησιμεύει
ως μάθημα αυτό το πάθημα
και να μην ανακατεύεσθε άλ-
λη φορά σε τέτοια ζητήματα,
γιατί να ποιδ είναι το άπο-
τέλεσμα: "Ο σύζυγος για να
σας εκδικηθή άπηγόρευσε στη
γυναίκα του να σας βλέπη,
και για να την πείσει της εί-
πε ότι είπατε γι' αυτόν όσα
είπατε, διότι απέκρουσε τις έ-

ρωτικές εκδηλώσεις σας. "Η
φίλη σας τον έπίστευσε και
αυτό βέβαια δεν την τιμά,
αλλά τί τα θέλετε, οι συζυγι-
κοι δεσμοί είναι μεγαλύτεροι
από τους φιλικούς.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Η μόδα

ΠΡΩΤΕΣ ΤΟΥΑΛΕΤΤΕΣ

Για τις πρώτες ημέρες της
άνοιξως ή μόδα συμβουλεύει
για τις πρωινές εξόδους φο-
ρεματάκια από ένα λεπτότατο
βουαλάζ μάλλινο.

Η ενδιάμεσος αυτή εποχή
είναι πάντοτε ή πιο έπικίνδυ-
νος. Έπικίνδυνος όταν είμα-
στε ντυμένες περισσότερον του
δεόντος βαρειά, αλλά και έ-
πικίνδυνος έπίσης αν διαστού
με να φορέσωμε ένα φορεμα-
τάκι τελείως έλαφρό.

Τα άραχνοφάντα σχεδόν,
λεπτότατα μάλλινα ύφασματά-
κια, της τελευταίας μόδας,
συνδυάζουν λοιπόν για την έ-
ποχή αυτή όλα τα προσόντα.

Έλαφρά αλλά και συγχρό-
νως ικανά να μάς προφυλά-
ξουν από τις έπικίνδυνες με-
ταβολές της θερμοκρασίας, εί-
ναι άκριβώς αυτό που νοσταλ-
γούσαμε.

Και όταν λέγωμεν την λέξιν
βουαλάζ, είναι, άπλούστατα,
ένας τρόπος του λέγειν, ίσως
μόνον δια να χαρακτηρίσωμε
την λεπτότητα του μάλλινου
ύφασματος. "Ολοι ξέρουμε
πως το βουαλάζ είναι ένα έν-
τελώς λείον ύφασμα όσον άφο-
ρά την ύφανσιν του ενώ τα
σημερινά λεπτότατα μάλλινα
άνοιξιάκια ύφασματα μάς πα-
ρουσιάζονται πολυποίκιλα τό-
σον ως ύφανσις όσον και ως
σχεδια.

"Αλλοτε είναι μονόχρωμα,
σ' ένα από τα τόσον όμορφα
χρώματα της μόδας, όπως το
πράσινο ρεζεντά, το κίτρινο
λεμονί, το μπλε παστέλ, το ροζ
και άλλα, άλλοτε πάλι μάς έμ-
φανίζονται με βούλες, τόσο
της μόδας, τελευταίως ή εις έ-
σοσά, που άλλο τόσο έπικρα-
τούν.

Συνηθέστατος είναι ο συν-
δυασμός του μονόχρωμου και
μη ύφασματος στις πιο άπρόο-
πτες τοποθετήσεις, αλλά έπι-

σης και ο συνδυασμός δυο
μονόχρωμων ύφασμάτων χρώ-
ματος διαφορετικού.

Η έκλογή σας για τον έναν
ή τον άλλον συνδυασμόν πρέ-
πει κυρίως να εξαρτηθή από
την γραμμήν της σιλουέτας
σας. Αυτή θα σας ύπαγορεύσει
τί πρέπει να προτιμήσετε, τα
καντρεζί ή μη ύφασματα, τα
υφάσματα με βούλες ή τα μο-
νόχρωμα.

Έπίσης όσον άφορά την
κοπή πάλιν αυτή θα σας οδη-
γήσει, προσέχοντας να έλαττώ-
σετε μιάν υπερβολική καμπύ-
λην γραμμήν του σώματός σας
ή να τονίσετε περισσότερον
κάποιαν ύπερ το δέον εύθυ-
γραμμίαν σας.

ΣΚΩΤΣΕΖΙΚΑ ΤΑΓΙΕΡΑΚΙΑ

Η μεγάλη έπικράτησις του
σκωτσέζικου ύφασματος ήταν
επόμενον να εφαρμοσθή άμέ-
σως στα άνοιξιάτικα ταγέρ.

Η μόδα αυτή σας επιτρέπει
με δυο μόνον άνσάμπλ να μο-
ρφήτε να έχετε τέσσαρες διά-
φορες εμφανίσεις.

Ίδου πως θα το επιτύχετε :
Θα επιδιώξετε να άποκτήσετε
πρώτα απ' όλα ένα σκωτσέ-
ζικο καθώς είπαμε ταγεράκι,
γανιρόντας τον γιακά και τα
μανικέτια με μονόχρωμο ύφα-
σμα εκ του έμπικρατούντος
χρώματος του σκωτσέζικου ύ-
φασματος.

"Επειτα θα κατασκευάσετε
μιάν φούστα μονόχρωμη, της
όποιας το χρώμα να μορφή να
συνδυασθή με την σκωτσέζικη
ζακεττούλα, και μια μονόχρω-
μη έπίσης μπλούζα, χρώματος
διαφορετικού προς την μονό-
χρωμη φούστα, αλλά συνδυα-
ζόμεν προς αυτήν καθώς έπί-
σης χρώματος που να μορφή
να ταιριάζη προς ένα εκ των
έπίσης έμπικρατούντων χρωμα-
τισμών του σκωτσέζικου τα-
γέρ.

"Όταν τα δυο αυτά άνσάμπλ
θα είναι έτοιμα θα μορφήτε να
φορήτε τότε όλόκληρο το σκω-
τσέζικο ταγεράκι σας, τότε
την μονόχρωμη φούστα με την
διαφορόχρωμη άλλ' έπίσης μο-
νόχρωμη μπλούζα, ενώ άλλοτε
πάλι την μονόχρωμη φούστα
με την σκωτσέζικη ζακεττούλα
και άλλοτε πάλι τη μονόχρωμη
μπλούζα με την σκωτσέζικη
φούστα.

Με διάφορες παρόμοιες έ-
πινοήσεις, που ή σημερινή μό-
δα πολύ υποδοχηθεί, μορφήτε να
έμφανίζεσθε συχνότατα με διά-
φορες μεταλλαγές στην τουα-
λέττα σας, ενώ συγχρόνως ή
δαπάνη που θα έχετε πραγμα-

τοποιήσει θα είναι πάντοτε
κατώτερη της κομψότητός
σας.

Ο καλλωπισμός

ΠΕΡΙΠΟΙΗΘΕ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΣΑΣ

Τό τονίζουμε αυτό διότι με-
ρικές γυναίκες παραμελούν τα
μαλλιά τους ή μάλλον κάνουν
έντελώς το αντίθετον απ' όσα
θα έπρεπε να κάνουν: Δεν τα
λούζουν τακτικά, δεν τα προ-
φυλάσσουν από την σκόνη, δεν
τα βουρτσίζουν ή τα βάφουν
κάθε φορά που θα ιδούν μια
νέα τάσι της μόδας χωρίς να
σκεφθούν πως το βάψιμο εί-
ναι κάτι πολύ καταστρεπτικό
για την τρίχα και πρέπει να
καταφεύγουμε σ' αυτόν μόνον
έσχατη ανάγκη. Ποτέ δεν θα
πάψουμε να τονίζουμε πόσο κα-
τέστρεψε την όμορφη των γυ-
ναικών μαλλιών αυτή ή ά-
νόγη τάσις της μόδας που
σπρώχνει πολλές γυναίκες να
αλλάζουν το χρώμα των μαλ-
λιών τους χωρίς λόγο.

"Αλλ' ως αφήσωμε αυτό το
ζήτημα, γιατί ξέρομε δυστυχώς
ότι όσα και να πούμε δεν θα
πείσωμε τις άμεταπειστες, που
θα μάς θυμηθούν μόνον όταν
ιδούν σε λίγα χρόνια τα μαλ-
λιά τους κατεστραμμένα. "Ας
προβούμε λοιπόν σε μερικές
συμβουλές που θα συντελέ-
σουν στην καλή διατήρησιν των
μαλλιών αν ακολουθηθούν κατά
γράμμα:

Βουρτσίζετε κάθε βράδυ τα
μαλλιά σας με βούρτσα σκλη-
ρή και προσέχετε να μην εί-
ναι επιπολαιο το βούρτσισμά
σας αλλά βαθύ, να χωρίζετε
τα μαλλιά σας σε διάφορα
μέρη για να πηγαίνει παντού
ή βούρτσα σας.

Προτιμάτε το στεγνωμα στον
ήλιο και όχι με ζεστόν αέριό
που ξεραίνει την τρίχα και
της άφαιρεί την λιπαρή ού-
σια που της είναι απαραί-
τητη.

Χρησιμοποιείτε λίγο ξίδι
στο ξέβγαλμα όταν λούζεσθε,
αυτό τα μαλακώνει ή δέ μπει-
γαντίνη σας να είναι καλύτε-
ς ποιότητος.

Για να άποφύγετε την πυ-
τιρίδα να λούζεσθε συχνά και
να μη επιτρέπετε ποτέ σε κα-
νένα να κτενισθή με το κένι
σας, διότι είναι κολλητική ή
πυτιρίδα και όταν κολλησέτε,
δεν υπάρχει καμμία ριζική थे-
ραπεία.

"Αν πέφτουν τα μαλλιά σας

χρησιμοποιείτε μια φορά την
έβδομάδα λίγο πετρέλαιο δά-
ζοντας το στις ρίζες με τα
δάκτυλά σας και κάνοντας κα-
λό μασάζ.

ΒΡΑΔΥΝΗ ΠΕΡΙΠΟΙΗΣΙΣ

Ποτέ, όσο κουρασμένη και
αν είσθε, μην άποφασίσετε να
κοιμηθήτε χωρίς να καθαρίσε-
τε καλά το πρόσωπό σας για
να άφαιρέσετε το μακιγιάρι-
σμα της ημέρας και τη σκόνη
που πάντα έγκαθίσταται πά-
νω στην έπιδερμίδα σας και
έπιδουλεύεται την όμορφη
της. "Αφού λοιπόν καθαρίσετε
με λίγη βαζελίνη το πρόσωπό
σας και τó σκουπίσετε τότε
μόνο πλαγιάσετε για να κοι-
μηθήτε.

Τό πρωί πλύνεσθε καλά με
νερό θρασιμένο και χρησιμο-
ποιείτε μια καλή λουσιν που
μορφήτε να την φτιάσετε και
μόνη σας με τριανταφυλλόνερο
και λίγες σταγόνες δάμματος
δενζόσης.

"Υστερα από 1-2 ώρες χρη-
σιμοποιείτε την κρέμα σας για
τό μακιγιάρισμά σας.

Τό σπίτ:

Η ΚΑΘΑΡΙΟΤΗΣ ΑΠΑΡΑΙ- ΤΗΤΗ

Είναι πράγματι απαραίτητη
για κάθε σπίτι είτε πλούσιον
είτε πτωχόν ή καθαριότης. "Α-
παραίτητη για την ευφάνισί
του, απαραίτητη για την υγεία
μας. Τό ζήτημα της καθαριότη-
τος έξαεπάται από την νοικο-
κυριά, διότι αυτή θα δώσει το
καλό παράδειγμα, αυτή θα ο-
δηγήσει τους υπηρέτες, αυτή θα
έμπνευση και σε όλα τα άλλα
μέλη της οικογενείας το πνεύ-
μα της καθαριότητος. Φυσικά
υπάρχουν μερικοί άνθρωποι
που όσο και αν βλέπουν καθα-
ρό ένα σπίτι λερώνουν από ά-
προσεξία τους ή από την άνα-
ταστασία που τους χαρακτηρί-
ζει, αλλά περί αυτών ως μη
γίνεται λόγος.

"Όσα έπιπλα και αν έχη ένα
σπίτι, όταν δεν είναι καταλ-
λήλως περιποιημένα δεν κά-
νουν φιγούρα ενώ τούναντιόν
ή καθαριότης κάνει και τό ά-
πλούστερο, τό πιο φθινό έπι-
πλο να φανή έξαιρετικό.

Μπαίνουμε σ' ένα σπίτι και
ενώ το βλέπομε ώραία έπιπλα
μένο, αισθανόμαστε ότι δεν ά-
νοίγονται τακτικά τα παράθυ-
ρα, ώστε να αναεώνεται ο άε-
ρας των δωματίων και γι' αή-
τό ή άτιμόσφαιρα είναι πνιγη-
ρά και δυσάρεστη. Δεν άρκεί
να έχωμε καθαρό το σπίτι μας,
πρέπει και να το αερίζωμε, ού-
τως ώστε όποιος τό επισκέπτε-
ται να μην έχη την εντύπωσι
ότι μπαίνει σε τάφο. Μερικές
νοικοκυρές έχουν διαρκώς κλει-
σμένα τα παράθυρα του σαλο-
νιού και τα άνοίγουν μόνον ό-
ταν έρχονται έπισκέπται, αλλά
αυτό είναι πολύ άστοπο διότι
δείχνουν πως το δωμάτιο αυτό
είναι άκατοίκητο και τό έχουν
μόνον προς τό θεαθήναι.

Μικρές συμβουλές

Πόσες φορές μάς συμβαί-
νει να θέλωμε να καρφώσωμε
κάτι και να μην βρίσκωμε κα-
τάλληλο τοίχο. "Η μπαίνει πο-
λύ εύκολα το καρφι και έπο-
μένως δεν είναι στερεό ή συ-
ναντά πέτρα και δεν μορφή
να προχωρήσει.

Για ν' άποφύγουμε αυτά τό
δυσάρεστα, προμηθευόμεθα ει-
δικά καρφιά που συνδέονται
και από ένα γάντζο και έχουν
την ιδιότητα να μπαίνουν σε
άποινδηποτε τοίχο, λόγω της
κλίσεως με την όποιαν μπαί-
νουν, και να συγκρατούν οίον-
δήποτε βάρος. Τά καρφιά αυτά
πωλούνται 50 λ. ή 1 δρ. ανά-
λόγως του μεγέθους των.

"Αν πάλι θέλωμε να δώλωμε
ένα καρφι σε ένα σανίδι και

φοβούμεθα μήπως τό σχίση,
κτυπούμε με ένα σφυρί την
αίχμη του καρφιού κι' έτσι ά-
ποφεύγουμε τό σχίσιμο του ξύ-
λου.

Στην περίπτωση που θέλωμε
να κρεμάσωμε σ' έναν τοίχο θα-
ρό πράγμα χρησιμοποιούμε τα-
κάκι. Δηλαδή σκάβωμε τον τοί-
χο και βάζωμε ένα ξύλο τό ό-
ποιον στερεώνωμε με γύψο και
έπάνω στο ξύλο αυτό καρφώ-
νωμε τό καρφι.

Η άλλη λογαφία μου

Κάρολον Δ.Σ.Π. —
Φάρμακα υπάρχουν πολλά, άλ-
λά κανένα δεν θα φέρη άπο-
τέλεσμα αν δεν συνοδευθή ά-
πό την ανάλογη δίαιτα. Σε
σας άλλωστε επιβάλλεται μια
τέτοια δίαιτα άφου καθώς γν-

ταλαβαίνω έχετε πρόωρο ανά-
πτυξη. Λοιπόν πρώτιστον εί-
ναι να κάνετε υπερσιτισμό, να
άναπνέετε καθαρόν άέρα και
να άποφεύγετε την μεγάλη
κόπωση. Τό φαγητόν σας θα
περιλαμβάνη: μακαρόνια, ρύζι
όσπρια, πατάτες, κρέας (κα-
θημερινώς), ψάρια και πολλά
φρούτα. Καλές είναι έπίσης
μερικές ενέσεις άρσενικού.

"Η 6 η ν Πόλοδιτς.
—"Αφού σας είχε κάμει καλό
ή άλοιφή μου μορφήσατε να
έπιμείνετε και για τί νέα
αυτή περίπτωση, διότι δεν φαν
τάζομαι ότι πρόκειται για
λειχήνες. Κάτι άλλο πιο έπι-
πόλαιο είναι και θα περάσει.

"Α ν υ π ό μ ο ν η ν, Πύρ-
γον "Ηλείας. —"Υστερα από τό
τόσα κοκαλεντικά λόγια που
μου γράφετε πως να σας πώ
ότι δεν μπορώ να σας βοη-
θήσω; Καί όμως, αγαπητή
μου, αυτό θα σας πώ, γιατί δυ-
στυχώς αυτό που ζητάτε δεν
γίνεται παρά μόνον με βαφή
και αυτήν δεν σας την συνι-
στώ. Μπορώ να σας γελάσω
άφου ξέρω πως ποτέ δεν θα
επιτύχετε αυτό που θέλετε;
"Ισως δεν θα με άκούσετε και
θα δοκιμάσετε κάτι που θα
σας πη κάποιος λιγώτερο εύ-
συνείδητος από μέε, αλλά θα
με θυμηθήτε, γιατί δεν θα έ-
χετε τό αποτέλεσμα που έπι-
διώκετε. "Αν θέλετε να δια-
τηρήσετε μόνο τό χρώμα των
μαλλιών σας όπως είναι μετά
κάθε λούσιμο να ξεβγάξεσθε με
θρασιμένο δυνατό χαμομήλι.
Τίποτε άλλο.

"Ι δ α ν Πόλοδιτς.
—Για να είμαι ειλικρινής δεν
μπορώ ν' αναλάβω καμμιάν
εύθυνη με την περίπτωσί σας,
διότι όπως μου τα περιγράφε-
τε τό πράγμα στο δεύτερο
γράμμα σας, αντιλαμβάνομαι
ότι ή χειρουργική επέμβασις
άποκλείεται. Τονώσατε τον
όργανισμό σας και ή άδενίτις
θα έξαφανισθή μαζί με αυτήν
δε και τό έξόγκωμα. "Η έχχει
ρσις θα άφήση ούλην που με
τίποτε δεν έξαλείφεται.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΟΣΟΙ

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΤΑΚΤΙ-
ΚΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ
ΜΑΣ ΔΕΝ ΕΠΙΡΟΛΑ-
ΒΑΝ ΝΑ ΠΡΟΜΗΘΕΥ-
ΘΟΥΝ

ΤΟΝ ΠΑΣΧΑΛΙΝΟ

«ΘΗΣΑΥΡΟ»

δύνανται να τον ζητήσουν
από τα γραφεία μας
(Λεωφόρος 19)

Εφυλάχθηκε επίτηδες γι'
αυτό τό σκοπό μικρός ά-
ριθμός αντίτυπων, ο ό-
ποιος, έννοείται, θα έ-
ξαντηληθή συντόμως. Μη
χάσετε την ευκαιρίαν.

Ιον "Ενα άνοιξιάτικο ταγέρ από ρεζέ φανέλλα. Φούστα
ντρούα - φίλ με ραφές στα πλάγια ψηλά. Ζιλέ γκριζό πολύ
σταυρωτό. Μέτρα 2.15X 140. Ζιλέ 1X80. 2ον Πολύ πρακτι-
κό σύνολο σπέρ από σκωτσέζικο ύφασμα. Μία σούρα κού-
φια, δυο σούρες ραφές, άνοίγουν στην πλάτη της ζακέττας.
Οι ίδιες δίπλες άνοίγονται στη φούστα. έμπρός και πίσω.
(Μέτρα 3X1.40).

ΖΩΩΝΕΡΩΤΕΣ

ΠΟΛΥΡΕΜΠΙΟΥ

Τὰ φίδια

ΤΟ φίδι, σ' όλες τις φιλο-λογίες του κόσμου, σύμβολο είναι τὸν πειρασμό. Πῶς είναι δυνατόν, λοιπόν, νὰ μὴ εἶνε οἱ ἔρωτες του θερμοὶ καὶ φλογεροί;

Ἄλλ' ὅπως καὶ στὰ περισσό-τετρα ζῶα, οἱ ἔρωτες αὐτοὶ περιορίζονται μόνο κατὰ τὴν ἀνοιξί. Καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τοῦ χειμῶνος, τὰ ζευγάρια χωρίζουν, γιὰ νὰ περιέλθουν στὴ γνωστὴ νάρκη τους καὶ μόνον συμπαικτικῶς ζοῦν καί.

Ἀλλὰ τὸ φίδι ἔχει τὸ συν-αίσθημα τῆς οἰκονομίας πε-ρισσότερο ἀπὸ πολλὰ ἄλλα ζῶα. Ἐάν τὸ ἀρσενικὸ ἢ τὸ θηλυκὸ διατρέξῃ ὁποιοδήποτε κίνδυνο, τὸ ταῖρι του ἐπιτίθε-ται ἀμέσως με ἀπάνταστη μανία γιὰ νὰ τὸ προστατεύσῃ καὶ κάποτε μάλιστα γιὰ νὰ ἐκ-δικηθῇ τὸν θάνατό του.

Ὅταν σκοτωθῇ τὸ ἓνα, τὸ ἄλλο, ἀντὶ νὰ φύγῃ μακριὰ ἀπ' τὸ μέρος ὅπου συναισθάνεται ὅτι ὑπάρχει κίνδυνος, τριγυ-ρίζει τὸν ἀντίστοιχον ὀλόγυρα, γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ τὸν θάνατο τοῦ συντρόφου του.

Εἶναι γνωστὸν, ἄλλωστε, ὅτι τὸ φίδι ἔχει μὴ περιεργή-ζωτικὸτητα. Κάθε μέρος τοῦ κορμιοῦ του ἔχει καὶ μὴ δική του ζωὴ καὶ γι' αὐτὸ τὰ τμή-ματα ἐνδὸς κομματιασμένου φι-διοῦ ἐξακολουθοῦν νὰ ζοῦν ἐ-πὶ πολλὸν καιρὸ, σὰν χωριστὲς ὑπάρξεις καὶ πεθαίνουν πολὺ ἀργότερα.

Ἐνα ἄλλο περίεργο φαινό-μενο ποὺ παρατηρεῖται στὰ φίδια εἶναι ὅτι ἐξακολουθοῦν νὰ ζοῦν εἰκοσιτέσσαρες ἢ καὶ σαράντα ὥρες με-τὰ τὸ θανατηφόρο χτύπημα ποὺ ἔλαβαν. Συνέβη πολλές φορὲς οἱ χωρικοὶ ποὺ ἐσκότω-σαν φίδια νὰ ξαναγεύσωνται τὴν ἄλλην ἡμέρα καὶ νὰ τὰ ἱ-δοῦν νὰ παρουσιάζουν μερικὰ ἐλ-κυσμὰ σημεῖα ζωῆς. Κινου-ν, ἔξασαν, τὴν οὐρά τους. Ὅταν τὰ ἐγγίξῃ κανεὶς καὶ τὸ σώ-μα τους καταλαμβάνεται ἀπὸ ἓνα εἶδος σπασμοῦ, ὅταν πλη-σιάζῃ κανεὶς κοντὰ τὸ γέρι-τον ἢ ὁποιοδήποτε ἀντικείμε-νον.

Παρατηρήθη σὲ μεγάλα φί-δια, ὅπως εἶναι, ὁ βῆας, ὅτι πρὸς νὰ τεμαχισθῇ σὲ μι-κρὰ-μικρὰ κομμάτια, γιὰ νὰ ἐπέλθῃ ὁ θάνατος ἐντελῶς. Ἡ

ἀποκοπὴ τοῦ κεφαλιοῦ δὲν φέρνει ἀκαριαίως αὐτὸ τὸ ἀ-ποτέλεσμα.

Εἶναι γνωστὸν ἐπίσης ὅτι τὸ δέρμα τοῦ φιδιοῦ ἔχει ἕναν πολὺ δυνατόν μαγνητισμόν. Καὶ γι' αὐτὸ οἱ κυνηγοὶ λένε ὅτι τραβάει τὸ μολύβι τῆς σφαίρας, ἢ τὰ σκάγια, σὰν μαγνήτης. Εἶναι πραγματικῶς πολὺ σπάνιο τὸ φαινόμενο νὰ χτυπήσῃ κανεὶς με ὄπλο ἓνα φίδι, ποὺ εἶναι ἐκλωμένο στὸν ἥλιο καὶ νὰ μὴν τὸ ἐπι-τύχῃ. Δὲν χρειάζεται γι' αὐτὸ νὰ εἶναι πολὺ καλὸς σκο-πευτὴς, ἀλλὰ νὰ διευθύνῃ τὸ ὄπλον πρὸς τὸ μέρος του, προ-τὺ τὸ φίδι τὸν ἀντιληφθῇ καὶ φύγῃ.

Οἱ ἔρωτες τῶν φιδιῶν ἀρχί-ζουν, ὅπως εἴπαμε, τὴν ἀνοιξί καὶ συμπιπτουν με τὴν ἐποχὴ

λασσα καὶ ὅταν ἐνηλικιωθοῦν φεύγουν μακριὰ, δεκάδες καὶ ἑκατοντάδες μίλλια, γιὰ νὰ ἔρθουν στὴς λίμνες ἢ τοὺς πο-ταμούς.

Καὶ τὸ χέλι, ὅπως συμβαί-νει καὶ με τὸ φίδι, κάνει καὶ αὐτὸ τὴν ἰδιαίτερη τουαλέτα του, ὅταν πλησιάσῃ ἡ ἐποχὴ τῶν ἐρώτων του. Ἀποκτὰ αὐ-τομάτως πτερύγια, γιὰ νὰ μπο-ρεῖ νὰ ξαναγεύσῃ στὰ θαθεῖα νερά τῆς θάλασσας, ὅπου ἔρ-χεται νὰ συναντήσῃ τὸ ταῖρι του. Γιατὶ τὰ ἀρσενικὰ χέλια δὲν φεύγουν ποτε ἀπὸ τὴς ἀν-τὲς καὶ εἶναι ζήτημα ἂν ριψο-κινδυνεύουν καμμιά φορὰ μὴ διαδρομὴ μερικῶν χιλιόμετρων ἀπὸ τὸ ἄμυρτο νερό. Μόνον τὰ θηλυκὰ φεύγουν μακριὰ.

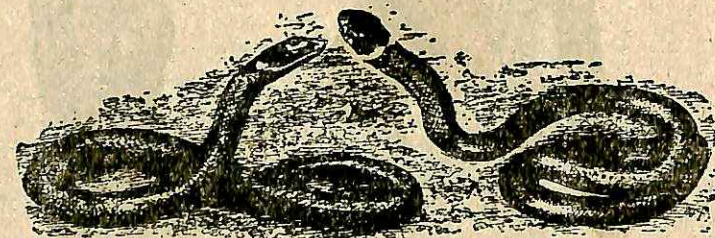
Ἔτσι, γιὰ νὰ συναντήσουν τὰ ἀρσενικὰ, εἶναι ὑποχρεωμέ-νοι νὰ κάμουν κάποτε ἓνα πολὺ μακρινὸ ταξίδι.

Τὰ ζευγάρια ποὺ σχηματί-ζονται τότε θυθίζονται καὶ πάλι στὸ ἄμυρτο νερό καὶ κα-τεβαίνουν πολὺ θαθεῖα, ὥς τὸν πυθμένα τῆς θαλάσσης. Ἐκεῖ παραδίδονται στοὺς ἔ-ρωτες τους.

Ἡ Μένια τοῦ ἔρωτος, ὅπου συγκεντρώνονται τὰ χέλια, εἶ-ναι ἡ θάλασσα τῆς Σαργάσσης, πρὸς τὸ μέρος τῶν Βερμού-δων νήσων, μεταξὺ τῆς 49ης καὶ τῆς 65ης μοίρας δυτικῆς μῆκους.

Ἡ ἑκτασίς αὐτὴ περιλαμ-βάνει περὶ τὰ τέσσαρα ἑκα-τομμύρια τετραγωνικῶν χιλιο-μέτρων καὶ μέσα σ' αὐτὴν συγκεντρώνονται κάθε χρόνο δισεκατομμύρια χελιῶν ἀπὸ ὅ-λο τὸν κόσμον, γιὰ νὰ παραδο-θοῦν στοὺς ἔρωτες τους.

Καὶ ἔπειτα; Οἱ παρατηρή-σεις ποὺ ἔκαναν οἱ φυσιοδί-φαι δὲν μᾶς διαφωτίζουν στὸ σημεῖον αὐτό. Φαίνεται πολὺ πιθανὸν ὅτι τὰ χέλια ἔπειτα ἀπὸ μὴν περίοδο εὐτυχισμένων ἐρώτων πεθαίνουν. Τότε εἶναι βέβαιον, ὅτι δὲν ξαναγεύονται ἀπ' ἐκεῖ. Ἀλλὰ στὴ θέσι τους ἐφάνίζονται ἑκατομμύρια καὶ δισεκατομμύρια μικρῶν χελι-

κατὰ τὴν ὁποίαν τὰ φίδια ἀλ-λάζουν τὸ δέρμα τους. Τὸ και-νούργιο δέρμα ποὺ κάνουν τότε εἶναι, μ' ἄλλα λόγια, τὸ νυκτικὸ φόρεμά τους.

Τὰ μικρὰ φίδια σπανίως ζοῦν κοντὰ στοὺς γονεῖς τους. Ἐκκλίνου, ὅπως εἶναι, ἐγκα-ταλείπουν ἀπὸ πολὺ νωρὴς τὴν πατρικὴ ἐστία καὶ φεύγουν εἰς ἀναζήτησιν τύχης.

Στὴν κατηγορίαν τῶν φιδιῶν πρὸς νὰ περιλάβωμε καὶ τὰ χέλια, ποὺ δὲν εἶναι ἄλλο ἀπὸ φίδια τοῦ νεροῦ.

Ἡ δοξασία ὅτι τὰ χέλια ζοῦν μόνο μέσα στὸ νερό δὲν εἶναι, ὡστόσο, ἀκριβής. Πολ-λὲς φορὲς, γιὰ νὰ συντομεύ-σουν τὴ διαδρομὴ ποὺ κάνουν, διασχίζουν ἀρκετὰ σημαντικὲς ἐκτάσεις ξηρᾶς καί, στὴς με-γάλες λίμνες, ἀνεβαίνουν ἐ-πάνω στὰ φράγματα, γιὰ νὰ περάσουν στὸ ἀπέναντι μέρος, χωρὶς καμμιά δυσκολία.

Πολλὲς φορὲς βρέθηκαν χέ-λια σὲ ἀπόστασιν δεκάδων χι-λιῶν μέτρων ἀπὸ ποταμούς ἢ λίμνες.

Μιὰ ἄλλη σφαλερὴ δοξασία ποὺ ὑπάρχει, εἶναι ὅτι τὰ χέ-λια γεννιῶνται μέσα στοὺς πο-ταμούς ἢ τὴς λίμνες. Κάθε ἄλ-λο. Γεννιῶνται μέσα στὴ θά-

λόν, ποὺ ἀρχίζουν νὰ τρέχουν πρὸς ὅλες τὴς διευθύνσεις.

Τὰ μικρὰ αὐτὰ χέλια, ποὺ θὰ μεγαλώσουν ἐν τῷ μεταξὺ θὰ γυρίσουν ἔπειτα ἀπὸ πέν-τε χρόνια στοὺς τόπους ὅπου ἐγεννήθησαν, γιὰ νὰ γνωρί-σουν καὶ αὐτὰ τὸν ἔρωτα καὶ τὸν θάνατο.

Πρὶν ἀπὸ τὴν ἡλικία αὐτή, τὸ χέλι μένει ἀσυγκίνητο στὰ ζῆτῆματα τοῦ ἔρωτος. Μόνο τότε ξυπνάει μέσα του τὸ φι-λετικὸ ἐνστικτο. Ὁ ἔρωτος του δὲν εἶναι διασκεδάσις, ἀλλὰ μιὰ φυσικὴ ἀνάγκη, γιὰ τὴν ἀναπαραγωγὴ καὶ τὴ διαίωσιν τοῦ εἶδους.

Οἱ πάπιες

Εἶναι ἀσφαλὲς ἀπὸ τὰ πιὸ ἥρεμα ζῶα ποὺ ὑπάρχουν. Θὰ τὰ ἐνόμιζε μάλιστα κανεὶς τε-λείως ἄβια. Καὶ ὅμως τὰ ἔ-ρωτικὰ δράματα δὲν λείπουν ἀνάμεσά τους.

Ἀπὸ ἓνα μεγάλο πτηνοτρό-φειο, στὸ Μακάο, ἐξηφανίσθη κάποτε μιὰ ἀρσενικὴ πάπια. Κάποιος τὴν εἶχε κλέψει. Ἡ θηλυκὴ πάπια, με τὴν ὁποίαν συντόσε, ἔπεσε ἀμέσως σὲ θά-θεῖα μελαγχολία καὶ δὲν ἤθε-λε νὰ φάῃ τίποτε. Τῆς ἔδωκαν τότε ὡς συντρόφο μὴν ἄλλη ἀρσενικὴ πάπια, ποὺ ἦταν πο-λὺ τολμηρὴ καὶ ἀρχισε ἀμέσως τὴς ἔρωτικὲς ἐκδηλώσεις. Ἀλ-λὰ ἡ χήρα ἦταν ἀπαρηγόρητη. Δὲν τοῦ ἔδινε καμμιά προ-σοχή.

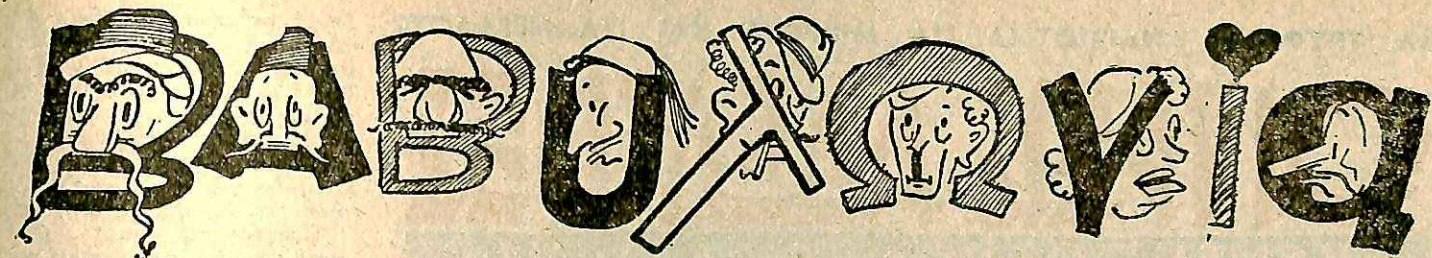
Ἐπειτα ἀπὸ μερικὲς μέρες, δρεθίθη ἡ πρώτη ἀρσενικὴ πάπια. Ἡ φίλη του τὸν ὕπε-δέχθη με θερμὲς ἐκδηλώσεις. Ἡταν τρελλὴ ἀπὸ τὴ χαρὰ τῆς.

Ἀλλὰ τί συνέβη τότε; Τοῦ ἐξεμυστηρεῖτο ἡ ἑταί-ρ, σὲ μιὰ ἀκατάληπτη γιὰ μᾶς γλώσσα, ὅτι, κατὰ τὸ διάστη-μα τῆς ἀπουσίας του, εἶχεν ὑ-ποστή τὴς ἐπιθέσεις τῆς ἄλλης ἀρσενικῆς πάπιας; Εἶναι πο-λὺ πιθανὸν ὅτι τὰ πράγματα ἔγιναν ἔτσι. Γιατὶ λίγη ὥρα ἔπειτα, ὁ ἀρσενικός ποὺ εἶχε ἐπιστρέφει, συνήντησε τὸν ἀντίπαλό του καὶ τοῦ ἐπετέθη με τόσο ὀρμη καὶ τόσο λύσσα ὥστε τὸν ἐσκότωσε μέσα σὲ μερικὰ λεπτὰ τῆς ὥρας.

Εἶχεν ἔτσι ἐκδικηθῇ τὴν οἰ-κονομική του τιμὴ, ποὺ ὁ ἄλλος εἶχε προσπαθήσει νὰ καταστρέψῃ.

Ἄλλ' ἂν ἡ θηλυκὴ πάπια μέ-νη ἀπαρηγόρητη, ὅταν χάνῃ τὸν σύντροφό της, δὲν συμβαί-νει τὸ ἴδιον καὶ με τὴν ἀρσε-νική. Αὐτὴ παραγορεῖται πολὺ ἐνδοιασμένη. Ἀλλ' ὅμως δὲν φαίνε-ται νὰ εἶναι πολὺ ἐκλεκτική. Καὶ οἱ ἀπιστίες της με τὴς ἄλλες ποὺ συκοῦν στὴν ἴδια αὐτὴ εἶναι πολὺ συχνές. Με-τὴ διαφορά ὅτι ἡ κόντα ποὺ δὲν ζευγαρώθῃ με μιὰ πάπια δὲν μπορεῖ νὰ γεννήσῃ καὶ πεθαίνει ἂν δὲν τῆς κάνουν μιὰ μικρὴ ἐγγείσησι.

ΠΩΛ ΡΕΜΠΟΥ

Ἡ Σμυρνιά καὶ το...

ΠΑΤΙΝΑΖ

Εἶχανε δὲν εἶχανε τὸ ἱ-δῆσανε κι' αὐτὸ τὰ μά-τια μου, κωνά-Ζαμφώ μου! Ἰβγήκαμε τὴν περα-σμένη Κεριακὴ σεργιάνι με τὸν ξάδερφό μου πὸν Παμεινῶντα καὶ τὸν προ-κομμένο τὸ γυιό του τὸ Βρασίδά, ποὺ ἱγίνηκε πιά ἐφέτος γυμνασιόπαιδο καὶ ἱρεμπέλεψε γιὰ καλὰ.

Ἰπήγαμε, ποὺ λές, κωνά-Ζαμφώ μου, στὸ Ζάππειο, καὶ εἴπαμε νὰ κάτσωμε στὴ μυρμαρία. Ἐκεῖ, ὅμως, μάτια μου, ἰσκήκωσεν ὁ Βρασίδας:

—Δὲ θέλω νὰ κάτσωμε ἐδῶ, καλὲ μπαμπά!

—Σοῦς! τοῦ ἴκανα. Δὲν ντρέπεσαι, μπρέ, μιὰ στα-λιά πρᾶμα νὰ ἀντιμιλᾷς στοὶ μεγάλοι;

—Ἄστονε, Μαρίτσα, λέει ὁ Παμεινῶντας. Ποῦ θές νὰ πᾶμε, μπρέ;

Ἐξω φρενὸν ἱγίνηκα.

Νὰ μὴν στὰ πολυλογώ, κωνά-Ζαμφώ μου, στὸ τέ-λος ἱγίνηκε τὸ χατήρι τοῦ Βρασίδα ποὺ ἤθελε καλὰ καὶ σῶνει νὰ πονεῖ πᾶμε στὰ πατινά. Ἰπήγαμε, τὸ λοιπόν. Καὶ τὸ τί ἱγινούν-τανε ἐκεῖ μέσα, εἶναι ἄλλο πρᾶμα!

Πάνω σὲ μιὰ μικρὴ πλα-τεῖτσα ἀπὸ μπετόν, πηγαί-νοερχούντανε κάτι τζόβενα καὶ κάτι σουρλουλούδες ποὺ ἱφοράγανε στὰ ποδά-ρια τους καρούλια καὶ ἱ-κουντουρντίζανε με δαῦτα. Ἀπὸ δῶ ἱτρέχανε, ἀπὸ κεῖ ἱτρέχανε, καὶ νόμιζες πὼς βρισκούσανε σὲ σπιτά-λιο.

Καὶ πάνω στὴν ὥρα μοῦ λέει ὁ Παμεινῶντας:

—Δὲ βάζεις καὶ σὺ πατί-νια, καλὲ Μαρίτσα, νὰ μι-στηχτῆς χάμω νὰ κάνωμε σείρι;

Ἰφρένιασα μ' οὐτό, κω-νά-Ζαμφώ μου. Μὰ ἦτανε λόγος αὐτὸς ποὺ μοῦ εἶπε ὁ ναμικιόρης; Ἐννοῖα σου ὅμως, καὶ τὸν ἐσιγύρισα. Τοῦ φανέρωσα πὼς ὁ Βρα-σίδας δὲν εἶναι δικό του παιδί. Ἡ αὐτοῦ Θανάση τοῦ μπαμπά μου. Ἐτσι γιὰ νὰ μάθῃ νὰ λήθ τοὶ κουβέν-τες του ὁ ἀρχαῖος!

ΜΑΡΙΤΣΑ

ΤΟ ΛΕΞΙΚΟ ΤΗΣ ΜΑΛΛΙΑΡΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ

ΝΥΧΟΒΑΦΤΡΑ = μανικιουρίστα.
ΡΟΥΧΟΦΤΙΑΧΤΗΣ = ὁ ράπτης.
ΠΕΘΑΜΕΝΟΘΥΜΗΣΙ = τὸ μνημόσυνο.
ΒΟΥΝΟ-ΙΣΙΩΜΑ = τὸ δροπέδιο.
ΒΡΟΧΟΠΟΤΑΜΟΣ = ὁ χείμαρρος.
ΚΡΑΣΟΒΡΥΣΙ = ἡ κάνουλα.
ΚΑΙΡΟΔΕΙΧΤΗΣ = τὸ βαρόμετρο.
ΑΣΠΡΟΒΟΥΝΟΠΕΤΡΑ = τὸ μάρμαρον.
ΠΟΝΤΙΚΟΚΥΝΗΓΗΤΡΑ = ἡ γάτα.
ΜΕΓΑΛΟΠΟΛΕΜΟΚΑΡΑΒΟ = τὸ θωρηκτόν.
ΣΦΑΙΡΟΣΚΑΣΤΡΑ = τὸ καφούλι.
ΓΡΑΜΜΑΤΟΜΟΙΡΑΣΤΗΣ = ὁ ταχυδρόμος.
ΣΤΙΧΟΓΡΑΦΤΗΣ = ὁ ποιητής.
ΣΤΑΡΟΣΚΟΝΗ = τὸ δαῦρι.
ΣΥΝΝΕΦΟΚΡΟΤΟΣ = ἡ βροντή.

ΤΟ ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΗΣ ΚΑΘΑΡΑΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

ΝΙΦΟΚΟΚΟΖΩΜΟΠΟΙΟΣ = ὁ ταμπής.
ΛΕΜΒΟΚΙΝΗΤΡΟΝ = τὸ κουπί.
ΕΛΟΝΟΣΟΦΟΡΕΥΣ = τὸ κουνούπι.
ΕΥΘΥΓΡΑΜΜΙΣΤΗΡ = ὁ χάρακας.
ΣΦΡΑΓΙΔΟΚΗΡΟΣ = τὸ βουλοκέρι.
ΧΡΟΝΑΠΩΛΕΙΑ = τὸ χασομέρι.
ΜΕΛΑΝΟΔΕΡΜΟΣ = ὁ ἀράπης.
ΑΡΤΟΤΕΜΑΧΙΣΤΗΡ = τὸ ψωμομάχαιρον.
ΠΕΥΚΟΣΚΩΛΗΣ = ἡ κάμπια.
ΧΙΟΝΟΛΙΣΘΗΤΗΡΙΑ = τὰ σκί.
ΦΥΤΟΒΡΩΤΗΣ = ὁ χορτοφάγος.
ΟΙΝΟΔΟΧΕΙΟΝ = τὸ βαρέλι.
ΠΥΡΕΤΟΔΕΙΚΤΗΣ = τὸ θερμόμετρο.
ΧΑΡΤΟΠΙΕΣΤΗΡΙΟΝ = ἡ πρέσσα.
ΗΛΕΚΤΡΟΣΦΑΙΡΑ = ὁ γλῶμπος.
ΑΘΡΙΣ = ὁ σπανός.

Ὁ Ζακυνθινός καὶ ὁ...

ΠΟΛΕΜΟΣ

Εφτὴ τὴ φορὰ, Τζογοῦ-λια μου, ὁ πόλεμος θὰ κηρυχθῇ γιὰ τὰ καλὰ! Θὰ τὸν κηρύξω μονάχος μου στὴ συμβία μου καὶ στὴν πεθερά μου, γιὰ τὴ θε-λήσανε, παναπὴ, νὰ παρα-βιάσουνε τὴν ἀκεραιότη καὶ τὸ δόνρε μου!

Τὴν ἀκεραιότη μου τὴν ἐ-πρόβαλε ἡ πεθερά μου — ποὺ νάμπῃ ὁ διάβολος μέ-σα στη, γιὰ τὴν ἀπάνω σ' ἔ-ναν καυγᾶ, τίναξε κατα-πάνω στὴν κάρα μου τὸ μαχαίρι τῆς κουζίνας ποὺ τόμου καὶ μ' ἔβρισκε, θὰ με κοφοκεφάλιαζε, ἀπί-κου.

Καὶ τὴν ἄλλη μέρα, τζό-για μου, ἔπιασα τὴ γυναί-κα μου νὰ κρυφομιλᾷ με τὸ σπετσιέρη τὸ Τζῶρτζιο! Ἐφτὸ, καταπᾶς καταλα-βαίνεις, μοῦ στάθηκε σω-στὴ βουρλίσια. Καὶ μιὰ κι' εἶχε παραβιάστη καὶ ἡ ἀ-κεραιότη μου καὶ τὸ δόνρε μου, ἄλλο δὲ μοῦμενε παρὰ νὰ τσοῦ στείλω οὐλτιμάτο γιὰ πόλεμο!

Ἀρτίκολο πρί-μο: Τὰ μαχαίρια τῆς κου-ζίνας θὰ διαμοιρασθοῦνε στὰ τρία κι' ἀπὸ δαῦτα τὸ ἓνα θὰ τὸ πάρουνε ἡ πεθε-ρά μου καὶ ἡ γυναίκα μου καὶ τὰ δύο ἔλθουνε μου.

Ἀρτίκολο σε-γ-κόντο: Ἡ συμβία μου θὰ βγῇ στὴν Πλατεῖαν Ρού-γα καὶ θὰ σκυλοβρίσῃ τὸ σπετσιέρη τὸ Τζῶρτζιο, γιὰ νὰ μάθῃ τὸ πόπολο πὼς τὸ δόνρε τῆς κουτέλας μου στέκεται πάντα στὸ ὕψο-στὴ ὀνοριτάς του.

Ἀρτίκολο τέρ-το: Σὲ περίπτωσι ἐπιθέσεως, θὰ ρίχνωνται ἀπάνω στὴν ἀφεντία μου χωριστὰ ἡ γυ-ναίκα μου καὶ χωριστὰ ἡ μάνα της. Τόμου καὶ δὲ γί-νη αὐτὸ, ἐγὼ θάχω τὸ ἐ-λεύτερο νὰ τὸ ἀρχίσω στὰ συμπάρα με τὸ πιστο-λέττο μου.

Ἐφτὸ, Τζογουλία μου, οὐαί κι' ἀλλοίμονο! Ἄ-μα δὲ δεχτοῦνε τοὶ δέ-ρους μου. Θὰ τοὶ καθά-ρῃ καὶ τοὶ δύο ἑσθὴ τὴ φορὰ φινίρουν τὰ ψῶ-ματά.

ΝΙΟΝΙΟΣ

ΕΡΟΤΙΚΑΙ ΑΝΤΙΕΡΧΑΙΕΙΣ

Βρέ Περικλή, θές νὰ μοῦ κλει-τὸ στόμα καὶ τὰ μάτια; Δὲν σ' ἐννοῶ, μὰ τὸ Θεό, καὶ σὺρε στὰ κομμάτια!

★

Εἶπα προχτές πὼς εἶν' φριχτές οἱ συναναστροφές σου, νὰ βρῶ καμμιά ποὺ κατοικεῖ εἰς τὴν ὁδὸν Ἐφέσου!

★

Δὲν σὲ χωνέ-γιατ' δὲν ἐ-φιλήτιμο ἀντρίκειο, κι' ἔχω σκοπὸ νὰ ξαναπῶ πὼς ἔχω σ' ὅλα δίκην!

ΒΑΡΒΑΡΑ

Ἐγὼ, Βαρβά-μέσ' στὸν ντορβᾶ τὴν κεφαλὴ μου βάζω, πὼς λές πολλές κουβέ-τρες καὶ πὼς θὰ πάθης κάζο!

★

Μιλᾷς κακὰ καὶ θὰ με κά-τὸν ὄρκο νὰ πατήσω, νὰ βρῶ καμμιά καὶ γιὰ ζημιὰ μ' αὐτὴν νὰ σ' ἀπατήσω!

★

Μάθε, μωρή, πὼς δὲν γνωρί- (δὲν λέω παρλαπίπες) καμμιά Κική ποὺ κατοικεῖ εἰς τὴν ὁδὸν ποὺ εἶπες!

ΠΕΡΙΚΛΗΣ

ΟΙ ΤΡΙΕΣ ΑΔΕΛΦΕΣ

ΚΑΙ ΤΑ ΞΩΤΙΚΑ ΤΟΝ ΔΑΣΟΥΣ

ΤΟΝ ΜΟΥΖΑΙΟΝΣ

(ΣΥΝΔΕΣΙΣ ΜΕ ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ).—Τὸν πολλὸν καιρὸ ζῶσε ἕνας πλούσιος ἄρχοντας πού ἀπὸ τὶς πολλὰς τοῦ σπατάλες κατήντησε νὰ γάρῃ ὅλα τοῦ τὰ πλούτη καὶ νὰ ζῇ ἀποτραπυμένος σ' ἕναν πύργο μέσα σ' ἕνα δάσος μαζὶ μὲ τὴν γυναῖκά του καὶ τὶς τρεῖς ὁμορφες κόρες του. Μέσα στὸ δάσος ἐκεῖνο ζούσαν διάφορα ξωτικά καὶ καθὼς συχνὰ πῆγαινε πρὸς τὰ ἐκεῖ ὁ ἄρχοντας, ἔβλεπε νὰ συναντήσῃ τὴ μιά φορὰ μιά ἀρκούδα τὴν ἄλλη ἕνα ἀπὸ καὶ τὴν τρίτη ἕνα μεγάλο ψάρι, πού γὰρ τὸν ἀφύσσουν νὰ φύγῃ ἀναγκάστηκε νὰ δώσῃ στὰ ξωτικά αὐτὰ τὶς κόρες του γιὰ γυναῖκες, παίρνοντας σ' ἀντάλλαγμα σακκὰ γερὰτα χρυσαφικά. Ὁ ἄρχοντας ὅμως γρήγορα ἔχασε καὶ τὰ λε-
 οτά αὐτὰ καὶ ὅταν δὲν τοῖσιμε τίποτε ζῶσε ἀπελπισμένος, ἐνῶ ἡ γυναῖκα καὶ οἱ κόρες τὶς νύκτες ἔβλεπε καὶ ἔκλαιε τὶς νύκτες ὅτι νὰ πᾶν νὰ ἐρῇ ἕναν ἄγιο ἄνθρωπο πού ζοῦσε σὲ μιά σπηλιά τοῦ δάσους καὶ νὰ ζητήσῃ παρηγο-
 ρία καὶ βοήθεια ἀπὸ αὐτόν. Ἡ ἄρχοντισσα πῆγε καὶ ὅρῃκε τὸν ἄγιο καὶ τοῦ ζήτησε τὴν εὐλογία του. Καὶ ἡ εὐλογία τοῦ ἁ-
 γίου ἦταν τόσο δυνατὴ ὥστε σ' ἕνα χρόνιο ὄχι μόνον ἡ μελαγχολία τῆς ἀρχοντισσας πέρασε, ἀλλὰ ἀπῆλθε καὶ ἕνα ἀγοράκι. Τότε ἡ γοργὴ τὸν γονέων γιὰ τὸν ὄψιμο λατρευτό γυιό ἦταν μεγάλη).

3ον

Ὅλη ἡ ἀρχοντιά μαζεῦθηκε καὶ γιώρτασε μὲ χαρὰ καὶ ἐνθουσιασμό τὴ γέννησι τοῦ μικροῦ κληρονόμου.
 Ὁ πατέρας του τὸ ὠνόμασε Ραῖνάλδ, τὸ παιδί τοῦ θαύματος.
 Τὸ παιδί ἦταν ὁμορφο καὶ ἡ ἀνατροφή του ἔγινε μὲ μεγάλη φροντίδα. Μεγάλωνε χαρούμενο καὶ ἦταν ἡ χαρὰ τοῦ πατέρα καὶ ἡ παρηγοριὰ τῆς μάνας, πού τὸ πρόσχεσαν σὺν τὴν κόρη τὸν ματιῶν της.
 Ὅμως ἂν καὶ ὁ μικρὸς ἦταν ἡ ἀγάπη τῆς καρδιάς της, δὲν ἔσβυναν ἀπὸ τὴ μνήμη τῆς ἀρχοντισσας οἱ τρεῖς τῆς κόρες.
 Πολλὲς φορές ὅταν κρατοῦσε στὴν ἀγκαλιά της τὸ γελᾶστο μωρό, κλοῦσε ἕνα δάκρυ της καὶ ἔπεφτε στὰ μάγουλά του.
 Ἔτσι, ὅταν μεγάλωσε κάπως τὸ παιδί περιλυτο τὴ ρώ-
 τησε μιά μέρα:

—Καλὴ μου μητέρα, γιατί κλαῖς;

Ἐκείνη στὴν ἀρχὴ τοῦκρυψε τὴν αἰτία τῆς λύπης της. Κα-
 νείς, ἐκτός ἀπὸ τὸ ἀντερόγυνο, δὲν ἤξερε πού βρίσκονταν οἱ ἀρχοντοπούλες. Ὁ Ραῖνάλδ ὅ-
 μως κατῶρθωσε μὲ χίλια δυὸ παρακάλλια νὰ τῆς ἀποσπᾶσθ

τὸ μυστικόν.

Τοῦ διηγήθηκε τὴν περιπέ-
 τεια τὸν τριῶν ἀδελφῶν του μὲ ὅλες τὶς λεπτομέρειες. Ὁ Ραῖνάλδ ἔμεινε ἄφωνος ὅταν ἄκουσε τὶς γεμάτες μυστήριον ἱστορίες πού ἀπὸ τότε δὲν εἶ-
 χε καμιὰ ἄλλη ἐπιθυμία, πα-
 ρά, νὰ γίνῃ ἄξιος ὑπερασπι-
 στῆς, νὰ βγῇ στὴν περιπέτεια νὰ ἀναζητήσῃ στὸ στοιχειωμέ-
 νο δάσος τὶς ἀδελφές του καὶ νὰ τὶς λύσῃ ἀπὸ τὰ μάγια.

Μόλις ἔδωσε τὸν ὄρκο τοῦ ἱππότη, ζήτησε ἀπὸ τὸν πατέρα του νὰ βγῇ μὲ στρατό, μὲ τὸ πρόσχημα ὅτι θὰ ἐξε-
 στρατεύετο κατὰ τῆς Φλάνδρας.

Ὁ ἄρχοντας χάθηκε γιὰ τὴν ἱπποτικὴ σκέψι καὶ τὸ θάρρος τοῦ γυιό του, τοῦδωσε ἄλογα ὅπλα, ἀσπίδοφόρους καὶ ἐφόδια καὶ τὸν ἄφησε νὰ φύγῃ μὲ τὴν εὐχή του, ἂν καὶ ἡ μητέρα του μὲ μεγάλῃ στενοχώρια δέ-
 χθηκε τὸ χωρισμό του.

Ὁ νεαρὸς ἱππότης μόλις ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὴν πόλιν πού γεννήθηκε, ἐγκατέλειψε τὸν στρατιωτικὸ δρόμον καὶ ἔστρεψε γεμάτος θάρρος πρὸς τὸν πύργον τοῦ δάσους, ἵπου ὁ ἐπι-
 στάτης τὸν δέχτηκε καὶ τὸν πε-
 ριοιήθηκε εὐγενικά.

Τὰ χαράματα, ὅταν ὅλοι στὸν πύργον ἦσαν ἀκόμα θυθισμένοι στὸν προῖνὸ γλυκὺ ὕπνον, σέ-
 λωσε ὁ ἴδιος τ' ἄλογό του, πα-
 ράτησε τοὺς ἀκολούθους του καὶ εἰσέβη μὲ νεανικὴ ὁρμή πρὸς τὸ στοιχειωμένο δάσος.

Ὅσο πὺδ πολὺ προχωροῦσε, τόσο πὺδ πικρὸ γινόνταν τὸ δά-
 σος. Ὅλα γύρω του ἦσαν ἔ-
 ρημα.

Τὸ ποδοβολητὸ τοῦ ἀλόγου του ἀντιλαλοῦσε στοὺς μακρυ-
 νους ἀπότομους βράχους. Καὶ τὰ πυκνοφυτευμένα δένδρα, φαίνονταν στὸν τολμηρὸ νέον σὰν νὰ τοῦκλειναν λυπητερά τὸ δρόμον.

Κατέβηκε ἀπὸ τὸ ἄλογό του καὶ τὸ ἄφησε ἐκεῖ νὰ δάση. Ἄνοιξε μὲ τὸ δορυ του σπαθὶ δρόμον ἀνάμεσα ἀπὸ κλαριά, σκαρφάλασε σὲ ψηλοὺς βρά-

χους, κατέβηκε γιγρεμοὺς καὶ ὕστερα ἀπὸ κόπον πολὺ ἔφθασε σὲ μιά κοιλάδα πού τὴ διαπερ-
 νοῦσε ἕνα ξάστερο μικρὸ πο-
 ταμίον.

Ἀκολούθησε τοὺς ἐλιγμούς τοῦ ποταμοῦ.

Ἐκεῖ ἀπόκοιμον βράχον, ἀνοί-
 γονταν τὸ στόμιον μιάς ὑπόγει-
 ος σπηλιάς καὶ ἐκεῖ μπρὸς στὸ στόμιον φαίνονταν σὰν κάτι νὰ κουνιέται, κάτι σὰν ἄνθρωπος.

Ὁ τολμηρὸς νέος δυνάμωσε τὸ θῆμα του, πήρε τὸ δρόμον μέσα ἀπὸ τὰ δένδρα καὶ βάδι-
 ζε γρήγορα βλέποντας πρὸς τὴ σπηλιά μέσα ἀπὸ τὶς ψηλὰς λεύκες.

Σὲ λίγο δμῆκρινε μιά νέα κοπέλλα πού καθόταν στὸ γρα-
 σίδι, κρατώντας στὴν ἀγκαλιά της ἕνα μωρὸ ἀρκουδάκι πού τοῦ γλυκομιλοῦσε. Δίπλα της, ἕνα ἄλλο πὺδ μεγάλο, χοροπη-
 δοῦσε, περπατοῦσε μὲ τὰ δυὸ πόδια σὰν ἄνθρωπάκι, ἐπαιρνε χαριτωμένες κουρουθιάλες καὶ τὴν ἔκανε νὰ γελᾷ.

Ὁ Ραῖνάλδ ἀπὸ τὶς διηγῆ-
 σεις τῆς μητέρας του κατάλα-
 βε ὅτι ἦταν ἡ ἀδελφὴ του καὶ ἄμέσως πετάχτηκε ἔξω ἀπὸ τὰ δένδρα πού τὸν ἐκρυβαν γιὰ νὰ φανερωθῇ. Μόλις ὅμως ἐκείνη εἶδε τὸν νέον, ἔβαλε μιά φωνή, πέταξε τὸ μικρὸ ἀρκουδάκι στὸ γρασίδι, ἔτρεξε κατ' ἐπάνω πού καὶ μὲ λυπητερὴ φωνὴ καὶ φοβισμένο πρόσωπο τοῦ εἶπε αὐτὰ τὰ λόγια:

—ὦ, νέε! ποιά κακὴ μοῖρα σ' ἔφερε σ' αὐτὸ τὸ δάσος; Ἐδὼ κατοικεῖ μιά ἄγρια ἀρ-
 κούδα πού τρώει ἀνθρώπους. Φύγε γρήγορα νὰ γλυτώσῃς.

Αὐτὸς ὑποκλίθηκε σὰν κα-
 λοαναθεμενένος μπρὸς στὴν ὡ-
 ραία κυρία καὶ ἀπήντησε:

—Μὴ φοβάσαι τίποτα χαρι-
 τώβριτε κυρά μου. Ἔξω ἀπὸ τὸ δάσος καὶ τὰ μυστήριά του. Ἐρχομαι νὰ λύσω τὰ μάγια πού σὰς κρατοῦν αἰχμάλωτη.

—Τρελλέ, εἶπε αὐτὴ. Ποῖος εἶσαι ἐσὺ πού θέλεις νὰ λύσῃς αὐτὰ τὰ φοβερά μάγια καὶ πὺς μπορεῖς νὰ τὸ κάμῃς αὐτό;

—Μ' αὐτὸ τὸ χερί καὶ μ' αὐ-
 τὸ τὸ βαρὺ σπαθί, ἀπήντησε ὁ νέος. Εἶμαι ὁ Ραῖνάλδ, τὸ παι-
 δι τοῦ θαύματος ὅπως μ' ὠνό-
 μασαν, γυιὸς τοῦ ἄρχοντα ἐ-
 κείνου πού τοῦκλειψε αὐτὸ τὸ στοιχειωμένο δάσος τρεῖς κό-
 ρες. Δὲν εἶσαι ἐσὺ ἡ Βούλ-
 φιλδ, ἡ πρώτη τὸν κόρη;

Σὰν ἀστραπὴ πού σπάει τὰ

δεσμὰ χτύπησαν τὰ λόγια αὐ-
 τὰ τὴν νέα. Ἐμεινε γιὰ λίγες στιγμὲς ἔκθαμβη καὶ ἄφωνη, θανατώνοντας τὸν νέον καὶ ὕστε-
 ρα εἰχτηκε τρυφερά στὸ λα-
 μὸ του καὶ τὸν ἀγκάλιασε. Τὰ γόνατά της ὅμως ἔτρεμαν ἀπὸ τὸ φόβον γιὰ τὸν φανερὸ κίν-
 δυνον πού διέτρεχε ἡ ζωὴ του.

Ὁδήγησε γρήγορα τὸν ἀγα-
 πητὸ της ξένον στὴ σπηλιά, γιὰ νὰ ἀναζητήσῃ ἐκεῖ καμιὰ γο-
 νιά πού νὰ τὸν προφυλάξῃ.

Μέσα σ' αὐτὸν τὸν σκυθρωπὸ μακρὸ θόλον, δρισκόνταν ἕνας σωρὸς ἀπὸ χόρτα, πού χρησί-
 μευε γιὰ νὰ πλαγιαίξῃ ἡ ἀρ-
 κούδα μὲ τὰ μικρά της. Ἀπέ-
 ναντι ὅμως ἦταν στημένο γιὰ τὴν νέα ἕνα πολυτελέστατο κρεβάτι περικυρτωμένο μὲ κουρτίνες κόκκινες ἀπὸ δαμα-
 σκηνὸ βελούδον καὶ μὲ χρυσὰ σειρήνια στολισμένες.

Ἐκεῖ, κάτω ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ κρεβάτι ἔπρεπε νὰ κρυφθῇ ὁ Ραῖνάλδ καὶ νὰ περιμένῃ τὴν τύχη του.

Κι' ὁ παραμικρὸς θόρυβος πού θάκανε καὶ ἡ παραμικρὴ φωνὴ πού θάβγαζε, ἦταν γι' αὐτὸν κίνδυνος θανάτου. Ἰ-
 διαίτερα τὸν ἔκαμε προσεχτι-
 κὸν ἡ καταφοβισμένη ἀδελφὴ του μὴν τύχη καὶ θήξῃ ἡ φταρνιστῇ.

★
 Μόλις κρύφτηκε στὴ θέσιν του ὁ τολμηρὸς νέος, μπῆκε στὴ σπηλιά ἡ φοβερὴ ἀρκού-
 δα, μουνγγρίζοντας καὶ ρουθου-
 νίζοντας τὸν ἀέρα μὲ τὴ κα-
 τωμένη μουσοῦδα της.

Εἶχε ἀνακαλύψει τὸ εὐγενι-
 κὸ ἄτι τοῦ ἱππότη στὸ δάσος καὶ τὸ εἶχε καταξοχίσαι.

Ἡ Βούλφιλδ καθόταν θρο-
 νισμένη πάνω στὸ κρεβάτι της σὰν νὰ καθόταν σ' ἀναμ-
 μένα κάρβουνα. Ἡ καρδιά της σταμάτησε ὅταν ἀντελήφθη ὅτι ὁ κύριος σὺζυγὸς της ἦταν στὰ νεῦρα του. Φοβήθηκε μῆ-
 πως εἶχε ἰδεῖ τὸν ξένον στὴ σπηλιά.

Γι' αὐτὸ δὲν παρέλειψε νὰ τὸν ὑποδεθῇ μὲ γλυκὰ καλω-
 ματα. Τοῦ χάρεισε ἀπαλὰ μὲ τὸ λεπτὸ της χερί τὴν ῥάχι του καὶ τοῦτρυψε τ' αὐτιά του.

Τὸ κατσουριασμένο ὅμως θη-
 εῖο, φάνηκε πὺς δὲν πολυπρό-
 σεχε σ' αὐτὰ τὰ καλοπιάματα.

—Μοῦ μυρίζει ἀνθρώπινο κρέας, μουμουρίζει τὸ σαρκο-
 δόρο μέσα ἀπὸ τὸ μακρὸ του λαρύγγι.

Ἀρκούδα τῆς καρδιάς μου, εἶπε ἡ Βούλφιλδ, γελίσα. Πὺς θὰ ἐρχόταν ἕνας ἄνθρω-
 πος μέσα σ' αὐτὴ τὴ θλιβερὴ ῥημιά;

—Μοῦ μυρίζει ἀνθρώπινο κρέας, ξαναμουμουρίζει πὺδ ὀργισμένη ἡ ἀρκούδα, καὶ ἔρ-
 χισε νὰ χώνῃ τὴ μουσοῦδα του γύρω στὰ μεταξοτὰ σεντόνια τοῦ κρεβατιοῦ τῆς γυναίκας του.

Ὁ ἱππότης περνοῦσε ἄσχη-
 μες στιγμὲς ἐκεῖ κάτω πού βρισκόνταν. Παρ' ὅλο πού ἦταν γενναῖος, κρύος ἰδρώτας πε-

ρίλουσε τὸ μέτωπό του.
 Στὸ μεταξύ, ἡ νέα, ἀπ' τὴ μεγάλη ἀνάγκη καὶ τὴν ταραχὴ ζωήρεψε καὶ ἔγινε ἀποφασιστική.
 —Ε, φίλε μου, τοῦ εἶπε. Ἀρχίσεις νὰ τὸ παρακάνῃς. Φύγε ἀπὸ τὸ κρεβάτι μου, ἄλλοιως...

Ἡ ἀρκούδα λίγο λογάρισε τὴν ἀπειλὴ τῆς Βούλφιλδ καὶ δὲν ἔπαψε νὰ μυρίζεται καὶ νὰ στρωφώνῃ τὴ μουσοῦδα της γύρω στὶς κουρτίνες.

Ὅσο ὅμως καὶ ἂν ἦταν ἀρ-
 κούδα, σκετόταν καὶ αὐτὴ κάτω ἀπ' τὴν παντούφλα τῆς γυ-
 ναίκας. Ἐκεῖ πού ἔκανε νὰ χώνῃ τὴ χοντρή της κεφάλια κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι, ἔκαμε κουράγιο ἡ Βούλφιλδ καὶ τῆς κατάφερε μὲ τόσο γερὴ κλω-
 τοιὰ στὰ πλευρά, πού τὴν ἔκα-
 με νὰ τραθηθῇ ταπεινωμένη στὸ χόρτο της.

Ἐκεῖ κερκινιζοντας δύζανε τὰ νύχια της καὶ ἔγλειψε τὰ δάχτυλά της ὡς πού ἀποκοιμή-
 θηκε καὶ ροχαλίζει ὅπως ρο-
 χαλίζει μιά ἀρκούδα.

Τότε ἡ ἀδελφὴ τόλμησε καὶ ἔδωσε μὲ τρόπο στὸν ἀδελ-
 φὸ της ἕνα ποτήρι σαμπάνια καὶ λίγα παξιμάδια, καὶ τοῦ εἶπε νὰ κἀνῃ κουράγιο γιὰτὶ ὁ πὺδ πολλὸς κίνδυνος πέρασε.
 Ὁ Ραῖνάλδ ἦταν τόσο κου-
 ρασμένος ἀπὸ τὴν περιπέτεια ὥστε γρήγορα ἔπεσε σὲ ἕναν βαθὺ ὕπνον καὶ συναγωνίσθηκε τὸν γαμπρό του, τὴν ἀρκούδα, τὸν ροχαλητό.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΑΡΚΟΥΔΑΣ

Τὸ πρωί, μόλις ἄνοιξε τὰ μάτια του, εἶδε πὺς βρισκόνταν σ' ἕνα θαυμάσιο πολυτελέστα-
 το κρεβάτι μέσα σὲ ἕνα δω-
 μάτιο μὲ μεταξοτὰ χαλιά.

Οἱ πρωινὲς ἀκτίνες τοῦ ἡ-
 λίου χρυσαῖαν χαρωπές, περ-
 νώντας ἀνάμεσα ἀπὸ τὶς τρα-
 θηγμένες κουρτίνες.

Κοντὰ στὸ κρεβάτι του, πάνω σὲ ἕνα μικρὸ τραπέζι, ντυμένο μὲ βελούδον, ἦσαν το-
 ποθετημένα τὰ φορέματά του, ἡ ἱπποτικὴ του πανοπλία, ἐ-
 πίσης ἕνα μικρὸ ἀσημένιον κου-
 δουνάκι, γιὰ νὰ καλῇ τοὺς ἑ-
 ρέτες.

Ὁ Ραῖνάλδ δὲν κατάλαβε πὺς μεταφέρθηκε ἀπὸ ἐκεῖνη τὴ γεμάτη φρίκη σπηλιά σὲ ἕ-
 να ὑπέροχον παλάτι. Ἀρχισε νὰ ἀναρωτιέται ἂν ὠνειρευό-
 ταν τώρα, ἡ ἡ περιπέτεια στὸ δάσος ἦταν ἕνα ὄνειρον. Γιὰ νὰ βγῇ ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀμφιβολία τράβηξε τὸ κουδοῦνι.

Ἀμέσως ἕνας ὑπηρετὸς μὲ ὡραία στολὴ μπῆκε μέσα, τὸν ρώτησε τί εἶχε νὰ διατάξῃ καὶ τοῦ ἀπάντησε ὅτι ἡ ἀδελφὴ του, ἡ Βούλφιλδ, μὲ τὸ σὺζυ-
 γό της Ἀλμπρεχτ, τὴν ἀρκού-
 δα, τὸν περιμέναν νὰ λαχτάρα.

Τὸ ἀρχοντοπούλι δὲν μπο-
 ροῦσε νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὴν ἐκ-
 πληξί του καὶ, ἂν καὶ μὲ τὸ ἄκουσμα ἀρκούδας, ἕνας κρύος ἰδρώτας ἀπλώθηκε στὸ μέτω-

πό του, σηκώθηκε ὅμως, ντύ-
 θηκε γρήγορα καὶ πέρασε στὸν προθάλαμον, ὅπου μιά παρτά-
 ρις ἀπὸ νέους ὑπηρετές, ἀγ-
 γελιαφόρους καὶ ἐμπίστους τὸν περίμενε.

Μ' αὐτὴ τὴν ἀκολουθία πέ-
 ρασε μιά μεγάλη σειρά ἀπὸ θαυμάσια διαμερίσματα καὶ προθαλάμους καὶ ἔφθασε στὴν αἴθουσα τῆς ὑποδοχῆς.

Ἐκεῖ τὸν ὑποδέχθηκε, μ' ἀ-
 ξιοπρέπεια πριγκίπισσας ἡ ἀ-
 δελφὴ του. Κοντὰ της εἶχε δυὸ χαριτωμένα γλυκὰ παιδάκια, ἕ-
 να τρυφερὸ κοριτσάκι πού ἂν κόμα τὸ κρατοῦσαν γιὰ νὰ περ-
 πατῇ. Ὑστερα ἀπὸ λίγο μπῆ-
 κε καὶ ὁ Ἀλμπρεχτ, ἡ ἀρκού-
 δα, ἀλλὰ τώρα εἶχε ἀποβάλει κάθε ἐξωτερικὴ ἐμφάνισιν καὶ κάθε ιδιότητα ἀρκούδας καὶ ἦ-
 τας ἕνας ἀξιαγάπητος πρίγκι-
 πας.

Ἡ Βούλφιλδ τοῦ παρουσία-
 σε τὸν ἀδελφό της, καὶ ὁ Ἀλ-
 μπρεχτ ἀγκάλιασε τὸν κουνιά-
 δο του μὲ ὅλη τὴ θερμὴ τῆς φιλίας καὶ τῆς ἀδελφικῆς ἀ-
 γάπτης.

Ὑστερα ἀπὸ λίγο μάθαινε καὶ τὸ μυστικὸ τῆς ἱστορίας τοῦ γαμπροῦ του.
 Ὁ πρίγκιπας μὲ ὅλη του τὴν αὐλὴ ἦταν δεμένος μὲ μάγια ἐχθρικά πού εἶχαν τέρμινα ἡ-
 μέρες. Δηλαδὴ οἱς ἐπτά μέ-
 ρες τῆς μίας τὰ μάγια λύνονταν ἔαφνικὰ ἀπὸ τὸ ἕνα πρωί, μό-
 λις ρόδιζε ἡ αὐγὴ ὡς τὸ ἄλλο. Μόλις ὅμως τὸ δεύτερον πρωί τὰ ἀστέρια ἀρχίζαν νὰ χλω-
 μαίζουν, μαζί μὲ τὴν πρωῒνι πάχνη ἀπλώνονταν πάλι τὰ μά-
 για στὴ χώρα.

Τὸ παλάτι μεταβάλλετο σὲ ἕνα ἀτόκρημον βράχο, τὸ ὡ-
 ραῖο πάγκο πού εἶχε γύρω, σὲ ἐρημώτοπος, τὰ συντριβάνια καὶ οἱ τεχνικὸι καταράχτες σὲ θολὰ ἔλη. Ὁ κάτοχος τοῦ πα-
 λατιοῦ γινόνταν μιά μάλλινη ἀρκούδα, οἱ ἱππότες καὶ οἱ ἀ-
 σπιδόφοροι, ἄσθαι καὶ κουνά-
 βια καὶ οἱ κυρίες τῆς αὐλῆς

καὶ οἱ θαλαμηπόλοι μεταμορφώ-
 νονταν σὲ κουκουβάγιες καὶ νυχτερίδες πού νύχται καὶ μέ-
 ρα ἐτίριζαν καὶ θρηνολογοῦ-
 σαν.

Μιά ἀπὸ τὶς ἡμέρες αὐτὲς πού λύνονταν τὰ μάγια ἦταν καὶ ἐκεῖνη πού ὁ Ἀλμπρεχτ πῆρε τὴ νύφη.

Ἡ ὡραία Βούλφιλδ πού ἔ-
 κλαιε ἔξη μέρες μὲ τὴν ιδέα ὅτι θὰ γινόνταν γυναῖκα μιάς ἀρκούδας, ἐνθουσιαστικῶς ὅταν εἶδε ὅτι βρισκόνταν στὰ χεῖρια ἐνὸς νέου καὶ ὡραίου πρίγκι-
 πα πού τὴν περιέβαλλε μὲ τό-
 ση λεπτότητα.

Ὁ ἐνθουσιασμός της μεγά-
 λωσε ἀκόμα πὺδ πολὺ ὅταν εἶδε νὰ τὴν ὀδηγοῦν σὲ ἕνα λαμπρὸ παλάτι ὅπου τὴν περι-
 μένε μιά μεγαλόπρεπη νυφικὴ ἀκολουθία.

Τὴν ὑποδέχτηκαν μικρὰ ὁ-
 μορφα κοριτσάκια στεφανωμέ-
 να ἀπὸ μύρτα, μὲ τραγοῦδια καὶ κιθάρες. Τῆς ἔδωκαν τὰ φορέματα πού φοροῦσε, τῆς φόρεσαν ἄλλα τοῦ τόπου καὶ τὴν στολίσαν μὲ νυφικὰ βασι-
 λικά στολίδια. Καὶ ἂν καὶ δὲν ἦταν ἐξοπλισμένη, δὲν μπόρεσε ὅμως νὰ ἀνθέξῃ στὶς χίλιες δυὸ κολακείες πού τὴν ἔκαναν οἱ καθένας πού ἦσαν κολλη-
 μένοι γύρω στοὺς τοίχους τοῦ νυφικοῦωματίου καὶ θαύμα-
 σε μέσα της γιὰ τὴν ὑπέροχον παράστασιν της καὶ τὴν ὁμορ-
 γιὰ της.

Ἀκολούθησε ἕνα πλουσιοπά-
 ροχο τραπέζι γιὰ τὴν γιορτὴ τὸν γάμων καὶ ἕνας πολυποί-
 κλος χορὸς ἔκλεισε τὴν γιορ-
 τισμὴν μέρα.

Ποιά ἦταν ὅμως ἡ ἐκπληξίς της νεόπαντρες, σὰν ἔβλεπε τὸ ἐπόμενο πρωί καὶ θέλησε αὖ ἕνα γλυκὸ φίλιν νὰ ξυπνήσῃ καὶ τὸν σὺζυγό της!
 Ἐκεῖνος εἶπε καὶ ὅταν τρά-
 βηξε τὶς κουρτίνες παρετήρησε πὺς εἶχε μεταφερθῇ σὲ ἕνα σκυθρωπὸ θολωτὸ ὑπόγειον.
 Τὸ φῶς τῆς ἡμέρας ἔμπαινε

τόσο λιγοστὸ καὶ ξεσκοτείνια-
 ξε τόσο μόνον ὥστε μόλις νὰ διακρίνεται μέσ' στὸ μισοσκο-
 ταδὸ μιά φοβερὴ ἀρκούδα πού τὴν κύταξε μελαγχολικὰ καθι-
 στὴ σὲ μιά γωνιά.

Ἡ Βούλφιλδ ἔπεσε σχεδὸν νεκρὴ στὸ στρώμα ἀπ' τὴν τρο-
 μά της. Συνήλθε ὕστερα ἀπὸ πολλὰ ὥρα καὶ ἔβαλε μιά δύ-
 νατὴ γοερὴ κραυγὴ. Κραυγὰ ἀπὸ ἑκατοντάδες κουκουβάγιες ἀπήντησαν ἀπ' ἔξω.

Ἡ εὐαίσθητὴ ἀρκούδα δὲν μπόρεσε νὰ θαστάξῃ νὰ βλέπῃ αὐτὴ τὴν τραγικὴ σκηνὴ καὶ γιὰ νὰ ξεσπάσῃ τὸν πόνο της καὶ τὴν ἀγανάκτησιν της γιὰ τὴ σκληρὴ τύχη ἔτρεπε νὰ βγῇ ἔ-
 ξω κάτω ἀπὸ τὸν ἀνοιχτὸ τοῦ Θεοῦ οὐρανόν.

Βαρύνθη σηκώθηκε καὶ ἔ-
 φυνε μουνγγρίζοντας κατὰ τὸ δάσος καὶ δὲν γύρισε παρὰ τὴν ἔβδομη μέρα λίγο πρὶν ἀπὸ τὴ μοταμόρφωσιν.

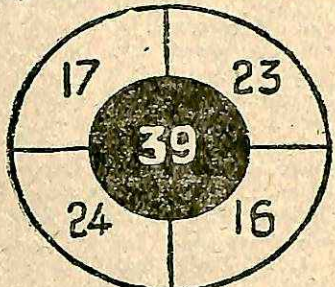
Οἱ ἔξη πένθιμες ἡμέρες φά-
 νηκαν στὴν ἀπαρηγόρητὴ Βούλ-
 φιλδ, χρόνια ὀλόκληρα.

Ἀπὸ τὴ χαρὰ τοῦ γάμου, δὲν εἶχαν σκεφθῇ νὰ δάλουν κον-
 τὰ στὸ κρεβάτι τῆς νύφ

ΟΙ ΔΙΑΔΟΥΕΘΑΙΞΕΙ

Σκοποβολή

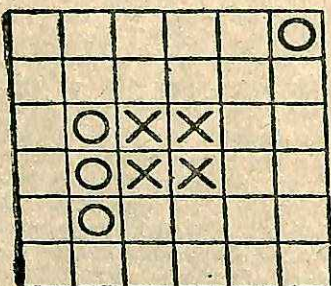
Στο κατωτέρω δημοσιευμένο σχέδιο βλέπετε πέντε αριθμούς: 17, 23, 24, 16 και 39. Ένας κύριος, εξασκούμενος στην σκοποβολή με στόχον τόν

πίνακα αυτό, κατάρθωσε με ξηρή βέλη να κάνει 100 πόντους. Μήπως μπορείτε να βρείτε πώς το κατάρθωσε το αποτέλεσμά αυτό;

Χωρισμός

Στο κατωτέρω τετράγωνο βλέπετε 4 κύκλους και 4 σταυρούς. Προσπαθήστε τώρα να χωρίσετε το τετράγωνο σε τέσ-

σερα ίσα μέρη και του ίδιου σχήματος, ούτως ώστε το καθένα από αυτά να περιέχει ένα κύκλο και ένα σταυρό.

Αι λύσεις

Τούπρηγουμένου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΣΕΛΙΣ — ΝΕΡΩΝ — ΣΟΦΟΣ. 2) ΣΕΝΤΣ — ΣΟΥΔΑ — ΑΣΤΗΡ — ΣΙΡΟΣ. 3) ΑΝ — ΟΙ — ΙΛ — ΟΝ — ΤΟ — ΜΗ — ΑΡ — ΤΑ — ΟΝ — ΣΜΗΝΗ — ΣΟΡΟΣ — ΑΤΙΜΑ — ΙΓ. 5) ΣΟΛΩΝ — ΣΤΟΜΑ — ΑΘΩΝ — ΣΙΓΜΑ. 6) ΑΓΗΜΑ — ΣΧΟΛΗ — ΠΙΝΗΝΑ — ΑΜΥΝΑ. 7) ΑΕ — ΟΙΝΟΣ — ΑΙΓΛΗ — ΑΙΝΟΣ — ΑΠ. 8) ΤΑ — ΡΩ — ΡΑ — ΠΟ — ΟΡ — ΤΟ — ΡΕ — ΠΙ. 9) ΩΝΙΟΝ — ΑΝΘΟΣ — ΣΑΜΟΣ — ΑΜΝΟΣ. 10) ΗΑΘΗ — ΩΡΙΜΑ — Α. ΓΑΠΗ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

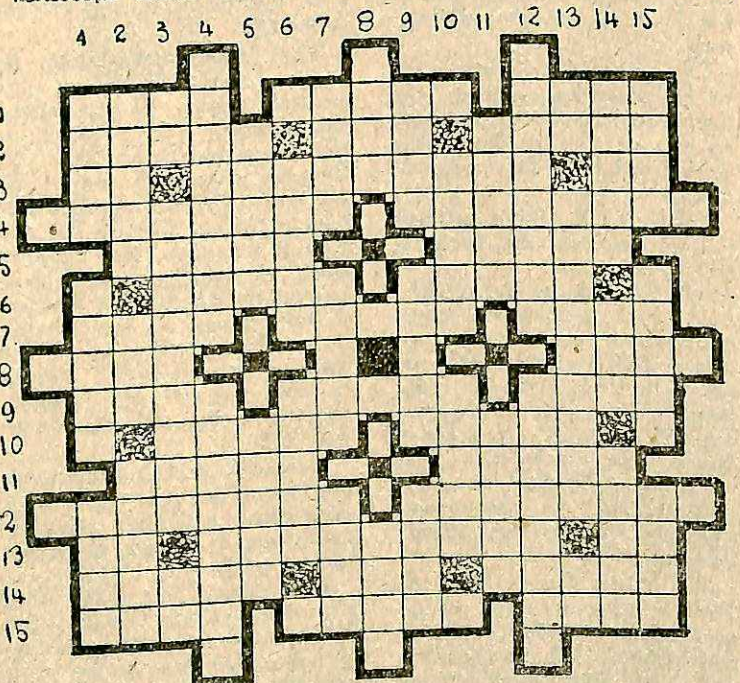
1) ΣΑΦΗΣ — ΑΠΑΤΩ. 2) ΕΝΑ — ΕΑΝ. 3) ΕΛΛΗΝ. 4) ΣΙΤΟΣ — ΟΡΟΦΗ. 5) ΣΙΜΩΝ — ΑΝΙΩΝ. 6) ΛΑ — ΤΟ. 7) ΣΙΝΗΣ — ΣΠΟΡΑ. 8) ΣΤΟΜΗ — ΣΑΝΔΗ. 9) ΠΟΘΟΣ. 10) ΠΩΔΟΣ — ΑΠΟΡΩ. 11) ΑΝΟ. 12) ΗΛΙΟΣ. 12) ΡΕ — ΤΙ. 13) ΑΤΟΜΑ — ΠΙΛΟΣ. 14) ΝΟ. ΣΟΣ — ΗΡΑΙΑ. 15) ΣΩΤΗΡ. 16) ΣΧΗΜΑ — ΑΤΟΠΑ. 17) ΡΗΤΟΝ — ΑΓΙΟΣ. 18) ΦΑ. 19) ΣΑΜΟΣ — ΑΓΟΡΑ. 20) ΣΕΙΡΑ — ΣΕΜΝΗ. 21) ΕΓ. ΓΥΣ. 22) ΟΤΙ — ΑΠΟ. 23) ΣΑΓΜΑ — ΑΣΠΙΣ.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΔΡΙΘ. 46

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ ΚΑΙ ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Ο πράττων η πάσων τι εξ οικείας βουλήσεως. — Τά α. πηλαγμένα ξένων ασιτών, καθάρ, ανόθευτα. — Τά υλικά α. γαθαρά τα πλούτη (στην δημο. τική).
2) Μέγας πολιτικός άνήρ της τουρκίας, αποθανών προς όλί. του χρόνου — Προστακτική γνω. στοδ ρήματος, την χρησιμοποιού. με συνηθώς όταν θέλουμε να καλέσουμε γνωστό μας πρόσωπο.

3) Μονάς θάρους — Θρεπτικόν ύγρον λευκού χρώματος.
4) Πόλις της Ν. Δ. Παλαι. στήνης υπό Αγγλικήν έντολήν — Γίγας, υπεράνθρωπος. — Η άνή. κεύσα ή άφιερωμένη εις τόν Θε. όν ή εξ αυτού προερχόμενη.
5) Παιγνιόχαρτον — Είναι ή παρατήρησ. ή ένα χορό άλλε. και σ' ένα χαρτοπαίγνιο.
6) Αθλητής επιδιδόμενος στο άλμα (αίτιατική πληθυντ. καί). — Πόλις της Τουρκίας επί

7) Νίτσα Χριστόφα.
8) Ίω. Άγγωνστίδης.
9) Δημήτρ. Μηλιώτης.
10) Μαγδαληνή "Οφφίαν.
11) Ίω. Κίτσος.
12) Καίτη Αργυροπούλου.
13) Σπυρίδων Νίνας.
14) Ντίνα Π. Λατσούδα.
15) Ίω. Δημίρης.
16) Γεώργ. Πειρουνάκης.
17) Ίωάννα Ζωγράφου.
18) Στέλλα Κλήμη.
19) Τάκης Σάλλας.
20) Πέτρος Καμπανός.
21) Πάλλος Μανωλάκης.
22) Ειρήνη Κουντουριώτου.
23) Τριαντ. Κουγιουμτζόγλου.
24) Άντων Μράζ.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ

23) Χαράλ. Σταμποτός (Κα. θάλλα).
24) Άντ. Μακκοβαίος (Δράμα).
25) Ευστάθιος Κεχάφ (Καλ. μαί).
26) Κωνστ. Κιούσης (Σιδηρόκα. στρον — Μακεδονίας).
27) Παντελής Βασιλειάδης (Βέρ. ροία).
28) Τοκτική άναγνώστρια Φ. Μ. (Θήβα).
29) Γλαροπούλιος (Ήράκλειον — Κρήτης).
30) Α. Μητσόλης (Σπάρτη).
31) Γ. Φέγγας (Σπάρτη).
32) Δέσπω Καζέτιδου (Έλεών).
33) Αλφρέδος Αρδίτης (Θεσ. σαλονίκη).
34) Ι. Ν. Οικονομάκης (Χίος).
35) Ν. Τσιανταφυλλάκος (Σπάρ. τη).
36) Π. Σταυράκος (Σπάρτη).
37) Δημήτριος Κουτσόπουλος (Άργος).
38) Παν. Χαρολαμπίδης (Μυτι. λην).
39) Ίω. Σπύρης (Θεσ. νίκη).
40) Μαρία Στεφάνου (Σύρος).
41) Πέτρος Χάρης (Μάδος).
42) Κάρλος Κιζιζός (Δαφνί).

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

43) Γεώργ. Ευάγγελιδης (Κων. στατινούπολις).
(Συνέχεια όνομάτων θα δημοσι. ευθι από προσέχες μας φύλλον).

Άλληλογραφία

Παρακαλούμε τους άναγνώ. στας μας όπως μας άποστείλουν Σταυρολέξα άστια από πάσης άποψέας (σχεδίου λείων και διασφαλίσεων). Επίσης τα σχέδια των Σταυρολέξων να είναι κατασκευασμένα με Σινική μελάνη και άποσπώποτε περιποιημένα. Ποιος διευκλύνει αυτόν τους λέγοντες ότι ήμεις άποσπώποτε κατασκευάζουν το σχέδιο μικρά χάρτου άσπιδητικώς με μικρά τετραγωνίδια. Κατ' αυτόν εύ. τρόπον οι γραμμές θα είναι εύ. θείες και τα τετραγωνίδια κανο. νικά... Όπισθεν της άποσπώπο. μένης φωτογραφίας πρέπει να έ. νανώφεται το όνομα του άπο. στο. ως. Η φωτογραφία να έ. νε καθαρή (πρόσωπο) και κατά προτίμησι μάσκη.
ΔΗΜΟΝ ΠΕΤΡΟΥΤΣΟΝ (Αλ. γιον). — ΑΟ — ΙΔ — ΙΜ — ΡΑ — ΕΤ — ΩΡΙΑΙΩ — ΩΡΙ. κλπ. παρ' όλες τις προσπάθειές μου και την καλή μου θέλησι μου έστέθη άδύνατον να άφαιρέ. σω τις λέξεις αυτές ή τούλάνι. στον να τους εύρω έναν λογικό όρισμό... Το σταυρολέξό σας πε. ριχεί άφρονες άνωμαλίες και έκτός αυτού το χωρίζετε εις τέσσαρα όρατα μέρη με την έ. ήθεια των δύο διαγωνίων γραμ. μών. Εάν θέλετε να δημοσιευ. θή στην σελίδα αυτή ένα σταυ. ρόλεξό σας, πρέπει να μας στεί. λετε ένα κατά πολύ άνώτερο ά. πώ το πρώτο.

Άποστολείς:
ΘΕΟΔ. ΦΟΥΡΚΑΛΙΔΗΣ
Καβάλλα

ΑΥΤΑΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

3ος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΣΥΝΑΡ.

ΜΟΛΟΓΗΣΕΩΣ

157) Ζιάκ Γιανός (Θεσ. νίκη).
158) Ντίνα Μπίρη (Βόλος).
159) Ίσακ Άμαρίγλιο (Εάν. θη).
160) Π. Β. Μ. (Άθήναι).
161) Χρίστος Τσιρόπουλος (Ά. μπελών — Τυρνάβου).
162) Παναγ. Χαρολαμπίδης (Μυ. τλήνη).
164) Κωνστ. Μάνταρης (Πο.

Λέιταινα — Άλβανίας).

ΤΕΛΟΣ

4ος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΣΥΝΑΡ.

ΜΟΛΟΓΗΣΕΩΣ

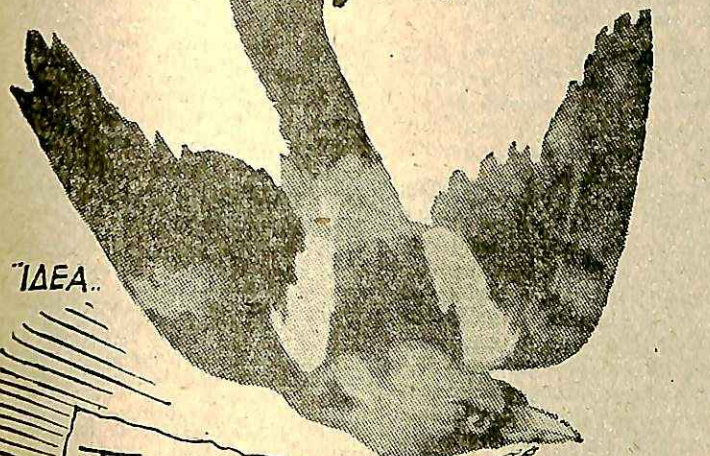
(ΤΡΕΙΣ ΕΥΕΛΠΙΔΕΣ)

ΑΘΗΝΩΝ — ΠΕΙΡΑΙΩΣ

1) Άντώνιος Τράγκας.
2) Περγία Ίορδανίδου.
3) Ίω. Δεινόπουλος.
4) Σταμάτ. Παπαγεωργίου.

SPECIAL

Παρελήφθησαν 6τόν Πειραιά.

ΙΔΕΑ.

Τά σχέδον μοδέρνα εις σχέδια
και χρωματισμούς
Μάλλινα δια ΜΑΝΤΟ
και ΤΑΓΙΕΡ.
Εμφορμμε κ.λ.θ. Μεταξωτά

ΣΤΑΡ ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ 54

ΕΠΙΠΛΩΣΕΙΣ

Παντός τύπου και εις τιμάς έξαιρετικές θα εύρετε εις το κατάστημα Άδελφ. Π. Φίλη. Επί. σης όλα τα όρειχάλκινα είδη εις ποικιλίαν σχε. δίων.

ΕΥΚΟΛΙΑΙ ΠΛΗΡΩΜΩΝ

ΕΜΠΟΡΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ

Πειραιώς και Γερανίου 30. — Τηλέφωνον 55.283

«ΘΗΣΑΥΡΟΣ»

ΣΥΝΑΡΟΜΑΙ

Έτησία έσωτερικού Αρχ. 250
Έξάμηνος 125
Έτησία έξωτ. Αίρ. Άγγ. 1.10
Έξάμηνος Άμερ. δολλ. 6

Υπεύθυνος συντάξεως
ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ
(Λεωχάρους 19)

Έκδόται: Έταιρία
«Κ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ & Σία»

Καλλιτεχνικός συνεργάτης

ΜΙΧ. ΓΑΛΛΙΑΣ

Διευθυντής Τυπογραφείου

ΣΤΕΦ. Ι. ΚΑΤΣΑΝΗΣ

Διαμέρεως 4

ΕΠΟΧΕΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 18)

ΕΚΕΙΝΗ: Άνοιξις...

ΕΚΕΙΝΟΣ (άφηρημένος):

Τί ειπες; Ά, ναι, άνοιξε

καιρός... Νισάφι πιά...

ΕΚΕΙΝΗ: Αύτος ό χειμά

νας δεν έλεγε να τελειώσει.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Να πού πέρασι

ΕΚΕΙΝΗ: Κρίμα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί κρίμα;

ΕΚΕΙΝΗ: Έτσι τό είπα...

Άστειεύομαι...

(Μικρή παύσις. Άνεβαίνουν

σιγά—σιγά. Ό άντρας φαίνε

ται κουρασμένος. Κάποια σι

γη σταματάει).

ΕΚΕΙΝΗ: Κουράστηκες;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναι, είχα τρε

χάματα όλο τό πρωί... Δε στά

θηκα στιγμή σήμερα...

ΕΚΕΙΝΗ (με έλαφρή ειρω

νεία): Όλο κουράζεσαι τώρα

τελευταία...

ΕΚΕΙΝΟΣ (κάπως νευρια

μένος): Τί θές να πής; Δεν

είναι ή πρώτη φορά πού μου

τό λες αυτό. Ξέρεις πώς δεν

μπορώ να έχω τα δικά σου τα

κέρμα όλο τόν καιρό...

(Μικρή παύσις. Άρχίζουν

ξανά να προχωρούν. ΕΚΕΙ

ΝΟΣ με τό ίδιο κουρασμένο

και νευρικό ύφος, ΕΚΕΙΝΗ

με θαρεία την καρδιά με θλίψι

πού μάταια προσπαθεί να κρύ

ψη).

ΕΚΕΙΝΗ: Στέλιο, ξέρεις τί

σκέφτηκα;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τί;

ΕΚΕΙΝΗ: Πώς θάπρεπε να

φανής πού ελίκρινής μαζί

μου.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τί θές να πής;

ΕΚΕΙΝΗ: Έκείνο πού κα

ταλαβαίνεις. Είναι κάμποσος

καιρός πού όλα σε νευριάζουν,

όλα σ' ένοχλούν. Κι' όλα αυ

τά δεν είναι άλλο τίποτα πα

ρά έβό. Μιλούσαμε άλλοτε

— έσύ μιλούσες πού πολύ — για

αιώνιες άγάπες, για όρκους,

για θυσίες. Λόγια, πού δεν

έχει άπομείνει πιά ούτε ή ήχώ

τους. Έδώ πού περνάμε τώρα,

έχουμε φιληθί για πρώτη φο

ρά. Άλλοτε, μου τάλεγες αυ

τό κάθε φορά πού περνούσαμε

από τό ίδιο μέρος. Γιατί σου

τό θυμίζω έγώ άπόψε; Δεν ξέ

ρω. Άλλά έχω άνεπτυγμένο σ'

έξαιρετικό σημείο αυτό τό
φοβερό έλάττωμα της... μνή

μης. Θυμάσαι τόσα πολλά πρά
γματα από την κοινή ζωή μας

κι' άς έχη βασήξει τόσο λι

γο. Μερικούς μήνες. Άπό τό

χειμώνα ως την άνοιξη. Δεν

έξετάζω αν είναι λίγο ή πο

λύ. Ξέρω μονάχα πώς τότε,

τό χειμώνα περιμέναμε την ά

νοιξη. Νά την πού ήρθε...

(Προχωρούν πάντα με δή

ματα πού μοιάζουν με μηχανι

κά. Έφτασαν σ' ένα σημείο

τού δάσους πού τα δένδρα εί

ναι πυκνά).

ΕΚΕΙΝΗ (σάν να μιλήη με

ναχή της): Κάποτε μάς είχε

πιάσει εδώ μια πόρτα δυνατή.

Είχαμε βραχή ως τό κόκκαλο,

μα τί μάς ένοιαζε; Ήταν χει

μώνας μα έμεις δεν τό βλέπα

με. Λέγαμε πώς είναι άνοιξη.

Λέγαμε ακόμα πώς δεν υπάρ

χουν εποχές. Και δεν είχαμε

αδικο. Τίς εποχές τίς φτιάχ

νουν οι άνθρωποι μόνοι τους,

με τα ίδια τους τα χέρια. Καί

στον πύ δυνατό χειμώνα, βλέ

πουν την άνοιξη. (Πύδ σιγα

νά). Και στην άνοιξη, τόν πύ

ανάπάντεχο χειμώνα... (Τά μά

τια της βουρκώνουν, άπομα

κρίνεται κάμποσα θήματα για

να μην την ίδη ό Στέλιος. Μα

ΕΚΕΙΝΟΣ δεν βλέπει, ούτε

προσέχει τίποτα. Βγάξει από

την τσέπη του τό κουτί με τα

τσιγάρα κι' άνάβει ένα με τό

ίδιο κουρασμένο κι' άδιάφορο

ύφος).

ΑΛΚΗΣ ΤΡΟΠΑΙΑΤΗΣ

Η ΜΗΤΕΡΑ

ΕΧΕΙ ΠΑΝΤΑ ΔΙΚΗΟ

(Συνέχεια από τη σελίδα 24)

Την ίδια εκείνη στιγμή,

ή κ. Τσένεοφ τηλεγραφο

σε στο Παρίσι, στο γυά

της, πού είχε πάει για ύ

ποθέσεις:

«Τζάκ, συγχώρησέ με.

Έγνώριζα ότι ή γραμμα

τείς σου Τζέννη Μέρμαν

άγαποσε τό χρώμα σου

και όχι έσένα. Τό άντελη

φθηκα αυτό όπ' την πρώ

τη στιγμή πού την είδα.

Την είδα σήμερα, εξώφλη

σα τό χρέος μου άπέναντί

της και της προσέφερα και

ένα ταξίδι στο έξωτερικό.

Έδέχθη κατόπιν μικρού δι

σταγμού. Μη μου κακιώ

σης, γιατί ή μητέρα σου έ

χει πάντα δικηό σ' αυτά

τά ζητήματα. Με άγάπη».

Ό Τζάκ άπήντησε:

«Μητέρα, συγχώρησέ με.

Σήμερα παντρεύτηκε ή

νέα μου γραμματεία. Ή

Τζέννη Μέρμαν πρό δέκα

ημερών είχε φύγει από τό

γραφείο μου για λόγους

συμφέροντος. Ή μητέρα

δεν έχει πάντα δικηό. Λά

θος έκαμες στην εξόφλησι.

Μη μου κακιώσης. Είναι

τόσο χαριτωμένη ή νύφη

σου! Με άγάπη Τζάκ».

ΝΤΟΡΑ ΦΟΝ ΚΡΕΝΤΣ

δια να καταλήξη· εις τὴν ἀπαισίαν
φαλάκραν.

χωρον που διατίθεται εκ

Π. Π. Θεσσαλονίκην.—Αἱ πρόσ-
δοί σας θὰ εἶνε πολὺ περιωρι-
σμένα διότι στερεῖσθε θάρρους

AOL

7 MAY 1968

NAL

ἡ δὲ ἰδῶσα γκράσσειας σὰς εἶπε μάλ-
 λον ψυχρά. Σθε λείπουν ἡ ὀρη-
 ῆ φλόγα, ἡ δύναμις τῆς διασ-

Ἡ αὐτὴ ἐπι-
 δερμὶς μετὰ
 τὴν χρῆσιν
 τῆς Τριλυ-
 ζιν εἶνε τε.

Μὴν ἀμελήσετε τὴν θε-
ραπείαν αὐτὴν, διότι ἀργό-
τερον θὰ εἶνε ἴσως ἀργά.
Καὶ πρὸ παντός μὴ χρησιμο-
ποιεῖτε ἐπιπολαιῶς τὸ κάθε-
φάρμακον, πούρεκλαμάρε-
ται πομπόδως στὰς ἐφηρε-
ρίδας, διότι ὄχι μόνον θὰ πε-
τάξετε ἀδίκως τὰ λεπτὰ
σας, ἀλλὰ μπορεῖ καὶ μὲ τὴν
πάροδον τοῦ χρόνου χωρὶς
ἀποτέλεσμα, νὰ ἐπιδεινω-
σετε τὴν κατὰστασίν σας.

● Χρησιμοποιεῖσθε τὴν «Τριφυλίαν» εἰς τὴν ὁποίαν μπορείτε νὰ ἔχετε ἐμπιστοσύνην ἀπόλυτον· διότι εἶνε παρασκευασμένα ἀσύτηνώς ἐπιστημονικόν· διότι ἐνεργεῖ ἐπὶ τῆς αἰτίας τῆς Τριχοπτώσεως· καὶ διότι τέλος παρασκευάζεται ἀπὸ ἓνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα καὶ σοβαρότερα Ἔργαστasia Βιολογικῶν προϊόντων τῆς Γερμανίας. Μὲ τὴν

Трибулин

Θὰ ἐξαλείψετε ἀσφαλῶς τὴν πιτυρίδα, θὰ σταματή-
σετε τὴν τριχόπτωση καὶ θὰ προλάβετε τὴν φαλάκρη.
Ζητήσατέ τὴν στὰ Κεντρικὰ Φαρμακεία καὶ Μυροπολεία.
Γράψατε εἰς τὴν Γραμματοῦριδα 195, Ἀθῶνας ἢ τηλεφωνήσατε
ἐντὺν ἀριθμῶν 70-401 καὶ θὰ σᾶς σταλῇ δωρεάν ἡ εἰκονογράφησις.
ἢ ἐπὶ ἀποστολῇ ἀνταποκρίσεως εἰς Τριφυλίαν

ACINAI

Δόκτωρ ΚΑΜΑ

CAFÉ
HAG
sans
caféine

ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΦΕΙΟΝ ΤΟ ΜΟΔΕΡΝΟ
ΓΕΩΡΓ. Κ. ΘΕΟΦΙΛΟΠΟΥΛΟΥ
Ράπτονται καὶ γυναικεῖα Ταγιέρ
εἰς τιμὰς ἀσυναγωνίστους
Αἰολοῦ 105 (ΧΑΥΤΕΙΑ) ΑΡΙΘ. ΔΩΜΑΤΙΟΥ 7
ΑΘΗΝΑΙ

ΕΙΝΑΙ ΕΝΑΝ ΠΕΡΙΟΧΩΡΟΝ ΧΑΡΑΚΤΗΡ

64

κοδε γοητείας, που μπορεί να δώσει έναν άνδρα. Είστε περισσότερο καμμένη για να είστε μια καλή σύζυγος και ολιγώτερο για έρωση. Ο φίλος σας είναι ένθουσιώδης, θερμός, θαρραλέος, αλλά λίγο απερισκεπτός. Δεν σκέπτεται ποτέ για να κάνει ένα πράγμα. Γι' αυτό και τα θαλασσούνει πολλές φορές. Δεν είν' αλήθεια; Η οικογένειά του βρίσκεται πάντοτε αντιμέτωπος με τα σχέδια και τους σκοπούς του. Περίπτωση γάμου δεν βλέπω. Αργότερα και έπειτα από πολλές δυσκολίες.

Δ. Ε. Ι. Α. Κ. α. ρ. δ. ι. α. — Θά ήσχετε αρκετά, αλλά θα υποφέρετε από πολλές ασθένειες. Ο γάμος σας θα προσκρούσει σε ανυπερέλητα εμπόδια. Τελικώς όμως θα γίνη. Θά ήσχετε ευτυχία. Μία απόδοτος όμως περιπέτεια θα απειλήσει την ευτυχία και το μέλλον σας. Ταξείδια δεν βλέπω. Η οικονομική σας κατάσταση δεν πρόκειται να βελτιωθεί αισθητώς προς το παρόν. Μία σημαντική υποστήριξη θα σας διευκολύνει πολύ αργότερα.

Χ. Χ. Χ. α. ν. ι. α. — Χαρά, κτήρ βίαιος, πολυπρόσ, αποφασιστικός. Άλλα η θέλησίς σας υφίσταται μερικάς διαλείψεις και κάποτε σας εγκαταλείπει έντελώς. Είς τα αισθητικά σας κυριαρχεί η προσωπική ικανοποίηση. Ίσχυρός εγωισμός. Έρωτική διάθεση φλογερή, άλλ' επιπολαία και παροδική. Αγαπάτε υπό την προϋπόθεσιν της ανταποδόσεως των αισθημάτων σας. Αγάπη του χρήματος αλλά δια να το εξοδεύετε και όχι να το έναποθηκεύετε.

Κ. ρ. ι. σ. τ. α. γ. α. ν. Ψ. Α. — Είστε εύθυμος φύσις, τρυφερά, ένθουσιώδης, άλλ' επιπολαία και απερισκεπτός. Ορμητική και αρκετά θαρραλέα εις τας εκδηλώσεις σας. Η ζωή σας θα

κυλίση ήρεμος χωρίς αξιολόγους περιπέτειας. Ο γάμος σας θα είναι σύντομος κατόπιν αισθηματος. Θά ήσχετε μέσα εις αρκετήν ευημερίαν και μίαν ήμεραν θά γίνετε αρκετά πλούσια. Α. Ψ. Δ. ι. α. β. ο. λ. α. κ. ο. ν. — Πολύ αισθημα, περισσότερα καρίττια και μεγάλη δειλία που κρύβεται κάτω από ένα εξωτερικό εύθυμο και λιγυάκι πονηρό φέρισμο. Κρυφά ελαττώματα. Ξαφνικές λύπες. Έλλειψις θελήσεως. Θά αγαπήσετε πολύ και πολλές φορές και θα εγκαταλειφθήτε εις τους έρωτάς σας. Γάμος έξ' αισθήματος. Πολλά περιπέτεια. Χρήματα μέτρια.

Ν. τ. δ. λ. α. Ν. Π. — Είστε άνθρωπος επιπόλειος και ασταθής. Άλλ' αεί διαρκώς σκέψεις και απόφασεις. Δίδει προθύμως υποσχέσεις, άσυνειδήτως σχεδόν, άλλ' η εκτέλεσίς των δεν τον άπασχολεί. Πρόδος πολύ μετρία και όχι συνένης.

Φ. α. ρ. ο. υ. κ. — Είστε ένας νέος με πολύ καλές παρορμήσεις, αλλά δυστυχώς δεν τας ακολουθείτε. Τα προτερήματά σας είναι θαυμάσια και σας οδηγούν προς την πρόδοον. Συχνά όμως σας καταλαμβάνει μία χαλνώσις που σας οδηγεί εις την άδράνειαν. Καταπολεμήστε αυτήν σας την διάθεσιν. Κατά τα άλλα είστε άνθρωπος στενωχώρας, που ζητεί να θρήπε μία στενή άλληλουχία και εξάρτησι σ' όλα τα γεγονότα της ζωής σας. Δέστυμος και μαχητικός. Η τελευταία διάθεσίς σας θά σας ώφελήσει πολύ. Αφήστε τα πράγματα να εξελιγθούν μόνα των. Η γυναίκα αυτή έχει την συναίσθησιν της ύπεροχής της απέναντι σας και της μεγάλης αγάπης σας και όσο περισσότερο της τα δείχνετε τόσο λιγώτερο θά σας αγαπά. Μην το ξεχνάτε.

Η ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΣ Χ.

Είναι άβλαβης διότι ευενρίθη από το ανώτατον υγειονομικόν συμβούλιον. Υπερέχει όλων διότι έβραβεύθη εις την διεθνή έκθεσιν Παρισίων 1926 με διπλωμα τιμής.

Είναι εύχρηστος διότι δεν είναι διόλου λιπαρά, την προτιμούν όλαι αι κυρίαί διά το λεπτόν άρωμα των ρόδων.

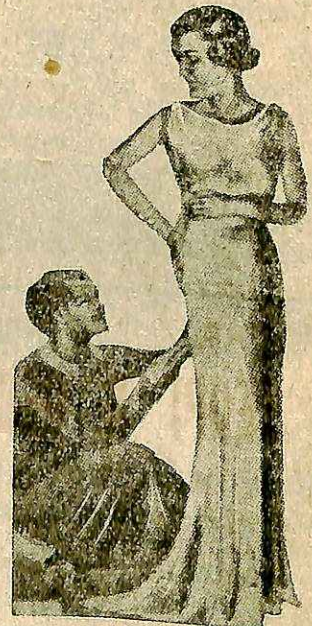
ΚΟΠΤΙΚΗ-ΡΑΠΤΙΚΗ ΔΕΣΠΩΣ-ΓΙΟΒΑ

(Διπλωματούχου της Academie Daydου των Παρισίων).

Τελεία και συγχρονισμένη εκμάθησις της ΚΟΠΤΙΚΗΣ και ΡΑΠΤΙΚΗΣ έντός μικρού χρονικού διαστήματος. Ίδιαίτερα μαθήματα διά την έπιστημονικήν κατάρτισιν των πρακτικών μοδιστρών έντός είκοσι ήμερών.

Δίδακτρα προσιτά. — Ολοτροφείον διά τας μαθητρίδας έκ των έπαρχιών. — Νυκτερινά μαθήματα.

Πληροφορίαί και έγγραφαι καθ' έκάστην. ΕΡΜΟΥ 51. Τηλ. 31926. Λεπτομερής κανονισμός παρέχεται δωρεάν εις πάντα αίτούντα.

Η έκλεκτή λογοτέχνης που κρύπτεται κάτω από το ψευδώνυμο Ρέα Ρ. απαντά από της παρούσης σελίδος σε όσες εκ των αναγνωστριών μας της έμπιστεύονται έναν ψυχικό τους πόνο ή μίαν αισθηματική τους περίετεια, για την όποια θά είχαν ανάγκη κάποιας συμβουλής.

Άπελπισμένη Μικρούλα

Μία πραγματικά άπελπισμένη κραυγή μου έρχεται από μακριά, από πολύ μακριά.

«Είμαι δεκαεπτά έτών — αρχίζει το γράμμα της ή «άπελπισμένη μικρούλα». — Τόν γνώρισα στο σπίτι του, γιατί είχαμε οικογενειακές σχέσεις. Όπως όλοι οι νέοι, αγαπηθήκαμε. Συχνά μαλώναμε, αλλά πάντα αγαπιζαμε...».

Βλέπετε πόσο απλά αρχίζει ή ιστορία της φίλης μου. Και θά συνεχιζόταν ασφαλώς έξ' ίσου ήρεμα και αγαπημένα, άν δεν τύχαινε ο φίλος της «άπελπισμένης μικρούλας» να εγγάμει σ' ένα καράβι. Όταν αρχισε το ειδύλλιό τους, ο νέος

ταξίδευε δυο μήνες τόν χρόνο — και ατόους με διακοπές — και τόν άλλο καιρό έμενε κοντά στους δικούς του. Τώρα όμως τόν μετέθεσαν σ' ένα άλλο καράβι που θά ταξιδεύη συνεχώς, σε ξένες μακρινές θάλασσες.

Και συνεχίζει ή μικρή μου φίλη:

«Γι' αυτό λοιπόν μου είπε ότι δεν μπορεί να με πάρη. Άν κάνη αυτά τα ταξίδια, την γυναίκα του θά την βλέπη 24 ώρες στους έξη μήνες. Μου είπε πως άν με ζητήσει άλλος, να μην άρνηθώ. Κι' ακόμη, ίσως ή δική του τύχη είναι να πάρη μία γυναίκα από τα μέρη εκείνα τα μακρινά: Περσία, Γαλλία κλπ.».

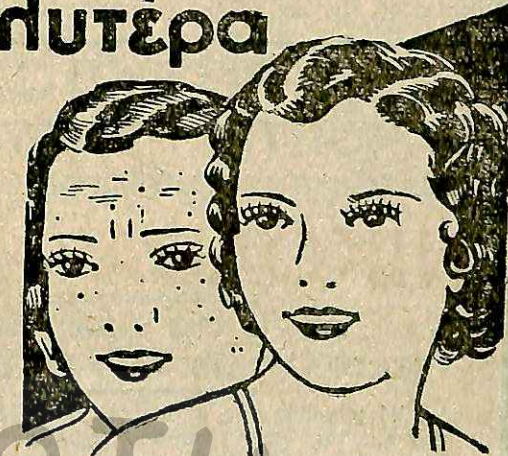
Και ή φίλη μου άπελπίζεται. Και μου ζητεί μία

συμβουλή, ένα λόγο παρηγοριάς. «Μήπως και μια άλλη από εκεί κάτω άν πάρη — με ρωτά — θά την βλέπη συχνά αφού θά ταξιδεύη; Όχι βέβαια...».

«Α, όχι, δεν θά την βλέπη και ατόην συχνά, άπελπισμένη μου μικρούλα. Έκ τός άν σ' εκείνα τα μέρη σταθμεύη περισσότερο τόν καράβι του. Και κάτι τέτοιο βέβαια θά συμβαίη, για να σού πη αυτή τη φράσι. Γιατί όμως, τότε, να μη σε πάρη και να σ' εγκαταστήση εκεί; Θά τόν σκέφθη».

Κε και αυτό, άν σ' αγαπά. Θά υπάρχουν όμως άλλα εμπόδια. Δεν θά έχη ίσως τα μέσα να δημιουργήση νέα οικογένεια στην ξενιτειά. Πιθανόν να ξερη πως κι' εσέαν οι δικοί σου δεν θά έδέχοντο να σε χωρίσουν για πάντα... έπειτα πως θά μπορούσες να βροίσκεσαι ολομόναχη, άνταμα σε άγνώστους, χωρίς νάχης καν κοντά σου και τόν άνδρα σου τόν περισσότερο καιρό; Δεν θά είχαν άδικο βέβαια οι δικοί σου — και ούτε ο φίλος σου νο

Αυτό τὸ Μικρὸ Λάβον μπορεί νὰ γὰς κάμῃ νὰ φαίνεσθε 10 Χρόνια Μεγαλύτερα

Ένώ ένα χρώμα πούδρας μπορεί νά σας κάμῃ νὰ φαίνεσθε νέα και νὰ σ' ο λ ίξη την έπιδερμίδα σας με άπερίγραπτον ωραιότητά, μία άλλη μπορεί νά σας κάμῃ νὰ μοιάζετε σάνγηρά. Τό νά είσθε μεγαλύτερη νή δεν θέλει νά

πῇ ότι πρέπει νά μεταχειρίζεσθε μία πούδρα διά μελαγχρινές ή ρασέλ σκούρα έάν πάλι είσθε ξανθιά τίποτε δεν επιβάλλει την χρῆσιν πούδρας ρασέλ ανοικτής. Ό άσφαλέστερος τρόπος νά εκλέξετε τὸ χρώμα όπου σας πηγαινει καλύτερα είναι νά δοκιμάσητε εις τὸ πρόσωπόν σας, ες διαφόρους χρωματισμούς και νά δῆτε ποιά σας πηγαινει καλύτερα. Δύνασθε επίσης νά χρησιμοποιήσητε μίαν πούδραν όπου κρατά επί της έπιδερμίδος σας γιὰ νά μη θρίσκεσθε εις την ανάγκην νά πούδραρεσθε συνεχώς. Μπορείτε νά κάμετε κάθε πούδρα νά κρατῇ, ἀρκείν νά προσθέσετε σέ κάθε κουτί

ένα κουταλάκι του καφέ pousse de creme. Είς την πούδραν Τοκαλόν ή pousse de creme, είναι έπιστημονικώς αναμεμιγμένη, άκριβώς εις την πρέπουσαν αναλογία με πούδρα εκτάκην. Δεν σχηματίζει ούτε κηλίδας, ούτε πλάκας επί της έπιδερμίδος και μία άπλή χρησιμοποίησις θά σας δώσῃ επί όκτώ ολοκληρούς ώρας τὸ καλύτερο και γοητευτικώτερο χρώμα.

3.000.000 γυναίκες μεταχειρίζονται κάθε πρωί την πούδρα Τοκαλόν. Η απόχρωσις ελέγχεται, τῇ βοηθεία τελευταίως ανακαλυφέντος μηχανήματος όπερ αποκλείει ολόκληρον λάθος, κτως λεπτήν, αεροποιημέ-

ΑΡΩΜΑΤΑ

Τελεία συλλογή όλων των άρωμάτων και καλλυντικών ειδών των μεγαλύτερων Εύρωπαϊκόν Οίκων (GUERLAIN, CHANEL, ROUBIGANT, BIENAIMÉ MILLOT, LUBIN, COTY κ.λ.π.)

ΑΡΩΜΑΤΑ και LOTIONS, έγχωρια, εφάμιλλο των μεγαλύτερων Γαλλικών Οίκων εις χύμα και καλλιτεχνικά φιαλίδια, εις προσιτάς τιμάς.

Τὸ «ΚΙΟΥ-ΝΟΥΚ», τὸ «ETERNEL PRINTEMPS», τὸ «NARCISSE ATHENIEN» και άλλα 20 διάφορα άρώματα και αντίστοιχες LOTIONS.

Επίσης ή κολώνια «ATHENIA», ή βασίλισσα των κολωνιών εις χύμα και φιαλίδια ειδικά.

Δοκιμαί δωρεάν εις τὸ καλλυντικόν τμήμα του

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΥ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ ΟΜΟΝΟΙΑ. - ΑΘΗΝΑΙ

ΠΡΟΣΟΧΗ: Τὸ φάρμα κείον ΜΠΑΚΑΚΟΥ, λόγω ανοικοδομήσεως, μετεφέρθη προσωρινώς παραπλεύρως του, επί της πλατείας Όμονοίας.

ΚΥΡΙΑ

ΠΡΙΝ ράψετε τὸ φόρεμά σας, ΠΡΙΝ αγοράσετε καινούργιο καπέλλο, έπισκεφθήτε την ΕΚΘΕΣΙΝ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ και ΠΙΛΩΝ ΕΛΕΝΗΣ ΚΑΖΑΚΟΥ (Άγ. Μάρκου 18, 1ος όροφος τηλ. 25.173). Θά εύρετε έτοιμα καπέλλα, φορέματα, τγιέρ, παλτά κτλ. με τίς καλύτερες γραμμές, της πιο τελευταίας μόδας, άρίστης ποιότητος και με τας λογικώτερας τιμάς. Επίσης μπορείτε νά ράψετε και δικό σας ύφασμα, σύμφωνα με τὰ πλέον μοντέρνα παριζιάνικα μοντέλα.

ΑΠΑΝΤΑ ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥ.

ΜΕΝΑ ΤΕΥΧΗ

του «ΘΗΣΑΥΡΟΥ»

εδώσκονται και πωλούνται σ'α Γραφεία μας.

(Λεωχάρους 19, Β' όροφος)

Σ τας έπαρχιας αποστέλλονται έναυσιν 5 δραχμών γραμματοσήμο.

Συνεπώς... πρέπει να σφι-
ξης την καρδιά σου, να σκε-
φθης πώς στην ζωή δεν έρ-
χονται παντού τα πράγμα-
τα όπως τα θέλουμε, να
συλλογισθής ότι από έναν
γάμο όπου δεν θα μπορού-
σες να νοιώθεις την χαρά
της οικογενειακής ζωής πα-
ρά μια φορά στους έξη μή-
νες είναι προτιμότερον να υ-
ποφέρεις λίγο έως ότου λη-
σμονήσεις την σημερινή πε-
ριπέτεια της ζωής σου και
νά... προσπάθειας να λη-
σμονήσεις.

Είμαι θεβαία άλλωστε
χώς τώρα που άρχισε το
πρώτο του ταξίδι όσο προ-
χωρούν οι μήνες θα με δι-
καιώνης... και θα ακολου-
θήσης την συμβουλή μου.

Άπογοητευμένον από την ζωή

Και βέβαια που νοιώθω
τον πόνο σου και σε συμπο-
νώ, καλέ μου φίλε. Νομίζω
όμως πως αν δεν τελειώ-

σης το στρατιωτικό, δεν
σου επιτρέπεται να σκεφθής
για γάμο.

Έτσι άλλωστε θα σου
δοθή και η ευκαιρία να δο-
κιμάσης την σταθερότητα
της αγάπης της. Εάν μετά
την απόλυσίν σου από τον
στρατό την αγάπης πάντο-
τε και σε αγαπά και αυτή,
κανένα εμπόδιο δεν θα υ-
πάρξει στο να παντρευθί-
τε, αφού όπως μου λές οί-
κονομικώς στέκεις καλά.

Εάν πάλι αυτή δεν μπο-
ρή να περιμένη τόσον και-
ρό και εν τώ μεταξύ συνδε-
θί με κανέναν άλλον — έ,
τότε, καλύτερα που δεν θα
την έχης πάρει, δεν είν' έ-
τσι;

Πρώην ύπαρξιν

Το θέμα που θίγεις, αγα-
πητή μου, είναι πολύ σοβα-
ρό. Συνδέθης μ' ένα συνά
δελφό σου στο κατάστημα
όπου εργάζεσαι και τις ώ-
ρες που μένετε μαζί — ώρες
κάπως επικίνδυνες αφού ο-

λο το μεσημέρι κλείνεσθε
μέσα στο κατάστημα... —
αυτός σου έκδηλώνει με χι-
λους δυο τρόπους την τρυ-
φερότητά του, χωρίς όμως
και να σου μιλή για γάμο
ή και να σου δηλώνη καν
καθαρά πως σ, αγαπά. Έ-
σύ εν τώ μεταξύ τον έχεις
αγαπήσει. Και δεν ξέρεις
πώς να φερθής μαζί του για
να τον κάνης να σου δηλο-
γήσει τί σκέπτεται για σέ-
να.

Η στάσις του αγαπημέ-
νου σου, καλή μου φίλη, όφεί-
λω να δημολογήσω — και
τοῦτο μὴ πρὸς κακοφανι-
σμόν σου — δεν μου ά-
ρέσει καθόλου. Πολλοί νέ-
οι νομίζουν ότι με το να πα-
ρασύρουν ένα κορίτσι στον
δλισθηρό δρόμο του έρωτος
δεν εκτίθενται καθόλου εις
συνεπείας έφ' όσον δεν έ-
χουν δώσει ρητάς ύποσχέ-
σεις. Η σκέψις αυτή είναι
άνανδρη. Γιατί από τη στι-
γμή που ένας νέος παρασύ-
ρει ένα τίμιο κορίτσι στον
δρόμο αυτό, από την στιγ-
μή που θα το κάνει να τον
ἀναπήσει, αναλαμβάνει ή-
θικες ύποχρεώσεις μεγάλες
ἀπέναντί του.

Επειδή όμως, όπως είπα
με, πολλοί σημερινοί νέοι
δεν το νοιώθουν αυτό, κα-
λόν είναι να προσπαθήσης
με κάθε τρόπο ν' ά-
ναγκάσης τον δικό σου να
έξηγηθή καθαρά μαζί σου.
"Αρχισέ του την κουβέντα,
π. χ., λέγοντάς του ότι κά-
ποιος σ' έζήτησε... Από την
ἀπάντησί του και κυρίως
από την συζήτησι που θα
έπακολουθήσει, θα καταλά-
θης «περί τίνος πρόκειται».
Κι' αν δής ότι προσπαθεί
να αποφυγή μια καθαρή έ-
ξηγησι, διάκοψε κάθε σχέθι
μαζί του. Είναι προτιμότερο
να λυπηθής, να υποφέρης
έστω λίγο παρά να κλαύ-
σης πολύ πικρά αργότερα

ΡΕΑ Ρ.

ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΙΚΟΣ

ΟΙΚΟΣ

A. ΖΑΛΙΜΗ & Σ. ΣΤΑΜΑΤΙΑΔΗ

Όδος Γερμανού Παλ.
Πατρών, αριθ. 3.
Πλατεία Κλαυθμώνος

ΑΘΗΝΑΙ

Έφαρμογή τελεία,
ύλικά άριστα. Τιμαί
λογικαί. Παρέχονται
μεγάλοι εύκολοι πλη-
ρωμής.

ΚΥΡΙΑΙ ΠΡΟΣΕΛΤΕΙ

Όταν αγοράζετε τας γνω-
στας Γερμανικάς Βαφάς Φο-
ρεμάτων «ARTI» προσέχετε
το πακετίδιον που σάς δι-
δουν ν' αναγράφη την παγ-
κοσμίου φήμης Γερμανική
μάρκα

ARTI

διότι ούτω και μόνον θα ει-
σθε βεβαία ότι αγοράσατε
γνήσιαν Γερμανικήν βαφήν
μάρκας «ARTI». Μόνον αι
βαφαί μάρκας «ARTI» είναι
γνήσιαι Γερμανικαί και έρ-
χονται άπ' ευθείας εκ Γερ-
μανίας εντός κλειστών πα-
κετιδίων. Όλοι αι άλλαι βα-
φαι, αι σήμερον διαφημιζό-
μεναι ως δήθεν παγκοσμίου
φήμης και με ξενόφωνες
μάρκες χωρίς όμως ν' άνα-
φέρουν ότι είναι Γερμα-
νικαί, δεν είναι όχι μόνον
Γερμανικαί βαφαί, αλλά ου-
δέ καν ευρωπαϊκαί.

ΝΙΚ. Γ. ΜΠΑΛΑΝΗΣ ΙΑΤΡΟΣ

Τ. Έσωτερικός Νοσο-
κομείου Α. Συγγρού.
Δερματικά - Γυναικο-
λογικά.

Κουμουνδούρου 21
Αθήναι

(Έναντι Βασ. Θεά-
τρου) 10—1 1/2 π. μ.
5—8 μ. μ.
Τηλέφ. 52.623

ΠΡΟΤΥΠΟΣ ΚΟΠΤΙΚΗ-ΡΑΠΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ ΕΛΕΥΘΕΡΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ ΝΙΚΟΛΕΑ ΑΓ. ΜΑΡΚΟΥ 18 ΓΟΝΕΙΣ ΚΑΙ ΚΗΔΕΜΟΝΕΣ ΕΞΑΣΦΑΛΙΣΑΤΕ ΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΣΑΣ

Η μέθοδος της κυρίας Β. Νικολέα, διπλωμα-
τούχου της μεγαλύτερας σχολής των Παρισίων
Rigier, είναι η μόνη εν Ελλάδι, ήτις με μόνον 30
μαθήματα επιτυγχάνει την τελείαν εκμάθησιν της
κοπτικής, με ειδικόν δέ σύστημα τελειοποιεί τας
άρχαιους εις την ραπτικήν.

Πλήρες οικοτροφείον υπό άυστηράν οικογενειακήν επίβλε-
ψιν

Πωλούνται ειδικά πατρών. Δεχόμεθα ύφασματα προς ραφήν
Πληροφορία: Άγίου Μάρκου 18. 2ος όροφος τηλ 32-620

Σας συνιστώμεν τὰ έξαιρετικά καλλυντικά

Πιγκόν. Σάπων
κατά της πιτυρίδας
Μπριγιαντίνα: Ρευση
Κρυσταλλίζε και Φιζατέρ

Κρέμα ήμέρας
Κρέμα νυκτός
Λοσιόν Προσώπου

Σάπων ξυρίσματος
Κρέμα ξυρίσματος
Όδοντόκρεμα

Ονειρώδης

